

КАРЪН РОБЪРДС ДЕТЕТО НА МАГИ

Превод от английски: Емилия Михайлова, 1998

chitanka.info

1

— Помниш ли как *тиа*^[1] Глория казваше, че греховете ни винаги ни застигат? Тя имаше право — ето, аз се върнах.

Гласът, прошепнал тези думи в ухото ѝ, беше дрезгав, развълнуван... и ужасяващо познат. Маги Форест изпита усещането, че светът бе спрял да се върти около оста си. Около нея като че ли изчезна всичко — масивният дъбов бар плот, на който се бе облегла, протяжните тонове на кънтри песента, изпълнявана от оркестъра, както и цялата тъмна, задимена атмосфера на самия бар.

От света не остана нищо, освен приглушения глас на Ник.

Едната ѝ ръка стисна здраво хладния месингов парапет на бар плота, когато тя бавно се обърна да го погледне. Не, нямаше грешка. Не беше игра на въображението ѝ. И интуитивно го бе знаела дори преди да се обърне, преди съзнанието ѝ да регистрира реалността на буйните му тъмни и остри къдрици и широкоплещестата фигура на футболен играч.

— Ник.

Беше точно толкова висок, колкото си го спомняше, и точно толкова хубав. Порочно красив, както си бе мислила винаги, въпреки че упоритото, едва ли не бандитско изражение на лицето му не би трябвало да създава такова впечатление. Чертите му също бяха прекалено изострени и агресивни, челюстите и скулите прекалено широки, а устните твърде тънки за една истинска мъжка красота. Носът му бе все така леко изкривен наляво — жертва на един от многобройните улични боеве през младежките му години. И кафяво-зеленикавите му очи я пронизваха. С тежки клепачи и обикновено измамно сънен вид, те бяха причината за разрушителното му въздействие върху противоположния пол — заключение, до което тя бе достигнала много отдавна. Ник винаги бе имал вид на мъж, който знае всичко, което би трябвало да се знае за жените и някога Маги се бе чувствала не по-добре имунизирана срещу това, отколкото която и да е друга представителка на нежния пол.

— Здравей, Магдалена.

Дори усмивката му беше същата — едновременно сексапилна, дяволита и нежна. Заради тази усмивка тя някога се бе държала като най-голямата глупачка на света.

Ах, Ник. Последните дванадесет години изчезнаха, когато вдигна поглед към очите му. Погълната от напора на внезапно втурналите се спомени, тя забрави, че сега той бе на тридесет и две, а самата тя почти на тридесет: видя Ник, появяващ се с цяла чанта с продукти, когато в мъничкия апартамент, който бе споделяла с баща си, нямаше вече нищо за ядене; Ник, Ник, помагащ ѝ да довлече в къщи пияния си баща, който отново бе паднал безсилен на улицата; Ник, източващ бензин от колата на непознат, за да може тя да отиде на работа с онази таратайка, която той, кой знае как, бе успял да ѝ сглоби и даде за шестнадесетия ѝ рожден ден; Ник, чакащ я, когато тя тайничко се измъкваше нощем навън и отпъждащ упоритите момчета, които непрекъснато душеха около нея. Ник, нейният вечен закрилник. Той бе единствената твърда опора в света ѝ, докато растеше. И тя винаги, винаги, беше обичала най-много Ник.

Ник. При осъзнаването на факта, че той действително стоеше пред нея сега, очите на Маги се озариха с чиста, неподправена радост, а ъгълчетата на устните ѝ се извиха в неволна усмивка. После реалността се върна внезапно — и с нея истинската ледена вълна на ужаса. Ник се беше върнал. Ръцете ѝ, повдигнали се инстинктивно да го прегърнат, се отпуснаха. Усмивката ѝ трепна, след това се задържа. Но при прераждането ѝ не беше къщата усмивка.

Но на него никога в живота не беше му убягвала, която и да е дребна нейна хитрина, както не му убягна и сега.

— Не се радваш да ме видиш? — устните му се разтеглиха в още по-широка усмивка, в предвкуване на играта на котка и мишка. — Наистина, Магдалена! По този начин нараняваш чувствата ми.

— Разбира се, че се радвам да те видя. Изминаха... векове — отговори му гласът ѝ, предназначен за обществото, оня глас, обработван месеци поред, след като тя се бе омъжила за Лайл, и това сега накара очите му да се присвият.

— Дванадесет години. И като си помисля само, че си успяла да останеш омъжена за Лайл Форест през цялото това време! Женичката

му номер три концентрира вниманието си и уцелва точно попадение! Чух, че си го дарила и със син.

О, Боже! Маги изпита усещането, че някаква огромна ръка се обви около сърцето ѝ, стисна го, не ѝ даде възможност да поеме въздух в дробовете си. Тъжно, тя се пребори с това усещане.

— Имаме син, да.

— Видях го.

— Ти го *видя*? — Маги не би се почувствала по-зашеметена дори ако той я бе ударил с бейзболна бухалка по главата.

— Днес следобед. В Уиндърмиър. Отидох да те посетя, но те нямаше.

Да, бе прекарала следобеда при фризьорката си. Ръката, сграбчила сърцето ѝ, се стегна още повече при мисълта за Ник в Уиндърмиър и без нея. С Дейвид — и може би дори с Лайл.

— Отишъл си да ме посетиш? — беше абсурдно и комично да повтаря така думите му като папагал, но като че ли не можеше да измисли нищо друго. И чувстваше, че го гледа буквално със зяпнала уста, но явно и това не можеше да промени. Тя винаги бе знаела — някъде много дълбоко навътре в съзнанието си — че щеше да види Ник отново. Но не беше готова. Не сега, не още! Бе я намерил абсолютно неподготвена. Не можеше да се овладее и да се предпази.

— Ти не би могла да очакваш от мен да се върна в Луисвил и да не те потърся, нали? — очите му ѝ се подиграваха. — След като с теб сме такива стари приятели и всичко останало? Момчето, Дейвид се казва, нали? — прилича много на теб. Старият Лайл може само да се гордее със сина си.

— Да. Да, аз... ние двамата с Лайл... сме много горди с Дейвид — когато си помисли за единадесетгодишния си син, сърцето ѝ за миг се стопли от майчина обич. Той бе висок и строен като самата нея, с кестенява коса, шоколадово кафяви очи, тъмни, извити като криле вежди и широка, подвижна уста, която в момента прикриваше чифт почти невидими шини за изправяне на зъбите, към който факт той бе изключително чувствителен. В бели дрехи за тенис или в екип за голф, той имаше така абсурдно патрициански вид, че бе трудно да се повярва, че се бе родил от собствената ѝ, далеч не патрицианска утроба.

Разбира се, Лайл си приписваше всички заслуги за възпитанието ѝ постиженията на Дейвид.

— А ти добре си се погрижила за себе си, Магдалена. Не мога да отрека това — Ник бавно я измери с поглед. Маги не можеше да не си помисли за черните деветстотин доларови кожени джинси, с които бе облечена, за колана и ботите от истински алигатор, млечно бялата копринена риза, шест каратовия диамант на пръстена, масивния златен часовник около китката. На вид всичко това изглеждаше измамно обикновено, но дори без бижутата, то струваше повече, отколкото някога тя бе печелила за цяла година. Когато се наричаше Магдалена Гарсия. Преди да се омъжи за Лайл.

Естествено, Ник нямаше откъде да знае колко скъпи бяха дрехите ѝ, въпреки че едва ли бе възможно да не забележи пръстена, който блещукаше с хилядите си отразени пламъчета дори в тази полумрак. При други обстоятелства, Маги би се почувствала виновна пред Ник заради прекалено материалния израз на благополучието си, но паниката, която я бе обзела сега, не ѝ бе оставила място за никакви второстепенни чувства.

— Какво правиш тук? — този бе въпросът. Маги сви ръце в юмруци и зачака отговора му с пресъхнала уста.

Ник ѝ отправи опустошителната си усмивка.

— Познай.

Погледите им се ключиха и дъхът на Маги секна. Възможните отговори бяха безкрайно много... и безкрайно ужасяващи.

— Ето те най-после. Търсихме те навсякъде — лекият приятен тембър принадлежеше на племенницата на Лайл, Сара Бейтс, която, заедно с най-добрата си приятелка, Бъфи МакДърмот, си проправяше път през тълпата, за да се присъедини към Маги до бара. Маги изгледа момичетата със смесица от облекчение и страх. В крайна сметка, бе доволна, че прекъснаха разговора ѝ на четири очи с Ник, обаче как щяха да изтълкуват Сара и Бъфи присъствието му тук? И какво щеше да каже сега Ник? Сигурно нищо, засягащо само тях двамата, след като вече не бяха сами.

Сара, на двадесет и седем, бе с две години по-млада от Маги, въпреки че сега изглеждаше доста по-възрастна, независимо от дръзката си, синя джинсова пола и джинсовия си елек с ресни. В момента тя се намираще по средата на неприятен бракоразводен

процес. Вследствие на това, бе болезнено слаба и бе променила косата си в яркочервена, при което и двете неща никак не ѝ отиваха. И всъщност, нейната почти отчаяна нужда от развлечения ги бе довела трите тук тази вечер, в този малко известен кънтри-уестърн бар на брега на реката, очертаваща границата с щата Индиана.

— Оох, хубаво! — възторжено възкликна Бъфи, когато успя да се вмъкне до Сара, а после се обърна към Ник и го измери с поглед от главата до петите. Силно начервените ѝ устни се нацупиха предизвикателно, когато хвърли поглед от Ник към Маги, и после обратно. — Въпреки че трябва да ти кажа, красавецо, че само си губиш времето с Маги тук. Тя е една стара, омъжена дама. Но аз съм свободна.

— Ще имам това предвид — отвърна ѝ Ник с усмивка, но много различна от онази, която бе дарил на Маги. Сега усмивката му бе практикувана и поне хилядакиловатова и някога бе карала момичетата да въздишат след сблъсъка с нея. Маги бе забравила въздействието на тази усмивка върху нищо неподозиращите жертви, но наблюдавайки зашеметената реакция на Бъфи сега, почувства силната вълна на възродилите се спомени. Но от друга страна, всъщност не беше забравяла. Съвсем целенасочено бе изхвърлила от съзнанието си Ник и всичко свързано с него.

Защото това бе единственият ѝ шанс да оцелее.

— Аз съм Бъфи МакДърмот — каза Бъфи, подавайки нежната си, с идеално поддържани, яркочервени маникюри ръка. — А ти си нов в града. — Елегантно слаба и привлекателна със снежнобялата си кожа, черна, спусната до раменете коса и дребни черти на лицето, подчертани изкусно с грим, Бъфи бе привикнала да привлича възхищението на мъжете. Тази вечер, в черната си мини кожена пола, черно кожено яке на мотоциклетист и червената копринена шемизета под него, тя се бе облякла специално, за да предизвика фурор.

Ник пое ръката ѝ, засмя се и разтърси глава:

— Аз съм Ник Кинг. И освен това съм роден и израснал в Луисвил. Просто ме нямаше тук известно време.

— Да не би да сте роднина на фамилията Кинг, които живееха в Мокингбърд Вали?

Докато Бъфи говореше, Ник освободи ръката ѝ. Тя не се забави нито миг, преди кокетно да повдигне току-що освободените си пръсти

и да погали бялата си, нежна кожа точно до ръба на дълбоко спуснатото деколте на шемизетата. Маги би се възхитила на способите ѝ — при положение, че женските ѝ хитрини не бяха насочени към Ник. В случая, обаче, Маги можеше единствено да стисне зъби и да си напомни, че Ник не беше вече неин.

— Не. Прекарах детството си в Портланд. В общинските жилища.

— О! — Бъфи за миг се стъписа и ръката ѝ бързо се отпусна до тялото ѝ.

Портланд беше най-ужасният квартал в Луисвил. Мръсен и беден, с невероятна смесица от чернокожи и бели обитатели и никой, дори с минимални претенции за благородно потекло, не би признал, че е израснал там. Устните на Маги трепнаха в неволна усмивка. Колко типично за Ник — да каже истината и да накара даже Дявола да се засрами!

— В такъв случай, трябва да си се издигнал в обществото със собствени сили. Колко вълнуващо! — Бъфи галантно преодоля смущението си и възвърна тактиката си, след като плъзна бърз и вещ поглед по дрехите на Ник, за да прецени качеството им. Но той бе облечен в обикновени джинси и маслиненозелен пуловер под кафявото си кожено яке — типично барово облекло, което не издаваше по никакъв начин материалното положение на притежателя му. Бъфи явно бе решила да приеме нещата оптимистично.

— Вълнуващо, нали? — бавната усмивка на Ник бе изчислена така, че да запали пожар у Бъфи и сполучи, доколкото можеше да прецени Маги. В ответ, Бъфи пусна в ход целия си женствен арсенал. Маги стисна още по-здраво зъби.

Зад гърба на Ник се приближи нервен на вид мъж на средна възраст в тъмен костюм, и малко колебливо докосна рамото му:

— Господин Кинг, г-н Кейси току-що влезе през задния вход. Сега е в канцеларията на управителя. Извинете, че ви прекъсвам, но мислех, че трябва да ви съобщя.

— Правилно, Крейг. Това ме интересува. Бихте ли ме извинили, мили дами? — очите му внезапно бяха станали сериозни, но той се усмихна на Бъфи и Сара, преди да спре тежкия си поглед върху Маги.

— Магдалена. Остани наоколо. Ще се върна.

Преди Маги да успее да реши дали думите му бяха заплаха или обещание, Ник се обърна и закрачи след дребния мъж, пробивайки си път през тълпата към една врата, разположена в най-отдалечения ъгъл на залата. Безсилна да откъсне очи от широкия му гръб, Маги положи свръхусилия да се пребори с обзелата я вълна на слабост. Хвърли почти невиждащ поглед около себе си и се сблъска с прикованите в нея очи на Сара и Бъфи. Знаеше, че е много важно да излезе от това състояние на омая, да запази нормално поведение пред приятелките си. Но такава поза, за момента, бе извън силите ѝ.

Вратата се затвори след Ник, скривайки го от погледа ѝ. Светът наоколо се върна на мястото си с трясък. Звукът на смехове и звън на чаши, дълбокият, провлачен мъжки тембър, пеещ: „... извикай някой, който те обича...“, извисил се над омайващия ритъм на китарата, миризмата на цигарения дим и топлият сблъсък на стълпилите се около Маги тела я притиснаха под реалността си без предупреждение. Стопили се в нищото при присъствието на Ник, те се стовариха с невероятна сила върху съзнанието ѝ сега, когато него вече го нямаше, и тя изпита чувството, че потъва, че ще се удави под внезапната им приливна вълна.

— Магдалена? — лукаво попита Сара.

— Но кой е той? — нетърпеливо прошепна Бъфи.

— Никой, всъщност. Познавах го много отдавна, преди да се омъжа за Лайл — Маги извика на помощ всичките си вътрешни сили, за да симулира безразличие към темата. Единственото нещо на света, което искаше в този момент, бе да се свие в черупката си и да бяга, да бяга толкова бързо, колкото биха позволили краката ѝ. Но най-сигурният начин да привлече вниманието на компаньонките си върху себе си и Ник бе да им позволи да видят колко разтърсена бе от тази тяхна среща.

— И въпреки това си се омъжила за Лайл? — изкикоти се Бъфи, а после с престорен ужас и жест на извинение закри устата си с ръка и театрално извъртя очи нагоре, но не изглеждаше ни най-малко засрамена от забележката си. След миг свали ръката си и добави със зловна усмивка: — Разбира се, всичките тези пари правят чудеса за сексапилния чар на Лайл!

— Бъфи! Това не е хубаво — скара ѝ се Сара, хвърляйки бърз поглед към Маги.

— Зная. Обаче за мой късмет и ти, и Маги вече знаете, че не съм хубав човек — Бъфи измери с поглед все още пребледнялото лице на Маги. — Съжалявам, Маги. Не исках да кажа нищо лошо, както знаеш.

— Зная — смаяният поглед на Бъфи успя да проникне под ледения шок, сковал Маги, и тя успя да се усмихне. — Няма нищо. Не съм обидена.

— Той прилича на гангстер. Един чаровен секси гангстер. Стигаше ми само да го гледам, за да ме полазят тръпки — успокоена, че не бе обидила Маги, Бъфи разпалено се върна на темата за Ник. Тя се надигна, за да седне на високия стол пред бара, елегантно кръстоса стройните си бедра и жадно се наклони към Маги. — Хайде, разкажи ми всичко за него. Наистина ли е израснал в квартала с общинските жилища?

Думите „както и аз самата“ достигнаха сами до устните на Маги, но за щастие, един внезапен смут в бара отклони вниманието им и те не бяха изречени.

След оглушителен и буквално разкъсващ нервите акорд, оркестърът напусна малкия подиум и отнякъде моментално изскочи конференсие, който грабна микрофона.

— Дами и господа, или както и иначе да желаете да се наричате, днес в този бар, „Литъл Браун Кау“, ще се проведе една аматьорска вечер. Хей, вие там момичета от публиката, това е вашият шанс да си поразмърдате телата и да спечелите по нещичко в същото време. Сега тук, на сцената, си събираме една тълпа от момичета доброволки и започваме танците. Ако искате да се поразсъблечете, да полудувате и да ни покажете това-онова, ние няма да имаме нищо против, момчета, нали така?

Болшинството от мъжете в бара заръкопляскаха и изразиха буйното си одобрение с викове.

Конференсието продължи:

— Едно момиче ще отпада на всеки няколко минути и това ще определяме от силата на вашите аплодисменти. Фаворитката ще изберете вие. Момичето, което остане да танцува последно на сцената, печели двеста долара! Е, как ви звучи това? Хайде, къде са доброволките ни?

Жените се смееха и пищяха, когато първите няколко започнаха да се отправят сами към подиума, а други бяха избутвани насила натам от

компаниите си.

Маги, все още лудо объркана, се възползва от възможността и с мълчалива благодарност погледна към Сара:

— Не мога да понасям това. Трябва да се махна оттук.

— С теб съм изцяло — горещо отговори Сара и обръщайки гръб на спектакъла, се насочи към изхода.

— Ами твоят секси приятел? Ако сега си тръгнем, ние ще го изпуснем! — проплака Бъфи, докато Маги и Сара започнаха да си проправят път през тълпата от напирасци към сцената разгорещени тела.

Маги я чу, но се престори, че не е чула нищо. Музиката, гръмнала, за да даде начало на танцовото състезание, заглуши всички други евентуални протести на Бъфи, когато тя в крайна сметка се смъкна от столчето си пред бара и ги последва.

Най-после излязоха и Маги задиша студения нощен въздух. Беше ранен април и напоследък се бяха радвали на необяснимо топло време, но сега приближаваше полунощ и температурата бе спаднала почти с петнадесет градуса след залез-слънце. Зад нея продължаваха да се носят оглушителните нецензурни крясъци, съпровождащи състезанието в бара, после замлъкнаха рязко, щом Сара и Бъфи стъпиха на пропукания тротоар и двойните, въртящи се врати, се затвориха зад гърбовете им.

Типтън ги чакаше в ролс-ройса под една самотна улична лампа. Само секунди след като я бе забелязала, дългата, морско синя лимузина тихо се плъзна към нея.

— Не си прави труда да излизаш, Типтън — каза Маги, когато колата спря пред нея и вратата откъм страната на шофьора започна да се отваря — така, сякаш тя не бе казала абсолютно нищо. Типтън излезе и се пресегна да отвори задната врата, без да пророни и дума, с абсолютно застинало бледо лице. Той беше дребен, спретнат мъж малко под петдесетте и под униформената фуражка, главата му бе плешива и гладка като яйце. Над горната му устна тъмнееше рошав, остър мустак. Беше изцяло човек на Лайл и следователно, тя го считаше за свой враг. Типтън изпълняваше ролята на шпионин на Лайл и причината, че я откарваше с колата винаги когато излизаше извън дома, беше проста: така можеше точно да докладва на шефа си къде е била. Маги се преструваше, че не е наясно с този факт, защото ако

признаеше, че знае и въпреки това да не може да промени нищо, би загубила и мъничкото достойнство, което все още ѝ бе останало — и затова, тя се престори, че вярва, че Типтън не беше чул нареждането ѝ да не излиза от колата, за да ѝ отвори вратата. Знаеше, че щеше да бъде губещата страна, при каквато и да е конфронтация между нея и Типтън, а и пред лицето на останалите хрътки на Лайл. Лайл несъмнено би се погрижил за това.

Сара и Бъфи обаче, за щастие бяха абсолютно несведущи към подмолните течения, развихрили се около тях, когато блажено се отпуснаха върху меката кожена тапицерия на седалките. Маги, без да удостои Типтън дори с поглед, влезе след тях и закопча колана си, докато той внимателно затвори вратата.

— И така, разкажи ми за твоя приятел — каза Бъфи още щом се настаниха. Колата бе описала широка дъга и току-що навлизаше в едно от шестте платна върху моста, издигнал се над тъмните води на реката Охайо. Маги погледна напред към Типтън — защото, въпреки че между двете секции на колата стъклената преграда бе издигната и той изглеждаше глух, ням и сляп за всичко, несвързано с плътното платно пред него, тя отдавна бе разбрала, че никакви предпазни мерки не можеха да се окажат прекалени с него — и безмълвно прокле на ум Бъфи, докато се бореше да запази спокойни изражението и гласа си.

— Наистина няма много неща за разказване.

— О, това е очевидно. Особено като се отчете факта, че ти едва сега започваш да възвръщаш по малко нормалния цвят на лицето си. Беше пребледняла като призрак, докато говореше с него, а когато той си тръгна, не можеше да откъснеш очите си от гърба му. Така че, какво излиза? Той стара тръпка ли ти е? Хайде, можеш да ни кажеш. Ние няма да те издадем на Лайл.

Шансът, за което бе почти нулев. Маги знаеше, че Бъфи бе непоправима клюкарка. Вероятно нямаше да каже направо на Лайл, но щеше да пресъздаде сцената пред достатъчно много хора, така че в крайна сметка да достигне и до неговите уши. Да, трябваше да погледне истината в лицето: нямаше никаква надежда да запази в тайна пристигането на Ник в Луисвил. Лайл и без това вече положително знаеше, че Ник бе в града. Ник ѝ бе казал, че бе ходил в къщата и по някакъв начин видял дори Дейвид. Нищо от онова, което се случваше в Уиндърмиър, не оставаше в тайна от Лайл — в това

число дори непочистената от плевели цветна леха или прекалено високата сметка от бакалина. Така че едно такова голямо събитие като появата на Ник, щеше да му бъде докладвано с най-голяма скорост. Но самото обикновено присъствие на Ник, независимо, че щеше да разгневи и раздразни Лайл неимоверно много, нямаше да бъде достатъчно основание за разразяването на криза. Поне не *кризата* с главни букви, онази, заради която Маги бе живяла в ужас в продължение на години.

Със свито сърце Маги осъзна, че твърде много хора — по-точно казано поне с двама повече от нужното — знаеха със сигурност за срещата ѝ с Ник в бара „Литъл Браун Кау“, а това вече означаваше, че нямаше да може да я запази в тайна от Лайл. Най-добрата ѝ тактика щеше да бъде да му каже сама, че случайно се е срещнала с Ник — да му го съобщи между другото, в хода на обичаен разговор, преди той да го чуе чрез някой от информационните си канали.

Дланите ѝ се изпотиха от перспективата за това.

— Маги! — Бъфи изгаряше от нетърпение.

Маги въздъхна дълбоко и безшумно.

— Той е само едно лице от миналото, нищо повече.

— Точно така, самата ти си израснала в общинските жилища, нали? Спомням си, че Сара ми бе разказвала за това, много отдавна. Какви само клюки се разнасяха тогава за това, че Лайл се е оженил за момиче от онези среди. Не че някой би могъл да си извади подобно заключение за теб сега, разбира се — добави набързо последното Бъфи.

— Държиш се грубо, Бъф — смъмри я Сара. Каза го с известно примирение. Липсата на задръжки бе една от типичните черти на характера на Бъфи и приятелите ѝ отдавна бяха стигнали до извода, че тази нейна слабост е неизлечима.

— Не се държах грубо. Казах, че сега никой не би могъл да си помисли такова нещо като я види, нали така? Точно както и никой не би се досетил, че оня гангстер е произлязъл от общинските жилища.

— Вероятно говориш така, защото имаш известни предубеждения към квартала с общинските жилища, които не са непременно верни — Маги ѝ отправи забележката си без злоба, но остро. И би предпочела да разисква с нея темата за квартала, отколкото за Ник.

— Значи съм сноб, така ли? — каза Бъфи с освежително искрена усмивка, която беше и причината хората обикновено да не ѝ се обиждат. — Но не мога да направя нищо, просто съм продукт на обществената си среда. Но да оставим това. Разкажи ми за гангстера.

Маги потисна отново въздишката си. Бъфи беше като булдог — нищо не можеше да я отклони от обекта, към който се бе устремила.

— Няма какво да разказвам. Познавахме се, когато бяхме деца. Това обаче бе много отдавна.

— Познавали сте се? Това ли е всичко, което имаш да кажеш? Когато той те нарича Магдалена по този секси начин?

— Магдалена е официалното ми име — отговори Маги с малко остра нотка в гласа си, която моментално се постара да прикрие. Достатъчно бе само да позволи на Бъфи да се усъмни, че крие нещо и маслото непременно щеше да се окаже налято, в огъня. Щяха да се разбърбят всички езици в Луисвил — най-вече всички ония, които имаха някаква тежест. Най-добрата отбрана можеше да бъде добрата атака, или поне така бе чувала. Опита се да направи точно така: — Освен това, мисля, че на теб щеше да ти се стори секси всичко, което той би казал.

— Начинът, по който му се сваляше, беше доста срамен, Бъф — подкрепи я Сара.

— Аз не му се свалях — отвърна леко засегната Бъфи. После отново се ухили. — Е, той си е кукличка. Ако той реши да се свърже с теб, Маги, мислиш ли, че ще можеш да му дадеш телефонния ми номер?

— Съмнявам се, че ще ме потърси. Но ако го направи, непременно ще му го дам.

Маги с облекчение забеляза, че вече бяха стигнали до портите на Уиндърмиър. Бе толкова завладяна от бурята, бушуваща в душата ѝ, че дори не бе усетила кога напуснаха магистралата, стигайки до брега от страната на щата Кентъки и пропътуваха десетината мили по Ривър Роуд^[2] до прикрития от пътя входен портал на имението.

Колата намали ход и зави надясно покрай сега изоставената къщичка на портиера, спирайки за миг, за да изчака задействането на електронното устройство. После продължиха край каменните колони и металните врати, които бележеха началото на дългата автомобилна алея и от там се стрелнаха, напред сред свистенето на гумите по

паважа. Алеята бе стръмна, тясна и извита във формата на „S“. Първите десетина пъти, когато бе шофирала по нея сама, Маги бе примирала от страх, че ще направи погрешно движение и ще полети надолу в дълбоката поне сто метра пропаст на Уилоу Крийк. С течение на годините тя бе свикнала с този подстъп към къщата, от който косите настръхваха и сега почти не му обръщаше внимание, но все пак забеляза, че лампата, която обикновено осветяваше най-опасния завой, бе изгасена. Обаче Типтън, привикнал отлично към пътя, дори не намали скоростта. Няколко секунди по-късно колата стигна до изравнената площ на върха на хълма, която представляваше и предната поляна на къщата. И след още няколко мига се плъзна безшумно по извиващата се тук в кръг алея, водеща към широкото каменно стълбище пред построената с шест масивни колони веранда и тежката дъбова входна врата.

Външните лампи бяха включени и осветяваха буйния фонтан в центъра на все още неразцъфтялата розова градина, около която се виеше тази част на алеята и се отразяваха меко върху гладката бяла каменна фасада на триетажната къща. Но с изключение на полилея, който светеше в предното антре и се виждаше през армираното стъкло на прозорчето над вратата, вътрешността на къщата изглеждаше тъмна.

Още в момента, когато Типтън отвори вратата откъм нейната страна на колата, Маги започна да чувства постепенно отпускане на напрежението, сковавало я досега. Защото по всичко личеше, че Лайл вече бе заспал. Щеше да се наложи да се сблъска с него едва на сутринта.

Излизайки от колата, тя леко се усмихна от облекчение.

Сара и Бъфи останаха на местата си. Те бяха гости на Уиндърмиър за месеца на празниците, който щеше да приключи с обичайното дерби, а то в Луисвид, бе гала събитие, придружавано от конно състезание през първата събота на май и подготовките за него надминаваха дори тези за Коледните празненства. Двете бяха настанени при майката на Сара, Люси Драмънд. Люси, единствената жива сестра на Лайл, през последните шест месеца живееше в къщата за гости в имението — очарователна, двуетажна, подобна на фермерски дом, постройка, недалеч от главната къща. Бе останала в Уиндърмиър, защото Вирджиния, майката на Лайл и Люси, обитаваща

целогодишно собствените си апартаменти в едно от крилата на главната къща, бе сериозно болна. Лекарят на Вирджиния предричаше, че няма да доживее до края на лятото.

— Лека нощ! — извика Бъфи и свали стъклото, за да ѝ махне.

Сара се сбогува по същия начин.

Маги, изправена на павираната алея, им помаха в отговор с престорена веселост, докато Типтън влизаше обратно в колата. Тя продължи да им маха докато ролсът потегли и бавно зави зад завоя на север. Къщата за гости се намираще в тази посока, отвъд плувния басейн, тенис корта и колибата за кучетата и бе скрита от главната къща зад висока стена от буйни канадски ели. Маги най-последно си позволи да изтрие усмивката си, но остана заглеждана след колата, докато в тъмнината още се виждаха да проблясват само бледите задни светлини. Разтърка бузите си, схванали се от продължителното усилие да се усмихва.

Една тежка ледена капка падна върху лявата ѝ ръка и се разпръсна точно под огромния диамант, който фактически бе клеймото на Лайл. Повдигайки лице, само за да бъде улучена от втора капка, а после и трета, Маги накрая осъзна, че бе започнало да вали. Обърна се и се затича по вече изтърканите от хиляди стъпки стъпала, стиснала ключа си в ръка, когато дъждът се превърна в порой. Въпреки че стигна до закритата веранда само след секунди, тя се измокри цялата. Беше доста сериозна задача да успее да влезе през масивната врата, да я затвори след себе си и заключи отново и да се спусне на бегом през хлъзгавия дървен под, за да стигне до алармената инсталация, скрита в килера до трапезарията, преди тя да се задейства и да изпрати в полицията сигнала за влизане с взлом. Но успя, като дори набра бутоните на кода за обезвреждането ѝ с една или две секунди в аванс.

Приключила с всичко това, Маги се облегна върху фината, ръчно изрисувана книжна облицовка на стената на трапезарията, без да се тревожи за това, че мокрите ѝ дрехи можеха да оставят петна, които после Лайл да открие и критикува, и затаи безсилна дъх. Измръзналото ѝ тяло се разтрепери неудържимо и тя обвини ръце около себе си и затвори очи.

Зад затворените ѝ клепачи незабавно изплува едно тъмно, красиво лице: Ник. Ник се беше върнал.

Какво, за Бога, щеше да прави сега?

-
- [1] tia Глория — от исп., леля Глория — Б.пр. ↑
- [2] Крайречна улица, от англ. — Б.р. ↑

2

За времето, което ѝ бе нужно, за да стигне до спалнята си — в един луксозен апартамент в централното крило, обърнат с лице към каменната тераса, опасваща цялата задна част на къщата — Маги бе успяла поне донякъде да възвърне вътрешното си равновесие. Защото в себе си знаеше, че Ник не би направил нищо, с което да я нарани. Без значение колко много ѝ се сърдеше, все още.

Поне оня Ник, когото бе познавала, никога не би ѝ причинил физическа болка.

Но всеки път, когато си припомняше горчивината, с която се бяха разделили, както и дванадесетте години на мълчание, изминали след това, сърцето ѝ се свиваше тревожно.

Защото от друга страна, Ник никога не бе принадлежал и към оня тип хора, които са готови да прощават и забравят.

— Познай! — бе ѝ казал той, когато тя го бе запитала защо се е върнал.

Възможните отговори накараха стомаха ѝ да се присвие.

Стаята беше тъмна, когато мина по древния ориенталски килим, който покриваше полирания дървен под, за да отиде до малката бяла лампа от оникс на масичката до леглото. Разкопчавайки с една ръка блузата си, тя се пресегна да я запали — и отскочи назад, и ахна от ужас, когато бликналата светлина внезапно освети мъжа, отпуснал се спокойно в тапицираното с кретон кресло в ъгъла.

— Приятна вечер ли прекара, скъпа? — Лайл ѝ се усмихна, зарадван на явната ѝ уплаха. Оредяващата му руса коса блестеше на светлината на лампата. Лицето му бе издължено, слабо и кокалесто, но красиво за петдесет и две годишната му възраст, независимо от доста дългия нос и ъгловатата челюст. Тялото му също бе издължено и слабо и въпреки че сега бе облечен в копринен халат и пижама, то излъчваше елегантност, с която Лайл се гордеше особено много, още повече, защото виждаше, че Дейвид се стараеше да я копира. Дейвид. Нейният син. Техният син.

Непреодолимо лошо предчувствие накара Маги да се разтрепери.

Трябваше да сведе глава, за да го погледне в очите, които, тъй като той все още бе седнал, стигаха някъде до нивото на гърдите ѝ. Те бяха ясно сини, студени като лед и неестествено оживени от злоба.

— Беше добре.

— Срещна ли някого?

Как бе възможно да е разбрал толкова скоро? Лайл имаше много странни и обезпокоителни начини да научава каквото пожелае. Понякога, когато изпадаше в някое от стресовите си състояния, Маги започваше да си въобразява, че той е върколак или магьосник. По някакъв начин, той винаги знаеше всичко, което тя бе казала или направила, а дори и помислила. Това бе ужасяващо.

Тя си пое дълбоко въздух, борейки се отчаяно да се успокои:

— Ник Кинг е в града. Аз... ние... го срещнахме случайно в един бар в Индиана.

Симулирайки самообладание, което в никакъв случай не изпитваше, Маги му обърна гръб и тръгна към гардеробната си, разкопчавайки в движение останалите копчета на блузата си. Мисълта да се съблича в присъствието на Лайл накара кожата ѝ да настръхне, но тя вече бе започнала и ако спреше сега, щеше да бъде грешка. Лайл подхранваше самочувствието си със страха и омразата, които умееше да всява, и тя се бе научила от собствения си горчив опит да не му позволяваха да забележи дори сянка у нея от едното или другото. Но не можеше да накара тялото си да престане да трепери и ѝ оставаше само да се надява той да пропусне да види това. Мокрите ѝ дрехи биха могли да послужат поне като едно оправдание за ледения студ, който я разтърсваше сега.

— Аах.

Значи той предварително бе знаел и беше очаквал тя да го излъже. Стана ясно от тона на тази единствена, провлачена сричка. Треперенето ѝ се засили.

— Какво каза той?

— Само един момент — Маги имаше нужда от няколко минути, които ѝ трябваша да се преоблече, за да събере сили. Благодарна, че Лайл не я беше последвал, Маги все пак не посмя да затвори частично отворената врата на гардеробната си, за, да не би да

го провокира с това и той да влезе и да наблюдава със зловна наслада унижението ѝ докато се събличаше. Свали бързо дрехите си и навлече виненочервения плюшен халат, закачен зад вратата. Пристягайки здраво копринения колан, тя се върна в спалнята, спря до основата на огромното, покрито с балдахин легло и стискайки силно една от махагоновите му колони, се обърна с лице към съпруга си.

— Попитах те какво каза той.

Маги стисна колоната така, сякаш от това зависеше живота ѝ.

— Нищо... всъщност. Просто, здравей.

— Спомена ли ти, че днес следобед е идвал тук? Аз играех тенис, но се е видял с Дейвид.

— Спомена това, да. Той... той ми направи комплимент относно Дейвид.

Лайл изпсува и се изправи толкова рязко, че Маги пусна колоната и отстъпи крачка назад. Той заобиколи леглото и тръгна към нея бързо и ядно. Трябваша ѝ върховни усилия на волята, за да остане на мястото си, но успя. Успя дори да не трепне, когато ръката му се стрелна, за да сграбчи челюстите ѝ с брутална сила, отхвърляйки главата ѝ назад така, че очите ѝ да срещнат неговите.

— А какво му каза ти, проклета да си!

— Н-нищо. Не му казах нищо! Знаеш, че не искам да му кажа!

Тя бе изплашена, но и ядосана — горещо и някак странно облекчаващо ядосана, за пръв път от много, много дълго време. Нещо около срещата ѝ с Ник бе пробудило у нея смътна сянка на момичето, което някога беше. Онази Магдалена Гарсия с буйния темперамент, която не изпитваше страх нито от мъжете, нито от Бога, нито от Дявола. Докато Лайл не се бе заел с нея и не бе я научил какво значи страх.

Лайл мълчеше — само зорко наблюдаваше лицето ѝ с изражение, което при нормални обстоятелства би я накарало да се присвие вътрешно от ужас, независимо че знаеше от опит, че не трябваше да му показва чувствата си.

— Не го искам тук. Трябва да се отървеш от него.

Но този път Маги не си позволи да се изплаши. Дори успя да му отвърне с кратък, малко несигурен смях:

— Аз не съм го викала тук. Не мога да го накарам да си замине. Живеем в свободна страна.

Пръстите на Лайл се впиха болезнено в плътта ѝ. Струваше ѝ неимоверно усилие да не извика от болка, но успя и това. Не, нямаше да му достави това удоволствие. За миг погледите им се сблъскаха.

— Ако ти не ме отървеш от него, ще го направя аз.

Лайл освободи най-последно челюстта ѝ, отблъсквайки я същевременно от себе си така, че тя залитна и се удари в таблата на леглото. После се отправи с ядни крачки към вратата за коридора. Тя все още не беше възстановила равновесието си, когато той рязко се обърна с лице към нея.

— Няма да допусна тази мръсна история от отвратителното ти минало да обърка живота ни. Нито моя, нито този на Дейвид.

Маги се изправи, намирайки опора в най-близката колона на леглото. От израза на лицето на Лайл, заплахата срещу Ник бе съвсем действителна. Години наред тя бе изпитвала покровителствени чувства само към Дейвид. Внезапно в гърдите ѝ трепна почти забравеният ѝ инстинкт на покровителственост и към Ник.

— Той не знае, Лайл — гневът ѝ се стопи, за да бъде заменен от някакъв вид уморен ужас. При една физическа конфронтация между Ник и Лайл, Маги дори за миг не се съмняваше кой би излязъл победителят. Ник бе с двадесет години по-млад, як и опитен в уличните битки. Обаче Лайл никога не би се изложил на риска сам да се изправи срещу него. Начинът му на действие съвсем не беше този. Просто щеше да наеме гангстери, които биха свършили работата вместо него.

— И ще е по-добре да не научава — от думите му лъхаше заплаха, от погледа му също, в този многозначителен миг, в който я пронизваше безмилостно. После той се завъртя на пети, отвори вратата и излезе, затваряйки я тихо и внимателно след себе си със звук, който разкъса нервите ѝ по-зле, отколкото ако беше я захлопнал.

С предпазливост, породена от натрупания опит, Маги продължи да наблюдава затворената врата. След миг или два, през които Лайл не се върна, тя прекоси пространството до нея, тихичко превъртя ключалката и се върна, за да се отпусне на ръба на леглото. Пръстите ѝ бяха ледени, когато ги притисна към пулсиращата си челюст. При това движение откри, че ръцете ѝ трепереха.

Пробудилата се за миг сянка на Магдалена Гарсия колебливо се оттегли в онова отдалечено кътче в спомените на Маги, което бе

обитавала толкова дълго време. Тя отново се превърна в Маги Форест, предизвикващата завист съпруга на мултимилionера. И най-голямата ирония бе в това, че всъщност сега изживяваше най-безумната мечта на младежките си години: сега беше богата до степен, когато въпросът за парите никога не можеше да я тревожи, когато можеше да купи всичко, което искаше за себе си и за сина си. Храната все още бе проблем, но не по същия начин — вместо да се тревожи всеки ден дали ще има нещо за вечеря, тя трябваше да внимава какво яде, за да не напълнее. Имаше всичко: дрехи, бижута, коли. Всичко, за което бе копняла някога.

А беше нещастна до границата на отчаянието. Как ли се надсмиваше съдбата!

Връщането на Ник не бе променило нищо. Абсолютно нищо. Заради своето собствено добро и заради доброто на Дейвид, Маги знаеше, че не трябва да забравя това.

3

Бравата изтрака.

Маги стреснато подскочи и впери поглед във вратата. За един непоносим миг се парализира, сигурна, че Лайл се беше върнал.

— Мамо, вътре ли си?

Дейвид. Маги тихичко въздъхна с облекчение. Слава Богу. Каквото и да ставаше, не трябваше да позволява на Дейвид да вижда колко е разстроена. Приглаждайки косата и халата си, тя се насили да си придаде нормален вид, отиде до вратата и пусна сина си.

— Какво правиш буден толкова късно? — попита Маги, когато затвори отново вратата след него и се обърна, за да се облекне на нея, усмихвайки му се с болезнена нежност. Той беше толкова красив с разрошената си коса, млечната си свежа кожа и високото, стройно тяло, че тя намираще удоволствие дори в това само да го гледа. Със странна комбинация от шок, радост и съжаление, тя осъзна, че вече бе в състояние да си представи мъжа, който проличаваше у момчето.

Дейвид носеше детска пижама с емблема на Батман, но горният край на главата му вече достигаше до брадичката ѝ, въпреки че тя самата беше висока, а краката и ръцете му бяха големи колкото нейните. Кафявите му очи изпод гъстите, дълги мигли, наподобяващи толкова много нейните, че понякога, когато се вгледаше в тях, тя изпитваше неволното усещане, че бе видяла своите отразени в огледало, пазеха тайни, за които тя само можеше да се досеща. Обичаше толкова много това дете, родено от плътта ѝ, че изпитваше почти болка, когато го гледаше. Напоследък в сърцето си той се чувстваше повече син на Лайл, отколкото неин, обожавайки робски баща си и отдаден изцяло на него. Отношението му към нея се превръщаше все повече и повече в една малко разводнена реплика на презрителната враждебност на Лайл.

Сега тя се задоволи да докосне само косата му.

— Недей! — каза той, точно както тя бе очаквала да каже, отмятайки намръщен главата си назад. — Защо татко беше тук? Ти

отново ли се караше с него?

— Не, не се карахме. Ние... просто обсъждахме нещо.

Бе странно чувство — да се налага да дава обяснения на собственото си дете. Но Маги отговори, без да се гневи, защото не знаеше как иначе да се справи с чепатия чужденец, в който синът ѝ неумолимо се превръщаше.

— Заради мъжа, който идва тук днес?

— Какъв мъж? — Маги се сепна и това пролича в тона ѝ. Но разбра мигновено за кого се отнасяше, за кого единствено можеше да се отнася: Ник.

— Някакъв мъж идва да те търси. Каза ми името си, но го забравих. Каза също, че бил стар твой приятел. А татко казва, че е твой интимен приятел.

— Татко ти е имал предвид, че е мой бивш интимен приятел, Дейвид. Нали разбираш, просто младеж, с когото се срещах, преди да се омъжа за твоя баща.

— Дълго ли се срещаше с него? — представата за майка му като младо момиче, което ходи на срещи, явно бе чужда на Дейвид. Той я загледа с любопитство.

— Не много. Аз бях доста млада, когато с татко ти се оженихме. Едва на осемнадесет.

— Но преди това си имала любовни срещи с оня мъж — в гласа му се долови нотка на ревност както заради самия него, така и заради баща му.

— Да — призна Маги, поемайки дълбоко дъх. — Вярно е.

— И се обзалагам, че татко мисли, че още го правиш.

— Убедена съм, че не мисли така.

— А, не. Обзалагам се, че имаш грешка. Хващам се на бас, че мисли, че точно при него бягаш нощем.

— Дейвид, нощем не бягам никъде. Почти винаги съм в къщи и ти го знаеш.

— Татко казва, че се измъкваш тайно, когато съм заспал. Не му харесва, че излизаш нощем. Казва, че е мръсна работа непрекъснато да тичаш по барове, партита и разни места и да ме оставяш тук сам.

— Дейвид, нищо от това не е истина! — Маги трябваше да се застави да поеме отново дълбоко въздух, за да се успокои, преди да каже още нещо. Тя се бе старала да предпазва Дейвид през целия му

живот, бе правила всичко по силите си, за да не позволи да бъде засегнат от кръстосания огън на личната война между нея и Лайл. А Лайл, от друга страна, безсрамно използваше Дейвид като оръжие срещу нея. И беше го правил винаги, защото Дейвид бе както веригата, която я оковаваше робски до Лайл, така и единственото нещо, което бе в състояние да прободне сърцето ѝ до смъртна агония.

— Но тази вечер ти излезе! — в гласа му звучеше обвинение.

— Но ти едва ли остана сам, любими. Татко беше тук, и баба, и Луела, и Хърд.

— Но ти наистина си ходила на бар! — гласът му бе достоен да се мери с този на обвинител в съдебната зала.

Маги положи усилие да не изгуби търпение.

— Дейвид, излязох със Сара и една нейна приятелка, за да ѝ помогна да се развесели малко. Ти знаеш как тежко изживява тя раздялата си с Тони.

— Ти и татко също ли ще искате развод? Той каза, че може и това да се случи, ако продължаваш да се скиташ през нощта. Той каза, че не знае още колко твои глупости е в състояние да издържи.

При внезапния страх, прозрял в гласа му, който нападателята му позиция не съумя да прикрие добре, Маги усети как в тялото ѝ започна да се надига бавен и изгарящ гняв. Ако съществуваше справедливост на света, Лайл Форест един ден неминуемо щеше да бъде подложен на мъките на проклетите в Ада заради това, което причиняваше на Дейвид.

— Татко ти не е искал да каже това, Дейвид. Няма да се разведем. Обещавам ти. А сега трябва да отидеш да спиш, скъпи. Сутринта ще ставаш рано.

— Защо? Нали е събота.

— Участваш в голф турнира утре. Забрави ли?

Дейвид простена.

— Да можех да забравя! Мразя голфа! Не виждам защо трябва да играя в този глупав турнир. Аз и без това съм скапан играч.

— Внимавай какви думи използваш, млади човече — Маги се намръщи и размаха заканително пръста си, за да подчертае думите си. Дейвид сви рамене в безмълвно, неохотно извинение. — Освен това си доста добър играч.

Дейвид тъжно поклати глава.

— Татко казва, че ако продължавам да тренирам упорито, ще имам известен успех. И казва още, че всеки Форест е направо роден шампион по голф. Но аз не съм. Трябва да каже всеки Форест, с изключение на мен.

Болката в очите му прогони раздразнението ѝ. Маги въздъхна и скръсти ръце пред гърдите си, за да не се изкуши да го прегърне и притисне до себе си, знаейки, че той щеше да се противопостави.

— Не е нужно да бъдеш като татко си или като който и да е друг Форест, Дейвид. Ти си си ти. Единствена по рода си личност. Която няма защо да бъде непременно родена за голф. Може би просто трябва да бъдеш сравнително добър играч и да играеш голф само затова, защото ти харесва.

— Да, правилно. Но го кажи на татко — потиснат и унил, Дейвид протегна ръка към бравата зад гърба ѝ.

— Ще го направя, ако искаш. Исках да кажа, че мога да говоря с баща ти за това, как се чувстваш по отношение на голфа — при кротките думи на Маги, която вече бе отстъпила встрани, за да му направи път да мине, Дейвид косо я измери с поглед.

— Не, недей. Не искам ти и татко пак да се карате. Двамата вечно се карате.

В погледа и думите му Маги почувства гнева му и изпита болка.

— На теб така ли ти изглежда? Съжалявам.

— Не, не съжаляваш. Всичко е по твоя вина.

Още болка. Искаше ѝ се да не допусне думите на Дейвид да я засегнат толкова дълбоко, но не можеше да се предпази. Тъй като бе човекът, когото обичаше най-много на света, Дейвид притежаваше силата да я наранява така, както не би могъл никой друг.

Двамата останаха мълчаливи за миг, докато обвинението на Дейвид тежеше и вибрираше във въздуха край тях.

— Мамо — без да се обръща, с една ръка все още на бравата, Дейвид като че ли проговори на боядисаната в бяло врата пред себе си.

— Ммм? — Маги се загледа морно в гърба му с пълното съзнание за поредното си поражение. Както винаги, Лайл бе спечелил в битката за лоялността на Дейвид. Но вместо да каже нещо, Дейвид внезапно се обърна и бурно обви ръцете си около нея, заравяйки лице в гърдите ѝ. Изненадана, Маги все пак го притисна към себе си. С

неразбираем полугласен шепот тя го прегърна, още по-силно и притисна устни към разошените му къдрици.

— Обичам те, мамо — думите му бяха приглушени и изречени с яростно упорство, което отново ѝ причини болка. Едно дете не би трябвало да използва този тон, когато казва на майка си, че я обича. Какво бе причинила тя на себе си и на него през онази тъжна тъмна влажна нощ преди дванадесет години, когато завинаги бе свързала бъдещето им с това на Лайл? Дейвид беше *неин*, неин, а въпреки това Лайл бе застанал завинаги между тях. Лайл, когото тя мразеше, а когото Дейвид обожаваше.

— Зная любими. Аз също те обичам.

Сама не знаеше как съумя да овладее гласа си. Но заради Дейвид, успя. Той бе едва на единадесет години и тя нямаше да си позволи да го обременява с болката, която по право си беше само нейна.

Дейвид се притисна още веднъж бързо и силно към нея, преди да се освободи от прегръдката ѝ. После, обръщайки се, за да разтвори рязко вратата, почти избяга от стаята ѝ.

Силата, с която я бе отблъснал, я накара да се олюлее и да отстъпи крачка назад. Възвърнала равновесието си, Маги пристъпи в коридора и остана да го гледа, докато той изчезна в стаята си, на разстояние две врати от нейната. Спалните им се разделяха от не много голям апартамент, който някога бе отреден за бавачката, наета по изричната заповед на Лайл, докато Дейвид беше по-малък. След като мис Хадли се бе оттеглила преди две години, апартаментът бе превърнат в помещение за игра на Дейвид.

Дейвид бе оставил вратата си отворена. Сега изчезна в стаята си, без да поглежда назад и вратата се тръшна зад гърба му. Маги постоя в коридора още няколко мига, със стиснати до болка ръце и невиждащи очи. После се обърна и влезе обратно, заключвайки вратата на спалнята си с жест, превърнал се в автоматичен навик с течение на годините.

Дейвид беше казал, че я обича. Е, тя също го обичаше. Достатъчно много, за да е готова да направи всичко за него.

Достатъчно, за да се откаже *от каквото и да е* заради него. И понякога си мислеше, че именно това беше направила.

4

Следващият ден, събота, 11 април, бе тридесетият рожден ден на Маги. Тя стана както обикновено в шест часа, изпълни редовните си двадесет минути упражнения с гимнастическия уред в банята си, изми зъбите си и лицето си и разтри бузите си с малко от предпазващия крем против слънце, който използваше винаги, щом трябваше да излезе само за няколко минути навън. По-късно щеше да си вземе душ, да измие и направи косата си и да се облече за деня, но тези ранни утринни часове си бяха само нейни и тя не искаше да губи нито минута ценно време за нещо толкова безполезно като изискан тоалет. Прекарвайки набързо четката през заплетените си, спускащи се до раменете тежки кичури коса, тя ги пристегна небрежно на тила с една шнола от кост на костенурка и влезе в гардеробната си. Там бързо навлече чифт толкова стари и износени джинси, че цветът около колената бе станал почти бял, сложи една мъжка тенис фланелка, широк бял памучен пуловер над нея и маслинено зеления си анорак с качулката и незабавно излезе от къщата. Гумирани боти, стигащи до средата на глезените ѝ, предпазваха краката ѝ от подгизналата земя, когато тя закрачи към колибата на кучетата, където двете ѝ ирландски хрътки, Сиамъс и Брайди, вече лаеха възбудено, предусетили пристигането ѝ.

Бяха изминали няколко минути след шест часа. Слънцето, едва изгряло, имаше все още вид на навяваща хлад топка, окачена ниско на просветляващото небе на изток точно там, където гъсто обраслите с гори хълмове на бреговете на Индиана и Кентъки, се разделяха от реката Охайо. Дъждът бе спрял по някое време през нощта, но въздухът бе студен и дъхът на Маги излиташе на мънички пухкави облачета, докато тя отваряше резето на вратата на двуметровата телена мрежа, ограждаща кучетата. Най-последно успя да се справи и хрътките се спуснаха в галоп навън, изразявайки буйно радостта от сутрешната си разходка, подскачайки едно върху друго и върху нея.

— Спокойно момчета, — каза тя, като погали първо едната, а после другата натрапваща ѝ се сива глава, преди да закрачи по алеята след остро изсвирване, което ги накара да се усмирят. Тя не бе в настроение за разходки тази сутрин, но за кучетата тези ранни часове с нея представляваха най-важното събитие в деня им и не бе намерила в себе си сили да ги разочарова, така че бе дошла и днес при тях. Бе изморена, изморена до смърт, и не само защото бе спала толкова малко тази нощ. Измъчваше я не толкова физическо, колкото емоционално изтощение. Чувстваше се изморена от живота си. Отчаяно изморена от него, а не виждаше никакъв изход. Бе хваната в капан, бе затворник без надежда за помилване. Осъзнаването на този факт, изсмукваше цялата ѝ енергия.

Пухчета от фина, бяла мъгла се издигаха лениво от земята, когато тя сви извън алеята и се запуска надолу към гората, покриваща склона към хълма, който заемаше по-голямата част от имението. Гората беше гъста и почти непроходима от израслите ниско храсталаци, освен на местата, където бяха проправени пътеки и тя обикновено ограничаваше разходката си по една любима пътека, която се виеше надолу и завиваше край къщичката на портиера, преди да закриволичи отново нагоре. Когато стигна до пътеката и тръгна надолу по склона, тя вдигна качулката на анорака си. Тук, където слънцето почти не достигаше, бе значително по-мрачно и студено. Но независимо от гъсто разположените корони на дърветата, няколко случайни слънчеви лъча все пак успяваха да проникнат в сумрака, разсичайки го с полегати снопчета от мека, жълта светлина. Ефектът бе вълшебна красота и бе една от причините, поради които Маги още в началото бе избрала горите за тези свои ранни утринни скитания. Без значение колко тежък изглеждаше животът ѝ, самата девствена красота на земята неизменно облекчаваше болката ѝ. Тя започна да усеща въздействието на магията и днес, и болката от обзелата я безнадеждност, малко намаля.

Пренебрегвайки пътеката, Брайди и Сиамъс се втурнаха напред през храсталака, лаещи щастливо, докато преследваха катеричките, листата и сенките, както и всяко друго нещо, което бе имало глупостта да се помръдне пред тях. Те познаваха сутрешния си маршрут неazole от нея и Маги не се страхуваше, че можеха да се изгубят. По-голямата част от десетте декара земя на имението бе опасана от

еднометрова каменна стена и още почти толкова висока мрежа върху нея. Тъй като бе всемогъщият собственик и издател на „Кентъки днес“, традиционното отчасти клюкарско, отчасти новинарско списание, което бе публикувало коментари за личностите и важните събития в живота на жителите на Кентъки през последните почти сто години, Лайл бе много внимателен по отношение на личната си сигурност и оградата и електронно управляваните порти бяха една от предохранителните му мерки. Винаги бе имало заплахи, особено когато Лайл сам пишеше някои статии, подкрепящи непопулярни гледища. Но напоследък той не бе публикувал подобни материали и ако се изключеше нормалното ниво на омраза, клокочещо непрекъснато у вечните му врагове, Маги всъщност не се боеше, че може да бъде нападната в чертите на собствения си имот.

Това беше и причината, че, когато видя аленото връхче на една тлееща цигара под сенките близо до пътеката, тя измина поне още две крачки, насочена право към нея, преди да осъзнае, че да, там наистина имаше човек, облегал гръб на ствола на едно вековно дърво и всмукващ жадно от цигарата си, докато наблюдаваше приближаването ѝ.

Маги се закова на място. Някъде в далечината се чу воят на кучетата, подушили вероятно миризмата на заек, когото се бяха втурнали да преследват. Около нея гората някак внезапно замря. Не можеше да се долови дори прошумоляването на листата.

— Добро утро, Магдалена.

Тя бе знаела кой е там, дори преди да пристъпи от сянката и да проговори. Сърцето ѝ, ускорило ритъма си от страха пред неизвестното преди миг, сега продължи да бие от друг вид страх, когато Ник хвърли цигарата си върху влажната пътека, смачка я с подметката си и тръгна към нея. Когато премина под снопчето слънчеви лъчи между тях, черната му коса заблестя от посипалите се по нея капчици роса. По раменете на коженото му яке проблясваха още капчици. Като нея, той също бе в износени джинси, въпреки че неговите прилепваха по мускулестите му бедра плътно като ръкавица. Безнадеждно остарелите маратонки на краката му бяха съвсем мокри, от което Маги заключи, че бе бродил из гората доста време.

— Какво правиш тук? — попита тя.

Тя потисна първоначалния си импулс да се обърне и избяга и остана на мястото си, докато той я наближи съвсем и спря на не повече от две стъпки от нея там, където пътечката бе тъмна и хладна. Някакъв кълвач започна внезапно с отчетливото си почукване, но освен мигновения поглед, който и двамата отправиха нагоре, те не му обърнаха никакво внимание.

— За втори път ми задаваш този въпрос. Ако снощи беше останала наоколо, кой знае, можеше евентуално да ти отговоря. Но сега наистина си мисля, че ще те оставя да прецениш отговора сама — той ѝ се усмихна, но не като признак на добро настроение.

— Ник... — започна отначало тя, само за да млъкне веднага, когато той бръкна в джоба си, извади правоъгълно пакетче, обвито в обикновена кафява хартия и ѝ го подаде.

— Честит рожден ден Магдалена — тонът му бе студен и сух.

— Какво е това? — Маги прие пакета колебливо и го заобръща в ръцете си, приковала поглед в него. Тежеше много малко, но в погледа на Ник имаше нещо, което я караше да бъде нащрек. О, белезите бяха много смътни — най-невидимото сбръчкване на челото и искрицата в очите му — но тя го бе познавала прекалено добре: каквото и да имаше в пакетчето, то положително нямаше да ѝ хареса.

— Подарък от мен за тридесетия ти рожден ден — той отново посегна с ръка към джоба си, порови малко и извади пакет цигари „Уинстън“ и кутия кибрит. Изтърсвайки една цигара, той върна пакета, после рязко драсна клечка кибрит и я запали.

— Ти никога не пушеше преди — Маги се изненада на неодобрението, с което прие този негов навик. За миг, само за миг, тя отново се превърна в някогашната Магдалена, а Ник — в нейния наставник, в целия ѝ свят. Момичето, което тогава беше, щеше да грабне цигарата му и да я стъпче в краката си, придружавайки действията си с ядна тирада от думи. Но от друга страна, момчето, което той беше тогава, никога не би запалило цигара. Той далеч не беше ангел, но никога не бе приемал наркотици, никога не беше се напивал, никога не пушеше. В нейно присъствие, поне, никога не беше правил тези неща. Ник положително щеше да ѝ насини задните части, ако я беше хванал в онези няколко случая, когато тайно, зад гърба му, бе опитала алкохола и хашиша — или поне щеше да се опита. Защото тя би му се съпротивлявала като фурия.

Ах, Ник. Сърцето ѝ се сви от болка за това, което би могло да бъде. Ако само... ако само... но жребият бе хвърлен и пътят ѝ избран, без възможности за връщане. Бе направила избора си преди дванадесет години и сега трябваше да живее с последиците, независимо колко болезнени ги намираще.

Друго от поученията на *тия* Глория беше, че Божията воденица мели бавно, но мели невероятно ситно. Сега тя имаше чувството, че тази воденица се бе заела да смели самата нея и в момента я превръщаше в частици, по-дребни и от прах.

— Тогава не върших адски много неща — отвърна Ник и прибра кибрита в джоба си. Кимвайки към пакета в ръката ѝ, продължи. — Няма ли да го отвориш?

Блясъкът в очите му ѝ напомни да бъде нащрек, независимо че пръстите ѝ вече несръчно разкъсваха хартията. И се оказа, че опасенията и са били основателни, защото в краката ѝ се изсипаха една видеокасета, прегънат, жълт канцеларски плик и четири цветни снимки, с размери десет на шестнадесет, с нейния образ като седемнадесет годишно момиче и танцуваща гола.

Тя изпусна пакета, сякаш беше жива змия. От разпръснатите се в краката ѝ снимки само една бе останала с лицето нагоре и тя я загледа така ужасно хипнотизирана, както би гледала кобра, заела поза за атака.

На нея, тя бе на сцената във вертеп, на фона, на който „Литъл Браун Кау“ изглеждаше като самия символ на класата и изискаността. Ръцете ѝ, застинали високо над главата, бяха повдигнали сексапилно тежкия водопад от червеникаво обагрена коса, която после се спускаше на богати вълни и стигаше малко под бедрата ѝ. Кожата ѝ беше бледа като алабастр, устните нацупени, а очите замечтани и с натезжали клепачи от хашиша, който бе пушила, за да набере куража да извърши онова, което трябваше да извърши, за да спечели стоте долара, обещани ѝ от управителя за всяка вечер. С тях можеше да се натрупа цяло състояние, или поне така ѝ бе изглеждала сумата тогава, ако само танцуваше гола, всъщност прикрита с тъничка превръзка между бедрата, шест ноци седмично, пред аудитория от тридесет до петдесет зяпнали я с удивление мъже.

Те нямаха право да я докосват в бара — управителят ѝ бе разяснил, че собственикът се боял да не загуби разрешителното си за

продажба на алкохол, така че правилото се спазваше стриктно — а дали тя щеше да „се среща“ с някои от посетителите след представлението, за да спечели повече пари, бе въпрос на собствената ѝ преценка. Тя бе сигурна, че никога не би го направила, така че не би се превърнала в проститутка. Щеше само да танцува, нищо повече.

И бе успокоила съвестта си, убедена, че погледнато в перспектива, парите щяха да си заслужават срама, който връзваше на възел вътрешностите ѝ винаги, когато позволише на въображението си да стигне до там, че фактически да се види вече качена на онази сцена. А танцувайки, щеше да печели почти четири пъти повече, отколкото получаваше като сервитьорка в странноприемницата „Хармъни Ин“, където получаваше нормални бакшиши само във вторник, заради специалитета „риба на корем“. Щеше да е глупаво да откаже тази работа, казваше си тя с обичайната си твърдоглава практичност — глупаво, да не инвестира това, което ѝ предлагаше младото ѝ, стройно тяло и хубавото ѝ лице, докато все още имаше този свой капитал. Но все пак не можеше да каже на Ник какво възнамеряваше да прави, въпреки че той бе най-добрият ѝ приятел и цялото ѝ семейство свързани в едно, и винаги му казваше всичко друго. Ник би взривил света, ако научеше.

Но когато в крайна сметка вечерта на дебюта ѝ настъпи през един четвъртък с малка посещаемост в бара, тя никога не би успяла да стигне до сцената и да изпълни танца, ако една друга танцьорка, повече калена в трудностите на живота, не бе се съжалила над нея заради явната ѝ уплаха и не бе я упоила с наркотик така, че да излети до облаците.

В продължение на цели три нощи, тя бе едно от деветте красиви и трите грозни момичета (защото така ги описваха вестникарските реклами), които представляваха танцовия състав на „Пинк Пусикет“^[1].

Всяка нощ бе повръщала от нерви, докато се бе подготвяла за представлението си, и всяка нощ си бе мислила, че всъщност не би могла да се появи отново на онази сцена. Но беше успявала, пушейки от опиумните цигари. Използваха ги всички момичета, подавайки си ги от една на друга, докато гримираха телата си в мъничката тоалетна, която им служеше за гримьорна. Маги бе вдишвала дима целенасочено дълбоко, докато се зарееше приятно някъде в пространството. Едва тогава се беше чувствала готова да се появи пред публиката.

Когато бе упоена, не изглеждаше толкова трудно. Имаше чувството, че плува, когато излизаше на мъничката сцена и ярките прожектори я обливаха, едва не я заслепяваха. В началото на първата вечер ѝ беше лесно да си представи, че е сама и се съблича под звуците на музиката в уединението на собствената си стая. Вибриращият ритъм на рок химна „Родена съм, за да бъда щура“ се бе раздувал, докато изглежда бе навлязъл направо в мозъка ѝ и тя се бе движила инстинктивно в такт с тона му. За излизането ѝ на сцената косата ѝ бе вдигната високо над тила от едно от другите момичета. Тя започна изпълнението си като извади фибите и я разтърси да падне свободно. После бавно развърза колана на пурпурната, обшитата с пера по краищата роба, която бе най-горната част от костюма ѝ. През онази първа нощ, когато бе почувствала коприната на робата да се плъзва по раменете ѝ, за да се свлече в ефирно облаче в краката ѝ и бе осъзнала, че под нея е почти съвършено гола, тя се бе сепнала от вълна на страх и срамежливост, достатъчно остри, за да проникнат обвилата я като броня мъгла на наркозата. Бе я обзела паника, когато — облечена в нищо друго, освен обувките си на висок ток, черните, достигащи до бедрата чорапи и черната, обсипана с пайети тясна превръзка — тя вдигна лице към публиката от десетки зяпнали я, аплодиращи мъже. Веднага бе погледнала надолу, но тогава бе видяла твърдите, розови връхчета на собствените си гърди и голата извивка на стомаха и бедрата си — и едва не бе умряла на място от срам. Бързо, инстинктивно тя се бе извъртяла така, че да остане с гръб към тях, после бе вирнала брадичка към прашния таван, защото знаеше, че тогава дългата ѝ коса ще се спусне достатъчно надолу, за да закрие голотата ѝ чак до бедрата. По някакъв начин краката ѝ продължаваха да се движат в нещо като танц, докато тя се молеше за избавление, а публиката ръкопляскаше, а после задюдюка. Управителят вбесено ѝ просъска нещо от ъгъла на сцената — че трябва да им покаже *нещо* — и когато тя бе хвърлила поглед към него, косата ѝ явно се бе изместила достатъчно, за да могат посетителите да зърнат за миг голите ѝ задни части. Тълпата изрева одобрението си. Сепната, тя погледна неволно към тях, позволявайки им да я зърнат още веднъж. Те закрещяха за още. Управителят ѝ засъска отново, правейки отчаяни въртящи движения с ръка, описвайки хоризонтален кръг във въздуха. Упоеният ѝ разум замръзна, после се отказа от борбата за независимост. Почти

припаднала от страх, тя послушно се обърна — но разтърси косата си напред така, че тя сега закри гърдите ѝ. Управителят изръмжа. Публиката затропа с крака. Изплашена до смърт както от него така и от тълпата, Маги стисна клепачи, за да ги изключи всички от зрението си и продължи да се извива под ритъма, опитвайки се да не чува гръмотевичната смесица от мяукания и трополящи крака и пляскащи ръце, приветстващи аматьорските ѝ полюшвания. Управителят просъска отново:

— *Покажи им малко кожа!*

И Маги отвори очи. Намираще се там, на сцената, и нямаше начин да избяга, освен ако не минеше край сърдития управител от едната страна и якия бодигард от другата, или напред през самата тълпа... освен това, ако не се представеше добре, нямаше да ѝ платят... В крайна сметка, всичко това беше, за да ѝ платят, нали?

Неочаквано тълпата замря. Мъжете заоблизваха устните си, обляха се в пот и отвориха широко очи, когато Маги плъзна двете си ръце под косата и повдигна блестящата завеса от къдрици, после я отпусна, повдигайки я отново, и отново, и отново, потънала в сънен, чувствен лунатичен танц, роден инстинктивно някъде в дълбините на подсъзнанието ѝ. Наблюдаващите я мъже закрепяха диво, но овациите им едва проникваха през маранята на отвратителния страх и хашиша, притъпили сетивата ѝ като въздействието на болнична упойка. Тялото ѝ беше там, танцуващо почти голо за пари, но тя, онази част от нея, която беше Магдалена, не присъстваше.

На третата нощ, една оживена събота, Ник влезе в бара по средата на изпълнението ѝ. По-късно тя научи, че за заниманията ѝ му бе прошепнал един от приятелите му. Когато той се появи, тя вече бе само с високите си обувки, чорапите и препаската и водопадът от гъстата ѝ коса бе единствената защита на благоприличието ѝ. Бе обърната с гръб към публиката, така че не го видя, когато влезе и си запробива път покрай претъпканите маси, не го видя и когато спря точно пред сцената със скръстени ръце и вперен в нея поглед, когато — един път, два пъти, три пъти — тя повдигна косата си и развъртя голото си дупе — както се изрази по-късно той — за да го види целият свят. До голяма степен преодоляла първичния си сценичен страх и подкрепена с достатъчна доза опиат, тя се обърна, когато публиката закрепя за още и се усмихна сънено към най-близко разположения

чифт очи — само за да стигне до бавното, ужасяващо прозрение, че в тях бушуваха зелени стихии от ярост и бяха прекалено, до болка познати.

Ник.

Шокирана до изтрезняване за миг, тя бе замръзнала на мястото си. С едно-единствено пъргаво движение Ник бе скочил на сцената до нея, бе грабнал робата ѝ от пода, бе я увил около тялото ѝ, а после я бе метнал цялата на рамо в пожарникарска хватка, без да ѝ промълви даже дума.

Тогава като че ли Адът се бе стоварил в бара. В „Розовото коте“ не обичаха някой да грабва танцьорките им от сцената направо пред очите на гостите. Докато мелето свърши, двадесетгодишния Ник си бе проправил пътя с бой покрай тримата масивни телохранители и още около дузина други улични биячи, вече бе изтърпял две насинени очи, разкъравен нос и натъртени ребра и едва успя да се спаси от арестуване, когато Маги го извлече през вратата само миг преди пристигането на ченгетата, които бяха призовани да потушат размириците.

И показва ли се благодарен той? Как ли не!

Изфучавайки далеч от бара с прастарата му кола — шофираше Маги, въпреки че както му беше заявила, той не заслужаваше тя да си създава такива гадни неприятности, за да му спасява задника — двамата се бяха нахвърлили един върху друг в един много образцов скандал. И ако Ник вече и без това не беше така окървавен и разнебитен, Маги би се погрижила да го напляска така, че да му призлее. Защото — по дяволите! — тя можеше да си прави каквото си иска със своя живот и своето тяло! Ако искаше да танцува гола в центъра на магистралата посред бял ден, щеше да танцува! Неговият отговор, когато бе навел главата си назад, за да се опита да спре кръвта, шуртяща от носа му, беше да я нарече тъпа малка глупачка и да ѝ каже да укроти топката.

После словесната битка бе продължила в разгорещена до крайност атмосфера още цели десет минути.

После, тъй като колкото и ядосана да му беше, Маги не можеше да понася да го боли, тя бе завила рязко с колата в паркинга на един затворен склад, бе треснала лоста на скоростите в неутрална позиция и

се бе заела да почиства кръвта от лицето му с ръба на алената си копринена роба.

Той бе блъснал ръката ѝ настрана, бе я сграбчил през раменете и я бе целунал — с окървавения си нос и всичко останало. Целувката му — той я целуваше за първи път по начин, който не беше чисто братски — бе накарала целия ѝ свят да се завърти около оста си. Само за миг, за не повече, споменът за това пламна жив в съзнанието ѝ. Но тя не искаше да си позволи да си спомня. Не можеше да си позволи. Тази целувка се беше случила отдавна, преди цял един живот, на едно друго момиче. Момиче, което вече не съществуваше.

Сега, свела поглед към снимката с момичето, танцуващо пред аудитория от неясни мъжки лица, Маги почувства как образът разкъса безмилостно съзнанието ѝ. Видя се красива на своите седемнадесет години, с оголените си пред целия свят млади, високи гърди с подсилени с руж зърна — приятелски жест от страна на същото момиче, което ѝ доставяше хашиша и сресваше косата ѝ във фантастична прическа за началото на танца — както и тесният гръден кош, малкият закръглен пъп, ослепителните ѝ бедра и миниатюрното триъгълниче от пайети между тях. Застанала на петнадесетсантиметровите си токове и с дългите си, стройни крака, покрити с чифт прозрачни черни чорапи, тя създаваше впечатлението, че гордо парадираше с голотата си. Изглеждаше замечтана, сексапилна и така, сякаш обожаваше всеки миг от изпълнението си.

— Спомняш ли си, Магдалена? — жегна я тихият глас на Ник.

Тя вдигна трескав поглед към него:

— Не, не си спомням! Изобщо не искам да си спомням!

Извивайки се рязко, тя се затича обратно по пътя, по който бе дошла.

Той я настигна само за миг, сграбчи я с едната си ръка през кръста, а с другата запуши устата ѝ, сякаш се боеше, че тя можеше да изкрещи. А тя би направила именно това, без да се тревожи в момента за последиците, ако я намереха сама в гората, при това точно с Ник. Тя се забори и зарита с крака, когато той я вдигна от земята и се отдалечи с нея от пътеката, навлизайки в гъсталака, докато тя успя да възвърне донякъде контрола върху себе си и престана да се извива в ръцете му. Тогавя той я пусна да стъпи отново на крака, в сянката на току-що раззеленяващо се, диво черешово дърво.

— Не викай — каза той, без да сваля ръката си от устата ѝ. Все още притисната плътно до гърдите и бедрата му, Маги осъзна отново размерите и силата на Ник — той бе висок метър и осемдесет и осем и докато в младостта си бе тежал около осемдесет килограма, сега твърдото му, мускулесто тяло предполагаше деветдесет и повече — и поклати отрицателно глава.

Той махна ръката си от устата ѝ малко предпазливо.

— Затова ли се върна? За да ме изнудваш с тези снимки? — остро го попита тя, удряйки го с юмрук по гърдите, в безплоден опит да се освободи. — Защото сега имам много пари, така ли? Е, колко искаш?

Едната му ръка все още я държеше през кръста и Маги усети как се стегна около нея. Тя отхвърли главата си назад навреме, за да улови присвиването на устните му и ледената завеса, която се спусна в очите му. Думите ѝ го бяха ядосали, забеляза тя и изпита луда радост. Искаше да го ядоса. Не, искаше да му причини болка, такава, каквато ѝ причиняваше той.

За момент той не каза нищо, а само я измери с преценяващ поглед.

— Един милион долара или показвам видеофилма и снимките — о, да, това е видеофилм с цялото ти изпълнение — и ги показвам на Лайл. Интересна идея, наистина.

— Аз... аз не мога да намеря един милион. Нямам достъп до толкова много. Въобще не се доближавам до такава сума.

Погледът ѝ срещна неговия и той се усмихна — с бавна, ленива, подигравателна усмивка.

— Обзалагам се, че Лайл може да ги намери, ако го заплаша, че в противен случай ще изпратя копия до всички важни местни личности. Даже тези от телевизията може да се заинтересуват. А и вече мога да си представя как твоят мъничък танц ще оформи някое от изданията на програмата „Текущи интриги“. Ти представяш ли си? С подходящите черни петна на екрана, които да закрийт стратегическите места на анатомията ти, естествено.

— Ти, кучи сине!

— Знаеш, че винаги съм мразил да те чувам да кълнеш. И все още мразя. Може би ще трябва да вдигам залога срещу снимките ти за всяка мръсна дума, която излезе от устата ти.

— Върви по дяволите!

— Внимавай, Маги-Май, така може да ти излезе скъпо.

— Да не си посмял да ме наричаш повече така! — някога познатото гальовно име я парна като шибване с края на волски камшик.

— От опит зная, че изнудвачите могат да наричат жертвите си както си поискат.

— О, значи имаш опит? Така ли си изкарваш прехраната напоследък? Като изнудваш невинни хора като мен?

— Едва ли бих могъл да те нарека невинна, Магдалена. Нито тогава, нито сега.

Маги усети втурналата се в гърдите ѝ гореща яростна вълна. Беше ѝ познато, въпреки че бе отдавна забравено усещане. В младежките си години тя бе известна по всички долнопробни улици на западните квартали на Луисвил с необуздания си темперамент. Тя и Ник някога се бяха сражавали като две разярени котки, завързани заедно в чувал. Откакто се бе омъжила за Лайл, борческия ѝ дух систематично бе избиван от нея.

— Колко искаш? — тя трепереше от шок, ярост и болка. Че Ник беше в състояние да ѝ причини това, Ник, когото някога бе обичала със страстен, див порой от обич! Не можеше да го повярва. О, не, много лесно трябваше да го повярва. В крайна сметка, нима не беше разбрала по най-болезнен начин, че никой мъж или жена не бяха това, което изглеждаха, че са, и че дори най-добре познатият, най-довереният приятел, се оказваше прикрит под неизброимо много неподозирани пластове?

— Какво би казала, ако ти заявя, че не съм тук заради парите?

Едно издайническо пламъче в очите му показва на Маги какво точно имаше предвид. Тя се изсмя — пресилено и пискливо.

— Секс? Това ли искаш? Хубаво. Давай, любовнико. Хвърли ме на земята още тук и сега и успокой страстите си. Това е ниска цена, която ще платя, за да те изхвърля, по дяволите, от живота си!

Очите му се присвиха, потъмняха.

— Това е моята Маги-Май. С мръсна уста и твърдоглава — устните му се стегнаха и извиха в горчива подигравка, когато ръката му се обви по-плътено около талията ѝ, повдигна я от земята, за да я изправи почти на пръсти и я притисна още по-силно до себе си. Маги

не си направи труда да се противопостави — тя знаеше от опит, че Ник, когато беше ядосан толкова много, колкото беше в този момент, притежаваше силата на двама обикновени мъже — но го загледа в очите с цялата си ярост, която бе държала заключена вътре в себе си през последната една дузина години. Веждите му се сключиха, когато той разчете изражението ѝ, а после наклони глава да я целуне.

---

[1] „Розовото коте“, от англ. — Б.пр. ↑

5

Само че не я целуна. Маги, безкомпромисна, изпълнена с омраза, вклинила ръцете си между телата им, за да го задържи поне на малко разстояние, се оказа подготвила сили за нещо, което не последва.

Ник я пусна и отстъпи назад.

— Снимките и касетата са подарък — каза той, скръствайки ръце пред гърдите си и я загледа като ловно куче, издебнало заека пред дупката му. — Негативите са в плика. Те станаха мое притежание от някой, който действително възнамеряваше да те изнудва, моя скъпа г-жо Форест. За твой късмет ги купих, преди да може да ги види някой друг... а те не бяха евтини... и ето... сега ти ги подарявам, без да поставям условия.

Маги вдигна към него поглед за миг, прекалено изненадана, за да говори. Беше се държала отвратително и го разбираше. Обаче просто беше забравила как да има вяра, на когото и да е, дори на Ник.

— Защо? — тя пъкна ръце в джобовете на анорака си, неочаквано вледенена от студ.

— А защо не? — думите му бяха насмешливи.

— Това не е отговор.

— Но е всичко, което ще получиш като отговор.

— Ник... — Маги се поколеба, вгледана изпитателно в лицето му. Чертите му бяха същите, като онези на момчето, което бе обичала: гъстите, прави черни вежди, леко изкривеният нос с мъничката подутина в основата, където беше счупен през онази съдбоносна нощ, широките скули и квадратната челюст. Дори едва забележимата трапчинка от дясната страна на устата му беше същата. Но имаше и различия: бръчки от живота в ъгълчетата на очите му, някаква твърдост, която беше нова, известна циничност в извивката на брадичката и в блясъка на тези ясни, кафяво-зелени очи. Бе неоспоримо Ник, нейният Ник, но се беше променил — вътрешно, което не личеше много. Но естествено, бе се променила и тя. — Дължа ти извинение.

— Дължиш ми... но не си прави труда. Харесваш ми повече, когато бълваш огън, отколкото когато си разумна. Напомня ми за стари времена — той се огледа, дочул лая на кучетата, които галопираха възбудено към тях. — Не забравяй да събереш подаръците си от пътеката, преди някой да се натъкне на тях.

— Ник... — но беше твърде късно. Той вече бе закрачил през гората. Погледна през рамо за миг, когато тя извика след него и докосна в поздрав челото си с ръка.

— Честит рожден ден Маги-Май! — каза той и после изчезна като сянка сред дърветата.

Маги остана загледана след него, чувствайки измъченото си сърце готово да се разбие отново. Ах, Ник. Как го бе обичала! Толкова много, че дори споменът болеше. И колко в негов стил — да се появи от нищото след дванадесет години мълчание, да я дразни, да ѝ се присмива и да я подлуди дори сега, когато бе дошъл да ѝ направи услуга. Тя трябваше да знае, че не би ѝ причинил вреда. И мислеше, че някъде дълбоко в сърцето си го беше знаела, само че бе забравила как да се вслушва в сърцето си.

Сиамъс и Брайди изскочиха от храсталака като двойка великолепни елени и скочиха върху нея в кучешки екстаз.

— Долу, момчета! — тя залитна под атаката, потупвайки главите им, но радостна от игривото им нападение, защото отклоняваха мислите ѝ от Ник. Сега, след като бе извършил това, за което бе дошъл, дали щеше да изчезне от живота ѝ за още дванадесет години?

От перспективата за това ѝ се прииска да завие като изоставено дете.

— Стига вече! — гласно каза тя и стискайки здраво устни, се насили да концентрира мислите си върху чисто практичните неща, върху проблема тук и сега. Бе се научила отдавна, че е опасно да се отдава на сантиментални размисли. Ако си позволеше да се замисли върху отрицателните аспекти на живота си, трябваше да се облива вечно в сълзи, а това не би допринесло добро за никого, още повече за Дейвид или за самата нея.

Както ѝ бе напомнил Ник, трябваше да събере пръсналите се по пътеката снимки и касетата и да се отърве от тях, преди някой да ги намери и да ги предаде на Лайл.

Лайл би ги използвал срещу нея. Маги беше сигурна, че щеше да ги използва срещу нея. Не знаеше точно как, но го познаваше достатъчно добре, за да не се съмнява, че ще го направи.

Можеше да бъде дори дотам жесток, че да ги покаже и на Дейвид.

При тази мисъл Маги потръпна и забърза да събере уличаващите я доказателства. Всичко си беше там, където бе паднало, разпиляно по пътеката и тя се наведе да събере нещата, без да поглежда отново снимките, напъха ги обратно в разкъсания пакет, после ги мушна в анорака, оглеждайки се припряно и виновно наоколо. Защото шпионите на Лайл можеха да бъдат навсякъде.

Не, сега вече започваше да се поддава на параноя. Толкова рано сутринта в частната гора на Уиндърмиър не дебнеха очи и уши, които после да разправят.

Трябваше да се отърве от снимките, негативите и видеокасетата.

Изправяйки се, Маги се поколеба, докато размишляваше върху проблема. Независимо от напрежението ѝ, по лицето ѝ пробяга сянката на моментно хрумналата ѝ комична мисъл, че сега тя всъщност обмисляше въпроса, който някога вероятно бе измъчвал Ричард Никсън: да изгори или да не изгори уличаващата касета? В нейния конкретен случай обаче запалването на огън, достатъчно голям, за да унищожи изцяло всяко доказателство, положително би привлякло точно онова внимание, което тя така отчаяно се стремеше да избегне.

Накрая навлезе дълбоко в гората и зарови всичко под стигащите до земята клони на един едва напъпил храст форзиция, като издълба дупка с ръце и с помощта на една отломка от скала, после я затрупа отново с пръст и листа и отгоре постави дебел, полуизгнил пън, за да отбележи мястото. Така разрешението на проблема не беше окончателно, но щеше да послужи засега. Ако отнесеше снимките и касетата със себе си в къщата, дори само за няколко часа, имаше опасност да бъдат открити, докато търси ново разрешение. Тя подозираше, че Лайл даваше нареждания стаите ѝ да се претърсват методично и съвсем редовно, надявайки се да открие доказателства, че му изневерява. Не че това би го засегнало, но то щеше да се окаже още едно оръжие, което би могъл да използва срещу нея.

За негов лош късмет, търсеше напразно. Откакто се бе омъжила за него, тя никога не бе спала с друг мъж. Призляваше ѝ от самата

мисъл за това.

Дори и да не бе постигнал нищо друго, Лайл я бе излекувал от желанието ѝ за секс.

Въпреки че тя някога бе обичала секса и то твърде много. С Ник.

Но нямаше да си позволи да си спомня. Опияняващата и първична страст, която бе преминала през живота ѝ за толкова кратко и така опустошително, се бе случила на една съвсем различна личност. Момичето, което тя беше тогава, бе изчезнало завинаги.

И ако осъзнаването на този факт я натъжаваше, е, тогава просто щеше да го изхвърли от главата си. Тя бе преминала през курса на една много тежка школа и бе разбрала, че нямаше полза да се тъгува по нещо отминало.

Сега си имаше Дейвид. Тя насочи преднамерено мислите си към него, представи се ясно образа му и постигайки това, призракът на онова засмяно, танцуващо, жадно за любов момиче, се оттегли в най-отдалеченото кътче на паметта ѝ, където бе и подобаващият му дом.

Важен беше Дейвид. Тя би направила всичко, би понесла всичко — заради Дейвид.

Когато тръгна обратно към къщата, по пръстите ѝ останаха полепнали гнили листа и кал. Скри ги, свити на юмруци в джобовете на анорака си докато стигне до колибата на кучетата, за да не би някой да ги види и да се учуди на състоянието им. След боязлив поглед наоколо, тя извика при себе си Сиамъс и Брайди и отвъртя кранчето на външната чешма. Надяваше се, че ако някой я наблюдаваше, би си помислил, че просто им дава да пийнат глътка вода. Пъхайки ръце под ледената струя, тя бързо изми останалите по тях следи. После ги изтри в джинсите си, спря водата и върна кучетата на синджирите им, успокоявайки ги с обичайните си извинителни ласки. Тя обичаше огромните си хрътки, но Лайл не позволяваше достъпа на домашни животни в къщата, или дори близо до нея.

Тя понякога си мислеше, че единственото същество, което Лайл обичаше по своя собствен странен и извратен начин, бе Дейвид.

Слънцето сега грееше по-ярко и тя предположи, че бе около осем часа. Независимо от всичко, което се бе случило, дори не бе закъсняла от графика си. Можеше да влезе, да се облече за деня и да продължи със задълженията си така, като че ли не се бе променило нищо.

Което беше истина. Нищо не се бе променило. Независимо от завръщането на Ник, тя все така си беше свързана с Лайл до края на живота си. Освен ако не искаше да унищожи Дейвид, в процеса на освобождаването си от Лайл.

Хваната в капан, в капан, в капан. Думата запърха из съзнанието ѝ с цялата безпомощна лудост на пеперудата, заблъскала с крилете си по стъклените стени на бурканчето, отредено за неин затвор. Хваната в капан, завинаги в капан.

— По дяволите, Дейвид, съсредоточи се! — бе извисеният глас на Лайл и в тона му пулсираше осезателно раздражение. Секунди по-късно последва трясък на разбито стъкло.

— Казах, съсредоточи се! Погледни това! Стъклото на оня прозорец е над стогодишно, а ти го счупи, защото не се съсредоточаваш!

— Татко, съжалявам! Аз се стараех...

— Стараех се, стараех се! Не искам да чувам тази дума от устата ти. Искам да те видя да я прилагаш на практика! „Стараех се“ е за некадърниците! Какъвто ще станеш и ти, ако не се съсредоточиш!

— Обещавам, татко. Дай ми само още един шанс — горещата молба в гласа на Дейвид накара Маги да стисне зъби и да забърза покрай високата преграда от лигострум, разделяща алеята от задната поляна. Както бе очаквала, Лайл и Дейвид стояха с гръб към нея, стиснали в ръце бухалките за голф и само на десетина крачки от мястото, където тя се бе появила на високия край на поляната, недалеч от вътрешния двор. Двамата явно бяха забивали топки по посока на гората, но една топка на Дейвид се бе отклонила. Както винаги, Лайл бе облечен безупречно — тази сутрин в кариран спортен панталон и морскосин пуловер над тениска с отворена яка. Дейвид, негов вечен подражател, бе подбрал почти идентичен тоалет. Разликата бе само в това, че неговият пуловер беше бял, вместо морскосин, а под него носеше борово зелена тениска с кръгла извивка по врата, вместо отворена яка. До ниската каменна стена, ограждаща вътрешния двор, бяха облежани две препълнени с топки за голф чанти. Една димяща чаша кафе, очевидно на Лайл, стоеше върху стената до друга чанта, пълна с бухалки. Тя не можеше да види изражението на съпруга си, но видя това на Дейвид, който вдигна поглед към баща си, и то беше както тъжно, така и умолително.

Сърцето на Маги се сви.

— Тренирате ли, господа? — попита привидно безгрижно тя и тръгна към тях, опитвайки се по този начин да пренасочи вниманието на Лайл върху себе си, за да остави Дейвид на мира.

— Виж се на какво приличаш! — ето, тактиката ѝ бе успяла. Лайл я измери с леден поглед от главата до петите. Едно от неговите „правила“ беше, че тя трябваше да бъде облечена винаги добре. Неговата съпруга по никакъв начин не можеше да се разхожда наоколо в немарлив вид.

— Разхождах кучетата — отвърна тя, игнорирайки обидата в думите му. Погледът ѝ беше насочен към Дейвид.

— Закуси ли? — нежно го опита тя.

— Не още — само че тя го познаваше прекалено добре и долови прикритата мъка в гласа му.

— Точно в този момент той се нуждае повече от тренировка, отколкото от закуска. В случай че си забравила, днес следобед двамата играем в турнира за бащи и синове в Клуба и ако Дейвид направи както трябва това, което се иска от него, ние ще спечелим — очите му отново се плъзнаха по нея, присвивайки се от неодобрение. — Надявам се, че нямаш намерение да се появиш облечена с това.

— Знаеш, че не. Но турнирът е едва след обяд — отговорът ѝ беше много тих. Очите ѝ не изпускаха Дейвид.

— Защо не влезеш да хапнеш нещо набързо?

Лайл отговори преди Дейвид да успее:

— Той няма време. В девет има урок по голф.

Маги вдигна поглед към Лайл.

— Не мислиш ли, че това може да допринесе повече вреда, отколкото добро? — трябваше да се бори да задържи тона си равномерен, докато говореше. — Бих казала, че играта му ще бъде посполучлива след една добра закуска и почивка, отколкото след урок в последната минута.

Ноздрите на Лайл се разшириха от презрение.

— Ти би казала това, да. За щастие, Дейвид знае по-добре. Той знае толкова добре, колкото и аз, че се нуждае от всички възможни уроци и тренировки, които може да направи. Защото не е достатъчно добър играч. Имам предвид, за да спечелим.

Маги по-скоро усети, отколкото видя, как Дейвид се сви от болка. Погледът, който хвърли на Лайл, бе точно толкова леден, колкото оня, с който той я бе удостоил в началото, но не се втурна да защитава Дейвид, независимо че всичките ѝ инстинкти я подтикваха точно към това. Ако кажеше онова, което копнееше да каже, Лайл щеше да си отмъсти, като пусне на воля цялата си злоба срещу нея, а това би разстроило Дейвид повече, отколкото нетактичният укор на баща му към него.

— Всичко е наред, мамо. Аз наистина имам нужда от урока.

За миг очите им се срещнаха и Маги прочете безмълвната молба на Дейвид в тях. Неохотно тя се подчини. Добре, нямаше да се противопоставя на урока му.

— Но тогава трябва да сложиш нещо в стомаха си, преди да продължиш. Бягай вътре и хапни. Още сега, чуваш ли ме? — въпреки, че го каза нежно, думите ѝ все пак бяха заповед.

Дейвид погледна към Лайл за позволение, преди да изпълни нареждането. Лайл кимна — еднократно, ядосано и недоволено.

Дейвид се обърна и тръгна. Когато Маги понечи да го последва, Лайл я спря, сграбчи я за ръката. Маги остана на мястото си с пълното съзнание, че сега наистина бе загазила, но не искаше да прави сцена пред Дейвид, за да се освободи. И Маги и Лайл останаха мълчаливи, рамо до рамо и ръка в ръка, в продължение на тези няколко минути, които бяха нужни на Дейвид, за да върне бухалката си в чантата, да метне чантата през рамо, а после да закрачи по застланата с плочки пътека и да се скрие зад ъгъла на къщата.

— Ще ти бъда благодарен, ако не си навираш носа в отношенията ми с моя син — гласът на Лайл бе тих и наситен със заплаха, когато той спря погледа си върху нея.

Маги не можеше да се въздържи. Трябваше да каже това, което мислеше, въпреки че знаеше, че ще заплати много скъпо за невъздържаността си.

— Ти го натоварваш прекалено много. Той е само на единадесет.

— За да успее, той има нужда от натоварване. Какво ли знаеш ти за успеха! Къде щеше да си сега, ако не бях се оженил за теб? Щеше да умираш от глад в някоя порутена колиба, ето къде. А и без това не си нищо повече от паразит. И няма да допусна долнопробните ти гени да

се проявят у Дейвид. От него ще направя мъж, без значение какво ще му коства това.

— Защото ти знаеш всичко, което трябва на мъжа, за да бъде мъж, нали? — с това вече бе престъпила границата. Маги го осъзна още щом думите се отрониха от устата ѝ. Сините му очи трепнаха и ѝ остана точно толкова време, колкото да види как избледняваха, когато бяха изпълнение с омраза. Ръката му, тази, която държеше нейната, се изви жестоко. Китката ѝ се огъна и я прониза болка чак до рамото. Маги по-скоро почувства, отколкото чу как нещо изпука.

6

Болката изтръгна кратък вик от устните на Маги.

— О, извинявай, скъпа, нараних ли те? — запита Лайл с явно фалшива загриженост и пусна ръката ѝ. Около устата му се прокрадна доволна усмивка.

Прегръщайки с другата ръка пулсиращата си китка, Маги бавно вдигна поглед към присмиващите ѝ се очи, които някога бе считала за толкова топли и нежни. Заблудил я беше ясносиният им цвят, разбира се. Нима някой е чувал за синеок дявол. Защото за тези дванадесет години Лайл бе заслужил точно такова прозвище. Образът му я преследваше дори в сънищата ѝ. През последните няколко години Маги бе измъчвана от един и същ, непрекъснато повтарящ се кошмар: в съня си тя умираше и отиваше в Ада, но все още не беше хвърлена в ямата с пламъците, откъдето се носеха измъчените писъци на други изгубени души. Тогава се явяваше Дяволът и я виждаше застанала на пясъчния бряг, който водеше надолу към ямата и започваше да я преследва с вилата си, за да може да я набоде на нея и да я хвърли в морето на вечното проклятие. Тя тичаше, тичаше, тичаше, докато той се смееше и я преследваше — и тогава се събуждаше. Но когато лежеше в леглото си, обляна в пот и ужасена от преживяния кошмар, пред нея винаги изплуваше образът на Дявола, който неизменно имаше лицето на Лайл.

— Струва ми се, че ръката ми е счупена. Ще трябва да отида в спешния кабинет и да поискам рентгенова снимка. Разбира се, може да ме попитат какво се е случило. Питам се, как ли биха постъпили, ако има кажа истината? — подтиквана от спомена за оня усмихнат Дявол от съня ѝ, Маги събра куража да го предизвика — нещо, което не бе правила от много, много дълго време.

— Заплашваш ли ме, скъпа? — устните на Лайл се изтъниха в хищна усмивка. — Мислех, че съм те излекувал от това. Ако не, ще ми бъде приятно да ти дам още един урок. И само за твоя информация, ще ти кажа какво ще се случи: никой няма да ти повярва. Ако пък

случайно вземат някои мерки, ако ти случайно успееш да ме поставиш в положение да се защитавам от обвинение в малтретиране на съпругата си, не се съмнявай, че ще се защита съвсем успешно. Обаче не се знае какви мънички тайни могат да излязат наяве при този процес.

Маги срещна ироничния му поглед изпълнена с омраза, осъзнала ясно размера на заплахата му, която я правеше безсилна.

— Ти си наистина зъл човек — каза тя.

Лайл се усмихна още по-широко:

— Нашият син не мисли така.

Маги му обърна гръб, без да отговори. Думите ѝ нямаше да развълнуват Лайл. Нищо не вълнуваше Лайл. Там, където се отнасяше до нея и до Дейвид, той държеше всички карти и го знаеше добре. Притиснала внимателно наранената си ръка до топлината на тялото си, Маги се отправи към къщата с изправен гръб и гордо вдигната глава. Настигна я съвсем необезпокоеният глас на Лайл:

— Защо не облечеш оня жълт ленен костюм за Клуба? Ти знаеш колко много ми харесваш в жълто.

Маги се престори, че не чува.

Тя зави зад ъгъла, за да се скрие от погледа му и моментално съжали, че не бе избрала друг път към къщата.

На остъклената веранда, опасваща западното крило, бе седнала свежърва ѝ. Закусваше. С нея беше дъщеря ѝ Люси и съпругът ѝ Хамилтън Ходжис Драмънд IV, за когото бе омъжена от тридесет години и който пристигаше редово с частния си самолет в Луисвил, за да бъде с жена си. Луела Пакстън, дългогодишната готвачка и икономка на семейството току-що слагаше на масата плетен поднос с домашно изпечени бисквити, когато Маги застана пред погледите им.

Маги се сепна почти незабележимо, когато видя компанията, разположила се около масата, и остави наранената си ръка да се отпусне до тялото ѝ, независимо от пронизалата я болка, която я накара да стисне зъби. Беше твърде горда, за да демонстрира болката си пред тези хора, които чрез брака ѝ бяха станали част от семейството ѝ, но не и нейни приятели. Тя бе вечният аутсайдер в тази тясно сбlijена фамилия, независимо от факта, че вече дванадесет години по право бе официалната господарка на дома. В действителност Уиндърмиър си оставаше фамилният дом на Форест, което бе традиция

от много поколения. Единствената причина, поради която толерираха присъствието ѝ тук, бе Дейвид. Кое то, когато Маги се замислеше, бе всъщност достатъчно честно, защото самата тя ги толерираше също единствено заради Дейвид.

С вирната брадичка Маги продължи. А и какъв ли друг избор имаше? Не можеше просто да се завърти на пета и да тръгне в обратна посока, нали? Въпреки че точно това ѝ се искаше.

— Добро утро, Вирджиния. Добро утро, Люси, Хам. Не знаех, че вече си пристигнал — Маги адресира последната фраза към девера си, приятен на външен вид, петдесет и деветгодишен мъж. Той не беше много по-висок от нейните метър и седемдесет и три и се бе постарал да поддържа талията си младежки тясна. Гордееше се със съвсем естествената си на вид черна перука и мустаците, успешно боядисани в същия цвят. Тази сутрин бе облечен в спортно тъмносиньо сако, бяла риза с отворена яка и сив спортен панталон, заради което изглеждаше, че току-що бе пристигнал от „Медисън авеню“ в Ню Йорк, вместо от Хюстън.

— Пристигнах късно снощи. Как си, мила? — южняшкият, сладък като сироп, провлачен говор на Хам бе очаровал Маги при първата им среща. Сега тя знаеше прекрасно какво се криеше под безупречната му външна обвивка и отдавна не беше очарована. Въпреки това успя да не направи гримаса, когато той галантно стана и отмести стола си назад от кръглата маса, покрита с весела, карирана в червено и бяло, покривка. Дори му поднесе бузата си за задължителната целувка между толкова близки роднини.

И като си представеше само, че някога бе мислила това семейство за толкова цивилизовано, така елегантно сплотено и обичливо с нежните си гальовности и въздушни целувки! Това беше много отдавна, когато тя бе млада и не можеше да различава фалшивото злато от истинския самороден златен прах.

От тогава беше помъдряла.

— Дейвид се качи току-що в стаята си. Него ли търсиш? — въпреки че Люси знаеше, че нямаше причина да се страхува, че Маги би могла да ѝ бъде съперница по отношение на Хам, тя все пак беше жестоко ревнива към всеки, заслужил дори минимален интерес от негова страна. В резултат на това гласът на Люси бе хладен, както и погледът, с който измери Маги. Сестрата на Лайл бе жена с едри кости,

ъгловата и почти несръчна в движенията си, с метално сива коса, която мразеше да боядисва, но подстригваше късо, в момчешки стил, който не ѝ подходеше, още повече съчетанието с блузона ѝ в ярко, индийско каре. За разлика от Лайл, Люси, с две години по-възрастна от него, не изглеждаше добре, докато остаряваше. Изглеждаше много по-възрастна от съпруга си — факт, който тя приемаше болезнено. Люси никога не бе обичала младата си етърва, но и никога не беше се преструвала, че я обича. Въпреки това тя бе външно учтива към нея, а от известно време това бе всичко, което имаше значение за Маги.

— Наистина търсех Дейвид — каза Маги, правейки опит да се усмихне и постигайки известен убедителен резултат, според нея. — Ако ме извините, ще се кача горе в стаята му.

— Няма ли да се присъединиш към нас на закуска?

От тона в думите на Хам, Маги би допуснала, че той бе действително разочарован, само че тонът вече не можеше да я заблуди. Тя поклати глава и тръгна към отворения френски прозорец, който водеше от терасата към кухнята.

Настигна я резкият глас на Вирджиния:

— Маги, ръката си ли си ударила? — сепната, Маги погледна през рамо към свекърва си, крехка и мъничка в стола си на колела, в който болното ѝ сърце я принуждаваше да прекарва все повече и повече време. Като Люси, Вирджиния някога бе висока и едра, но възрастта и двете сърдечни атаки през последната година, я бяха смалили както физически, така и духовно. Както винаги обаче, тя бе много наблюдателна. А Маги си бе помислила, че бе успяла прекрасно да прикрие инцидента с ръката си.

— Аз... си навехнах китката.

Маги срещна погледа на Вирджиния и за миг видя как в очите ѝ проблесна бързо, изпълнено с болка разбиране. Вирджиния вероятно познаваше собствения си син така, както никой друг на света. Въпреки че можеше и да не одобрява много от неговите становища и действия, тя го обичаше безрезервно, независимо от всичко. Както Люси бе казала веднъж — с лека усмивка, но без дори следа от хумор — ако Лайл извършеше убийство, Вирджиния сама би погребала тялото и би отнесла тайната в гроба си. А Маги още тогава бе останала с подозрението, че Люси бе имала нейното тяло предвид.

— Искаш ли да ти донеса английска сол? — попита Луела, която също бе тръгнала към кухнята, но спря загрижена до нея.

— Не, ще се оправя сама. Не е толкова лошо — Маги се усмихна сърдечно на чернокожата, облечена в бяла униформа жена. Луела бе тъничка и дребна, с посребряваща коса, прибрана на стегнат кок на тила ѝ. Въпреки че наближаваше шестдесетте, тя не бе изгубила сръчността и пъргавината си сред тенджерите и тиганите в кухнята. Тя и съпругът ѝ Хърд бяха на служба у Форест вече от четиридесет години и от някои свои разговори с прислугата в съседни домакинства Маги бе чувала да се говори, че двамата изпитвали по-силна лоялност към семейните традиции на Форест дори от истинските му членове. Но все пак, когато Маги бе пристигнала в Уиндърмиър като младоженка без ни най-малка представа за това как да се държи в едно такова домакинство, при това дотолкова не на мястото си, както например една маймуна, попаднала в изискана чайна, Луела и Хърд се бяха отнасяли мило с нея. В резултат на това Маги изпитваше топли чувства към двойката.

— В кухнята има кафе и понички — каза ѝ Луела, преди да изчезне през вратата.

Маги махна с ръка на останалите и последва Луела към кухнята, откъдето също избяга бързо, отклонявайки още веднъж предложената за обезболяване на ръката ѝ вана, с разтворена във водата английска сол. Закуската ѝ можеше да почака докато слезе отново долу. В момента се боеше, че щеше да изхвърли обратно всичко, което би хапнала.

Дейвид не бе в стаята си и тя се запита дали Типтън вече не беше го откарал на игрището, за урока му по голф. Искаше да поговори с него преди участието му в турнира, но явно трябваше да отложи разговора за по-късно. Но при всички случаи не би могла да му каже нищо, което да охлади неимоверното желание на Дейвид да заслужи одобрението на Лайл, нито болката, която би изпитал, ако не станеха шампиони. Без значение какво правеше Дейвид и доколко добре съумяваше да го направи, Лайл винаги искаше от него още повече. Ако момчето донесеше в къщи оценка „б“ за някое от контролните си в училище, Лайл непременно искаше да научи защо не е „б плюс“.

При положение, че имаше дори минимална възможност, Маги би грабнала сина си и би избягала отгук още сега, на мига. Но беше

невъзможно, разбира се, и то не поради факта, че точно сега Дейвид не се виждаше наоколо. Синът ѝ би се борил със зъби и нокти, ако тя се опиташе да го отдели от бащата, когото той бе превърнал в свой идол — а и Лайл щеше да ги намери, рано или късно. Маги изобщо не се съмняваше в това. И тогава, по един или друг начин, тя щеше да изгуби Дейвид завинаги.

Победена, тя отиде в стаята си, затвори и заключи вратата след себе си. В банята глътна два аспирина, после намокри една хавлия в студена вода и я уви около подутата си китка. След няколко такива компреса болката понамаля. В малката ѝ аптечка в шкафчето за бельо имаше един ластичен бинт. Тя превърза китката си стегнато с него, закрепил мърничките щипци и се насили да не обръща внимание на горещата, пулсираща болка. Бе тръгнала към гардеробната си, за да избере подходящ тоалет за деня — всичко друго, но не и жълтия лен — когато забеляза несръчно увития пакет на леглото си.

Беше от Дейвид. Разбра го още преди да види картичката, върху която той бе написал „Честит рожден ден!“ и името си. Когато разви последния пласт весело нашарена хартия и най-после успя да види самия подарък, ръцете ѝ сами престанаха да се движат. В оня първи миг на възприемане на видяното, пресекна дори дъхът ѝ.

Беше малък, поставен в рамка портрет с водни бои, на който видя себе си, Дейвид и Лайл, седнали на една пейка в градината с розите и усмихнати като самия символ на щастливото семейство, което никога не бяха били. Образите и на тримата бяха уловени много правдиво, възпроизведени черта по черта — всичко, с изключение на радостните им изражения и позата, която вероятно бе продиктувана някъде от дълбините на сърцето на художника.

Защото картината бе нарисувана от Дейвид, Дейвид, с неговия прекрасен талант, на който Лайл се присмиваше, наричайки го „педерастки“.

Маги гледа портрета още миг, после рязко се отпусна на ръба на леглото, зарови лицето си в длани и заплака.

За Маги предстоящият следобед и вечерта бяха нещо, което просто трябваше да се изтърпи по някакъв начин. Ръката я болеше, но болката бе стигнала до стадий, при който — ако не я движеше — можеше малко или много да я игнорира. За едно навяхване не беше толкова зле, колкото можеше да прецени от горчивия си опит. Няколко дни малко домашно лечение и щеше да се оправи. И още веднъж никой не би разбрал, че Лайл Форест бе от мъжете, които малтретираха съпругите си.

Игрището за голф в Клуба бе разкошно зелено, защото се поддържаше усърдно от ревностно отдадения на работата си персонал и се използваше пламенно от ненаситните клубни членове. Клубът си имаше име, естествено — Уилоу Крийк Кънтри Клуб — но за членовете си той бе просто „Клубът“. Ако така се създаваше впечатлението, че в града не съществуваше друг кънтри клуб, още по-добре. За елита на Луисвил друг и без това нямаше. Тук дори не се налагаше да се разчита на фантастичната първоначална такса, за да се държат настрана масите. Тук трябваше да се получи покана за членство, кандидатурата да се гласува допълнително, да се проучи и накрая да се приеме, но одобрена от всички членове. Достатъчен бе само един отрицателен вот, за да се отхвърли. Не че някога на Форест се бе налагало да прибегват до такава унижителна стъпка, като подаването на молба за членство. Те бяха принадлежали към Клуба от самото му зараждане през миналия век.

Правото на членство се предаваше от поколение на поколение — един цял свят без граници.

Предизвиквайки често изразяваното възмущение на Лайл, Маги не обичаше голфа, играеше го ужасно и след един отчаян опит да се научи и да зарадва съпруга си в началото на съвместния им живот, напълно бе престанала да играе. Въпреки това, би стояла с наслаждение под блесналото слънце, наблюдавайки играта, и би вдишвала с радост свежия пролетен въздух наред с останалите най-

различни членове на семействата на участниците в турнира, ако не знаеше на какви мъки бе подложен Дейвид и как зле ги преживяваше. Застанала притихнала до седемнадесетата дупка, Маги прехапа устни, когато съпругът ѝ се скара на сина ѝ, защото Дейвид бе изпортил последния си лек удар, с което бе свалил класацията им до шесто място.

Дейвид отиде да вземе топката си, вдигна глава и срещна погледа на баща си. Въпреки че никой, който не знаеше, не би забелязал нищо в изражението на Лайл, Дейвид знаеше и лицето му пребледня. Наблюдавайки безсилна отстрани, Маги си помисли, че в този момент нямаше човек на света, когото да мразеше така, както мразеше Лайл. И най-лошото бе в това, че не можеше да направи абсолютно нищо, за да помогне на сина си. Проследявайки с поглед високото, спортно тяло на Лайл, извило се в мига, в който той майсторски удари топката, докато Дейвид го гледаше съвсем нещастен, Маги усети да я изпълва такава злоба, че почти се разтрепери от силата ѝ. За миг, само за миг, тя пожела съпругът ѝ да е мъртъв. За да свършат всичките нейни тревоги и тези на Дейвид...

— Добре изпълнено! — застанала до нея, Мери Гибънс, чийто съпруг и най-малкият ѝ син бяха в момента на десето място, вдигна сияещо ръка с изправения си в чест на успеха палец към Маги, когато топката на Лайл се плъзна чисто в дупката.

— Благодаря — Маги се усмихна с престорена радост заради успеха на съпруга си и отново насочи вниманието си към играта. Следващият удар на Дейвид бе добър, дълъг, прав и силен. Маги тихичко въздъхна от облекчение. Но ударът на Лайл, разбира се, бе перфектен като по учебник. Забързана с останалите към осемнадесетата дупка, Маги стисна зъби и се замоли Лайл да пропусне следващия си лек удар и вложи в молбата си такава жар, каквато не бе влагала за никое желание в живота си.

Синът на Мери Гибънс направи шест удара с топката за разстояние, където би трябвало да му стигнат не повече от два. Джон Гибънс поклати глава към сина си в шеговит укор, а малкият му се ухили в отговор, без всякакви угризения.

— Всъщност Адам започва да става много по-добър — сподели с Маги доволната Мери. — Но играта му харесва и за мен и Джон е важно единствено това.

Маги успя да промърмори подходящ отговор, но без да откъсва очи от играта. Беше ред на Лайл. Топката му беше поне на десетина метра от дупката и очите му заблестяха от концентрацията, с която той обмисляше маршрута, по който лекият му удар би трябвало да отведе топката.

Смешно или не, Маги не можа да се въздържи. Тя съсредоточи вниманието си върху него, гледайки го така упорито, че той би трябвало да почувства физически пронизващия ѝ поглед и започна да му внушава мислено, че трябва да пропусне, да пропусне, да пропусне...

Лайл зае позата си, замахна... и топката влезе чисто в дупката. Зрителите го аплодираха с шумни възгласи. Маги безмълвно го прокле. И сигурно беше единствената на цялото игрище, която завидя на триумфа му, когато Лайл извади топката си и я вдигна високо в ръка с широка усмивка, разляла се по лицето му.

Беше ред на Дейвид. Красивото му, младо лице бе помръкнало и изострено от решителност, когато той зае позиция над топката. Колкото трескаво и пламенно се бе стремил да провали Лайл, точно толкова усилия положи сега Маги, за да помогне мислено на Дейвид, да накара топката му да влезе в онази дупка. Използва цялата си сила. *Моля те, моля те, моля те...*

Дейвид замахна, топката се търкулна към дупката... и в последния миг направи малка, чиста извивка наляво и лекият му удар пропусна само с няколко сантиметра. От тълпата се изтръгна съчувствен стон.

Толкова за психическата енергия. Въпреки разпалените уверения на *тия* Глория в обратното, Маги явно не притежаваше такава. Сега тя забеляза как Лайл отново срещна погледа на Дейвид и усети как ръцете ѝ се стегнаха в юмруци.

Как можеше да бъде толкова жесток към сина, когото твърдеше, че обича?

Когато турнирът завърши, Дейвид и Лайл се класираха на седмо място. Усмивнат и обгърнал раменете на Дейвид, Лайл прие лентата за участие, която бе цялата им награда. Но Маги знаеше, както знаеше и Дейвид, че усмивката му бе само привидна, заради доброто впечатление пред хората. Дейвид изглеждаше покрусен и сърцето на Маги се сви от болка по него. Тя знаеше колко много старание бе

вложил Дейвид и колко зле преживяваше факта, че не бе се представил толкова добре, колкото очакваше баща му. Тя знаеше също и за хладината, с която Лайл щеше да се отнася към него в продължение на седмици, както и за безбройните уроци по голф, които Дейвид трябваше да изтърпи, за безкрайните поучения.

Самата тя бе преживяла подобни неща през ранните месеци на брачния им живот, когато Лайл бе твърдо решен да я моделира в оня вид съпруга, каквато той искаше, а Маги бе правила всичко по силите си, за да бъде доволен от нея, за да може бракът им да просъществува. Само че тогава, както и сега, нищо не бе в състояние да задоволи Лайл. Нито един човек на света не можеше да бъде толкова перфектен.

Един час по-късно децата играеха и се боричкаха из буйната трева около игрището. Възрастните седяха по меките възглавнички на красивите, изработени от ковано желязо столове във вътрешния двор, тълпяха се в бара вътре и в неголемия, непретенциозен ресторант. Повечето от тях вече поръчваха третото си питие за деня.

Маги, която, както обикновено в тези случаи, се бе придържала към чая си с лед, най-после намери начин да се извини под предлог, че трябва да посети тоалетната, но всъщност целта ѝ бе да намери Дейвид. Сутринта в Клуба преди турнира Лайл го бе извикал при себе си за една последна тренировка, така че тя не бе намерила удобен момент да му каже онова, което бе искала да му каже във връзка с победите и загубите и колко маловажни бяха и двете, на фона на смисъла на живота като цяло. А сега всичко, което можеше да предложи на сина си, бе утеха и оптимизъм. Да му обясни, че загубата в един турнир по голф не беше краят на света.

Наложи се да го търси дълго. Накрая го намери сам, седнал унило в тревата близо до паркинга, облегал гръб на огромната метална камера за изгаряне на отпадъците на Клуба, обвил с ръце присвитите си колене. Внушителната фасада на масивната, почти вековна каменна сграда, в която се помещаваше през последните четиридесет години Клубът, изглеждаше несъвместима с тази грозна камера, която в момента бълваше сив, вонящ дим.

Дейвид изглеждаше толкова отчаян, че буквално разкъса сърцето ѝ.

— Здравсти — каза Маги, сядайки до него, без да се тревожи за отвратителната миризма или за петната, с които тревата можеше много

бързо да разкраси кремавите ѝ, копринени шорти. В съчетание с блейзъра в същия стил и бялата копринена тениска, тоалетът ѝ изглеждаше много фин и красив. И не беше направен, за да се сядат с него в тревата до някаква воняща, димяща камера за отпадъци, при това в поза с присвити колене, но Маги все пак седна, имитирайки позата на Дейвид с грациозните си стройни бедра.

Дейвид я удостои с кос, мимолетен поглед. По бузите му се виждаха бледи, издайнически следи и известна подпухналост около очите, по която тя разбра, че бе плакал. Плачът беше нещо, което той вече правеше рядко — на единадесет години считаше, че е твърде пораснал за сълзи — и я заболя още повече от това, че се бе поддал на чувството си по начин, който ненавиждаше. Тя копнееше да го прегърне, но се задоволи само да обвие с ръце коленете си и да му се усмихне.

— Какво искаш? — поздравът на Дейвид беше неприязнен.

— Искам да ти благодаря за подаръка за рождения ми ден. Прекрасен е и ми харесва много.

Още един кос поглед, но не толкова враждебен този път.

— На татко няма да му хареса. Той казва, че рисуват само педерастите.

Маги се поколеба, но с усилие на волята преглътна думите, които инстинктивно бяха бликнали на езика ѝ. Винаги ѝ бе трудно да определи точната граница, която не биваше да прекрочва, когато критикуваше Лайл пред Дейвид. Ако си позволеше да отиде твърде далеч, Дейвид щеше да скочи в защита на баща си, но от друга страна, тя не можеше да оставя напълно неоспорвани абсолютно всички възгледи на Лайл.

Накрая тя каза меко:

— Виждаш ли, татко ти невинаги е прав във всичко, Дейвид.

Погледът, с който той я измери сега, бе направо ожесточен.

— Но е прав за това! Аз наистина съм педераст! Дори голф не мога да играя както трябва!

Значи, в крайна сметка достигнаха право до сърцето на сегашната му мъка, без дори да се налага Маги да повдига темата по заобиколен начин. Затова тя се отказа от тактичния увод, който предварително си бе подготвила, и затърси думите, от които щеше да има нужда сега.

— Ти игра много добре. Ти и татко ти се класирахте седми от двадесет двойки. Това е доста добре.

— Доста добре не означава достатъчно добре! Татко каза, че щяхме да спечелим, ако аз не бях оплескал всичко!

Маги напрегна цялата си воля, за да не даде гласен израз на мнението си по повод това изказване на Лайл и вместо това продължи:

— Не може да се каже, че си оплескал всичко, Дейвид. Ти просто пропусна един лек удар. Нещо, което се случва непрекъснато на играчите на голф, дори на най-добрите. Повярвай ми, дори твоят баща е пропускал леки удари. Това е част от играта.

— Аз разочаровах татко — Дейвид го каза толкова тихо и с такава тъга, че сърцето на Маги се сви. Обзе я невероятно желание да го прегърне, но отново не посмя. Но помълча, преди да отговори:

— Дейвид, мислил ли си понякога, че баща ти всъщност е разочаровал теб? Че вероятно той би трябвало да е горд от това, че ти игра достатъчно добре, за да се класирате седми, вместо да ти се сърди, че в играта ти не е достигнало нещо, за да бъдете първи?

Дейвид я погледна изненадан. За миг, само за миг, Маги си помисли, че може би този път е успяла да разбие розовите очила, през които той винаги виждаше Лайл. После лицето му се сгърчи в ужасен гняв и той скочи на крака.

— Какво ли пък знаеш ти за всичко това! — изкрещя той. — Татко казва, че като се има предвид социалния ти произход, ние не би трябвало да очакваме от теб да разбираш нещо от голф. Той каза, че си била почти проститутка, преди да се ожени за теб, а проститутките не играят голф.

— Какво? — Маги бе шокирана.

Дейвид не отговори. Той се изчерви, хвърли ѝ един неразгадаем поглед, а после, без да каже нито дума повече, се обърна и избяга. След една-две минути той се скри зад ъгъла на клуба, натам, откъдето все още се чуваха веселите викове и смях на другите деца, боричкащи се по тревата. Маги остана да седи на мястото си и чувстваше тялото си като смазано от физически удар. Задушаваше се, едва си поемаше дъх.

Как смееше Лайл да говори така на сина ѝ! В гърдите ѝ заклокочи нажежен до бяло гняв, чийто единствен отдушник бе пороят от думи, с които мислено нарече Лайл, като извика на помощ в съзнанието си всички мръсни прозвища, за които успя да се сети. И не

за първи път разбра действителните размери на цялата безскрупулност, която Лайл бе готов да използва в безкрайната им война за Дейвид. Трябваше да погледне истината в очите: Лайл щеше да използва всяко попаднало му под ръка оръжие, за да настрои Дейвид окончателно и безвъзвратно срещу нея, дори ако с това рискуваше да му причини болка. Да се каже на едно малко момче, че някога майка му е била едва ли не проститутка, бе нещо абсолютно неппростимо.

Маги си спомни „подаръка“, който Ник ѝ бе дал сутринта, и изстина.

Лайл не знаеше за краткотрайната ѝ кариера като танцьорка. И никога не трябваше да научи. В никакъв случай не трябваше да вижда онези снимки и касетата.

Ако случайно ги намереше, първото нещо, което щеше да направи, бе да ги покаже на Дейвид. Сега бе сигурна в това с горчива увереност. И потръпна от ужас, когато си представи какво щеше да си помисли Дейвид за нея тогава.

Да, разбира се, оставаше ѝ още едно средство за защита. Но не можеше да го използва, освен ако не беше готова да разруши влиянието на съпруга си върху детето, като жертва моралното разрушаване на самия Дейвид. Сега вече беше твърде късно да му каже истината.

— Г-жа Форест, съпругът ви ме изпрати да ви намеря. Той моли да се върнете, тъй като гостите ви скоро ще започнат да пристигат.

Маги вдигна поглед, изненадана да види пред себе си сервитьорът с абсолютно безизразното лице, който ѝ бе проговорил. Тя бе дотолкова потънала в мислите си, че дори не бе забелязала приближаването му. В чест на рождения ѝ ден, Лайл бе организирил тържество.

Той правеше това всяка година — от една страна, като официално закриване на дерби-празниците, а от друга, за да докаже на света колко образцов съпруг беше. Лицемерието му отвращаваше Маги, но тя не можеше да направи нищо, освен да се усмихне и да изтърпи. Надяваше се само да не би случайно отново да дочуе забележката колко удивително добре е потръгнал неудобният брак на Лайл, както се бе случило на същото тържество предната година.

Ако го чуеше пак, сигурно щеше да ѝ призлее.

— Колко е часът? — Маги с изненада забеляза, че вече се смрачаваше. Дотолкова се бе разстроила с Дейвид, че не бе обърнала внимание на залеза на слънцето.

— Малко след шест, госпожо.

Тържеството бе обявено за седем. Роклята, която си бе избрала за вечерта, положително вече бе опакована от Луела в някоя дискретна чанта, заедно с принадлежностите към нея и обувките, а Типтън сигурно я бе донесъл и предал на служителката от дамската гардеробна. Типтън би трябвало да е намерил и Дейвид, за да го откара в къщи. Той щеше да остане там с Луела и Вирджиния, която преди няколко години бе обявила, че е твърде остаряла, за да присъства на семейни тържества извън дома. Така че, на Дейвид вероятно му предстоеше една приятна вечер пред телевизора и след това игра на карти в апартамента на баба му и затова нямаше смисъл да се тревожи за него. Вирджиния можеше и да не изпитва особено топли чувства към снаха си, но обожаваше внука си. Тя би забелязала веднага, че той е разстроен и би направила всичко, за да го развесели.

Дейвид щеше да бъде добре. С гъвкавостта на детството той вероятно вече бе престанал да мисли за последния им разговор. Нямаше да е късно да му говори за думите, казани по неин адрес от Лайл и на сутринта. Може би щеше да е добре да му разкаже малко повече за миналото си, или поне за онези неща, които той имаше право да знае. На него вече му бе известно, че тя бе израснала в бедност, че нямаше живи роднини и че животът ѝ по никакъв начин не можеше да се сравни с този, който фамилията Форест бяха водили от незапомнени времена. Може би наистина бе време да му разкаже собствената си история, поне доколкото бе допустимо за възрастта му.

Но за това щеше да помисли по-късно. Сега бързо трябваше да си надене маската на щастието пред гостите им, или да се сблъска с гнева на Лайл.

Нямаше сили за последното за втори път през този ден. Пожелавайки още веднъж мислено зло на съпруга си, Маги се изправи.

— Предайте на г-н Форест, че сега ще се преоблека ще отида веднага при него — каза тя.

Сервитьорът кимна и бързо се отдалечи.

След по-малко от час Маги излезе от банята-гардеробна освежена и гримирана, с току-що измита и издухана със сешоара коса,

разпиляла се по гърба ѝ на гъсти кестеняви вълни. Диамантените обеци, спуснали се от ушите ѝ, блестяха съвсем малко по-ярко от късата ѝ, в преливащи се в морско зелено вълни рокля без презрамки и с богата пола, обсипана с множество пайети, от които се създаваше впечатлението, че бе изработена от блеснали рибени люспи. Дългите ѝ бедра се подчертаваха от фините, бледи чорапи и тънките, високи токове на тъмозелените ѝ сатенени пантофи. Около китката на здравата ѝ ръка бе пристегната широка, обсипана със скъпоценни камъни гривна. Маги знаеше, че изглежда добре и че облеклото ѝ бе малко предизвикателно и очевидно много скъпо, което Лайл щеше да приеме с особено задоволство.

Той страшно обичаше да се перчи с красивата си, видимо обсипвана с внимание млада съпруга. Това му доставяше почти толкова наслада, колкото и това, да я тероризира насаме.

Маги не се усмихваше, докато вървеше по дългия, застлан с паркет коридор към залата за тържеството, където, доколкото можеше да прецени по шума, идващ оттам, някои от гостите вече се бяха събрали. Или бе станало по-късно, отколкото предполагаше, или гостите бяха започнали да пристигат по-рано.

Тя се вмъкна през широката двукрила врата, надявайки се да влезе незабелязано. Но надеждата ѝ се оказа напразна.

— О, ето я нашата рожденичка! Честит рожден ден, Маги! — гласът се чу някъде от ляво и ако не грешеше, беше на Сара. Маги насочи поглед към посоката, откъдето бе дошъл гласът, и се насили да се усмихне на останалите гости, вече поне сто в този ранен час, които започнаха да ръкопляскат и да крещят „Честит рожден ден!“

Както бе предположила, забеляза Сара, изглеждаща изпита и измършавяла в плътно прилепналата си черна рокля и сгушена в яркочервена пелерина, до нея още една жена в светлосин вечерен костюм и двама мъже в тъмни костюми, в момента обърнати с гръб към вратата. Сара ѝ махна, вдигайки ръка с полупразната си чаша. Маги, винаги малко смутена при тези събирания с местните величия със синя кръв, към които никога не бе успяла да се приобщи и да се чувства свободно, предпочете да се присъедини към Сара и приятелите ѝ, приемайки усмихната поздравленията на всички, край които минаваше докато стигне дотам. Вече бе почти до Сара, когато спря да отговори на някакъв безсмислен въпрос като как се чувства човек от

другата страна на мрачните тридесет, когато единият от мъжете в тъмни костюми се обърна, за да проследи с поглед приближаването ѝ.

Маги усети как цветът бавно се оттегли от бузите ѝ, когато вдигна поглед и през тънката струйка цигарен дим се сблъска с присвитите, кафяво-зелени очи на Ник.

8

Обстановката бе луксозна и изискана. Ник не можеше да отрече това. Той никога не бе имал високо мнение за кънтри клубовете, но оглеждайки се сега, не можеше да не оцени, че те имаха своите предимства. Ако човек искаше да накара някой друг да се впечатли така, че да ахне, трябваше да го заведе именно на такова място. Всичко наоколо излъчваше висока класа.

Да вземем стаята, в която стоеше сега, например. Вероятно я наричаха бална зала, или източната бална зала, а може би малката бална зала. В клуб като този вероятно имаше няколко такива. Дължината ѝ бе около петнадесет метра, а ширината седем-осем, с пламтяща мраморна камина в единия край и дълга маса-бюфет, отрупана със сребро, порцелан и всякакъв вид екзотични на вид лакомства, в другия. Таванът бе ослепително бял и на височина поне четири метра, стените имаха приятно сребристо сив цвят, а върху тъмния, идеално полиран дървен под лежаха три яркочервени ориенталски килими, които, поне за несвикналото око на неспециалист, изглеждаха разорително скъпи. От тавана се спускаха два огромни, ослепително блестящи кристални полилеи. Шампанското се лееше на воля както разговорите, а ордьоврите бяха толкова фантастични, че той не можеше да определи на вид състава на нито един. В единия ъгъл на залата, до разположена малко по-ниско от пода площадка — явно малък, но напълно достатъчен за присъстващите дансинг — млад, облечен във фрак пианист, свиреше тиха, приятна музика. Предимството от жив музикант в залата, пред обичайната механична музика, типична за събиранията, посещавани от Ник, бе в това, че в случая можеше да се изпълнява музика по желание, ако молбата бе придружена с достатъчно едра банкнота. Сега се оказа, че една двадесет доларова стигаше, така че музикантът да изпълни избраната от Ник мелодия, при това в момента, в който му се дадеше знак.

Устните му се извиха в дяволита полуусмивка, когато той си даде сметка, че възнамеряваше с пълно съзнание да преследва Магдалена така упорито, както би я преследвал призрак от миналото.

— Би ли погледнал само роклята на Маги! Как ми се иска аз да имах съпруг, който да може да си позволява да ме облича с дрехите на Валентино! — каза полузавистливо жената до него, Бъфи, като надникна иззад дясното му рамо. И Ник се обърна да види сам. Погледът му срещна този на Маги и всичко друго наоколо престана да съществува.

Тя прилича на русалка, беше първата мисъл на Ник. Зашеметяващо прекрасна, червенокоса русалка. Ефектът, който външният ѝ вид произведе върху него, го намери неподготвен. Стовари се върху него мигновено и страшно, подобно на внезапен удар с бейзболна бухалка право в стомаха. Сам не разбра как не се задуши от рязката липса на въздух. След тези дванадесет години той не бе допускарал, че чувствата му към нея бяха все още толкова болезнени, така остри.

Той никога не бе успял да я забрави. И отдавна бе започнал да се съмнява дали някога щеше да успее.

И затова се беше върнал за нея. Истината беше тази. Той можеше да си повтаря колкото си иска, че бе дошъл отново тук, за да отмъсти кърваво на Лайл Форест. Не че и това не беше истина. Той имаше намерение да унищожи Лайл, да разбие света му така изцяло, както Лайл някога бе разбил неговия. И разполагаше точно с онова оръжие, с което можеше да го постигне. Сега просто изчакваше момента.

Записът на някогашния сладострастен танц на Магдалена не беше единственият уличаващ филм, който напоследък бе станал притежание на Ник.

Той беше разгласил, където трябва, че търси доказателства за мръсотии от страна на Лайл Форест и невероятното количество гадости, които стигнаха до него в резултат на това, дори го бяха изненадали. За един южняшки джентълмен с богатство и от древно благородно потекло, старият Лайл се бе забъркал в някои доста отвратителни игри.

Докато преглеждаше натрупалия се материал, на Ник му бе хрумнала една много забавна мисъл. Точно както расовите кучета, изтънчените стари фамилии, от които Лайл произлизаше, бяха

спазвали стриктно правилото да се женят помежду си и това, което в крайна сметка бяха достигнали, бе доста далеч от оригиналния комплекс от гени. Време е да се намеси някой мелез между тях, бе си казал Ник. Защото винаги бе виждал себе си именно така: като мелез.

Точно като Магдалена.

Въпреки че никой не би предположил такова нещо, ако я видеше тази вечер.

Ник се почувства горд от нея, въпреки че гордостта му бе примесена с известен яд заради положението, до което се бе издигнала, и все пак му беше приятно да отбележи, че в разкошния си тоалет тя изглеждаше много повече „родената благородничка“, отколкото която и да е от другите също толкова богато облечени жени в залата. Дори когато беше дрипаво, мръсно малко момиченце на седем-осем, тя излъчваше грация и финес, които я отличаваха от останалите като нея. Но сега, с лъхащото от нея богатство, тя бе просто зашеметяваща. Дъхът му спираше, само като я гледаше.

И тя отново щеше да му принадлежи. По дяволите, тя винаги му бе принадлежала. Още от времето, когато двамата бяха деца, те винаги си бяха принадлежали — Магдалена и Ник, Ник и Магдалена — двамата, почти напълно изоставени от вечно пияните си родители, двамата, изправени срещу целия свят. Нейната женитба за Лайл Форест едва не го бе убила тогава, но тя беше грешка, грешката на едно младо момиче. Той ясно разбираше това сега. Поради което нямаше намерение да обвинява *нея*. Години наред той бе изгарял от гняв заради начина, по който тя го бе напуснала, бе я мразил почти толкова много, колкото мразеше него. Но дори и тогава, дори когато бе изгарял от онази разкъсваща душата му болка и когато бе луд от ярост, той бе знаел защо го бе направила: заради парите. Когато в джоба ти никога не са подрънквали повече от две монети едновременно, парите придобиват особено голямо значение, стават най-важното нещо на света.

Основната задача на цялото им детство беше да намират храна за всеки ден. Заплахата да ги изхвърлят от квартирите заради неплатен наем бе ежемесечен проблем. Дрехите — погледът му още веднъж се плъзна по невероятната рокля на Маги и този път очите му се присвиха от тъжния спомен — техните дрехи бяха осигурявани от Армията на спасението. Ако имаха късмет. Ако не, обличаха се в дрипи.

Особено когато Магдалена бе пораснала, бе станала тийнейджър — тогава проблемът за дрехите я бе вълнувал. Бе я вълнувал толкова много, че той неведнъж ѝ бе подарявал нови, стилни, красиви и необличани още от никого дрехи и точно нейния размер, след като ги бе задигал от шик магазините покрай кея. Защото тя му принадлежеше, а никой, който му принадлежеше, не трябваше да чувства липсата на нещо, щом той бе в състояние да го осигури. Независимо по какъв начин.

Така че, той разбираше защо се бе омъжила за Лайл Форест. По дяволите! В онези години, ако някоя богата стара жена му бе предложила да го отведе в един по-добър живот, кой можеше да каже, че той не би постъпил така, както бе направила Магдалена?

Но времената се бяха променили. Той вече не беше отчаяно бедното хлапе, което крадеше коли, вмъкваше се с взлом в къщите, задигаше стоки от магазините и вършеше всяко проклето нещо, което се налагаше, за да може да осигури живот за себе си, за майка си и брат си, както и за Магдалена и нейния баща. Сега той беше успял — финансово. Може би някои от методите, които бе приложил, за да се измъкне от калта на бедността, можеха да се оценят като не съвсем чисти, но сега всичко, с което се занимаваше, бе напълно легално. Никой съд не можеше да го докосне дори с пръст.

Но разчистването на сметките със стария Лайл все още предстоеше.

Разводът бе лесна работа. Магдалена можеше спокойно да го получи. Веднага след като успееше да я убеди, че трябва да го направи.

Не би трябвало да му отнеме много време. Защото тя му принадлежеше, както винаги му бе принадлежала. Нещо, което знаеше добре и самата тя. Той бе го прочел в очите ѝ, по лицето ѝ, от тялото ѝ още в оня първи миг, когато тя отново спря погледа си върху него. Достатъчно беше двамата само да се погледнат отново и дванадесетте години, изминали след последната им среща, просто преставаха да съществуват.

Той бе готов дори да вземе сина ѝ, независимо че носеше в себе си гените на Лайл Форест, и да го приеме като свой. Когато Ник се замисли върху последното, устните му трепнаха от мигновена развеселена усмивка. Ако можеше да се каже, че той имаше поне малка представа за Магдалена Роуз Гарсия — а някога я бе познавал

много добре, наистина — в случая изобщо не можеше да става въпрос, че тя би избягала с него като изостави сина си. Защото когато тя обичаше, обичаше докрай.

Така, както някога бе обичала него.

Не. Така, както обичаше самия него и сега, и както щеше да го обича до края на живота им. В момента тя се страхуваше да признае този факт, но рано или късно щеше да го разбере сама. Този път той нямаше да позволи да я изгуби. Независимо какво щеше да му струва.

Ник пъкна ръка в джоба си за пакета цигари, без които не можеше тези дни, извади една, запали я и пое дълбоко дима, докато наблюдаваше приближаването на Магдалена.

Маги почувства как краката ѝ се подкосяват. Устните ѝ се разтвориха и очите ѝ се разшириха от недоумяващ ужас, когато съзнанието ѝ най-после регистрира факта, че това действително, наистина бе той, на тържеството за рождения ѝ ден, в същата стая с Лайл, когото тя можеше да види от ъгълчето на окото си само на шест-седем метра от тях, с един от бизнес партньорите си и съпругата му.

Лайл щеше да се вбеси от ярост, когато забележеше Ник.

Маги потръпна. *Пресвета Дево, благословено да е името ти...* Молитвата от католическото ѝ детство достигна неканена до устните ѝ, докато очите ѝ се замятаха отчаяно от Ник към Лайл и обратно.

— Честит рожден ден, прекрасна лейди!

Думите бяха на Джеймс Брийн, президент на Блуграс Банк и близък приятел на Лайл. Маги се усмихна автоматично, приемайки целувката му по бузата си с грациозност, родена от дългата практика и прекара следващите няколко минути, разменяйки любезности с него и съпругата му, Елън. Но по-късно, Маги не би могла да каже за какво точно разговаряха, дори животът ѝ да бе зависел от това.

Ник я гледаше през цялото време, най-после тя успя да се освободи, промърморвайки нещо, че е длъжна да обърне внимание на всички в залата. Водена от вътрешна сила, на която не можеше да устои, пристъпи към Ник. Погледът му не я изпускаше нито за миг и сега я притегли към себе си така сигурно, както рибарят изтегля окачената риба на въдицата. Въпреки че множеството нарастваше с всяка изминала минута — сега около бюфета се тълпяха, бърбеха и се смееха вероятно около двеста гости и протягаха ръце към препълнените табли на сервитьорите, пробиващи си път сред тях — бе почти изключено да се предположи, че Лайл може да не забележи Ник. Лайл както винаги бе внимателният домакин и се придържаше строго към правилото си да разговаря с всеки свой гост. Той обичаше да се движи наоколо и да чувства телата край себе си. И именно това щеше да направи и тази вечер, и неминуемо щеше да попадне на Ник.

А може би — помисли си тя с плаха надежда — би могла да убеди Ник да си отиде?

— Честит рожден ден, Маги! — весело каза Сара, когато Маги стигна най-последно до тях. Въпреки че Маги не бе в състояние да вижда никой, освен Ник, поздравлението я накара да си спомни къде се намира. Тя успя да се усмихне на Сара.

— Благодаря. Толкова е мило, че дойдохте на това тържество — Маги сама се изненада, че гласът ѝ прозвуча толкова нормално и усмивката ѝ се разшири, за да обхване останалите от групата.

— Мило е, че ни покани — отвърна жената в синия вечерен костюм, която тя бе забелязала в началото до Сара. Но как ѝ беше името? Преди Маги да успее да си спомни, жената сведе поглед към превързаната ѝ лява ръка и веждите ѝ въпросително се вдигнаха. — Но какво се е случило, ако нямаш нищо против, че те питам?

Маги успя да се засмее безгрижно:

— О, просто се препънах в едно от кучетата. Няма нищо сериозно, само леко навяхване.

Жената съчувствено поклати глава.

— Зная как се чувстваш. Аз веднъж се спънах в котката на дъщеря ми и полетях надолу по стълбището. Изкълчих си коляното при падането и прекарах следващите три седмици на патерици.

— През което време направи отчаян опит да убеди дъщеря ни, че е алергична към котки, но трябва да добавя, че беше безрезултатно — каза с усмивка мъжът до нея.

Всички учтиво се засмяха в отговор.

— Ти познаваш Майк Съливън, нали? И съпругата му Джоан? — Сара, сетила се със закъснение да ги представи, изглежда не забелязваше нещо странно в поведението на Маги, за което Маги ѝ бе благодарна. Животът с Лайл очевидно добре я бе научил на изкуството да прикрива истинските си чувства под маската на благоденствието.

— Да, разбира се. Радвам се да ви видя отново — Маги се ръкува с мъжа и съпругата му, на която не пропусна да направи комплимент за прекрасния син цвят на костюма. После Джоан Съливън изрази възхищението си от роклята на Маги и съответно получи благодарности. Бузите на Маги започнаха да се вдървяват от непрекъснатата усмивка, но тя продължи смело да се бори с поддържането на разговора. За разлика от Лайл, на нея не ѝ се удаваше

особено лесно да разменя безсмислени фрази с почти непознати, а естествената ѝ необщителност се подсилваше изключително много от присъствието на Ник до нея. Сърцето ѝ биеше до пръсване от това, че той стоеше до десния ѝ лакът и я наблюдаваше, без да каже нито дума. Едва можеше да диша, а камо ли да продължава да сипе любезности, при което не смееше дори да го погледне. Но продължи:

— Как е Беки?

Беки беше десетгодишната дъщеря на Съливън, очевидно собственичката на котката, и посещаваше същото изключително частно училище, в което беше и Дейвид. А това, че името на детето дойде само на устните на Маги точно когато трябваше, бе чиста работа на провидението.

— Тя е добре — отговори с лъчезарна усмивка Джоан. — А как е Дейвид? Ще ходи ли на лагер това лято?

Последвалата размяна на думи не можеше да е отнела повече от минута-две, но за Маги те изглеждаха вечност. С периферното си зрение тя забеляза, че Лайл бе започнал да се движи сред хората и можеше всеки миг да спре погледа си на Ник. Тя трескаво се молеше да може да поговори с Ник насаме, да се опита да го убеди да си замине оттук.

— Надявам се, че нямаш нищо против това, че доведох още един гост — прекъсна мислите ѝ Бъфи, възползвайки се от паузата, когато Джоан отпиваше глътка от чашата в ръката си. Казвайки това, Бъфи пъкна ръката си под лакътя на Ник и ѝ се усмихна хитро. Маги, чиито очи проследиха пряко волята ѝ тези хищни пръсти с яркочервен маникюр, поклати глава. А и по какъв начин би могла да отговори?

— Не мислех, че ще имаш нещо против. В крайна сметка, Ник *наистина* е стар твой приятел. И когато му казах, че го каня на тържеството по случай твоя рожден ден, той положително изгаряше от желание да дойде.

— Честит рожден ден, Магдалена — произнесе отчетливо той, когато тя най-после го погледна. Очите му блестяха към нея над извилия се дим от цигарата, но изражението на лицето му бе непроницаемо. Само тя, която го познаваше толкова добре, можеше да разчете присмеха зад маската му.

— О, г-н Кинг, не знаех, че се познавате със семейство Форест! Как сте? — Джеймс Брийн се присъедини към тях, подавайки ръка на

Ник за поздрав, докато с другата същевременно грабна чаша шампанско от подноса на сервитьора, минаващ в момента край тях. — Как върви бизнесът с нощните клубове тези дни?

— Процъфтява — отговори Ник, всмуквайки отново от цигарата си. — Разрастваме се. Току-що купихме „Литъл Браун Кау“ откъм брега на Индиана, а сега оглеждаме един-два клуба от тази страна на реката.

— Е, ако нашата банка е в състояние да ви бъде от полза, просто ми съобщете.

— Обзалагам се, че казвате същото на всеки богат човек — измърка Бъфи и кокетно замига към Джеймс Брийн, като в същото време се притисна още по-плътнo към Ник. Брийн можеше и да не се досеща, че в момента го изпомпваха за информация, но за Маги дребната игра на Бъфи беше ясна: Бъфи все още се опитваше да си изясни финансовото състояние на Ник, за да реши дали си струваше да го преследва като нещо повече, отколкото само като млад мъж за краткотрайно развлечение.

Но Маги си даваше сметка и за друго — че нейното любопитство бе също не малко възбудено по този въпрос. Ник беше казал, че е купил „Литъл Браун Кау“, но дали това бе истина? И с чии пари? Със своите ли? Малко вероятно. Когато тя го бе познавала, той обикновено нямаше дори една монета. Или, което бе напълно вероятно, оглавяваше някаква нечиста сделка? Той положително изглеждаше материално успял и говореше като материално успял човек, и се държеше с абсолютното самочувствие на хората, успели в живота, но от друга страна, той винаги бе притежавал дарбата да се представя в образа, който си пожелае и когато си пожелае. Никой не познаваше Ник по-добре, отколкото го познаваше тя, или поне отколкото го бе познавала някога и по нейно мнение той бе напълно способен да инсценира каквато и да е сложна измама, стига тя да бъде в негов интерес.

И всичко това насочи мислите ѝ отново към оня изгарящ я въпрос: Защо той се бе завърнал в Луисвил? Беше убедена, че той не бе се появил на прага на вратата ѝ като заблудено агънце само за да ѝ даде снимките и видеокасетата. Най-дълбоките ѝ инстинкти ѝ подсказваха, че той не си бе намислил нищо добро. Обаче, нищо добро, но за кого? Ако си бе наумил да заблуди Брийн и цялата му банкова мрежа, представяйки се за Легитимния бизнесмен дошъл да

закупува барове, то тогава нея самата това просто не я засягаше. А ако по някаква невероятна случайност той наистина бе легитимен бизнесмен с всички финансови възможности, то това също не я засягаше. Тя можеше само да му пожелае успех.

Но само в случай, че оставеше на спокойствие нея и всички, свързани с нея.

Обаче щеше ли да го направи? Маги усети болезнено присвиване в стомаха си, когато погледна истината в очите. Ако той бе имал намерение да я остави на спокойствие, нямаше да се появи на тържеството за рождения ѝ ден тази вечер. Какво искаше от нея? Може би нищо повече от това, да намери възможност да установи контакти с влиятелните ѝ приятели. Може би. А може би не.

— Не го казвам на всеки — усмихна се Брийн към Бъфи. — Само на ония, за които зная, че могат да увеличават печалбите на банката ми.

— Поне сте откровен — каза Джоан Съливън със смях, докато Елън Брийн укоризнено смушка съпруга си, а Бъфи вдигна поглед към Ник и изкусително се усмихна.

Отчетливото подрънкване на една вилица върху чаша за шампанско, привлече погледите на всички към другия край на стаята. Маги се обърна също, огледа се и видя Лайл, застанал пред масата-бюфет с чаша и вилица в ръка, широко усмихнат, след като бе привлякъл абсолютното внимание на присъстващите.

— Имаме една прекрасна торта за рожденичката тук — обяви той — която аз, например, умирам от желание да опитам. Но не можем да направим това, преди да пожелаем честит рожден ден на съпругата ми, така че, нека да я качим тук горе, става ли? Маги, любима, къде си?

Търсещият поглед на Лайл се плъзна по залата в мига, когато Маги вече бе тръгнала към него. Той я видя.

— Ах, ето я! Ела тук, Маги! — после погледът му се плъзна малко по-нататък, закова се на място, очите му се разшириха. Върху Ник. Маги нямаше защо да се обръща, за да разбере. В този миг на оглушителна тишина, тя почувства бурята на напрежението, пулсираща над главата ѝ между сключените погледи на двамата мъже като презаредена волтова дъга.

Тя се изненада, когато се вгледа в лицата около себе си и ги видя усмихнати в търпеливо очакване на мига, когато щеше да стигне до

масата ѝ до Лайл и осъзна, че вероятно бе единствената, с изключение на двамата пряко засегнати, която чувстваше безмълвния, яростен сблъсък на силите. Не можейки да се въздържа повече, Маги най-после погледна назад през рамо. И улови точно мига, в който Ник вдигна чашата си и се усмихна на Лайл — с бавна, арогантна, предизвикателна усмивка. Маги незабавно се обърна да погледне към Лайл и бе само една от двеста и повече гости, които станаха свидетели на това, как цветът се отдръпна изцяло от лицето му, как той направи малка, несигурна крачка назад, за да се хване здраво за ръба на масата.

— Лайл, добре ли си? — Хам бе първият, който достигна до него, стисна ръката на девера си и се вгледа тревожно в лицето му. Около една дузина други гости се стълпиха зад Хам, в това число и Люси, която бързо си проби път до брат си.

Маги стигна до развълнуваното множество в мига, в който Лайл гневно отхвърли ръката на Хам и отново се изправи гордо.

— Добре съм — каза малко раздражено той. — Не се дръж като стара жена, Хам. Само нещо се замаях за секунда, нищо повече. Вероятно просто е време да хапна.

— Добре за бога, но седни, човече! — Хам изглеждаше наистина разтревожен.

— Казах ти, че съм добре. Къде е Маги?

— Тук съм — Маги се промуши между Люси и Хам, за да може той да я види. Той я измери с поглед за миг и Маги вътрешно се разтрепери, когато прочете израза в бледо сините му очи. Тя знаеше, че ужасното възмездие заради присъствието на Ник, нямаше в никакъв случай да я отмине, че щеше да плати, по-късно тази вечер.

Скова я леден страх, достигнал чак до мозъка на костите. Тогава Лайл протегна ръка и я хвана за лакътя, придърпвайки я до себе си, докато я обръщаше с лице към тълпата. Маги автоматично се усмихна на морето от лица пред нея, независимо от ужаса, вледенил кръвта във вените ѝ. Тя бе виждала това специфично изражение на лицето на Лайл само веднъж преди, по-малко от година след раждането на Дейвид, когато все още нямаше представа какво чудовище се криеше зад елегантната външност на съпруга ѝ. И се бе научила, в онази нощ, сред ужаса и униженията, да разпознава истинския мъж под маската. Никога не беше забравила този урок.

Сега, когато Лайл обви ръка около талията ѝ и я притисна плътно до себе си, Маги не се противопостави, въпреки че не спря да трепери дълбоко вътре в себе си. И през цялото време се усмихваше лъчезарно на гостите. Не дай боже някой да усети, че нещо не е наред! Да се поддържа външната фасада, би могло да бъде кредото на фамилия Форест и с течение на годините, тя се бе научила да се придържа към това не по-зле, от който и да е от самите тях.

— Както вие всички знаете, днес сме се събрали тук, за да честитим рождения ден на съпругата ми и да я приветстваме с тридесетата ѝ годишнина от пристигането ѝ на тази планета. И ако всички сте съгласни, предлагам просто да оставим официалностите настрана и тогава, използвайки безсмъртните думи на Мария Антоанета, нека просто да кажем „дайте им да ядат торта“!

Лайл направи знак на пианиста, който незабавно засвири първите тонове на „Честит да е рожденият ти ден“. Песента бе подхваната от всички в малко нестроен и фалшив тон. Настроението в залата бе самият антипод на онова, което Маги чувстваше, въпреки че продължаваше да се усмихва, превъплъщавайки се в образа на щастливата, обичана съпруга, докато привидно любвеобилната прегръдка на Лайл я оковаваше като с вериги до тялото му.

Когато Маги се замисли за онова, което я очакваше щом останеха двамата сами, очите ѝ запариха от сълзи.

Тя замига бързо и ги скри, когато песента най-после свърши. Всички заръкопляскаха, а Лайл тържествено протегна ръка към вътрешния джоб на сакото си. Той извади малко, плоско пакетче, увито грациозно със сребриста хартия и пристегнато с красива сребърна панделка и ѝ го поднесе с артистичен жест. Маги прие подаръка с усмивка, която прикриваше стиснатите ѝ зъби и се зае да разкъсва хартията, прикривайки, както се надяваше, изгарящата я в този миг дива омраза към него. Всичко, което Лайл вършеше, беше заради външния ефект, който трябваше да се постигне, в това число и придобиването на млада съпруга „трофей“, а по-късно и син. Годишното публично парадиране на подаръка за рождения ѝ ден, не беше изключение. Ако нямаше аудитория, която да види и да се впечатли от очевидната загриженост към съпругата му и невероятно скъпия подарък, Маги бе убедена, че той просто щеше да забрави датата на рождения ѝ ден.

Малката кожена кутийка съдържаше диамантена брошка във формата на пантера.

— Някога е принадлежа на Херцогинята на Уйндор — обърна се с явно задоволство Лайл към всеки, който бе достатъчно близко, за да го чуе, докато Маги послушно вдигна високо кутийката, така че всички да могат да се възхитят и да ахнат от подаръка. Знаейки, че именно това се очаква от нея, тя се усмихна на съпруга си.

— Красива е. Благодаря — мразейки се за това, че все пак позволяваше да бъде въввлечена в играта, Маги се повдигна на пръсти и бързо целуна Лайл по бузата. Усети кожата му студена, почти змийска под допира на устните си. Едва не потръпна от отвращение при краткия контакт. Но тя изпълни без грешка ролята си в предварително отработената им, малка пиеса. Очите на Лайл светеха от задоволство, когато най-после се отдръпна от него.

— Ще пазя това вместо теб, докато се приберем вкъщи и го заключим в сейфа — Лайл взе кутийката от нея и я върна в джоба си.

Маги знаеше, че щеше да види брошката отново само когато той решеше, че тя трябва да я сложи някой ден, за да направи особено впечатление на някого. Лайл държеше под ключ всички бижута, които ѝ купуваше и тя знаеше, че го правеше, за да я принуждава да се чувства възможно най-зависима от него. Не защото наистина се страхуваше, че тя би могла да го напусне — в крайна сметка, той все още държеше Дейвид като най-силния залог срещу това — но просто за всеки случай. Маги, все още усмихната, независимо от болката, разряза разкошната, пет етажна торта и подаде първото парче на Лайл, за да може той да яде от ръката ѝ, точно както една младоженка подава първото парче от сватбената си торта на младия си жених. Това също бе стар ритуал на тържествата за рождения ѝ ден и Лайл настояваше да се спазва всяка година. От цялото това лицемерие просто и се гадеше, но напоследък бе стигнала дотам, че вече не можеше дори да ѝ призлее, когато си помислеше за целия ужас, в който животът ѝ се бе превърнал.

О да, би понасяла лицемерието с радост, ако това беше най-големият ѝ проблем.

Лайл изяде тортата си, не пропусна да сложи една хапка и в нейната уста и пианистът засвири първите ноти на „Сини небеса“. Едва ѝ остана време да изтрие устните си със салфетка, когато Лайл я

грабна за ръката и се затича с нея по няколкото стъпала, водещи долу към дансинга, където я завъртя буйно в прегръдките си и я понесе в ритъма на ритуалния им танц. Лайл беше безупречен танцьор, екхибиционист в това, както и във всичко останало и я завъртя така, че полата ѝ се понесе в кръг около нея, наклони я грациозно към пода, отново я завъртя. С една ръка, положена на рамото му и другата около талията му, с вечната усмивка, залепена на лицето ѝ, Маги изигра ролята и този път така, както го правеше всяка година. Когато танцът свърши, гостите ги аплодираха.

— Забавлявайте се, хора! Бюфетът е отворен, а дансингът разгорещен — извика Лайл. И с това ритуалът приключи. Лайл пусна ръката ѝ, когато двамата се заизкачваха обратно по стълбите. Маги спря, за да приеме поздравленията за танцьорското майсторство на Лайл, отправено ѝ от една от двойките, които вече се бяха отправили към дансинга. Когато двойката най-после се отдръпна от нея и тя бе свободна да се огледа наоколо, вече повечето от гостите се бяха струпали в оживена тълпа пред бюфета. Сервитьорите отрупваха чиниите им със стриди по креолски, говеждо стил Уелингтън и всичките им допълнения, разрязваха и поднасяха торта. Лайл се беше спрял в един отдалечен ъгъл с Джеймс Брийн и малка група бизнесмени. Лайл вечно работеше върху една или друга от своите сделки. Въпреки че беше богат, той бе неуморим в преследването на още и още пари. Облекчена, че поне за известно време не се налагаше да понася присъствието му и лишена от всякакъв апетит в момента, Маги с копнеж отправи поглед във вратата. Изпитваше нужда да излезе навън, да поеме глътка свеж въздух и да реши по какъв начин бе най-добре да постъпи.

Какво би могла да направи?

Един висок мъж в тъмносин, скъп на вид костюм, спря точно пред нея, пресичайки пътя ѝ за бягство. Ник. Знаеше кой е, дори преди да плъзне поглед нагоре по широките му, скрити под бялата риза гърди, по елегантната връзка и мощните като на ръгби играч рамене и да се спре на опасното му, красиво лице. Изражението му беше сериозно, когато срещна погледа ѝ, въпреки че в очите му проблъсваше почти невидимо дяволско пламъче, което ѝ подсказа, че той разбираше прекрасно как тя далеч не беше очарована да се намери пред него.

Безсилна да се въздържи, Маги импулсивно хвърли поглед към мястото, където беше Лайл, за да види дали той ги наблюдаваше. Той бе все още в отдалечения ъгъл на залата, за щастие. И бе обърнат с гръб към тях, докато говореше с приятелите си.

10

— Шампанско? — попита Ник, повдигайки една кристална, висока чаша, наполовина пълна със златистата течност. В другата си ръка държеше също такава чаша и сега я разклати безцелно, докато очакваше отговора ѝ.

— Моля те, — отговори Маги с тих, напрегнат глас, игнорирайки предложената ѝ чаша, като очите ѝ пробягнаха за миг по лицето на Ник, преди да се стрелнат отново по посока на Лайл. — Прости си върви.

Той пресуши шампанското от своята чаша само на една глътка — Лайл би се вбесил заради очевидното му незачитане на изключително скъпото шампанско — и после погълна съдържанието и на другата чаша. С кимване, той привлече вниманието на минаващия сервитьор и сложи празните чаши на таблата му, без да го е грижа, че сега на нея имаше току-що напълнени чаши. Сервитьорът изчезна, с абсолютно каменно лице.

— Да избягам от тържеството за рождения ти ден? За нищо на света.

— Моля те, Ник.

— Страх те е, че присъствието ми ще разстрои стария Лайл? — очите му се присвиха. — Права си, напълно е вероятно. Но теб какво те засяга?

— Засяга ме — и никога не бе изричала по-истинско твърдение, каза си Маги и в гърдите ѝ започна да се надига нещо, твърде близко до истерия. Естествено, Ник не разбираше. Никой не разбираше.

— Защо? Ти не го обичаш. Нали?

— Не — тя не можеше да лъже повече. Не Ник. Не когато почти ѝ приляваше от страх — и когато главата ѝ се замая внезапно от невероятното желание да пристъпи към Ник и да се сгуши в ръцете му така, както някога. Той винаги я бе закрилял. Винаги. Но колкото и силно да я подтикваше инстинкта ѝ да потърси закрилата му сега, тя не можеше да го направи. Сега беше сама. Чрез своите собствени

действия, се бе откъснала безвъзвратно от него. — Моля те, върви си. Затрудняваш живота ми.

— Щом не го обичаш, защо не го напуснеш? Парите не могат да те задържат вече при него. След дванадесет години съвместен живот, ти ще получиш висока издръжка. Или може би той те е накарал да подпишеш предбрачен договор? — подигравателният тон на последните му думи я жегна.

— Съществува Дейвид — отговорът ѝ беше хладен.

— Е, и? Родителите на много деца се развеждат. Ще свикне.

— Това наистина не е мястото и времето за подобна дискусия, нали? Но както и да е, причината, поради която предпочитам да остана при съпруга си, не е твоя грижа.

— Така ли мислиш, Магдалена? — гласът на Ник бе много тих и нежен.

Тя вдигна поглед, срещна очите му. Те бяха смущаващо настойчиви, а устните му трепереха в почти неуловима, насмешлива усмивка.

Ах, Ник. Колко пъти бе виждала това изражение на лицето му преди? То бе толкова познато, толкова обичано и скъпо, че сърцето ѝ се сви като от остър, болезнен удар.

— Върви си — каза тя с присвити устни и се извърна с рамо към него, готова да се отдалечи.

— Не без теб. Този път не.

Той хвана ръката ѝ точно над лакътя. Дланта му беше топла и едра, пръстите дълги, кожата леко задебеляла. Ръката му бе достатъчно голяма, за да обхване цялата ѝ ръка и да остане още място. Тя сведе поглед, поглъщайки жадно с очи мургавата му кожа, която изглеждаше още по-тъмна, сравнена с млечнобелия цвят на нейната, размера и силата на ръката, която я държеше, разпръснатите ситни копринено черни косъмчета по нея, златото на скъпия му часовник, едва подаващ се под ослепително белия маншет на ризата му.

Ръката му, дръзка и уверена, бе обвита около ръката и така, сякаш имаше пълното право да се намира точно там. А тя желаше, о, колко силно желаше да е така.

— Моля те, пусни ме — тя не направи опит да се освободи, защото се боеше да не привлекат нежелано внимание, ако той откажеше да я пусне. Вместо това, се обърна отново с лице към него,

за да не остави у другите впечатлението, че той я задържаше пряко волята ѝ и дори успя да извика на устните си крехка усмивка.

— Не мисля, че мога — той също ѝ се усмихна и насмешката, която бе доловила за миг преди, сега се прояви с пълна сила. — И не мисля, че ти искаш да го направя. Поне веднъж кажи истината, Магдалена. Действително ли искаш да си отида? — Ръката му леко се отпусна, превърна се почти в ласка, когато пръстите му се плъзнаха по меката кожа на ръката ѝ. Тя се застави да потисне чувствата си и се отдръпна от него.

— Да, действително го искам — каза тя със студена и ясна решителност, подчертана дори в тихия ѝ тон. — Ти си едно усложнение, от което животът ми не се нуждае.

Той внезапно се разсмя и я изненада със смеха си.

— Далеч не бих могъл да кажа, че ти от своя страна опростяваш моя живот, знаеш ли.

— Тогава, направи услуга и на двама ни и просто ме остави намира.

Независимо от несъмнения хлад в думите ѝ, той протегна ръка и хвана дланта ѝ. Преплитайки пръсти в нейните, той спокойно я поведе към дансинга, спирайки само за миг, за да потупа многозначително пианиста по рамото.

— Проклет да бъдеш, Ник, пусни ме! — каза Маги с гневен шепот, когато стигнаха до дансинга и той се обърна с лице към нея, все още вплел пръсти в нейните. Заради осезаемото присъствие на другите танцуващи двойки, някои от които ги наблюдаваха, Маги не свалеше залепената на устните ѝ усмивка. Но изобщо не си въобразяваше, че усмивката ѝ може да измами Ник, който бе свикнал да разчита прекрасно сигналите на приближаващата да се стовари върху него яростна буря, проблясваща в очите ѝ.

— Не проклинай, Магдалена — смъмри я нежно той точно когато пианистът започна следващата си песен. Тогава я привлече в прегръдките си.

— „Хей, къде отивахме през дните, когато идваше дъждът...“ — Ник изтананика думите тихо до ухото ѝ, докато Маги се отпусна до тялото му, напълно обезсилена от шок. — „Смеехме се в пещерите...“

Не бе слушала тази песен с години. Дванадесет години, ако трябваше да бъде точна. При няколкото случаи, когато случайно я бяха

пусkali по радиото, докато пътуваше нанякъде с кола, тя неизменно бе молила да изгасят радиото. Бе твърде болезнено да я слуша, защото я връщаше към толкова много спомени. Спомени, разкъсващи сърцето. И той знаеше това. Проклет да бъде, той го знаеше и съвсем съзнателно бе пожелал да я изпълнят сега, за да я накара да си спомни именно ония неща, които знаеше, че тя иска да забрави.

Ник винаги бе обичал тази песен, защото, както казваше той, го карала да си мисли за нея. Песента на Магдалена, така я бе нарекъл, точно както някога бе нарекъл и Магдалена „Моето момиче“.

— Спомняш ли си, когато с теб пеехме „Ша-ла-ла-ла-ла...“ — ръцете на Ник бяха обвити около талията ѝ и я притискаха плътно до тялото му. Нейните ръце бяха заключени около шията му. Песента я бе шокирала така, че тя дори не си бе дала сметка какво прави, когато осъзна, че бе притисната цялата до него и танцуваше самозабравила се в прегръдките му. А сега беше твърде късно. Ако се отдръпнеш от него сега, сигурно щеше да причини повече коментари, отколкото ако завършеше танца така — и още повече, ако той откажеше да я пусне да се отдалечи. И познавайки Ник, от него можеше да очаква точно това.

Маги направи опит да осигури поне няколко сантиметра разстояние между телата им, но той не позволи дори това. Извърщайки глава, тя го възнагради с вбесен поглед, на който той отвърна с намигване и палава усмивка. Безсрамник. Маги се съсредоточи върху мелодията. Дано само Лайл да си остане там в отдалечения ъгъл...!

Ник никога не бе блестял с уменията си в танците — силата му беше в стандартната боксова стъпка — но от друга страна, никога не се бе налагало да се усъвършенства. Очарованието на танца с Ник идваше от усещането на ръцете му, обвили тялото ѝ, от допира на гърдите му, притиснати до нейните, от докосването на бедрата, когато се движеше до нея. Когато двамата бяха деца, всички момичета искаха да танцуват с Ник. А той обикновено им доставяше това удоволствие, като се изключеха последните няколко месеца, през които двамата бяха неразделни. Тогава тя бе единствената...

— „Ти, мое кафявооко момиче...“ — изпя тихичко до ухото ѝ думите Ник и я притисна още повече до себе си, завъртайки я далеч не грациозно в танца. — Моето кафявооко момиче.

Въпреки цялото си желание да се бори, Маги не можеше да спре вълната от спомени, втурнали се в съзнанието ѝ. Тя го бе завела на

абитуриентската си вечер, когато завършваше училище. Двамата се бяха промъкнали тайно на бала, защото двадесет и пет доларовите билети бяха дотолкова извън възможностите им, колкото можеше да бъде и най-скъпият диамант на света. Тя беше на шестнадесет, а той на осемнадесет. Тя носеше бяла рокля с пола от тюл и сребърно цвете в косите, и двете доставени благодарение на сръчността на Ник като крадец. Той беше във фрак, който бе взел на заем от един свой приятел, собственик на погребално бюро. Ник бе изглеждал толкова красив във фрака, че сърцето ѝ ускоряваше ритъма си, само като го погледнеше. Когато я бе взел в прегръдките си, тя се беше разтреперила — а това бе още по времето, когато той се отнасяше към нея като към много обичана, но абсолютно безполова малка сестра. Доколкото ѝ бе известно, до онази нощ Ник не бе имал никаква представа за това, че тя бе лудо влюбена в него. А беше магическа нощ. Той дори я бе целунал за лека нощ. Невинната му, мигновена целувка по устните ѝ, я бе накарала да си мечтае за него всяка нощ, в продължение на месеци.

— Спомняш ли си абитуриентския си бал, Магдалена? — прошепна той. Маги бе изненадана и същевременно не от това, че мислите му течаха паралелно с нейните. С нея и Ник беше така, винаги. Той винаги бе знаел какво си мисли тя, още в момента, когато си го помислеше.

Маги затвори очи и отпусна глава на рамото му.

Продължиха да танцуват, прегърнати така.

Когато песента свърши, очите ѝ не се отвориха, докато Ник не я отдалечи леко от себе си, все още обхванал талията ѝ с двете си ръце. Маги премигна сепнато към него, все още замаяна. Ник ѝ се усмихна широко.

Хората наоколо им хвърляха бързи погледи. Маги улови някои от погледите, изчерви се и се разтрепери, обзета от чиста паника. Моля те, господи, нека Лайл да не е наблюдавал този танц...

— Стой далеч от мен! — каза тя през зъби, оголени в подобие на учтива усмивка и рязко се освободи от ръцете му. Обръщайки му гръб, тя закрачи към края на дансинга и ниските стълби. Ник я последва незабавно. Тя чувстваше погледа му в гърба си така, сякаш я пробощдаше физически. Пианистът вече свиреше друга песен. Всички отново танцуваха и не им обръщаха повече внимание. Ако тя само

можеше да се отдели от Ник сега, Лайл никога нямаше да разбере, че са танцували. На две крачки от дансинга, тя се обърна към него.

Две мятаци мълнии кафяви очи срещнаха дяволито усмихнатите кафяво-зелени и ги пронизаха с поглед, който би трябвало да ги смрази и да накара Ник да спре. Но Ник, познавайки добре някогашния ѝ буен темперамент, просто скръсти ръце пред гърдите си, подготвен да посрещне атаката ѝ с явно удоволствие.

— Маги — арктически леденият глас на Лайл зад нея я накара да подскочи високо до небето и тя сепнато погледна назад през рамо, като подплашена сърна. Беше я видял да танцува с Ник. Тя го разбра още щом зърна лицето му. Яростта, която бе изпитвала преди миг, излетя от нея със скоростта на въздуха, излитащ от спукан балон и бе заместена със светкавично нарастващ страх. Ръката на Лайл се стегна около лакътя ѝ, връщайки я рязко към действителността. Допирът му накара кожата ѝ да настръхне.

— Лайл — започна да я облива пот. Опънатите ѝ нерви ускориха пулса ѝ, когато, без да я пуска, той се приближи и застана до нея. Вдигайки отново поглед към съпруга си, Маги се изненада да види Джеймс Брийн точно зад рамото му, отправил лъчезарна усмивка към нея. С тях бяха съпругата му Елън и Бъфи. И всички се усмихваха. Дори устните на Лайл бяха леко извити нагоре. Само очите му бяха студени.

Маги благодари на Бога за присъствието на останалите.

— Засрами се, Маги, опитваш се да ми откраднеш партньора! — каза с шеговит укор Бъфи и се плъзна до Ник, където пъкна ръка под лакътя му и вдигна поглед към него, с усмивката на кокетна чаровница. После погледът ѝ се измести към Лайл. — Ти познаваш Ник Кинг, нали, Лайл? Допускам, че трябва да го познаваш, след като е стар приятел на Маги.

Маги се запита дали само си въобразяваше злобата в тона на Бъфи.

— Срещали сме се — каза Ник след миг тишина, в който двамата с Лайл бяха сключили погледи. — Но срещата ни бе кратка и преди много години. — Той направи малка пауза и се усмихна на Лайл с усмивката на крокодил-убиец, без да откъсва очи от неговите. — Удоволствие е, че можем да подновим познанството си.

— Удоволствието е изцяло мое.

Дали Маги бе единствената, която долови заплахата, промъкваща се в отговора на Лайл? Дори Ник изглежда не почувства тази заплаха, може би защото бе забулена в тънкото було на учтивостта? Разбира се, Ник не познаваше Лайл така добре, както го познаваше тя.

— Господин Кинг току-що закупи един нощен клуб отсреща в Индиана, който се подготвяхме да конфискуваме заради просрочена ипотека. Не беше ли ни направил и ти оферта за него, Лайл? „Литъл Браун Кау“? — Джеймс Брийн погледна към Лайл за потвърждение.

— „Литъл Браун Кау“ — равномерно каза Лайл. — Но за разлика от господин Кинг, който вярвам изкарва прехраната си като ръководи долнопробни нощни клубове, моят интерес към имота беше само поради присъщата му стойност като инвестиция. Личното ми мнение е, че имотите по брега откъм Индиана са все още на много ниски цени.

— Каква полезна информация! — каза Брийн със смях, изглаждайки напрежението, за което изглежда бяха наясно само Маги и двамата мъже, между които то съществуваше. — Стига да имах няколкостотин излишни хилядарки, веднага щях да започна да купувам имоти там. Мислиш ли, че банката ще усети, ако си отпусна сам заем?

— За такива неща нямаш право дори да се шегуваш! — направи му забележка съпругата му, като го смушка в ребрата.

— О, всички виждат, че се шегувам. Ти приемаш нещата твърде сериозно — Брийн разтърка мястото, където го бе боднал показалецът на Елън.

— Значи ти си купил „Литъл Браун Кау“? То е такова... уютно малко местенце! Така провинциално! Самият ти ли ще го ръководиш? — Бъфи изглеждаше доволна и радостна, когато вдигна поглед към Ник.

— Ще назнача ново ръководство, което след време ще поеме напълно нещата, но докато барът стане печеливш, ще следя работата му отблизо — Ник извади цигарите от джоба си, сложи една между устните си и я запали, преди да върне обратно пакета и запалката в джоба си.

— О! — Бъфи беше очарована.

— И така, колко дълго мислите да останете в Луисвил? — попита Лайл.

Ник дръпна от цигарата си и бавно изпусна дима между устните си, преди да отговори.

— Точно толкова, колкото се налага — каза той.

Маги потръпна, когато очите на Ник и Лайл се срещнаха. Нима останалите бяха дотолкова нечувствителни, че не усещаха подмолните течения в разговора? Нима не можеха да почувстват враждебността, носеща се из въздуха? Не можеха ли да видят ненавистта, излъчваща се от двамата мъже?

При отговора на Ник, ръката на Лайл се стегна толкова здраво около лакътя на Маги, че тя едва не извика. Прехапа долната си устна и усети нова вълна на ужас, пробягнала с ледени тръпки по гръбнака ѝ. Лайл щеше да бъде луд от ярост, когато останеха сами. Призляваше ѝ от перспективата за това.

— Добре ли се чувстваш, Маги? Изглеждаш бледа — загрижено се обади Елън Брийн.

Маги отвори уста, готова да отрече неразположението си — и внезапно осъзна, че то можеше да бъде спасението ѝ. Тя трябваше на всяка цена да избегне срещата на четири очи с Лайл тази нощ. Познаваше добре настроенията му и това сега я ужасяваше.

— Знаеш ли, наистина започвам да се чувствам зле — каза тя. — Боя се, че може да е грип. Дейвид лежа от грип през цялата минала седмица — тя се обърна към Лайл с най-главозамайващата си усмивка за пред обществото. — Надявах се, че ще мога да издържа до края на тържеството, но мисля, че няма да мога. Боя се, че ще трябва да се прибера в къщи и да легна.

— Толкова зле ли се чувстваш, Маги? — попита с мъничка усмивка Бъфи. Разбира се, Бъфи би се радвала ако Маги си отиде, защото така Ник можеше да бъде само неин.

— Нима искаш да пропуснеш тържеството за рождения си ден? — каза Лайл. Маги усети предупредителната нотка в гласа му, но не мислеше, че някой друг я беше забелязал. Той знаеше, че тя просто искаше да се измъкне от него, но нямаше начин да я спре, в присъствието на останалите.

— Аз ще те откарам в къщи — предложението на Ник дойде внезапно. Маги вдигна панически поглед към него и поклати отрицателно глава. Не беше имала предвид такова развитие на събитията.

— Не, аз... — започна тя.

— Ще те закарам лично аз — прекъсна я Лайл. Той не изглежда свирепо Ник — Лайл бе твърде умен, за да се злепоставя така — но омразата му се излъчваше от всеки напрегнат мускул на тялото му. Наистина ли тя единствена забелязваше това?

— Ти трябва да останеш, за да се грижиш за гостите ни — обърна се тя непреклонно към Лайл. — Аз никога не бих си позволила да те отнема от гостите. Да заминем и двамата, би било просто неучтиво — погледът ѝ се плъзна само за миг към Ник. — Както и не бих си помислила да допусна ти да оставиш партньорката си тук сама. Ще взема колата на Сара. Тя после може да се върне в къщи заедно с Люси и Хам — когато свърши, Маги отново погледна към Лайл.

За част от мига, не повече, очите му срещнаха нейните и ѝ обещаха ужасно възмездие за поведението ѝ тази вечер. После той се подчини на желанието ѝ с външно великодушие.

— Ако си наистина зле, тогава не трябва да шофираш сама. И си права, наистина ще бъде неучтиво, ако и двамата напуснем тържеството — очите му блеснаха триумфално. — Типтън може да дойде с теб. Ако всички вие ме извините за миг, ще му телефонирам.

Лайл извади от джоба си малкия телефон, без който не ходеше никъде, издърпа антената, обърна се с рамо към групата и набра номера. Маги знаеше, че се бе съгласил да ѝ позволи да си отиде, само защото можеше да разчита, че Типтън щеше да я откара право в къщи. Щеше да бъде под стража, докато пътуваха и тъй като колите бяха заключени в гаража им, явно нямаше да има начин да напусне имението, след като веднъж стигнеше там. Лайл можеше да напусне тържеството, когато си поиска и тогава щеше да знае прекрасно, точно къде може да намери прегрешилата си съпруга.

Перспективата за това, я накара отново да потръпне.

11

Още не беше станало девет, когато Типтън остави Маги пред къщата — абсурдно рано да се връща от празненството. Тържествата по повод рождения й ден, обикновено продължаваха до ранните часове на следващата сутрин. Маги се измъкна от задната седалка на колата и се отправи към входа на къщата, без нито дума към Типтън, който остана да я наблюдава мълчаливо, докато влезе. Спазвайки заповедите на Лайл, несъмнено.

Първото, което Маги направи, бе да включи отново алармената инсталация. Едно от правилата на Лайл — непременно да я включва през нощта. Вероятното предназначение на сложната алармена система бе да предпазва домашните ценности от крадци, но в действителност Маги подозираше, че той бе наредил да се монтира, за да може да следи нея. До леглото му имаше монитор, който звънеше всеки път, когато се отвореше някоя врата или прозорец, както и компютър, отбелязващ точното време, в което системата се включваше и изключваше. Така, Лайл щеше да знае съвсем точно, кога бе пристигнала в къщи тази вечер и дали бе излизала отново.

Сваляйки палтото си и мятайки го небрежно на един стол в предверието — Маги бе разглезена в това отношение, защото знаеше, че Луела после щеше да го прибере, така че дори не се замисли по въпроса — тя се отправи към задното крило, където бе апартаментът на Вирджиния. Искаше да види Дейвид, преди да се заеме, с каквото и да е друго.

Къщата бе огромна, с двадесет и една стаи, сред които осем спални, снабдени с напълно оборудвана лична баня и малка всекидневна. Първият път, когато бе влязла тук, тя бе абсолютно впечатлена и не малко притеснена. Тогава бе осемнадесетгодишна и омъжена от три месеца за човек, когото, вместо да опознава по-добре, й изглеждаше все по-чужд с всеки изминал ден. Тя беше законната му съпруга, но имаше чувството, че изобщо не познаваше Лайл Форест.

Нещо по-лошо, бе започнала да се чувства чужда и на самата себе си. Един чужденец в страната на чужденци, така ли беше поговорката? Да, точно така се чувстваше. Нищо не ѝ изглеждаше истинско — нито заобикалящата я среда, нито съпругът ѝ, бременността ѝ, или самата тя за себе си. Тя вече не беше дивото, безстрашно момиче от преди, вече не беше момичето, което се смееше свободно и казваше направо всичко, което ѝ минаваше през ума. За пръв път в живота си, тя не знаеше коя е. Не беше вече Магдалена Гарсия — но не беше и Маги Форест, също.

Имаше чувството, че е нищо. Лайл безжалостно бе изхвърлил цялата ѝ самоличност, точно както бе направил със старите ѝ дрехи в един хотел — като бе наредил на камериерката да ги събере и изхвърли, докато тя спеше. После беше извикал един частен моделиер, който да подбере цял нов гардероб за нея от „Бергдорфс“ в Ню Йорк и независимо от раздражението си заради неговото своеволие, тя трябваше да признае, че новите ѝ дрехи и стояха прекрасно. За нещастие, тя бе открила, че не може да облече душата си в нови дрехи така лесно, както бе облякла тялото си. За своя изненада бе открила, че всъщност ценеше личността, която беше и бе както изненадана, така и наранена да разбере, че Лайл явно не бе я ценил.

Но все пак, преди дванадесет години тя бе все още твърде млада, изпълнена с твърде много желания и прекалено зашеметена от неочакваното ѝ преобразяване от Пепеляшка в принцеса, за да мрази Лайл за онова, което ѝ причиняваше. Бе живяла в такава бедност — и изведнъж бе станала богата. Парите за наема сега не бяха проблем. Парите за храна не бяха проблем. Парите просто не бяха проблем. Имаше ти много. Цели планини от тях, внезапно издигнати като преграда между нея и тежките реалности в живота. Тревогите, с които би трябвало да се справя всеки ден, вече не съществуваха. Лайл имаше къщи, и коли, и слуги, и капиталовложения. И като негова съпруга, ги имаше и тя. Чувството за сигурност от всичко това, просто замъгляваше разума ѝ. Лайл се бе появил като Принца от приказката, бе я измъкнал от тъжния ѝ живот и тя му беше благодарна. И ако нейният принц настояваше тя да се превърне в принцеса, достойна за него, то това изглеждаше достатъчно честно.

Но някои от нещата, които трябваше да прави, за да спечели неговото одобрение, бяха наистина тежки. Тя скоро научи, че нейният

полумексикански произход вече не беше нещо, с което можеше да се гордее, а трябваше да се прикрива, защото съпругът ѝ желаше да бъде така. Баща ѝ (един пияница-несретник, според Лайл) не бе добре дошъл в Уиндърмиър и за него не трябваше да се споменава в присъствието на изискани компании. Оказа се, че и дрехите ѝ са съвсем неподходящи, както и предпочитанията ѝ към стила им — в общи линии джинси и тениски, а понякога допълнени с пайети като официално облекло — а той ѝ се надсмиваше за тях. Бе атакувана и укротена дори косата ѝ, защото бе неподходящо дълга и имаше упорити къдрици. Тя изпитваше усещането, че личността ѝ непрекъснато бе подлагана на същия процес, който трябваше да изтърпи косата ѝ. Но въпреки това не протестираше, защото вярваше, че Лайл има право. Защото тя, по принцип, не бе достойна да му бъде съпруга. Това че се бе оженил за нея въобще, трябваше да се счита като едно от малките чудеса на света.

С известен черен хумор, Маги по-късно си бе казала, че чудото вероятно бе станало, защото се бе молила на Свети Джууд, светецът-закрилник на всички невъзможни каузи, да я чуе и да ѝ окаже помощ, при това само секунди преди Лайл да спре до нея в ягуара си с цвят на шампанско. Той бе неин постоянен клиент в „Хармъни Ин“ — често идваше да обядва заедно с група бизнесмени — и другите момичета ѝ бяха казали, че е мръсно богат. Той винаги се държеше мило към нея и ѝ оставяше големи бакшиши и затова тя го харесваше. По тази причина, преди време, когато той видя, че беше плакала и я извика от колата си, за да я попита дали може да ѝ помогне с нещо, тя просто бе седнала вътре до него, без дори да забелязва сребрилата, прекрасна кожена тапицерия, която при друг случай би ѝ направила огромно впечатление и му бе разказала за цялата невероятна каша, в която бе попаднала. Разрешението, което той предложи, я разтърси с внезапността си — и все пак, тя не бе толкова изненадана, колкото щеше да бъде, ако не се бе молила само миг преди това на Св. Джууд за спасение.

Това че, в отговор на молитвата ѝ св. Джууд незабавно ѝ изпрати един мил, красив мултимиллионер, който веднага ѝ предложи да се омъжи за него, бе просто едно от чудесата, с които светецът бе известен.

И така, тя бе отправила благодарствена молитва на своя светия и се бе омъжила за мултимилионера още същия следобед. Веднага щом венчалната халка се плъзна по треперещия ѝ пръст, животът ѝ се бе променил така драстично, както този на Алиса от Страната на чудесата, когато тя бе паднала в заешката дупка. Нищо вече не можеше да остане същото, дори името ѝ.

— Магдалена? — отвращението в гласа на Лайл, когато бе прочел името ѝ от брачното свидетелство, не можеше да се сбърка с нищо друго. — В ресторанта те наричаха Маги.

— Хората ме наричат така, понякога.

— Като моя съпруга, предпочитам винаги да те наричат само Маги. Магдалена не е име, подходящо за една Форест.

Тя се бе омъжила за него въпреки това, дори не бе помислила, че ненавистта към името ѝ може да се приеме като предупредителен сигнал, както би го приела една по-мъдра, по-възрастна жена.

Името ѝ беше просто един дребен проблем. Имаше други, много по-сериозни. Лайл знаеше какво искаше от своята съпруга и не се поколеба да я преобрази така, че тя да отговаря напълно на желанията му. В разстояние на двадесет и четири часа след сватбата им, след като тя мимолетно бе изразила протест за това, че той бе изхвърлил булчинската ѝ рокля, а той ѝ бе отвърнал с ледена ярост, Маги вече бе разбрала, че животът ѝ щеше да протича гладко, само ако вършеше точно онова, което той искаше от нея.

Прикрит чудак, ето какво беше той, наред с още други, много по-лоши неща, въпреки че ѝ бяха необходими години, за да разбере всяко едно от тях. Маги поклати глава при спомена за това, каква беше преди години, колко наивна беше и доколко далеч бе стигнала в усилията си някога, само за да му угоди.

Прекараха медения си месец в прекрасни, фантастични места, които Маги дори не бе мечтала, че може някога да посети — Лондон, Париж, Рим, Женева, Ню Йорк. Лайл изобщо не се стараеше да прикрива факта, че я считаше за невежа, необразована и, както се бе изразил самият той, дотолкова наясно с културата, колкото е наясно едно муле. И бе решен да оправи това. Съответно, тя почти не видя тези градове. Вместо това, в дните, когато той се занимаваше със сделките си, тя обхождаше всеки музей, катедрала и картинна галерия в околността, докато някой нает придружител ѝ изнасяше лекции през

цялото време. Когато нямаше музей, тя вземаше уроци по етикет, уроци по поведение на масата, уроци по правилна походка, седене, стоене права, уроци за това как да се облича, как да полага грима си, как да се ръкува и дори за това, как да използва чуждите тоалетни (тя никога не бе виждала биде в живота си и след като все пак се наложи да се запознае с едно, ѝ беше все едно дали някога ще ѝ се наложи да види отново). Учеше се как да води любезен разговор, кои книги да чете (или да казва, че е чела), за кои художници, политици, писатели и филми да изказва одобрението или неодобрението си.

Нощем оставаше сама в хотелската стая, което само по себе си не беше тежко. Всички хотели бяха от категорията пет звезди и разполагаха с рум сървиз и всеки друг въображаем и труден за въображението лукс и тя трябваше просто да не е човек, за да не им се наслаждава. И наистина им се наслаждаваше. Единственият проблем беше, че когато останеше за известно време сама, носталгията по дома заплашваше да я завладее напълно. Но тя никога не разказваше на Лайл за това, защото той се вбесяваше от идеята, че тя можеше да изпитва носталгия. За какво? — би я попитал с подигравателен смях.

Докато тя оставаше в хотела, той излизаше с колеги да разисква сделките си по време на вечеря. Тя все още не била „готова“ да се среща с колегите му, казваше той. В няколкото случаи, когато вечеряха заедно, той бе присвивал критично устните си за това, че тя не оценяваше достатъчно изисканата храна и напитки и се възмущаваше от факта, че тя бе „чревоугодник“, а не „гастроном“ като него.

Но той не можеше да разбере едно — че тя си спомняше как някога бе преравяла кофите за смет, за да осигури вечерята си. И когато сега имаше достатъчно храна, при това каква храна — ястия, плувнали в сметанови сосове и гарнирани с гъби! — спомняйки си първите месеци на брачния си живот, тя не можеше да не признае в себе си, че понякога наистина се бе държала като прасе на масата. След като я бе наблюдавал да се храни няколко пъти, Лайл дори я беше заплашил с жестоко възмездие (тогава за нея разводът би изглеждал като жестоко възмездие), ако заради лакомията си, тя надебелееше. Тази заплаха я бе тревожила все повече с напредването на бременността ѝ, когато коремът ѝ започна неизменно да нараства сантиметър по сантиметър. Ситуацията се бе влошила, когато съпругът

й не направи никакви усилия да прикрие отвращението си от нарастващата обиколка на талията й.

Сега й изглеждаше почти смешно, когато си спомнеше колко много се бе страхувала да не би Лайл да се разведе с нея.

Но тогава тя не знаеше. Тогава все още не можеше да си даде сметка за истинския смисъл на това, което бе направила, омъжвайки се за Лайл. Беше твърде млада и, както съвсем основателно я бе обвинил той, прекалено невежа. Но невежа не единствено заради липсата на подходящо образование, а заради липсата на познания за това, какво наистина имаше значение в живота.

Е, беше се научила, но процесът на обучението й бе бавен и болезнен.

Изтръгната от пълната мизерия, където единственото бъдеще на хоризонта й бе изглеждало все по-мрачно с всеки изминал ден и попаднала внезапно в свят на невероятен лукс, тя се бе чувствала несигурна, уязвима, объркана, изплашена — и твърдо решена да бъде най-добрата съпруга на мъжа, отвел я там. Независимо от неприязънта заради закръглящото й се тяло, бременността й го правеше щастлив. Той много силно искаше това дете.

Тя не беше особено щастлива през онези отдавна отминали дни — независимо от огромните си старания да забрави предишния си живот, както настояваше Лайл, Ник и баща й бяха твърде често в мислите й и тя се улавяше, че чувства липсата на най-смешните и невероятни неща, като например миризмата на зеле, което съседите непрекъснато готвеха — но все пак, не можеше да се каже, че беше нещастна. Бе се чувствала прекалено зашеметена от 360 градусовия обрат в живота й. Да има пари и да ги харчи свободно бе радостна възбуда, която според нея никога нямаше да се притъпи. Да може да вдигне телефона и да си поръча нещо дори от най-обикновения каталог, да може да отиде в магазина и да си купи каквото поиска, а после само да каже високомерно „Запишете го по сметката“, дори това да има пари за мелба или чифт нови бикини, когато й се прииска, бе толкова велико преживяване, че то компенсираше много други неща. А после, когато бебето започна да напомня за себе си, помръдвайки в корема й, тя насочи всички свои мисли върху него. Маги се закле в себе си, че то щеше да има всичко, което животът бе в състояние да

предложи, всичко онова, което тя не беше имала. Той щеше да бъде един малък принц.

И така, тя и Лайл се завърнаха в Уиндърмиър, не прекалено нещастни, през един мъглив ноемврийски ден. Маги се бе смълчала от страх, когато специално изпратеният за тях мерцедес спря пред вратата на къщата. Тя никога не бе идвала тук преди. Спомняше си всичко така ясно, сякаш бе станало едва вчера, сякаш все още изпитваше чувствата, които бе изпитала тогава, застанала с широко разтворени очи на павираната алея пред новия си дом.

— Е? — бе попитал Лайл, свеждайки поглед към нея, раздразнен за това, че се бе спряла.

— Красиво е — каза тя и беше вярно, бе толкова красиво, че я плашеше. Бе виждала такива къщи по филмите и списанията. Покривът от сини аспидни плочи и множество кули, бръшлянът, който се извиваше в множество зелени панделки по каменната фасада, блясъкът на оловното стъкло по дузините прозорци, огромните, кръгли бели колони, които се извисяваха до втория етаж, за да поддържат тавана на верандата — и всичко много по-богато, отколкото изобщо би могла да си представи. Тя, която бе израснала в двустайния апартамент, в общинските жилища, където водопроводните инсталации почти не работеха и където обитателите обичаха да се шегуват, че единствените домашни любимци, разрешавани от управата бяха въшките и хлебарките, сега щеше да живее в къща с четириметрови високи стаи, ориенталски килими и блестящи махагонови мебели, за които по-късно бе научила, че бяха без изключение антики.

Ах, сложните творения на свети Джууд! Когато за пръв път прекрачи прага на Уиндърмиър, тя мълчаливо се закле, че на следващия ден щеше да изпрати писмените си благодарности на светеца чрез местния вестник. А Лайл, докато я водеше през безкрайната плетеница от свързани една с друга стаи, ѝ натякваше, че говорела английски по-зле от болшинството хора, за които бил втори език и че вече бил ангажирал учител, с когото да продължи уроците си по фонетика. Маги успя да придобие само откъслечни впечатления от къщата, защото се стараяше да слуша внимателно думите му. Стените — гладко измазани, боядисани ръчно или облепени с красиви тапети — бяха отрупани с масивни маслени портрети, които приличаха по-

скоро на музейни експонати. Навсякъде имаше богато инкрустирани шкафове, пълни с блестящи колекции от порцелан и кристал. Техните меки мебели — двойка тапицирани с брокат канапета тук, кресла от двете страни на камината там — изглеждаха строги и безупречни, сякаш никой дори не бе си помислял да седне на тях. Във всяка стая имаше камина, от всеки таван висяха огромни полилеи и във всеки ъгъл, на специални поставки, стояха вази със свежи цветя. Маги се бе почувствала съвсем мъничка, поглъщайки с поглед заобикалящата я среда, и далеч не на мястото си. Бе просто невероятно да си мисли, че тази къща, през която Лайл така безцеремонно я превеждаше сега, от този ден нататък, щеше да бъде нейният дом.

Тогавя някъде от дълбините на къщата, се бе появила Вирджиния.

— Лайл... — внезапната среща бе толкова изненадваща за Вирджиния, колкото бе и за Маги.

Маги дори не знаеше коя е тя. Лайл никога не бе споменавал за останалите обитатели на къщата, нито за това, че майка му живееше с него.

Очите на Вирджиния се бяха спрели на Маги, бяха се плъзнали по тялото ѝ, после се стрелнаха към Лайл. Маги само я гледаше неподвижно — така изплашена от неочакваното появяване на тази белокоша патрицианка, че езикът ѝ бе залепнал върху небцето, а коленете ѝ се бяха разтреперили.

— Майко, това е Маги. Тя е моята съпруга... и майка на бъдещия ти внук.

Така Маги откри, че Лайл не си бе направил труда да уведоми, когото и да е от семейството си за тяхната женитба, както и за предстоящото бебе.

Майката на Лайл пребледня и ръката ѝ излетя към гърлото.

— Боже мой! Какво си направил! — прошепна тя. Думите на Вирджиния и нескритото изражение на изумление и покруса, бяха се връщали многократно в кошмарите на Маги по-късно. Вирджиния знаеше всичко, което имаше да се знае за Лайл, естествено — а имаше да се знае много повече от онова, което Маги можеше да си представи в оня период. Но Маги си бе помислила, че Вирджиния просто не одобряваше нея, не я считаше за подходяща съпруга на Лайл. И ако беше сама, съвсем сама при тази среща, Маги вероятно щеше да се

присвие като пребито куче и щеше да избяга от Уиндърмиър още тогава, в същия момент. Но се налагаше да мисли за бебето си. Тя беше решена да не позволи на никой, никой да накара синът ѝ да се чувства по-долу, от когото и да е в този свят. Защото Маги се беше чувствала именно по-долу от всички през целия си живот и заради детето си, бе време да промени това. Те двамата — вече никога нямаше да бъдат по-долу от никого. Никога вече. Нейното бебе щеше да се роди и израсне Форест, а Форест бяха най-богатата, най-властната фамилия в Луисвил.

И заради бъдещото си дете, Маги бе отстояла на позициите си. Тя бе вирнала брадичка и коленете ѝ бяха престанали да треперят.

— Здравейте, г-жо Форест — бе казала тя с най-изискания тон, на който така неотдавна я беше научил един от експертите по етикет на Лайл, и ѝ бе подала ръката си.

И Лайл, и майка му, бяха втренчили погледите си в нея. Майка му беше изненадана, но Лайл бе направо занемял от изненада. После Лайл се бе засмял и одобрително бе обвил с ръка раменете ѝ. Въпреки че Вирджиния все още изглеждаше малко шокирана, тя бе пристъпила напред и бе поела ръката ѝ.

Ако тогава Маги бе знаела това, което знаеше сега, тя би се обърнала още в оня миг и би избягала с писък далеч от Уиндърмиър, възможно най-далеч.

Но не знаеше и затова бе позволила на Лайл да я отведе на обяда с майка му и паяжината около нищо неподозиращата мушица, с която тя можеше да се сравни тогава, бе започнала неумолимо да се затяга.

Сега Маги спря пред същите онези стаи, където бе въведена за обяд през оня първи ден и почука.

— Влез извика отвътре — Вирджиния.

Маги натисна бравата и влезе.

12

Апартаментът на Вирджиния се състоеше от всекидневна, две спални, малка кухня и баня. Тапицерията на всички мебели бе в свеж английски кретон, а килимът „Савонери“ във всекидневната, бе в кремаво, розово и светло синьо. Високите прозорци гледаха към задната поляна. Сега пред тях бяха спуснати тежки златистожълти завели, изпъстрени с розови цветя. Вирджиния, облечена в розова сатенена роба, се бе отпуснала в малък, удобен фотьойл, поставен точно пред тях. Върху краката ѝ бе метнато светло синьо ангорско одеяло. Тя четеше на светлината на една-единствена лампа, издигната на поставка на пода до нея, но вдигна поглед, когато Маги влезе. Останалата част на апартамента, бе тъмна и тиха.

— Дейвид легна ли си вече? — попита, оглеждайки се, Маги. Дейвид никога не си лягаше преди девет, което бе вече причина да се разтревожи.

Вирджиния поклати глава, но изглеждаше малко изненадана.

— Той ще остане у семейство Трейнър тази нощ. Мислех, че знаеш.

Митчъл Трейнър бе най-добрият приятел на Дейвид. В действителност, Маги нямаше нищо против синът ѝ да ноцува в неговия дом — но никак не ѝ хареса това, че не бяха поискали мнението ѝ.

— Не, не знаех.

— Митчъл позвъни и покани Дейвид веднага, след като той се върна от Клуба днес след обяд и тогава Дейвид се обади по телефона на Лайл. Лайл му разреши да отиде.

— И Лайл просто не сметна за нужно да уведоми мен.

Вирджиния я изгледа напрегнато.

— Мъжете понякога са недосетливи.

Маги ѝ отвърна с кратък, невесел смях:

— Нали?

Вирджиния сбърчи чело, сведе за миг поглед към книгата си, после отново погледна към Маги:

— Ти се върна много рано. Къде е Лайл? Да не би нещо... да се е случило?

Маги отвърна с точно толкова сериозен поглед на свекърва си и за част от секундата бе обзета от изкушението да разкъса най-последното на преструвките, което винаги бе стояло между тях двете и да й каже точната, неподправена истина. Думите сами напиреха на върха на езика й, готови да заклокочат навън, но тя стисна устни. Вирджиния бе много остаряла и беше с крехко здраве, а освен това, истината в действителност не я интересуваше.

При това, Вирджиния не бе в състояние да направи нищо, за да й помогне — а дори и да не одобряваше някои от постъпките на Лайл, тя бе по принцип на негова страна, за сметка на Маги, разбира се, както и на който и да е друг, опитал се да се изпречи на пътя му. Маги познаваше достатъчно добре свекърва си, за да знае, че всяка евентуална критика, която би изказала пред нея по отношение на Лайл, най-вероятно би достигнала обратно до ушите му — например, когато майка му, с цел да го смъмри, го попиташе дали думите на Маги бяха верни. Вирджиния несъмнено би го направила само с най-добри намерения, но всъщност, щеше да причини огромни неприятности.

Затова, Маги й отговори леко и без да предизвиква усложнения:

— Почувствах се зле, нищо повече. Не исках да развалям вечерта на останалите и затова се прибрах у дома. Тъй като се оказва, че Дейвид не е тук, мисля, че просто ще взема едно хапче за сън и ще си легна. Би могла да кажеш това на Лайл, като се върне, за да не ме събужда. Тези таблетки ме пренасят в царството на мъртвите.

Лайл винаги отиваше да види майка си, когато се прибираще вечер. В началото, Маги намираще този негов навик за очарователен, но по-късно, когато се сблъска с бруталното му безразличие към самата нея — неговата съпруга — той й бе станал неприятен. Сега просто го приемаше и дори понякога се възползваше от тази негова привичка. Защото така имаше възможност да комуникира със съпруга си, без да се налага да се изправя лице в лице срещу него, а индиректно, чрез майка му.

Погледът на Вирджиния отново я прониза.

— Ще му кажа. Как е китката на ръката ти?

— По-добре, благодаря.

— Маги...

— Да?

— Нищо — Вирджиния изведнъж ѝ се стори много, много стара и изморена. Тъмните сенки, които от известно време непрекъснато се виждаха под долните ѝ клепачи, сега станаха като че ли още по-подчертани и обграждаха очите ѝ като в сива рамка. На ярката светлина на лампата до нея, прекалено бялото ѝ лице заприлича на изсъхнала, ситно изтъкана паяжина от бръчки. Устните ѝ бяха обтегнати и почти безцветни. Шията, подаваща се от остро деколте на робата, бе толкова тънка, че можеше да се нарече измършавяла. Маги плъзна поглед по ключиците ѝ и се изненада, когато забележа колко силно бяха изпъкнали под тънката ѝ като хартия кожа.

Сериозно загрижена, Маги попита:

— Добре ли си, Вирджиния?

Вирджиния махна с ръка във въздуха, сякаш опитвайки се с жеста си да прогони въпроса.

— Добре съм. Малко изморена, но добре. Защо вече не се приготиш за лягане, след като си се върнала в къщи именно за това? Искам да продължа да чета книгата си — тонът ѝ граничеше с рязкост.

Маги не се почувства обидена. Тя знаеше как Вирджиния, която бе спортувала активно през целия си живот, мразеше да признае физическата си слабост, така очевидна при сегашното ѝ състояние. Болестта ѝ бе факт, който я смущаваше. Затова, Маги ѝ отвърна с топла усмивка:

— Точно това ще направя. Разбира се, само ако си убедена, че нямаш нужда от нищо.

— Нищо не ми трябва. А и винаги мога да извикам Луела — тонът ѝ се смекчи, когато срещна погледа на снаха си. — Но благодаря за вниманието. Лека нощ, Маги.

— Лека нощ.

Маги вдигна ръка за довиждане, обърна се и напусна апартамента. Когато затвори вратата зад себе си, почувства моментна тъга. Защото винаги бе таила в себе си съжаление заради отношенията между нея и Вирджиния. Мислеше, че ако бракът ѝ се бе развил по друг начин, двете можеха да бъдат добри приятелки.

Но при създадената обстановка, тя не можеше да направи нищо за Вирджиния, точно както и Вирджиния не можеше да направи нищо за нея. Напомняйки си отново това, докато крачеше из безкрайните, извиващи се коридори обратно към центъра на къщата, Маги успя да изхвърли от съзнанието си мислите за свекърва си.

Когато се заизкачва по стълбището към втория етаж, стъпките ѝ станаха по леки. Още само няколко минути и щеше да бъде свободна! Едва не ѝ се зави свят при радостното предчувствие за това — почувства се като затворник, комуто предстоеше след миг да бъде освободен от затвора. Разбира се, щеше да разполага само с два-три часа свобода. После трябваше да се върне. И рано или късно, да се изправи пред Лайл. При мисълта за последното се разтрепери от страх, но успя да го потисне бързо, не му позволи да помрачи повишения ѝ дух. Щеше да се наслади докрай на момента, а да се тревожи за бъдещето, едва когато то станеше реалност.

Ако Лайл разбереше как Маги прекарваше понякога нощите си, след като се бе оттеглила рано, под предлог, че е взела таблетка за сън, той просто би побеснял от ярост — но при добър късмет, никога нямаше да научи. Той почти никога вече не идваше в спалнята ѝ. Дори ако по някаква ужасна случайност я потърсеше през една от ония нощи, когато нея я нямаше там, тя си мислеше — надяваше се! — че след като почукаше на вратата ѝ и не получише отговор, просто щеше да си отиде. Но тя знаеше много добре колко ядосан бе тази вечер и нямаше да рискува — щеше да успее да се прибере, преди той да се е върнал от празненството и щеше да е заключила вратата си с всички резета отвътре. Лайл нямаше да си позволи да предизвика шумна сцена, за да я накара да му отвори по това време на нощта, а на сутринта тя винаги можеше да се извини с това, че не го е чула заради сънотворното. Той нямаше ключ за вътрешното резе, което тя бе поръчала да монтират на вратата на спалнята ѝ под претекст за по-голяма безопасност, но в действителност с единствената цел, да не допуска при себе си Лайл през нощта. Всъщност, тя по-скоро предполагаше, че той няма ключ — с Лайл никога не можеше да има сто процента сигурност. Какво щастие, че успя да се върне от тържеството сама. Ако той я беше придружил, нищо нямаше да може да я спаси от гнева му.

Засега, срещата се отлагаше за сутринта, но и тогава сигурно би намерила някакъв начин да избегне оставането насаме с него. Например, първо щяха да отидат на църква заедно с другите, а после — на обяд в Клуба. След това той щеше да остане да играе голф с приятелите си и с още малко късмет, тя пак щеше да успее да се заключи в спалнята си, преди да се е прибрал вечерта.

Но сега, следващите няколко часа си бяха само нейни. Както и през другите десетина нощи, които си бе позволявала всяка година, тя щеше да пусне резето, да загаси лампите и да се измъкне навън през прозореца.

Вече броеше секундите, които я делиха от мига на днешното ѝ бягство.

Но тази вечер ѝ предстоеше и една важна мисия. Трябваше да изрови от гората „подаръка“ на Ник и да го отнесе в единственото безопасно място на света — в единственото място, където всички бяха на нейна страна — къщата на *тиа* Глория.

Маги бе купила къщата за баща си. Дори сега, почти девет години след смъртта му, тя намираше известна утеха, когато се замисляше, че независимо от всички страдания, които се бе наложило да понася заради катастрофалната си женитба, то тя поне ѝ бе дала възможност да осигури достатъчен комфорт на баща си през последните две години от живота му. Малко след раждането на Дейвид, успявайки да изтегли авансови суми срещу кредитните си карти и с помощта на спестените джобни пари, с които Лайл така щедро я бе обсипвал в еуфорията си заради детето, Маги бе имала възможност да набави сумата, необходима ѝ, за да купи една малка, донякъде занемарена къща на брега на реката откъм щата Индиана — къща, в която знаеше, че баща ѝ просто щеше да се влюби. С нотариалния акт в ръка, тя бе отишла да го вземе от квартала с общинските жилища в Луисвил, където бе израснала самата тя и където все още живееше той. Той се бе разплакал, когато му бе връчила акта — и никога повече не беше се връщал в оня квартал.

Така баща ѝ, Хорхе Луис Гарсия, първият член от фамилията си, роден като истински гражданин на Съединените щати, бе станал собственик на къща. Мечтата на живота му се беше сбъднала.

Син на наемни селскостопански работници, които се бяха промъкнали незаконно през мексиканската граница, за да опитат

късмета си в Щатите, Хорхе бе прекарал целия си живот в условия на безкрайна мизерия. Сезон след сезон, семейството му бе бродило, обикаляйки в кръг от щат на щат, търсейки работа из портокаловите гори на Флорида, после във фъстъчените полета на Джорджия, след това в тютюневите ниви на Кентъки — и обратно с новия сезон. С изминаването на годините родителите му бяха оставяли вече отрасналите си деца на всяка спирка по пътя си и те на свой ред бяха създавали семейства, за да поемат по собствения си път. Накрая, след като бяха починали в щата Джорджия в разстояние на три месеца един след друг, родителите му бяха погребани в червената глинеста земя на този щат. Останал сам, Хорхе, най-младият им син, бе продължил да пътува от щат на щат, следвайки сезоните на реколтата, докато едно лято, когато го бяха наели на работа в тютюневите ниви в централната част на Кентъки, не се бе влюбил безумно в третата от петте дъщери на собственика на фермата. Мери Креймър бе само на седемнадесет години, когато двамата избягаха и се ожениха, а Хорхе на двадесет и пет.

Ако бащата бе успял да ги намери тогава, Хорхе сигурно щеше да бъде линчуван до смърт.

Магдалена Роуз бе резултатът от този брачен съюз. Тя бе родена след по-малко от година.

Обезнаследена от родителите, шокирана от грубата действителност на смазващата бедност, последвала незабавно фантастичната еуфория на любовта ѝ, Мери Креймър Гарсия все пак не се огъна, а запретна ръкави и се зае да върши всичко онова, което трябваше да се върши. След един-единствен сезон по пътищата, тя разбра, че скитническият живот не бе за нея и настоя пред Хорхе, че трябва да се откажат от него. Малкото им семейство се засели в Луисвил — Мери не можеше да устои на зова на родния си щат — и вдъхновен от обичта на съпругата си и на дъщеря си, Хорхе започна работа на две места: нощем в един млекозавод, а денем като уличен метач. Мери също припечелваше по нещо, като переше в къщи чуждо пране, а освен това се грижеше за Магдалена. Единственият визуален спомен на Маги за майка ѝ бе образът на една червенокоса, бледа жена, облегната изморено на примитивната перална машина и изстискаваща безкрайно, час след час и ден след ден белите чаршафи,

излизащи от нея. И до ден-днешен, дори при най-неуловимата миризма на прах за пране, Маги си спомняше неизменно за майка си.

Мери бе блъсната от кола и загина, когато Маги бе на четири години. Хорхе бе съсипан от мъка и именно тогава потърси утеха в бутилката. Преди да измине и година, го изхвърлиха и от нощната и от дневната му работа, както и от малката им къщичка, заради неплатени наеми. Ако не бяха получили съдействието на оня състрадателен свещеник, Маги и баща ѝ щяха неминуемо да се окажат на улицата. Но отец Джон се бе съжалил над тях тогава и бе уредил да се настанят в едно от общинските жилища. Винаги прекалено горд, за да приема милостиня преди Хорхе сега я бе приел, защото искаше Магдалена да има покрив над главата си. А по-късно, когато гордостта му бе вече окончателно удавена в алкохола, Хорхе не изрази никакъв протест, когато отец Джон им осигури и месечните помощи от Социални грижи.

Хорхе никога не превъзмогна болката от загубата на съпругата си. До самия край на живота му Маги не можеше да си спомни да го е виждала трезвен поне в два последователни дни. И никога не беше се съмнявала, че той също я обичаше безумно. Проблемът му бе, че просто не можеше да преодолее болката си.

Маги нямаше представа как би съумяла да оцелее, ако не беше я срещнал Ник през оня така далечен ден, когато тя, едва шестгодишна, беше ровила за храна в кофата за отпадъци до един снекбар.

Тя все още си спомняше ясно съвсем първите думи, казани ѝ тогава от Ник: „Хей, хлапе, излизай от тоя боклук! Не знаеш ли, че там е пълно с плъхове?“

Отдавна се беше стъмнило и сигурно бе малко след единадесет часа, защото барчето за хамбургери малко по-надолу по улицата, където тя живееше, току-що бе затворило, въпреки че червено-жълтата му неонна реклама във формата на една гигантска буква „М“ все още светеше. Беше топло, значи трябва да е било лято. Избелялата, умаляла рокля на Маги достигаше едва до коленете ѝ, а прекалено тесните ръкави пристягаха ръцете ѝ неудобно над лактите. Тя се бе покачила върху нестабилно наредените една върху друга празни каси в един от тъмните ъгли на паркинга и се бе навела силно напред, докато търсеше из кофата изхвърлените пластмасови кутии от храна, проверявайки

дали не е останало нещо в тях. Вече бе намерила един сандвич със сирене, който си беше съвсем наред, както и половин пакетче чипс.

Това щеше да стигне за нейната вечеря, но трябваше да нахрани и баща си, който в момента лежеше на пода в апартамента им, съвземайки се от последното си, продължило цяла седмица пиянство:

— Гледай си своята собствена, проклета работа! — бе му се озъбила тя, но едва след като му бе хвърлила един бърз, в началото изплашен поглед, от който ѝ бе станало ясно, че заплахата изобщо не можеше да се нарече заплаха, а бе само едно кльоцаво, чернокосо момче, не много по-голямо от самата нея. Тя се бе заела отново с работата си, обръщайки му гръб и бе продължила да рови из боклука, отдадена изцяло на задачата си.

— Имаш дупка на гащите си. Мога да видя дупето ти през нея! — бе неговият присмехулен отговор.

Сега вече, това посегателство върху честта и гордостта ѝ, ѝ бе дошло твърде много. Маги бе сграбчила първото попаднало в ръката ѝ подходящо оръжие — една голяма, почти пълна с кока-кола картонена чаша, все още със затворен капак и щръкнала през отвора му сламка — и с яростен вик се бе обърнала, за да я запрати по мъчителя си.

При което улучи, и то право в целта.

Момчето изпищя, когато чашата се блъсна в челото му и се пръсна, обливайки го с ледена течност. Маги, ликуваща от победата, но съвсем наясно, че този път наистина бе попаднала в сериозна беда, скочи бързо от касите и хукна към дома.

Обаче един летящ снаряд я повали на земята. Маги падна на паважа и пред очите си видя звезди. Но по силата на необходимостта, тя се бе научила да се грижи за себе си. Започна да хапе, да дращи, да рита и пищи, успя да се обърне по гръб и се забори като малка тигрица.

Той накрая я победи, разбира се. Седна върху нея, притисна здраво ръцете ѝ към земята и както си беше така — с полепнала по челото му мокра от кока-колата коса и кървяща лява буза, където ноктите ѝ бяха оставили дълбоки следи — той съвсем неочаквано ѝ се ухили.

— Ти се биеш доста добре... за момиче.

— Върви по дяволите!

— Живееш на „Паркуей плейс“, нали? Ние също — аз, майка ми и брат ми. Виждал съм те наоколо.

— Не е твоя работа къде живея.

— Гладна ли си?

— Не, не съм. Просто се ровя из боклукчийските кофи, защото ми е кеф.

— В къщи имам малко спагети, които мога да сготвя. Сега у нас няма никой. Майка ми е на работа — сервитьорка е, нощна смяна — а брат ми е излязъл някъде. Искаш ли спагети?

При думата спагети стомахът ѝ се разбунтува шумно. Тя не беше яла нищо от предишната вечер, а много обичаше спагети.

— Трябва да занеса малко и в къщи за моя папи.

— Твоят какво?

— Моят татко. Той е... болен и трябва да се грижа за него.

— А, оня стар пияница, който непрекъснато пада по стълбите, той ли? Наложил се да го прескоча веднъж, защото беше „заспал“ точно пред входа на нашия жилищен блок.

— Папи не е пияница! — тя го изгледа свирепо и тялото ѝ се стегна, готова да се сбие отново с него, а всичките ѝ топли чувства, предизвикани от мисълта за спагетите, се изпарили мигновено.

— Мама също се напива. Не толкова често като твоя татко, но зная какво е. Но имаме много спагети и мога да направя достатъчно, за да занесеш и на него. Искаш ли да дойдеш?

— Не, докато не си вземеш обратно думите, с които нарече моя папи!

— Добре, вземам си ги обратно.

Маги малко си отдъхна. Момчето я освободи. Тя се изправи на крака и се обърна с лице към него, а неоновата светлина ги обливаше и двамата в червените си и жълти светлини. Просто не можеше да реши дали да остане, или да избяга.

— Е, искаш ли спагети?

В крайна сметка спагетите се оказаха примамка, на чиято сила Маги не бе в състояние да устои.

— Хм... да.

— Тогава хайде — момчето тръгна към блоковете с общинските жилища, струпани нагъсто към края на улицата. Обърна се да провери дали тя го бе последвала. Да, вървеше след него.

— Как се казваш? — попита той.

— Магдалена. А ти?

— Ник.

Ник. След тази тяхна първа среща той винаги се бе грижил за нея. До деня, в който тя го бе изоставила, за да се омъжи за Лайл.

Колко ли я бе мразил за това? Маги бе убедена, че самата тя непременно щеше да го намрази, ако той бе постъпил с нея така, както тя постъпи с него.

А сега Ник се беше върнал. Съвсем неканен, образът на лицето му отново изплува пред нея: тъмно, опасно, очарователно й малко властно. Лицето на един непознат, въпреки че носеше външна прилика с онова на момчето, което бе обичала някога. Да, тя трябваше непрекъснато да си напомня, че онова момче бе изчезнало завинаги — точно така, както бе изчезнала и някогашната Магдалена — и двамата бяха останали някъде много назад в миналото, бяха се стопили в мъглите на времето. Но все пак... може би не бяха изчезнали напълно? Може би у сегашния мъж все още живееше сянката на момчето и му напомняше за себе си. Точно както й напомняше за себе си и онази част у нея, където все още живееше някогашната Магдалена Гарсия.

Но спомените предвещаваха опасност. Тя трябваше да си напомня непрекъснато и за това.

Маги стигна най-после до стаята си, заключи вратата след себе си, пусна резето и се облегна за момент на рамката, за да обмисли точния ред на действията си по-нататък. После започна трескаво да се съблича, обхваната от внезапно нетърпение да се освободи час по-скоро от дрехите си — изрита от краката си сатенените пантофи, свали лъскавия чорапогащник, като остави всичко разхвърляно по пода, захвърли четири хиляди доларовата рокля върху един стол и пусна още по-скъпите си диамантени обеци в чинийката на тоалетката. В гардеробната си избра и навлече набързо един черен ластичен панталон, черен пуловер, черни маратонки и също черно кожено яке. Накрая среса припряно косата си, прибра я на тила с една дървена шнола и вече беше готова за път.

Алармената система не беше свързана с прозорците на горния етаж. Тя бе открила това още преди години, когато отчаяно бе търсила начин да напуска незабелязано къщата. От самото начало, Лайл бе настоявал Типтън непременно да я откарва с колата, когато тя поискаше да отиде някъде. Като предохранителна мярка, бе казал той. За да не би някой глупак да си науми да я отвлече, стараяйки се да се докопа до парите му. В началото тя се бе опитвала да му се противопоставя и понякога бе успявала да вземе една от колите в гаража и да отиде при баща си сама. Баща ѝ все още бе жив тогава — бе починал три години след сватбата ѝ — и той и *тия* Глория бяха единствените близки членове на семейството ѝ. Дори страхът ѝ от Лайл не бе в състояние да я отчужди и откъсне от тях.

През първите месеци тя им бе гостувала открито и често бе предпочитала да я придружава Типтън, защото се бе надявала така да омилостиви Лайл. Понякога се бе престрашавала да взема със себе си и малкия Дейвид, за да му даде възможност да опознае „папи“ Хорхе, въпреки че след подобни случаи Лайл винаги бе изпадал в гневни пристъпи и в следствие естествено бе намирал начин да я накаже за всяко нейно отиване там — наказваше я тайно от всички и жестоко,

често с брутални, физически изтезания. Постепенно ужасът от гнева на Лайл се бе превърнал в такова мъчение за Маги, че тя първо бе престанала да води Дейвид, а по-късно бе разрешила дотолкова и собствените си посещения, че баща ѝ бе започнал да се оплаква, чувствайки се пренебрегнат. Но всичко това беше преди да открие животоспасяващата комбинация от алармената система, прозореца на спалнята си и лодката „Лейди Дансър“.

„Лейди Дансър“ бе петметрова, двадесетгодишна моторница, която стоеше на котва на малкия кей на Уиндърмиър, до брега на залива Уилоу Крийк. Не я използваше никой друг, освен Хърд, който обичаше да излиза с нея в залива или по реката. През лятото Луела често поднасяше към вечерята уловените от него дребни рибки и раци. Маги би се изненадала, ако Лайл въобще си спомняше за съществуването на тази лодка. Той си имаше своята огромна луксозна яхта, където забавляваше гостите си и която стоеше закотвена на около пет мили от къщата, в специалния му частен кей.

Маги мразеше яхтата почти толкова, колкото обичаше „Лейди Дансър“. С целия си разкош, с всичките си крещящи доказателства за безграничните възможности, давани от парите, високото социално положение и властта, тя я отъждествяваше дотолкова много с Лайл, че ненавиждаше дори мисълта да стъпи на палубата ѝ. За щастие, той рядко изискваше това от нея. Хората, които Лайл канеше на борда на „Айрис“, бяха изключително негови гости.

Бе време да тръгва. Маги изгаси лампите и спалнята ѝ потъна в плътна, мастилена тъмнина. Прекосявайки стаята тя дръпна тежките, надиплени, рубинено червени завеси от брокат, за които декораторът бе настоявал, че ще контрастират красиво с бледорозовата копринена тапицерия на стените (и което според Маги бе една абсурдна комбинация) и отвори най-левия прозорец — един от половината дузина, вградени в дълбоки ниши в отдалечения край на спалнята ѝ. Под первазите от външната им страна бяха разположени огромните, сводести прозорци, създаващи така очарователната атмосфера на библиотеката. Многокрили, симетрично извити, те изпъкваха грациозно на фасадата на къщата, а ламариненият покрив на един от тях достигаше на по-малко от две стъпки под нейния прозорец.

Всяка от нишите бе висока около два и половина метра и имаше ширина повече от две стъпки. Въпреки че Маги открихна прозореца

само дотолкова, колкото да може да се промъкне през него, излизането навън бе смешно лесно. Тя неведнъж си бе мислила, че тези прозорци можеха да се окажат направо мечтата на някой крадец. Все пак, ако трябваше да се отдаде дължимото на високоплатения от Лайл специалист по осигуряване на безопасността в имението, да се влезе отвън, без да се разчита на предварително отворен прозорец, би било значително по-трудно, отколкото излизането оттам.

Маги приклепна на пода на спалнята си, подаде единия си крак през перваза, успя да напипа с него покрива на долния прозорец, прехвърли тежестта на тялото си върху него и се изправи навън. Оглеждайки се предпазливо наоколо, тя с радост вдъхна хладния нощен въздух, който погали кожата ѝ, изпълни белите ѝ дробове и я накара да се почувства отново жива.

Гледката от мястото и тук горе, бе великолепна. По небето се гонеха бледите вълма на облачетата, които сякаш подпомагаха дузините блещукащи звезди в палавата им игра на криеница с планетата земя. Малкият, бял като скреж лунен сърп, плуваше ниско над заоблените, тъмни форми на полюшващите се корони на дърветата и хвърляше призрачната си светлина върху каменния вътрешен двор. Отвъд двора розовите храсти, които все още бяха обвити в полиетилен заради нощния скреж, протягаха костеливите си тъмни пръсти към небето. Пейката, избрана за художествен обект в картината на Дейвид, бе точно в центъра, сред розовите храсти и бялото, ковано желязо на силуета ѝ, изглеждаше като оголен скелет в мрака. Едва разделенилата се поляна обграждаше градината от рози и изглеждаше като обляна в сребро от луната. Маги внимателно огледа поляната, която се спускаше надолу към плътната стена от сенки, откъдето започваше гората.

Не се виждаше никой. Тя се обърна, притвори възможно най-плътно прозореца (винаги съществуваше известна опасност някой да забележи, че е отворен, въпреки че в тъмнината шансовете за това бяха минимални). После седна на ръба на покрива на долния прозорец и се спусна надолу, опипвайки с краката си за издатини, на които да може да се захване. Превързаната ѝ ръка запулсира болезнено, когато се наложи да поеме част от тежестта на тялото ѝ, но успя да издържи, а и болката не беше чак толкова остра, та да не може да я пренебрегне.

През дванадесетте години живот с Лайл тя се бе научила да игнорира и по-лоши неща.

Естествената повърхност на камъните бе неравномерна и назъбена в ъгъла, където стената се срещаше с рамката на прозореца и образуваше ниши и издатини за краката и ръцете ѝ, които с течение на годините ѝ бяха станали толкова познати, колкото и стъпалата вътре в къщата. Само след секунди тя стъпи на земята и се спря до по-високия дори от нея храст, скрита от погледа на всеки, обърнал се случайно в тази посока. От тук започваше цяла редица еднакви храсти, които растяха зад гърба на къщата.

Тишината на нощта се нарушаваше само от зова на нощните животни и про шумоляването на клоните от вятъра. Все още не беше истински студено, но вятърът предвещаваше спадане на температурата по-късно.

Маги тръгна напред, под ъгъл от къщата, следвайки траекторията на автомобилната алея, но без да се приближава много към нея и заобикаляйки старателно кучешката колиба, за да не би четириногите ѝ приятели да подушат присъствието ѝ и да залаят.

Насочи се към същата пътека през гората, където се бе разхождала сутринта. Първата задача от плана ѝ бе да вземе „подаръка“ от Ник.

В джоба на якето си имаше миниатюрно електрическо фенерче, което носеше винаги у себе си, за да ѝ е под ръка при нужда. Луната ѝ осигуряваше достатъчно светлина, докато не навлезе много дълбоко навътре под дърветата, но и тогава не рискува да остави фенерчето да свети непрекъснато — страхът, че Типтън или някой друг от хрътките на Лайл може да се спотайва някъде сред мрака тъкмо когато най-малко ѝ се искаше да бъде проследена, не я напускаше никога, но включваше фенерчето, когато се наложеше и веднага пак го изгасяше. Така успя да намери мястото, където сутринта се бе отклонила от пътеката и след съвсем кратко лутане откри и храста от форсинтия. С още един бърз оглед с фенерчето установи, че полуизгнилият пън под него също бе на мястото си. Въздъхна облекчено, прибра фенерчето в джоба си и се зае да изравя онова, което бе заровила там сутринта.

Тъмнината в гората бе много по-плътна, отколкото на поляната. Тук не проникваха лунни лъчи и мракът изглеждаше тежък, лепкав, почти застрашителен. За последното бе глупаво да се мисли, разбира се, укори се вътрешно Маги, но все пак застина за миг и се огледа неспокойно наоколо.

Тъмнината никога не бе я плашила. Нямаше никаква причина да започне да я плаши именно сега.

Все пак гората не беше тиха. Тя пращеше, пукаше, шумолеше и стенеше. Жужаха и бръмчаха насекоми, разни птици си мърмореха сами на себе си високо горе в клоните, а дребните нощни животинки писукаха, цвъртяха и се щураха сред нападалите листа. И всичко това бе приятно и очарователно на дневна светлина, но през нощта то изпращаше по гръбнака ѝ хиляди бодливи иглички.

Маги поклати глава, укорявайки се отново за напразните си страхове и продължи работата си. Трябваша ѝ само още няколко секунди, за да изгребе с шепи останалата пръст и листа. Всичко — пакетът, видеолентата, снимките, пликът — се оказаха точно така, както ги бе оставила. Очевидно Лайл и шпионите му не бяха толкова всемогъщи, колкото се бе опасявала.

Маги изпусна въздуха, който до този момент неволно бе задържала в гърдите си и се изправи.

Внезапният, остър звук, който разкъса нощта, я завари точно така — в момента, в който вече пъхаше пакета във вътрешния джоб на якето си.

Маги подскочи от уплаха, после се огледа почти гузно наоколо. Разбира се, че нямаше нищо. Някакъв сух клон, вероятно, счупил се под стъпките на по-едро животно... Но какво по-едро животно би могло да броди през нощта из горите на Уиндърмиър?

Шумът бе дошъл отляво. Маги вдигна ципа на якето си, за да е сигурна, че пакетът няма да падне и впери поглед напред, през сивата, плътна преграда на най-близките дървета, опитвайки се безрезултатно да проникне в черния мрак отвъд.

Нямаше полза. Не можеше да види нищо, освен призрачните стволове на дъбовете, кленовете, орехите и боровете и то на не повече от пет стъпки във всяка посока. Оттам нататък всичко бе непрогледна тъмнина.

Шумът се чу отново — рязко строшаване на изсъхнал, чуплив клон, стъпкан под нечий крак. Сега Маги бе почти сигурна, че шумът бе предизвикан именно от това.

Косата настръхна на тила ѝ. Някой или нещо бе в гората заедно с нея. Усещаше инстинктивно чуждото присъствие. Изплаши се така, че в момента дори не можеше да прецени дали не би предпочела по-скоро

да се сблъска с Лайл и шпионите му, вместо да се озове лице в лице с някое ужасно, бродещо в нощта чудовище. Но когато си спомни за снимките и видеокасетата в джоба си, тя все пак реши: би било много по-добре да се изправи пред чудовището.

Бе изминала около минута откакто бе чула шума и се бе вцепенила на място от страх — като заек, хипнотизиран от фаровете на кола. Сега, когато мисълта ѝ отново заработи и краката ѝ намериха сили да се раздвижат, Маги започна да отстъпва назад — бързо и крадешком. Очите ѝ останаха приковани в призрачната пелена от мрак, прикрила оня или онова, спотаило се сред дърветата.

Пет стъпки назад, шест — и отново същият звук, но този път на около дванадесет стъпки вдясно от последния. Близо, много по-близо. Сърцето ѝ тревожно се сви и очите ѝ напразно затърсиха из нощта. Пулсът ѝ се ускори, кръвта ѝ се втурна лудо по вените. Беше сигурна, нямаше вече никакво съмнение, че някой или нещо наистина бе заедно с нея в мрака и при това се намираше съвсем наблизко.

Притискайки ръка към гърдите си, за да задържи пакета, Маги пое дълбоко въздух и се извъртя. После се втурна напред като подплашен жребец, успял да се изскубне от подпалената си конюшня.

От гората пристъпи един огромен, тъмен силует и застана точно пред нея.

Маги не успя да се сдържи — запищя като сирена на пожарникарска кола. Откъм гърба ѝ незабавно се стрелна една ръка и някаква длан мигновено запуши устата ѝ.

Дъхът на Маги секна в мига, в който заглушиха пронизителния ѝ вик. Кръвта се вледени във вените ѝ. Само за секунда или две, но точно в този фатално опасен момент мускулите ѝ престанаха да ѝ се подчиняват и тя застина неподвижна и безсилна пред нападателя си.

— За бога, Магдалена! Кой очакваше да бъде? Та това съм само аз!

Познатият глас до ухото ѝ я лиши и от последните ѝ сили. Коленете ѝ се подгънаха и тя тежко се отпусна върху мъжа до нея. Върху тялото на Ник.

Вълната на обзелия я ужас бързо отшумя, но я замести внезапна, дива ярост. Тя не беше забравила за оня танц, на който той я бе подмамил в Клуба, а и нямаше никакво намерение да му прости, че я бе изплашил до смърт в гората сега. Маги здраво захапа ръката, която още притискаше устата ѝ, впи свирепо зъби в меката възглавничка на дланта му. Ник извика и светкавично издърпа ръката си. Маги се изскубна от прегръдката му.

— Ти направо ми изкара акъла преди малко! — изсъска Маги, обръщайки се рязко към него и му нанесе силен, остър удар в незащитената му коремна област — удар, какъвто не бе упражнявала от години. Мускулите му бяха твърди и стегнати, но той не бе очаквал атаката ѝ, така че Маги бе доволна от постигнатия резултат.

— Ох! — извика той и се присви, склучвайки ръце пред себе си, готов за следващия ѝ удар.

— Едва не ме накара да полудея от страх! — продължи да беснее тя.

Ник ѝ отвърна със смях — нисък и богат, изпълнен с обидно за нея веселие. Слушайки смеха му, Маги съвсем побесня.

— Престани да се смееш, кучи сине! — тя го нападна отново, но когато юмрукът ѝ не успя да попадне на нищо по-обещаващо от железния му бицепс, Маги се прицели с ритник към глезените му. Той пъргаво отскочи назад. — Казах, престани да се смееш!

— Тя въобще не се е променила — дочу се един неодобрителен възглас зад гърба ѝ.

Маги бе забравила за огромния мъж, който в началото се бе изправил на пътеката пред нея.

— Не се е променила много, вярно — съгласи се Ник, все още с искрено развеселена нотка в гласа, а Маги се изви назад като фурия и буквално зяпна с отворена уста към втория мъж.

— Линк! — хлъцна от поредната си изненада тя и ръката ѝ излетя сама, за да запуши устата ѝ, а очите ѝ не можеха да се откъснат от него. В тъмнината ѝ бе невъзможно да различи чертите на лицето му, но огромния му ръст не оставяше място за никакво съмнение — пред нея стоеше наистина той, Травис Уолкър, полубрат на Ник. С пет години по-възрастен от Ник, той бе известен сред тълпата от улични момчета, с които някога се движеше, като „Мисинг Линк“^[1]. Прякорът се дължеше на едрото му тяло и на грубото му, грозно лице.

— Линк, ти ли си? Мислех, че имаш тридесетгодишна присъда.

— Съдиха ме, да. Защото разнасях от време на време по малко хашиш, те успяха да ме спипат три пъти за четири години и изведнъж решиха, че съм едра риба в бизнеса. Само че не бях аз тоя, дето ги снабдяваше, за бога! Обаче истинската едра риба ме накисна да излеждавам дълга присъда. Да, но Ники намери за голямото си братче един добър адвокат и ето че момчето ме измъкна. Значи, присъдата се промени и се свърши с вече излежаното време. Така че, от осем години съм навън.

— Толкова се радвам!

— Аз също — Линк я оглеждаше внимателно, но положително не можеше да я види добре в тъмнината. — А как вървеше при теб, момиченцето ми? Последният път, когато те видях, ти беше едно дребничко девойче. Ники ми разправя, че животът след това се е оказал доста благосклонен към теб.

Тя го бе видяла за последен път, когато двамата с Ник му бяха отишли на свиждане в затвора в Джесъп. Ник тогава беше разкъсан от болка за съдбата на брат си и нямаше сили да отиде да го види сам. Но това се бе случило преди цели дванадесет години, а Линк бе излежавал присъда само от няколко месеца.

— При мен нещата са наред.

— Супер.

Маги внезапно осъзна колко абсурдно звучеше разговорът им при създамата се обстановка.

— Ник Кинг, за какъв дявол ти и Линк скитате посред нощ из горите ми? — обърна се кисело Маги към Ник.

Той беше запалил цигара, докато слушаше разговора им с Линк и върхът ѝ проблясваше яркочервен в мрака.

— И загаси това нещо! Някой може да ни забележи! — раздразнението бе изострило гласа ѝ.

— Тя още обича да командва — тихичко сподели Линк с брат си.

— Линк е моят... хм... шофьор тази вечер. Когато ти си тръгна, реших да си тръгна и аз и му казах да те проследи, за да е сигурно, че си се прибрала право в къщи.

— Да-а, а после той ме накара да паркирам колата и да се изкача по този проклет хълм, за да може спокойно да зяпа в прозореца ти и да се успокои, че си се пъкнала да спинкаш сладичко в леглото.

— Млъквай, Линк! — Ник отново дръпна от цигарата си. Червеникавият отблясък освети за миг лицето му и Маги видя как се бе начумерил недоволено към брат си.

— Само че стана така, че те видяхме да се измъкваш през прозореца — продължи ухилен Линк, без да обръща каквото и да е внимание на укора на Ник. — Изчакахме те, а после те последвахме в гората.

— Да не би да ти е станало навик да се извиняваш, че си болна по разни тържества, а после да се измъкваш през прозореца на спалнята си? — попита Ник.

— Защото мъжленцето ти не може да се натъжи от нещо, което не знае, нали? — добави Линк, но в думите му прозвуча намек за нещо, което никак не се хареса на Маги.

— Отивам просто при *тия* Глория. На Лайл... не му е приятно да ходя там, затова понякога го правя тайно. Спестява ми пререкания по въпроса.

— *Тиа* Глория? — изненада се Ник. — Не ми казвай, че старата дама още има хал да диша!

— О, да. И сега съм тръгнала към нея. Ако всъщност вие, господа, ме извините, за да мога да продължа пътя си.

— Е, *сега* вече тя заговори като богата кучка — изрази мнението си Линк. — Високопарно.

— Не е вярно! — жегната, Маги се завъртя на пета и тръгна през дърветата. Когато излезе от гората, на известно разстояние надолу по склона и далеч от къщата, Ник и Линк се оказаха само на една крачка зад нея.

— Вървете си! — каза им тя през рамо.

— За нищо на света — отвърна Ник, а Линк се задоволи с тънка конспиративна усмивка.

Маги zakрачи по-нататък, като престана да им обръща внимание. Не че постигна някакъв ефект с това. Дори нямаше защо да се обръща, за да се убеди, че те продължиха да я следват, но сега вече на около три крачки.

Уиндърмиър бе построена на върха на един залесен хълм. Източно от къщата, там, където се виеше автомобилната алея и където сега тримата вървяха по тревистата ивица покрай гората, хълмът бе ерозирали в камениста скала и затова тук нямаше нужда от високата стена, обграждаща цялото имение. На стотина метра по-надолу, в основата на тази скала, се намираще заливът Уилоу Крийк и кеят, където бе закотвена „Лейди Дансър“.

— Да не би там долу да имаш кола? — запитва доста объркано Линк, когато видя, че се бяха насочили към нещо, много прилично на пропаст с почти отвесна стена.

— Не кола. Лодка — отговори Маги.

— И ходиш при *твоя* Глория с лодка? — изненадан попита Ник.

— Казах ти, че на Лайл не му е приятно да я посещавам. Ето, по този начин мога да го правя тайно от него.

— Лайл да върви по дяволите! — гласът на Ник прозвуча ядно.

— На теб ти е лесно да го кажеш.

— Преди ти не позволяваше на никого да ти нарежда какво да правиш и какво не. Какво, да не би старият Лайл да си е купил слугиня, когато е подхвърлил на съдията ония двадесет долара за брачното ви свидетелство?

— Къде е лодката? — бързо се намеси Линк, забелязвайки свирепия поглед, който Маги хвърли на Ник. Преди години, когато в течение на един известен период словесният обмен между Маги и Ник се бе състоял от почти нескончаем поток от заяждания и свади, породени от нарастващите душевни терзания на пубертета, Линк си бе изработил навика да се намесва между тях при нужда. Сега му беше

лесно да влезе в старата си роля на умиротворител. Точно толкова лесно, колкото бе и за Маги и Ник да се плъзнат обратно по отгъпкания коловоз на някогашните си отношения. Да бъде с Ник, дори след като бе живяла толкова дълго без него, за Маги се оказа процес, лек и естествен като дишането. Дотолкова естествен, че я плашеше.

— Там долу — Маги, благодарна за промяната в темата, посочи с ръка към блесналата като черен целофан повърхност на водата в залива. Каменните стени на скалата отразяваха бледо лунната светлина, стремейки се сякаш да им внушат, че опитите за спускане по тях са безполезни.

— Там долу! — Линк беше ужасен.

— Звучиш ми като Хорацио, който обича да повтаря всичко, което казвам — каза Маги, измервайки Линк с отчасти развеселен, отчасти раздражен поглед.

— Хорацио? — бързо попита Ник. — Да не би да искаш да кажеш, че онази ужасна птица все още живее при *тия* Глория?

— Омразата ви с Хорацио винаги е била взаимна — скастри го Маги. После, тъй като не можеше да се въздържи, избухна в смях. Хорацио бе любимият папагал на *тия* Глория, от породата двойно жълтоглави амазонки и бе съпровождал *тия* Глория като най-приблизения ѝ приятел почти през целия ѝ живот. Птицата, като жената, сега вероятно бе надхвърлила петдесетте. По някаква причина, Хорацио бе изразил твърдата си неприязън към Ник, още когато го бе зърнал за пръв път. Ник не му бе останал дължен — бе му отвърнал с не по-малко ненавист.

— Спомняш ли си, когато той се спусна да те преследва надолу по стълбите? — обърна се Маги към Ник, все още леко изненадана, че бе успяла да се разсмее.

— Леле-мале, аз си спомням! — избухна в смях и Линк. — Ник изхвърча от къщата, пицейки така, сякаш гащите му се бяха подпалили, а онази птица крещеше „Лошо момче, лошо момче!“ и пляскаше с криле зад него. Когато се приземи на гърба на Ник, аз си помислих, че хлапето ще припадне! Беше най-смешното нещо, което някога съм виждал в живота си.

— Ха, ха... — кисело отвърна Ник.

— Ти какво му беше направил, Ники?

— Той хвърли една топка по клонката, на която Хорацио си седеше в стаята. Когато Хорацио се втурна да го преследва, Ник просто си получи заслуженото. Падаше му се даже и това, че си навлече подигравките на другите момчета, които после седмици наред му викаха „птичарят-младши“.

— Докато не ги напердаших — ухили се и Ник. — И ако не ме беше страх от проклетата птица след това, щях да я пипна и нея и да си я сготвя на фрикасе за някоя неделна вечеря. И ти сега искаш да ми кажеш, че онова същество е още живо?

— И още как!

— Горя от нетърпение да се срещнем!

— Не помня да съм те канила да ме придружиш.

— Ето я, тя пак почна — измърмори Линк.

— Наистина ли не искаш да дойдем с теб, Магдалена? — тихичко попита Ник.

Маги се поколеба. Тя знаеше от опит, че нежният му глас не означаваше изобщо нищо и че в деветдесет и девет случаи от сто Ник просто си правеше онова проклето нещо, което си бе наумил да направи, без да се интересува дали на нея и харесва, или не. Но знаеше, че поне трябваше да се опита да го отпрати — за нейно собствено добро и за това на Дейвид. Но беше толкова приятно да се смеят заедно над стари спомени! И се чувстваше така добре да го усеща до себе си — дори и само за още малко. Тук, навън, където не се налагаше да внимава за всяка своя дума, за всяка своя постъпка, страхувайки се да не би някой да докладва после на Лайл. А и какво лошо можеше да се случи, ако вземеше Ник със себе си при *тия* Глория? Някога, много отдавна, *тия* Глория бе проявявала неприкрита обич към Ник. Да, Ник вече не беше *някой* в живота на Маги, но защо да не можеше да продължава да бъде приятел на *тия* Глория? Поне за още малко — тук, навън, където бяха далеч от очите и ушите на всички. С внезапно прозрение и болка Маги осъзна, че това, за което най-много бе жадувала, беше близък приятел. А Ник за нея винаги щеше да си остане най-скъпият приятел на света.

— Но ти си все още с костюма си — каза тя, изтъквайки този факт като възможна пречка, но всъщност едва сега бе забелязала с какво бе облечен. — *Тя* Глория няма да може да те познае!

Наистина, самата тя го разпознаваше с мъка в този му вид. През всички онези години на приятелството им тя дори не си бе помисляла, че е възможно да го види с костюм — единственото изключение бе абитуриентският ѝ бал, но тогава Ник беше във фрак, взет назаем, при това не по мярка. А този костюм му стоеше така, сякаш беше по поръчка. Тя бе забелязала това още на тържеството в Клуба и си беше казала, че широкоплещестото му, стройно и мускулесто тяло на работник, придаваше на бизнес облеклото му определена сексапилност, която обикновено се постигаше трудно. Сега, с разрошените му от вятъра тъмни къдрици, с наболата по бузите след сутрешното бръснене брада, с разкопчаната яка на ризата и полуразхлабената вратовръзка, той изглеждаше така опасно привлекателен, че сърцето ѝ ускоряваше ритъма си само като го погледнеше.

— Аз ще ѝ напомня кой съм — Ник ѝ се усмихна, явно доловил капитулацията в думите ѝ. Маги не му се усмихна в отговор — поне не с устните си, но очите ѝ сияеха, когато му обърна гръб, отмятайки назад вързаната си коса и тръгна смело към най-стръмната част на скалата. Той се мислеше за хитър, така ли? Е, тя щеше да му покаже!

— Уау! — Ник сграбчи рамото ѝ тъкмо в мига, когато тя бе достигнала до ръба на скалата. — Ти може и да не си забелязала, обаче земята под краката ти свърши.

— Има пътека, глупчо — каза тя, изскубвайки се от хватката му и внезапно седна, като провеси крака над стометровата пропаст. Усмивката вече бе затрептяла по устните ѝ, когато Маги отблъсна внезапно тялото си с отскок — без предупреждение! — и се плъзна безстрашно надолу по следващите два-три метра на почти отвесната пукнатина в скалата, което бе единственият начин да се добере до една издадена там козирка, откъдето наистина започваше пътеката.

— Магдалена! — гласът на Ник прозвуча хрипливо, като пред сърдечна криза. Той очевидно се бе опитал отново да я хване, но не беше успял. Когато тя стигна до целта си, последвана от дъжд от отронили се камъчета, повлечени с тялото ѝ, и погледна лукаво нагоре през рамото си, тя го намери приклепнал на ръба на скалата, с все още протегнатата напред ръка и с лице, неестествено бледо на фона на нощното небе.

— Хайде! — извика му предизвикателно тя, като се изправи на козирката и отупа праха от джинсите си. — Искаше да посетиш *тия* Глория, нали?

— Ти, малка палавнице! Направи го нарочно, за да ме изплашиш, нали? — каза той. Обвинението му беше вярно, така че тя не го оспори, а само му се усмихна лукаво, докато той продължаваше да я гледа с широко отворени очи, като че ли опитвайки се да реши доколко мъдро щеше да бъде да последва примера ѝ и да се спусне след нея. Скалата наистина изглеждаше отвесна, но в действителност не беше толкова опасна — Маги се бе убедила в това сама, когато Хърт за първи път ѝ бе показал как да стигне до лодката в залива. Просто този беше най-краткият път. Тъкмо когато тя бе отворила отново уста, за да подразни Ник заради нерешителността му, той седна и отскочи от ръба. Маги бързо отстъпи крачка в страни, когато тялото му се стрелна към нея, последвано от нова малка лавина от камъни.

— Добро момче! — изръкопляска му тя в подигравателен аплодисмент, приближавайки се отново към него, когато той се спря в комичната си поза в краката ѝ.

— По дяволите! Скъсал съм си панталона! — каза той, когато най-после стана и заопипва дупката с ръка.

— Дай да видя — полагайки усилия да сдържи смеха си, Маги мина зад него и повдигна сакото му, за да огледа злощастното място. Дъното на морско синият му вълнен панталон се оказа наистина накъсано на ивички. През дупките в плата можеше да види белите му спортни слипове. Бледата кожа на стегнатите му, здрави и закръглени хълбоци, също прозираше през една дупка в слиповете.

— Гащите ти са съдрани. Мога да видя дупето ти — каза тя с неувереното, трепетливо гласче на малко момиченце, имитирайки почти напълно думите, с които той някога я бе подразнил.

— Какво! — той опипа отново мястото, намери дупката и избухна в смях.

Маги не можеше да се въздържи повече. Разсмя се и тя.

— Срамота е, че нямам някоя кока-кола под ръка, за да я метна по теб — каза ѝ усмихнат той.

— Слава богу! — Маги също вече бе овладяла смеха си, но устните ѝ все още леко трептяха. Бе се почувствала внезапно

щастлива, безгрижна и млада. От години не бе изпитвала подобни чувства. Бе забравила приятната магия на всичко това.

— А сега какво ще правя? — попита полушеговито той. — Не мога да ходя на гости в този неприличен вид.

— Ако не си сваляш сакото, скъсаното изобщо няма да се вижда — отвърна Маги, но заради веселата нотка в гласа ѝ, думите не прозвучаха убедително.

— О, да. Сигурно. Ами ако трябва да се наведе за нещо? Или ако там е горещо и поискам да махна сакото си? Или ако ти решиш да се позабавляваш за моя сметка и разкажеш на всички присъстващи?

Маги отново избухна в смях.

— Мислиш, че съм в състояние да ти изиграя такава лоша шега?

— О, да — каза Ник. — Напълно си способна на това.

— Е, ако вече си променил решението си и не искаш да идваш с мен, можеш просто да си отидеш, като се изкачиш обратно по същия път — Маги посочи нагоре към скалата. Двадесетината стъпки на скалата, които се извисяваха над мястото, където двамата бяха застанали, изглеждаха почти перпендикулярни и гладки като стъкло.

— По дяволите! — каза Ник, вдигнал поглед нагоре.

— Изборът е твой.

— А ти се забавляваш от всяка секунда сега, нали? Маги се замисли и с изненада разбра, че в думите му прозвуча абсолютната истина. — Да, забавлявам се — отвърна тя.

Ник се ухили:

— Аз също.

За момент те се изгледаха лъчезарно усмихнати, в прекрасна хармония, съзаклятници, съконспиратори в потайна игра. Така, както се бяха чувствали преди. Сякаш изминалите след раздялата им години изчезнаха, стопиха се, никога не бяха съществували и те отново бяха Ник и Магдалена, Магдалена и Ник, най-добрите приятели, близки като семейство, в един само техен свят без граници. Бяха се обичали безкрайно, винаги, още от деца.

— Радвам се, че се върна, Ник — тихо и неочаквано каза Магдалена, а усмивката изчезна от лицето ѝ, пометена от бликналите чувства. — Липсваше ми.

Ник протегна ръце да я прегърне, но в последния миг явно промени намерението си и вместо това ги склучи пред гърдите си. Но

очите му се спряха на нейните и внезапно заблестяха много, много зелени в нощта.

— Ти също ми липсваше, Маги-Май — каза той.

Тя трепна от името, с което той я нарече очевидно съвсем преднамерено. Прииска ѝ се да се обърне и да избяга, но нямаше къде. Козирката в скалата, на която двамата бяха застанали, бе само два метра широка и не повече от два и половина дълга. Бе хваната в капан тук с него — с него и със спомените, които той неслучайно провокираше. Спомени за онази нощ, когато двамата се бяха превърнали в нещо повече от най-добри приятели един за друг, в много повече от любими брат и сестра. Нощта, в която се бяха отдали на любовта си. „Маги-Май“, хит песента на Род Стюърт, бе гърмяла тогава по радиото в колата на Ник. Тя още си спомняше как бе лежала сгушена в прегръдките му и после бе слушала тази песен. Ник беше пригласял — той винаги си бе мечтал да стане певец — а след това бе започнал да я нарича Маги-Май. За онова кратко време „след това“, което двамата бяха имали.

Тя потърси с поглед спомена в очите му — и го откри там. Те я гледаха изпитателно, хипнотизираха я, напомняйки ѝ безмълвно колко страшно много бяха нещата, които тя и Ник бяха споделяли, които още ги свързваха. Но той не я докосна. Ръцете му останаха склучени пред гърдите. Не го докосна и тя — нейните бяха пъхнати дълбоко в джобовете на якето. Разделяше ги разстояние от цели две стъпки, но Маги изпитваше усещането, че телата им се бяха слели с всяка своя фибра. Стояха неподвижни — две лешниково зелени очи пронизали две кафяви, два тъмни човешки силуета, очертани на фона на бледата каменна стена — застинаха в някакъв миг извън измеренията на времето.

Докато душите им се бяха вплели в прегръдка.

Без думи, без докосване, без нищо друго, освен спомените, отразени в очите ѝ, Маги най-после приветства Ник с добре дошъл у дома.

А той успя да ѝ каже без думи колко бе щастлив, че се е върнал.

---

[1] Липсващата брънка във веригата, англ. — Б.пр. ↑

15

— Почакайте малко, хора. Ако си въобразявате, че имам намерение и аз да се пързаям надолу по тази планина, нещо сте в грешка. Не-е, господа.

Гласът на Линк, натежал от неодобрение, достигнал до тях откъм приклекналия му силует на ръба на скалата, ги извади рязко от унеса им. Когато Ник откъсна поглед от нея, за да го насочи нагоре към брат си, Маги се почувства странно обърквана. Странно зашеметена. Като че ли бе пътешествала из някакъв друг свят, а сега се намери внезапно и грубо върната в действителността.

— Той се страхува от високото — каза й Ник, но толкова ясно, че да го чуе и Линк.

— Защото съм умен, ето защо — изръмжа в отговор Линк. — Само един болен от любов глупак като тебе, който си е загубил съвсем акъла, може да се хвърли с главата надолу по тази скала, просто защото малката му е казала да направи така. Ами, човек може да не улучи козирката и тогава трябва да се прости с живота си, нали?

— Казах ти, страх го е от високото — обърна се Ник отново към Маги.

— Проклет да си, Ники, не можеш да ме накараш да се засрамя от себе си, за да ме подмамиш да скоча там? Аз ще те чакам в колата.

— Но, Линк, ние ще се забавим вероятно два часа — предупреди го Маги през смях.

— Значи, ще отскоча някъде за един сандвич и после ще се върна. Колата ще бъде на същото място.

— До скоро виждане, братле! — викна му Ник, явно не особено разочарован.

Линк измърмори нещо в отговор. След това се изправи и се скри от погледите им.

Маги внезапно осъзна, че сега бе останала съвсем сама с Ник. Почувства се нервна от този факт.

— Да вървим тогава — побърза да каже тя, обърна се и тръгна към северния край на козирката, където мястото се стесняваше и продължаваше надолу в камениста пътека. Пътеката, не по-широка от две стъпки, бе издълбана в скалата с общите усилия на природата и човека преди около сто години — според думите на Хърд, който я бе показал на Маги през лятото, последвало раждането на Дейвид. Тя се виеше надолу във формата на буквата „S“ и завършваше само на десетина стъпки от кея, където бе закотвена „Лейди Дансър“.

— Исусе Христе, това е самоубийство! — промърмори Ник.

Маги погледна през рамо. Не успя да сдържи усмивката си, когато го видя да я следва предпазливо и внимателно. Той притискаше лявата страна на тялото си неотлъчно до скалата, а очите му не се отделяха нито за миг от земята пред краката му.

— По-безопасно е, отколкото ти се струва. Аз винаги минавам оттук.

— Винаги съм знаел, че си малко откачена.

След тази реплика последва няколкоминутно мълчание, през което Маги продължаваше спокойно и уверено да крачи по така добре познатия ѝ път, а Ник колебливо я следваше, опипвайки стъпките си инч по инч. После Маги отново погледна през рамо.

— Защо Линк те нарече „болен от любов глупак“? — попита Маги, но зададе въпроса си неволно, без да се замисля. Първо съжали, но после си каза, че не би взела думите си обратно дори и да можеше, защото наистина искаше да знае причината — нещо повече, изпитваше остра необходимост да разбере отговора.

Ник я погледна за миг, преди да забие отново поглед в краката си.

— Защото аз му се подигравах, а той искаше да си го върне.

— Да, но защо непременно с „болен от любов глупак“?

Ник отново я погледна. Сега тя се бе обърнала съвсем към него и очите им се срещнаха. Кракът му попадна на един камък, който се разклати. Ник изруга и се вцепени на място, когато камъкът се търкулна през ръба и полетя надолу в пропастта.

— Магдалена, не виждаш ли, че съм увиснал поне на шестдесет метра във въздуха и между мен и вечността е застанала само една тъничка, камениста пътечка? Не можем ли да говорим за това, когато стъпим на здрава земя?

— О, разбира се.

Продължиха пътя си в мълчание. Маги всъщност не съжаляваше за прекратения разговор. Тя разбираше добре, че бе подхванала нещо, което бе по-разумно да не обсъжда, но подобно на Пандора, с нейната кутия, почти ѝ бе невъзможно да устои на изкушението. А и защо да не разговаря с Ник на тема чувства? Поне само през тази единствена нощ?

Защото чувствата, както спомените, бяха нещо, с което бе твърде опасно да се играе — строго си напомни тя.

Маги стигна до залива и се обърна, за да изчака Ник. Загледа го, напредващ надолу по пътеката, бавно и внимателно, опрял плътно рамо в отвесната скала. Лунната светлина се отразяваше в косата му, добавяйки синкави отблясъци в гъстите му, тъмни къдрици. Обливаше в сребро остриите, подчертани извивки на лицето му. Така, в елегантния си костюм и леко извърнато в профил лице, той изобщо не приличаше на нейния Ник, на някогашния приятел.

Но да, напомни си тя — той и без това не беше вече „неин“. Бе престанал да бъде „нейният Ник“ преди цели дванадесет години.

Той най-после стъпи на земята. Вдигна поглед и ѝ се усмихна, когато видя, че тя го наблюдаваше. Маги срещна погледа му и осъзна една непокатима истина: в единственото нещо, което имаше значение, Ник не бе се променил изобщо — той все още заемаше определено място в сърцето ѝ, което никога, никога не можеше да принадлежи на друг.

— Имам само един въпрос — каза той, когато застана до нея. — Как по дяволите ще се върнем после горе?

Маги решително потисна чувствата, които отново се бяха опитали да вземат връх у нея. Ако си позволише да се влюби отново в Ник, то тази любов непременно щеше да възпламени бомбата, способна да разруши целия ѝ живот. Както и живота на Дейвид. Не трябваше да забравя Дейвид!

— О, ще се изкачим по другата пътека. Онази долу край залива, после край стената и през гората — горда, че бе успяла да овладее чувствата си, Маги му отговори едва когато вече бе тръгнала по тесния черен път, по който понякога до кея достигаха малки товарни коли.

— Искаш да ми кажеш, че има и друга пътека, така ли? Такава, по която не се налага оня почти самоубийствен скок от скалата?

— Да — Маги му се усмихна лъчезарно през рамо. — Но тази тук е най-кратката.

— Проклятие! Следващият път аз ще мина по обиколната.

Той вървеше плътно зад нея. Маги не му отговори, но не намери сили да прикрие усмивката си. Достатъчно беше да не забравя да си напомня, че Ник вече не можеше да бъде нищо друго за нея, освен един много скъп стар приятел и тогава нямаше защо да се тревожи за присъствието му.

— И така, ти искаш да си поговорим по въпроса защо Линк си мисли, че съм болен от любов глупак? — гласът на Ник прозвуча почти до ухото ѝ, когато тя бе стигнала само на няколко крачки от края на пристана. Маги подскочи уплашено, после се обърна с лице към него и отстъпи назад, поклащайки глава.

— Не, не искам.

Той присви очи.

— Направих грешка, че те попитах — продължи припряно тя, обвивайки ръце около тялото си, сякаш за да се предпази от него, въпреки че той отново не бе направил никакъв опит да я докосне. Бе пъхнала ръце в джобовете си. — Това, че съм с теб... събужда някогашни спомени. За стари времена. Ти знаеш. Оня танц... — тя си пое дълбоко дъх. — За известно време там на дансинга аз просто забравих, че съм омъжена. И че имам дете.

Маги добави последното по-скоро заради себе си. За да си напомни отново. Дейвид. Дейвид — той беше причината, заради която не трябваше да променя нищо от настоящия си живот, причината, поради която не трябваше да позволи на бомбата да експлодира.

— Значи искаш да ми кажеш, че предпочиташ стария Лайл, така ли? Независимо дали го обичаш, или не? — думите на Ник прозвучаха изненадващо меко. Тя срещна погледа му, после сведе очи. Ник изглеждаше замислен, а не ядосан, но нейното сърце простена от болка.

— Да, искам да кажа точно това. И... мисля, че е по-добре да отида сама при *тия* Глория. Ако побързаш, вероятно ще успееш да намериш Линк, преди да е отишъл за сандвича си.

— Но аз не съм те докоснал дори с пръст, нали така? — изтъкна ѝ съвсем логично той.

— Аз... Не, не си.

— И тогава за какво се тревожиш? От това, че стоиш тук и разговаряш с мен в нощта не може да се извади заключение, че си невярна съпруга, нали?

— Да — той се изплъзваше от същността на въпроса, както бе правил винаги, щом пожелаеше. Ник можеше да заблуди в разговора всекиго. Само преди миг тя бе толкова сигурна какво трябва да направи. А сега...

— С теб сме стари приятели, спомняш ли си? На практика, като брат и сестра. А сега ти ми позволяваш да дойда с теб само за да видя още един член от семейството ни. Какво лошо има в това?

— На Лайл това никак няма да му хареса — забележката се отрони от устата ѝ отново неволно. Тя зачака Ник да каже: „По дяволите с Лайл!“, както бе казал преди. Всъщност, това щеше да ѝ даде повод за един нов скандал с него, който сега би посрещнала с радост. Защото след скандал щеше да ѝ бъде по-лесно да се раздели с него.

Обаче Ник отвърна:

— Тогава не му казвай — и я лиши напълно от подобна възможност. Маги нацупи устни.

— Е, ще отидем ли да видим *тия* Глория, или не? Трябва да се отървеш от подаръка си, не забравяй!

Очите на Маги се разшириха от изненада и ръката ѝ автоматично се стрелна към джоба, където беше пакетът.

— Как се досети?

— Мога да те чета като отворена книга, Магдалена, забрави ли? — той ѝ се усмихна и добави: — Освен това напипах пакета, когато те сграбчих там горе, в гората.

— Измамник! — но тя също се усмихна.

— Е? — Ник повдигна въпросително вежди. — Отиваме ли или не?

Маги се поколеба.

— Не се безпокой, мила девице, с мен си в безопасност — театралният шепот на Ник отново я разсмя.

— Ти си невъзможен. Хайде — каза тя и се обърна към брега с пълното съзнание, че вече бе направила грешка.

Но просто сега нямаше повече сили и воля — и време — за да се разправя с Ник. Той беше целеустремен като булдог, щом станеше

въпрос за нещо, което си бе наумил да направи, а тя се чувстваше емоционално слаба — само в този миг, само сега! — когато ставаше въпрос за нещо, свързано с него. Освен това, трябваше да отнесе касетата и снимките на безопасно място и да успее да се върне в къщи, преди някой да забележи отсъствието ѝ.

Въпреки че шансът за последното бе не повече от едно на милион. Но с Лайл не ѝ се искаше са залага дори на такава минимална вероятност.

Тихият ромон на реката на около четиристотин метра надолу от пристана и малко по-шумното плискане на вълните на залива почти до краката ѝ заглушаваха всички други звуци на нощта. Когато погледна наляво, Маги едва различи в мрака тъмните очертания на мощната Охайо, забързана покрай устието на залива Уилоу Крийк. Въздухът бе наситен с непогрешимите признаци за близостта на реката — миризмата на риба, влажността на бриза, изсвирването на корабна сирена в далечината.

Луната се бе издигнала високо и сега плуваше под четиридесет и пет градусов ъгъл спрямо хоризонта, очертана на фона на среднощно синьото кадифе на небето. Отразяваше се в тъмното огледало на водата заедно с дузините мънички, блещукащи звезди, създавайки илюзията, че нощното небе се простираше наистина безкрай.

Отсрещният бряг на залива бе горист, притихнал и равен, без хълм и скала като тези, върху които бе построена къщата на Уиндърмиър. Той бе част от друго обширно десетдекарово имение, наречено Хогънс Блъф, но огромната му тухлена къща бе разположена много навътре от залива, а и без това сега там не живееше никой. Старата г-жа Хаган, вдовица, бе починала в началото на есента. Имението скоро щеше да бъде обявено за продажба. Растителността по брега бе гъста и непроходима, явно с години недокосвана от човешка ръка, ако се изключеше пътеката, изсечена през храсталака към малкия, но модерен кей. Г-жа Хаган имаше внук-тийнейджър, чиято страст бяха лодките и затова се бе грижила кеят да бъде винаги добре поддържан. Там все още имаше две закотвени лодки — едната подобна на „Лейди Дансър“, а другата малко по-голяма. И двете бяха нови и модерни и пластмасовите им корпуси блестяха ярко на лунната светлина. Сравнена с тях, „Лейди Дансър“ изглеждаше като окаяна развалина.

Частният кей откъм брега на Уиндърмиър бе скован от дъски и почти напълно срутен, защото съществуването му се дължеше единствено на постоянните усилия на Хърд. Мостчето навлизаше на около десет стъпки навътре във водата и „Лейди Дансър“ се полюшваше, привързана към края му. Заливът бе около петнадесет метра широк и водите му не бяха особено дълбоки, но все пак даваха възможност на един петметров плавателен съд като „Лейди Дансър“ да навлиза почти безпрепятствено в реката.

Маги, следвана от Ник, стигна до самия край на мостика.

— Скачай вътре — каза тя, стараейки се да използва приятелски, но съвсем безличен тон. Когато се наведе да отвърже въжето, задържащо „Лейди Дансър“ към една от опорните греди.

Но Ник не изпълни нареждането ѝ. Напрегнат, с присвити очи, той плъзна несигурен поглед към лодката, после към Маги, след това отново към лодката.

— Да скачам вътре?

— Да, скачай.

— Ами ти?

— Ще скоча след теб. Не искам да освободя лодката от въжето, преди да си влязъл в нея, защото от тежестта ти тя ще се отдалечи от кея. Така че, щом ти влезеш, отвързвам въжето и скачам. Разбра ли? — за да му покаже нагледно, тя разхлаби обкования с метал край на въжето, но остави средата му омотана около пилона, за да придържа лодката.

Той продължи да се колебае.

— Ник, ще влезеш ли най-последно?

Той направи гримаса, после се реши.

— Добре, ще ти се доверя, Магдалена, но гледай да оправдаеш доверието ми.

— Браво, храбро момче!

Ник прекрачи доста тронаво вътре, стиснал боязливо борда на „Лейди Дансър“, която се заклати под краката му. Точно както бе предрекла Маги, от тежестта на тялото му тя се отдалечи малко навътре от пристана, но все още увитото около пилона въже я задържа на няколко стъпки от него.

— Магдалена... — Ник, приклепнал на кърмата, прошепна името ѝ с малко разтреперан глас и в очите му проблесна тревога, когато

вдигна поглед и я видя все така изправена на моста.

— Идвам. Дръж се здраво — Маги освободи въжето, уви го около ръката си и скочи. Приземи се точно в средата на лодката и присви колене, за да запази равновесие, когато „Лейди Дансър“ се залюля под тежестта ѝ. Ник, стиснал вече здраво двата борда, измърмори нещо разгорещено под носа си, докато Маги съвсем невъзмутимо се изправи и се придвижи към кърмата с ловкостта на котка.

— Сигурна ли си, че знаеш какво вършиш? — попита той.

— Просто стой на мястото си и не мърдай. След минута инерцията ще ни отнесе до средата на залива и тогава ще мога да запали двигателя. За пръв път ли се качваш на лодка? — попита го на свой ред тя, без да се обръща към него.

— Не — краткият му отговор произведе двустранен ефект — накара Маги да млъкне, но ѝ напомни и това, в какъв квартал бяха израсли двамата с Ник. Ако не беше се омъжила за Лайл, тя също вероятно нямаше да се е качвала в лодка. Лодките не бяха в изобилие в западните квартали на Луисвил.

Маги завърза въжето за лебедката, предвидливо монтирана за тази цел от Хърд, и се приближи до двигателя. „Лейди Дансър“ бе едва ли не допотопен плавателен съд, но бе изработена от солидно дърво и някога, при предишното поколение Форест бе служила за превозване на пътниците между семейната яхта и брега. Когато яхтата бе продадена, „Лейди Дансър“ се бе оказала ненужна и тогава Хърд бе получил разрешение да я използва като своя собственост. Той я бе преоборудвал като рибарска лодка, изваждайки всичко ненужно отвътре и сега в лодката имаше само две дървени пейки — една на кърмата и една на носа. Управляваше се с рул, монтиран отзад. За да се запали двигателят, трябваше да се издърпа един кабел, прикрепен към мотора — точно както се пускаше двигателят на малка сенокосачка, например.

Маги дръпна кабела сега — веднъж, два пъти, три пъти — и моторът заработи.

— Сядай долу! — извика тя на Ник, който се бе изправил, когато двигателят не пое от първия път и явно бе решил да се приближи до нея, за да ѝ помогне. Той седна доста рязко на пейката до носа, обърнат с лице към нея, когато „Лейди Дансър“ започна да набира

скорост и се понесе плавно по водите на Уилоу Крийк, насочвайки се към устието на реката. След началния грохот, който винаги съпътстваше запалването на мотора, шумът затихна до равномерно боботене.

— Сигурна ли си, че с това нещо можем да излезем по реката? Вижда ми се доста студено за евентуално нощно къпане — в леко повишения глас на Ник се долавяше съмнение, а очите му недоверчиво се плъзнаха по прастарото оборудване на „Лейди Дансър“.

— Тя е отлично пригодена за плаване по реката. Разчитай на мен.

— Непрекъснато ми повтаряш това. Питам се защо все пак не можеш да ме убедиш?

— Защото не можеш да понесеш мисълта, че не ти си човекът, който командва положението:

Ник се усмихна:

— Познаваш ме толкова добре.

— Вярно.

Около устието плаваха пънове и клони, а някои от тях се бяха забили в тинята по дъното и преминаването от залива в реката не беше много лесно. Маги неведнъж бе засядала сред тях през първите години, когато, бе започнала да излиза с лодката сама. Но след като два пъти ѝ се бе наложило да скочи през борда и да измъква „Лейди Дансър“ оттам потънала до шия в калната вода, тя се бе научила да поддържа курс съвсем мъничко вдясно от средата на канала. Тук водата бе най-дълбока.

— В една от преградите под борда от лявата ти страна има електрическо фенерче. Моля те, извади го, включи го и го закрепи в скобата на носа.

Ник я изгледа с подозрение.

— Защо?

— Защото нямаме светлини, а без светлини не може да ни види никой. Неразумно е да се движим невидими по реката през нощта — заради баржите и всичко останало. Не зная как мислиш ти, но на мен никак не ми се иска да се окажем на пътя на някоя баржа.

— Исусе! — измърмори Ник, но изпълни молбата ѝ, а Маги се постара да прикрие усмивката си.

Лъчът на фенерчето не бе достатъчно мощен, за да помага при управляването на лодката, но предназначението му по принцип не

беше такова. Дори в най-тъмните нощи реката отразяваше достатъчно светлина, за да може лесно да се следва курса. Хърд бе монтирал скобата за фенерчето на носа, само за да може да осигури сигнална светлина, в случай че той или някой друг решише да използва „Лейди Дансър“ през нощта. Но самият Хърд никога не излизаше по реката нощем — правеше го само Маги, доколкото ѝ бе известно.

Те се измъкнаха от канала на залива и навлязоха без проблеми в обширната, тъмна Охайо.

Острият вятър, който постоянно духаше по реката, предизвикваше вълнение, но то не бе толкова силно, колкото при някои други пътувания на Маги отгук. Вълните не застрашаваха сигурността на лодката с белите си гребени, а вятърът не беше толкова бурен, че да наруши североизточния им курс, придържането, към който, съчетано с нормалното отклонение поради постоянното течение, щеше да ги отведе точно там, където се бяха насочили.

В далечината се виждаха жълтите светлини на една баржа, отправена към устието, в посока обратна на тяхната. На разстоянието от четири-пет мили, отделящо ги от нея, Маги различаваше само огромния ѝ тъмен корпус, плъзгащ се ниско по водата. Между баржата и „Лейди Дансър“ се издигаше островът „Сикс Майл“ — малък и сърповидно извит, разположен по-близо до брега на Индиана, отколкото Кентъки и където понякога през горещите летни дни приставаха туристически лодки, за пикници и плаж. С трите си тинести плажа, с надвисналите над тях лиани, използвани често вместо люлки и трамплини за скокове в реката, с многобройните си, прилежно иззидани от камъни кръгли площадки за често разпалваните за пикник огньове и с обширните си, непроходими гори, островът беше един от двата, издигащи се тук сред реката. По-големият му брат-близък, островът „Туелв Майл“, беше, както подсказваше самото му име, с около шест мили по-близо до Синсинати. През лятото моторните лодки си устройваха състезания тук, надпреварвайки се да очертават осмици около двата острова, забавяйки ход в тесния канал между Индиана и „Сикс Майл“ и втурвайки се с рев и пълна скорост по реката след канала, готови за следващата осмица. Островът „Сикс Майл“ не беше сред предпочитаните места за развлечение на богатите от социалния кръг на семейство Форест. Но за младите семейства, които имаха достъп до лодки, но нямаха достатъчно пари, той бе

любимо лятно убежище. Тази нощ тук не се виждаха закотвени лодки — поне не откъм страната на Кентъки — но това не беше изненадващо при хапливия пролетен хлад. Нощуването на открито в лодка бе определено лятно занимание.

— Ако нямаш нищо против, можеш да погледнеш в преградите край бордовете и вероятно ще намериш някои дрехи, които Хърд държи там в резерв. Разбира се, само в случай, че не искаш да отидеш на гости със скъсан панталон.

— Кой е Хърд? — Ник погледна към мястото, което Маги бе посочила и забеляза дървения шкаф, после внимателно се смъкна от мястото си и тръгна приклепнал към него, явно без особено желание да се движи из люлеещата се лодка.

— Градинарят.

Впечатлен, той свирна през зъби.

— Хм, богата работа.

— Нали? — Маги продължи да го наблюдава, докато той отвори преградата, порови се вътре и извади чифт джинси и едно допотопно военно яке.

— Мислиш ли, че ще ти станат? — попита тя, когато той ги вдигна, за да ги разгледа.

— Общо взето, да. Дали градинарят ти няма да има нещо против, ако ги взема назаем за известно време?

— Не.

— Защото му се пише лошо, ако възрази, а? Едно оплакване от негова страна и ще трябва да се раздели с главата си.

— Не — Маги се разсмя. — Форест считат Хърд и Луела — Луела е жена му, икономката — като част от семейството. Никога не биха си помислили да ги изгонят от работа, а дори и да решат да направят някога подобно нещо, Хърд и Луела просто ще откажат да си заминат. Те ще продължат да вършат работата си, както са правили винаги и спокойно ще изчакат момента, в който някой от семейство Форест най-после ще възвърне здравия си разум и ще разбере, че Уиндърмиър не може да съществува без тях двамата.

— Говориш за фамилия Форест така, сякаш ти не си една от тях — Ник вече се бе върнал на пейката си и сега събуваше елегантните си обувки.

— В действителност не съм. За тях съм външен човек и винаги ще си остана чужда. И не защото не съм се родила като член на фамилията, а защото по принцип не съм имала щастието да се родя като член на висшето им общество. Когато се омъжих за Лайл, аз... о, аз не можех да направя разлика между ножа за риба и ножа за стек, например. Неща от този род просто ги вбесяват.

— Искаш да кажеш, че те имат специални ножове за риба? Ами за фъстъчено масло? Имат ли си нож и за него? Или за „Чийз Уиз“? — Ник свали сакото си и разхлаби вратовръзката.

— Форест — заяви Маги с вирнат нос — не ядат нищо толкова плебейско като фъстъчено масло, а още по-малко като „Чийз Уиз“.

— Значи са скучна тълпа.

— Да — каза Маги, внезапно усмихната. — Да, скучни са.

— И особено за теб, бих казал — Ник дръпна ципа на панталона си. Шумът прозвуча странно отчетливо на фона на плисъка на малките вълни по корпуса и на боботенето на мотора. — Струваше ли си, Магдалена?

Той зададе въпроса си някак съвсем между другото — докато изхлузваше панталона си, а после седна отново за минута, вече само по бельо и я загледа в очакване на отговора ѝ. Маги вдигна очи към него, плъзна поглед по едрите му, подчертано мъжествени ходила в строгите черни чорапи, по твърдите мускули, очертали леко окосмените оголени бедра, по снежнобялата риза, прикрила слабините му, по силните ръце и широката гръд, по мрачно красивото лице. И се оказа, че нямаше защо да се замисля за отговора. Бе готова незабавно да извика: *Не! Не, не си струваше!*

— Дали си е струвало кое? — попита хладно тя вместо това и извърна поглед към приближаващия се бряг на Индиана, когато Ник се изправи, за да облече джинсите на Хърд.

— Не ми прилагай номерата си, Магдалена.

Тя не се въздържа и го погледна тайно изпод вежди, докато той напъха единия си крак в джинсите, после другия, след това ги вдигна с привично, бързо движение. Зърна за миг тялото му, когато бе повдигнал ризата си — бели спортни слипове, както правилно бе предположила на брега преди — но този миг се оказа достатъчен, за да пробуди у нея нещо, което не се бе пробуждало дълго, много дълго време.

Мъничка, похотлива искрица на страст? Не, едва ли — Лайл я бе излекувал от това. Тя не бе изпитвала сексуални желания от години.

Тя насочи отново вниманието си към бреговата ивица на Индиана, докато той напъха ризата си, затвори ципа и прекара колана през гайките.

— Стават ли ти дрехите? — попита тя, вече овладяла почти напълно гласа си.

— Малко са къси, малко широки в талията, но ще свършат работа — тя чу изсвистяването на втори цип и когато се обърна, той бе сложил и военното яке и бе седнал, за да се обуе.

— И така, струваше ли си да се омъжиш за един старец заради милионите му?

Ник нямаше намерение да се предава. Маги го познаваше достатъчно добре, за да улови в гласа му онази нотка, която предвещаваше именно това.

— На времето си мислех, че си струва — гласът ѝ прозвуча студено.

— А сега? — очевидно тонът ѝ изобщо не го бе смутил. Но тя и без това не беше се надявала да стане така. Наистина познаваше Ник твърде добре.

Прииска ѝ се да извика: *Сега съм уловена в капан!* Но думите, с които му отвърна, бяха: — Сега вече всичко е свършено.

— Но може да се промени.

— Не.

— Магдалена — Ник, вече напълно облечен, стана и се премести на пейката до нея. Разделяше ги само лостът на руля, върху който бе ръката ѝ.

— Така лодката натежава откъм кърмата! — запротестира тя.

— Ти ме попита сутринта защо съм се върнал в Луисвил.

— Но сега би ли се върнал на мястото си на носа?

— Искаш ли да чуеш отговора?

— Не — но тя направи грешката да го погледне отново. Срещна очите му, застинали неподвижно върху лицето ѝ — блестящо, котешки зелени на лунната светлина.

— Не ме лъжи, Магдалена. Знаеш, че никога не си успявала да ме излъжеш. Защото винаги разбирам, когато се опитваш. Искаш да научиш отговора. Просто се страхуваш.

Тя навлажни с език пресъхналите си устни, отметна глава, опита се да отмести погледа си — и разбра, че е безсмислен опит.

— Добре тогава, кажи ми. Защо се върна? — искаше въпросът ѝ да прозвучи безгрижно, но не бе убедена, че се получи точно така.

Гласът на Ник бе много тих, когато ѝ отговори:

— За теб, Магдалена. Върнах се за теб.

— Ник... — Маги отново навлажни устните си, преглътна и колкото да се стараеше да не сведе поглед, не устоя. Което, в крайна сметка, вероятно се оказа за добро, защото той винаги бе притежавал силно обезпокоителната способност да четете мислите ѝ. А бурята от мисли и чувства, отразени в очите ѝ сега, бе по-добре да си остане в тайна.

С всяка фибра на тялото си тя копнееше да облегне глава върху широката му гръд и да се сгуши в прегръдката на ръцете му. Изпитваше болезнена нужда да му довери всичките си болки и проблеми и просто да остави разрешаването им на него...

Само че той нямаше да може да помогне. Нямаше как да ги разреши. В живота ѝ отдавна бе отминал оня стадий, когато нещата можеха да се решат ей така — с обикновеното появяване на един рицар в блестяща броня. Сега появяването на рицаря бе безполезно, та бил той и толкова надежден, като Ник. Всяка клетка на разума ѝ, ѝ казваше това. Единствено непокорното ѝ сърце не искаше да се откаже от мечтите.

— Надявам се това да не е истина — каза Маги сдържано и учтиво, намерила най-последни сили да го погледне отново в очите. Дългите години, през които упорито бе прилагала на практика нормите за поведение сред обществото, шлифовайки се да бъде достойна съпруга на Лайл, сега се превърнаха в нейното оръжие. Маниерът ѝ бе самият образец на това как най-вежливо и окончателно може да се приключи с дадена тема. Но не когато темата засягаше Ник.

— Истина е, Маги-Май. И ти го знаеш добре. Нима наистина си се съмнявала, че един ден ще се върна за теб?

Нежността, прозвучала в гласа му, едва не я накара да се предаде.

— Надявах се да не се върнеш — до известна степен отговорът ѝ бе откровен и това явно бе проличало в тона ѝ, защото зеленият блясък в очите на Ник потъмня.

— Това наранява чувствата ми — каза той след миг мълчание. Каза го безгрижно, но привидното му безразличие не можеше да заблуди Маги. — Всъщност бих се обидил, ако ти вярвах. Но не ти вярвам, Магдалена.

— Повярвай ми — тя пое дълбоко дъх, огледа се, за да се убеди, че все още се намираха в дълбоки води и отново се обърна към него. Той я наблюдаваше изпод полупритворените си, тежки клепачи, седнал неподвижно срещу нея, с отпуснати върху коленете си ръце. Само някой, който го познаваше така добре като нея, би разбрал, че, тази негова абсолютна неподвижност бе само маска на невероятното му вътрешно напрежение, което той се бореше да овладее.

— Ти ме обичаш, Магдалена — внезапното му изявление прозвуча много тихо. Очите му не напускаха лицето ѝ дори за миг. — Винаги си ме обичала.

Погледът на Маги дори не трепна, когато тя отново пое дълбоко и безшумно дъх и се подготви да излъже така, както не бе лъгала никога в живота си.

— Обичах те преди *дванадесет години*. Това е дълго време и оттогава изтече много вода — но ръката ѝ, стиснала здраво руля, затрепери, сякаш поставяйки под съмнение спокойно изречените ѝ думи и малката лодка се залюшка несигурно към кея. Коригирането на курса ѝ осигури така скъпоценното време, необходимо ѝ сега, за да успокои биенето на сърцето си.

— Значи твърдиш, че вече не ме обичаш.

Маги знаеше, че ако му отговори незабавно с „да“, Ник нямаше да ѝ повярва. Затова каза:

— Не твърдя точно това. Казвам, само че те обичам, но просто като един много скъп за мен, много стар приятел — нищо повече.

Ник я изгледа мълчаливо, с абсолютно неразгадаемо изражение на лицето. Безсилна да издържи на погледа му повече от няколко секунди, Маги отново потърси спасение към тъмната, плъзгаща се покрай тях брегова ивица на Индиана, възползвайки се от претекста, че трябва да поддържа курса. Но в действителност не бе в състояние да види нищо пред себе си — дотолкова бе обсебена от Ник и разтревожена от предстоящия му отговор.

— Глупости — каза кратко той.

Изненадата ѝ я накара да го погледне отново. Той бе стиснал здраво челюсти, а от очите му струеше познатата ѝ ярка, зелена светлина. Изглеждаше напрегнат, агресивен и изпълнен с абсолютно недоверие. Тя стисна зъби и предизвикателно вирна брадичка. Нямаше да му позволи да я разколебае. Въпреки че никак нямаше да му е трудно да го направи.

— Можеш да вярваш каквото си искаш — отвърна му с престорено безразличие тя.

— Ти вече призна, че не обичаш него.

Тя веднага съжали за неволното си признание. Но после си каза: *Не бих могла да го заблудя, независимо от думите си. Не и Ник.*

— Е, и? Това означава ли, че трябва автоматично да обичам теб?

— Ти винаги си ме обичала. Още от времето, когато беше мъничко момиченце. И никога не си преставала да ме обичаш. Както и никога няма да можеш — в тона му звучеше хладна увереност.

— А ти винаги си бил едно притворно същество. Продължаваш да си мислиш, че си дар божи за жените, нали? — погледът, с който Маги го удостои при това, бе направо изпепеляващ.

— Понякога — отвърна ѝ той с лукава усмивка. — Помниш ли как те вбесяваше това? Когато двамата с теб бяхме тийнейджъри, а аз започнах да се срещам с други момичета? Ти ми правеше луд скандал всеки път, когато исках да изляза. Щипеше ме, риташе ме и ме наричаше с всички мръсни думи от богатия си речник, когато ме хванеше в такъв момент, а после побягваше разярена. Веднъж дори ме беше проследила и удари плесница на момичето с мен. Коя беше тя? Някаква Мелинда?

— Мелиса Крейг — леденостудено му напомни Маги, но твърде късно си даде сметка колко неразумно-издайнически ясни бяха спомените ѝ. Прехапа език в желанието си да върне думите си назад.

— Ах, да, Мелиса — той тъжно въздъхна. — Само шестнадесетгодишна, а вече с гръдна обиколка 36 D. И като огнена стихия!

— Тя беше уличница! — пак не успя да се въздържи Маги. Мисълта за Мелиса Крейг, увиснала на шията на Ник, още караше кръвта ѝ да кипи.

Ник доволно се усмихна:

— Ти ревнуваше, защото тя можеше да се похвали с обиколка 36 D, а при теб още нямаше и помен от женственост.

— Но аз бях едва на четиринадесет! И изобщо не ревнувах! Само се опитвах да те предпазя от нея. Не исках да наблюдавам безучастно, когато ти правеше такава ужасна грешка!

— От гледната точка на едно шестнадесетгодишно момче, Мелиса съвсем не беше ужасна грешка. От нея определено лъхаше на секс.

Маги презрително сви устни:

— Това е всичко, което те интересува.

Ник поклати глава.

— Дори тогава не беше всичко, което ме интересуваше. Ако ме е интересувало само това, щях да имам сексуална връзка с теб. И не се заблуждавай, че не са ми минавали такива мисли през главата, след като ти през цялото време буквално ме изпиваше с поглед. Но ти беше твърде млада, а аз те обичах прекалено много. Затова се въздържах да го направя. Затова *не го направих*.

— Но ти го направи! — каза Маги и веднага съжали за коментара си. Сега вече не смееше да го погледне в очите.

Въпреки това, усети почти физически пронизващия му поглед.

— Ти тогава беше пораснала. Въздържах се толкова дълго, колкото можах. И повярвай ми, последните две години бяха истински ад. Ти съвсем съзнателно правеше всичко, за да ме подлудиш, нали? Когато те видях да танцуваш гола в оня бар, чашата на търпението ми преля. Тогава осъзнах, че вече не си малко момиче и че мога да те изгубя, ако не те направя моя. Е, направих те моя.

Маги въздъхна дълбоко, опитвайки се да заглуши втурналите се спомени.

— Не искам да говоря за това, чуваш ли? — и отново се обърна за помощ към тъмната повърхност на водата, плискаща се пред носа на лодката.

— Но беше прекрасно. Най-красивият секс, който съм преживявал някога.

Думите му накараха всяко мускулче на тялото ѝ да се стегне. Тя го изгледа сърдито.

— Това ли искаш от мен? Още красив секс? — в гласа ѝ звучеше горчива насмешка.

Той поклати глава.

— Ако исках само това, можех да се възползвам от супер интересното ти предложение вчера рано сутринта. Помниш ли го? Ти ми предложи да те хвърля на земята и да си взема каквото ми трябва още там и на часа.

— О, млъкни! — Маги притисна длани към пламналите си бузи.

— Върнах се за *теб*, Магдалена. Не за секс, бил той прекрасен или не.

— В такъв случай си губиш времето.

— Не мисля така.

— И изобщо не те интересува, че ми причиняваш неприятности с Лайл? Той те мрази, както знаеш — сега в гласа ѝ прозвуча нотка на отчаяние.

— Да, зная — дори и да бе доловил отчаянието ѝ, той не се смили над нея и не промени темата. — И какво по-точно си му разказала за мен, Магдалена, за да ме мрази толкова много?

Стиснала здраво устни, Маги с мъка отмести поглед встрани.

— Не много неща.

— Но той явно знае, че някога сме били интимни с теб. Иначе не би ме мразил толкова.

— Да — каза Маги. — Знае това.

— Не много разумно признание по време на медения ти месец, бих казал. Или му разказа по-късно? Защото положително не си имала време преди това.

Маги изскърца със зъби.

— Какво те кара да мислиш, че изобщо съм казала на Лайл? Той можеше да научи и сам. Можеше да нареди някой да разследва миналото ми и да разбере по този начин.

— Възможно е — каза Ник, присвивайки рамене. — Но ти си прекалено честна, за да не споделиш с него сама. Каза ли му колко много се обичахме, или му призна само за секса? В един от онези разговори — „хайде сега да поговорим за бившите си партньори в леглото“ — които винаги в последствие се оказват грешка?

— Не съм длъжна да ти отговарям — тя внезапно се ядоса и гневът проблесна в очите и.

— Той знае ли, че си се омъжила за него заради парите му? — Ник бе решил да бъде безмилостен. Когато тя отказа да му отговори,

той си помисли за секунда и си отговори сам. — Разбира се, че знае. Лайл е дръвник, но не и глупак.

Маги отново не каза нищо. Ник продължи с разсъжденията си:

— Значи, въпросът е защо той се е оженил за теб. Ти беше млада и красива, но едва ли неговият тип жена. Освен ако самият той не си е мечтал за велика партньорка в леглото. За това ли беше?

— Върви по дяволите!

— Интересно, какво ли се е случило, за да се провали и това? Може би за теб сексът с мъж, по-възрастен и от баща ти, в крайна сметка се е превърнал в тежко изпитание? Или просто той е загубил интерес към теб?

— Моят семеен живот въобще не може да влиза в проклетата ти работа!

— Не избягвай въпроса ми, Магдалена. Искам да зная какво се е случило.

— И аз искам много неща, които никога няма да получа.

Ник я изгледа внимателно.

— Кога започна влошаването на нещата, любима? Прекалено скоро след сватбата ли? — загриженият му, мек тон я разтрепери.

— Няма да обсъждам семейните си проблеми с теб! — тя отново се забори с желанието си да се отпусне, да се предаде и да му разкаже цялата ужасна история. Което неминуемо щеше да означава, че е наляла масло в огъня, разбира се — строго си напомни тя. Защото Ник никога не би й позволил да се върне при Лайл — освен в случай, че не му разкаже всичко. Защото тогава можеше и да я пусне — но намразил я за цял живот.

— Заради парите ли? Затова ли не искаш да го напуснеш?

— Не! — безмилостният разпит на Ник я принуждаваше да му отговаря бързо и необмислено. А той разбираше чудесно какво прави, по дяволите! Защото я познаваше добре и разчиташе именно на прибързаната ѝ реакция, за да се добере до истината. — Е, да. Отчасти.

— Отчасти? — Ник шумно си пое дъх. — Аз сега имам пари, Магдалена. Не толкова много, колкото има той, но достатъчно. Последните дванадесет години бяха успешни за мен. Мога да ти осигуря комфорт. И за момчето, естествено.

— Името му е Дейвид.

— Добре, Дейвид. Не се тревожи, че не бих го приел. Ще го приема с радост.

Името „Дейвид“, изречено от Ник, ѝ достави повече удоволствие, отколкото болка, независимо от положението. Маги бе благодарна за тъмнината, която пречеше на Ник да разчете по лицето ѝ всички нюанси на чувствата, развълнували я сега. Той я познаваше толкова добре, че можеше да се досети. Което в никакъв случай не трябваше да става.

— Ник... — Маги въздъхна дълбоко и направи нов опит да обясни. — Ник, не мога да напусна Лайл. Никога. Моля те, просто... се постарай да приемеш това. За доброто на всички нас. Моля те!

Маги вече нямаше сили дори да диша. Боеше се и да го погледне.

Последва нова, по-продължителна пауза. Тя леко изви лоста на руля, насочвайки се към средата на реката, забелязала най-последно приближаващата се към нея баржа. Щеше да бъде рисковано да попаднат между баржата и брега. Вълните от тежкия корпус на баржата, щяха да бъдат достатъчни, за да запратят върху скалите такъв малък плавателен съд като „Лейди Дансър“.

— Хайде, разкажи ми за него... За Дейвид.

Въпросът му бе неочакван. Маги инстинктивно го погледна и се поколеба за миг. После каза бавно:

— Той е... страшно хлапе — въздъхна, преди да продължи. Но защо да не разкаже нещо на Ник? Поне нещичко малко за Дейвид? — В училище се справя добре и всички го обичат и е хубав, и забавен... о, при това е талантлив художник! Трябва да видиш някои от рисунките му. Учителите му казват, че притежава наистина изключителна дарба.

— Тогава трябва да я е наследил от фамилия Форест. Доколкото си спомням, ти не можеше да нарисуваш и най-простата фигура.

— Вярно, не го е наследил от мен — отвърна малко сковано Маги.

— Ти го обичаш много — Ник не попита, само изрази мнението си.

— Той е радостта на живота ми.

— Радвам се, че си го имала до себе си, тогава, през всичките тези години. Неприятно ми е да си мисля, че би могла да си лишена и

от тази своя радост — Ник я изглежда изпитателно. — Защото не си имала много радости, нали?

— Понякога беше трудно — признанието, което съдържаше само нищожна частица от истината, ѝ донесе такова огромно облекчение, че тя внезапно се почувства лека и ефирна — така, сякаш от душата ѝ се бе смъкнал огромен товар.

— И ти направи всичко това заради парите — в тона на Ник отново не прозвуча никаква въпросителна нотка, а само твърда убеденост.

Този път Маги не се поколеба с отговора:

— Да.

— Разбирам. Ако и пред мен бе стоял подобен избор, сигурно щях да постъпя като теб.

— Благодаря за тези думи — каза Маги и събра сили дори да му се усмихне.

За момент никой от тях не добави нищо повече. После Ник заговори тихо:

— В деня, преди ти да избягаш с него, с теб се скарахме, помниш ли? Беше истински скандал. Бях ти донесъл подарък — едно зимно палто, защото ти нямаше — а ти го погледна и започна да ми крещиш, че съм го откраднал и че ще завърша в затвора като брат си, и че ти искаш нещо повече от живота, отколкото да се окажеш обвързана за цял живот с хулиган като мен. Реакцията ти тогава просто ме заби в земята. Бях ти подарявал много неща преди и ти никога не беше питала откъде съм ги взел. По дяволите, ти знаеше откъде са!

— Да, знаех — отвърна полугласно Маги, спомняйки си сцената с все още живите ѝ неописуеми подробности. Той ѝ бе донесъл красиво палто — от фин, черен вълнен плат, с яка и маншети от лисича кожа и етикет от бутик. Тя се бе досетила веднага за астрономическата му цена. И знаеше прекрасно, че Ник, който работеше по строежите, когато успееше да намери работа, не беше в състояние да си позволи такава цена. Значи го беше откраднал, точно както бе крал и безбройните други неща, които ѝ бе носил досега — и един ден щяха да го хванат и да го хвърлят в затвора като Линк. Тя се бе старала неведнъж да му обясни това, но той отказваше да разбере. Поднасяйки ѝ палтото тогава, той се бе държал самодоволно, като всеки млад човек, поднасящ подарък, бе горд от себе си и бе настоявал тя да го

облече веднага, независимо от жарката лятна горещина. Маги само бе изгледала палтото, а после го бе запратила в лицето му, не пропускайки в яростта си да хвърли по него обувката си и да го обсипе с порой от нецензурни думи.

Той продължи:

— И така, аз отидох у вас на следващата вечер, за да проверя дали ти е минала кризата. Ти не беше там, но баща ти седеше до масата, прегърнал бутилката си с „Джек Даниелс“ и плачеше. Знаеш как — по оня начин, както винаги плачеше за майка ти, когато се напиваше. Така си и помислих в началото — че си е спомнил за нея. Трябваша ми около двадесет минути, за да мога най-после да изкопча от него, че теб те няма, защото си избягала в Индианополис, за да се омъжиш за някакъв богаташ, когото той дори не познавал. Ето, затова плачеше.

Ник я погледна, за да види дали тя щеше да каже нещо, но Маги мълчеше. Баща ѝ отдавна ѝ бе разказал за посещението на Ник тогава, за въпросите и яростта му. И тя си бе представяла мислено сцената хиляди пъти...

Когато тя не проговори, Ник продължи:

— Мислех, че ще полудея, когато баща ти ми каза това. Не можех да повярвам. Когато мисълта ми най-после заработи и разбрах, че е вярно, аз скочих в колата си и се впуснах с бясна скорост към Индианополис. Проклетата ми таратайка счупи ос на петдесет мили след Луисвил. Запря на пътя и нямаше начин да я накарам да тръгне. Продължих на автостоп. Успях да пристигна там след полунощ. Разбрах, че ако твоят старец е бил информиран точно за събитията, вече съм закъснял. Тогава си помислих, че може да прекараш първата си брачна нощ в някой от хотелите в града. Отидох в два-три от тях и вдигнах кошмарни скандали, когато не ми разрешиха да проверя в регистрите им. Накрая един от управителите извика ченгетата и ме арестуваха. Прекарах една седмица в затвора, с обвинение в нарушаване на обществения ред. Нямах пари, за да ме пуснат под гаранция.

Ник спря да говори, впил поглед в лицето ѝ. Маги се чувстваше така притеснена, че не можеше да го погледне. Чувстваше така живо някогашната му ярост и болка, сякаш ги бе преживяла сама...

Всъщност, по свой собствен начин, наистина ги бе преживяла.

— И помисли ли си изобщо за мен, *querida* когато замина за медения си месец с оня богат старец? — гласът му прозвуча остро, от незабравения гняв. Обръщението, галеното име, с което я бе наричал баща ѝ и което Ник обичаше да използва преди, сега се превърна в негово оръжие, чиято цел беше да я нарани. А Маги знаеше добре, че когато Ник целенасочено се стараеше да я нарани, значи страдаше самият той. С ужасна болка.

— О, Ник! — Маги не издържаше повече. Сърцето ѝ се разкъсваше заради неговата мъка, и заради своята. Очите ѝ се изпълниха със сълзи. — Разбира се, че си мислех. През цялото време. Дори когато... се опитвах да не мисля.

— Опитвала си се да не мислиш — думите му прозвучаха саркастично. — Дълго време, аз също се опитвах да не мисля за теб, но накрая се оказа, че не съм в състояние да мисля за нищо друго.

— Съществуваше Дейвид... — гласът ѝ вече бе почти умолителен.

— Ах, да. Дейвид. Дейвид, който сигурно е бил заченат по библейския начин. Кажете ми нещо, Магдалена: как се чувстваше в леглото със стария Лайл, когато беше лудо влюбена в мен?

Маги се сепна като от остър удар в корема. Очите ѝ се разшириха и почувства, как кръвта се отдръпна от бузите ѝ. Не можеше да говори — можеше само да го гледа безмълвно.

— Харесваше ли ти секса с него? Поне в началото? Той беше ли добър в леглото? Имах чувството, че ще полудея, когато си мислех за това.

— Спри вече, Ник!

— Добре — каза той дрезгаво и глухо. — Както каза ти, това така или иначе, е отдавна изтекла под моста вода. Аз също имах няколко мацки след тебе, мила, но не успях да те изтръгна от сърцето си. Обаче мисля, че и ти не си могла да ме изтръгнеш от своето. Вярно ли е? Независимо от тези дванадесет години. И какво ти говори това? Че ние двамата си принадлежим. Че ти си моя. Изгубихме дванадесет години. Нека да не губим повече.

— Ник, твърде късно е за нас — тихата решителност в гласа ѝ, накараха очите му да се взрат още по-остро в лицето ѝ. Той я гледа известно време, без да отговори. Маги не издържа на погледа му, сведе очи, а после се обърна към тъмната река и баржата, която сега бе на

половин миля от „Лейди Дансър“, между лодката им и брега на Индиана.

— Още ли спиш с него? — въпросът на Ник прозвуча като изстрел от нищото и я извади от трудно постигнатото ѝ самообладание.

— Какво? — главата ѝ неволно се завъртя към него и тя отново срещна погледа му.

— Още ли спиш с него? С Лайл? — по лицето на Ник нямаше израз на никакви чувства. Само очите му искряха яркозелени.

— Аз... не — тя отново се обърна към реката. Беше безопасно да наблюдава приближаването на баржата.

— Не? Откога?

— Не. От години — Маги пое дълбоко дъх, стараейки се да овладее гласа си. — Виж, можем ли да оставим тази тема?

— Не — тонът му бе категоричен. — Беше ми ясно, че не спиш с него, Магдалена. Нямах вид на обичана и задоволена жена. А не спиш и с никой друг, нали? Нямах любовник?

— Не!

— А! — сега Маги долови в тона му определено задоволство и когато го погледна, по устните му бе затрептяла малко тъжна усмивка. — Спомняш ли си как беше? С теб и мен?

— Ник, казах ти, не искам да говорим за това!

— Уви, querida. Аз искам, така, че ще трябва да говорим. Да не би да се опитваш да ми кажеш, че си готова да прекараш остатъка от живота си, без отново да изпиташ щастието на любовта? Без да почувстваш как кръвта ти закипява, кожата ти пламва и тялото ти започва да гори, гори, готово да избухне в пожар? Ти беше толкова страдна. Спомням си колко много ти харесваше това, което правех с теб. Как ме молеше: „Не спирай, Ник! Не спирай! Моля ти се...!“

— Проклет да си! Не можеш ли да млъкнеш! — думите ѝ бяха гневни, а тялото ѝ трепереше — отчасти от ярост, но от части от неволната сила на спомена.

— ... моля те, не спирай! И как увиваше ръце около врата ми и бедра около талията ми и се притискаше към мен така, сякаш нямаше никакво намерение да ме пуснеш...

Маги реагира светкавично. Тя пусна руля, скочи на крака и му удари плесница с такава ярост, че на него дори не му остана време да

наведе глава и да се предпази. При рязкото ѝ движение, лодката се наклони застрашително. През борда нахлу леденостудена вълна и намокри обувките и панталона ѝ. Тя се хлъзна, изгуби равновесие и Ник успя да хване ръката ѝ и да я издърпа към себе си в мига, в който вече падаше в реката. Маги се оказа притисната в скута му.

— Виждам, че страстта ти е още жива, *querida*. Пробужда се у теб отново... когато си с мен.

Той я целуна. Безмилостно. Главата ѝ се отпусна на рамото му, прикована там от силата на целувката му. Езикът му разтвори устните ѝ, погали ги, плъзна се между тях, ръцете му стегнаха тялото ѝ като в железен обръч. Дъхът му лъхаше на паста за зъби и леко на шампанско — и това беше последната логична мисъл, която рикошира през замъгления ѝ разум. Ръката му се озова внезапно на гърдите ѝ, галеща, силна, изискваща. Тя можеше да почувства тази ръка, независимо от якето и памучната блуза, които разделяха плътта ѝ от неговата. Гърдите ѝ набъбнаха, втвърдиха се, стегнаха се. В тялото ѝ трепна жажда за живот. Не очаквала това, Маги отговори на ласките му съвсем инстинктивно. Гърбът ѝ конвулсивно потръпна и от устните ѝ се изтръгна стон.

Ръцете ѝ се обвиха около шията му. И тя отвърна на целувката му.

Ръката му се отмести за миг, но само за да свали ципа на якето ѝ и за да потърси по-близък контакт с плътта ѝ. После тя отново почувства топлината на дланта му — изгаряща през тънката материя на тениската ѝ. Галеше я нежно, настойчиво, а тя отвърещаше на целувките му с глад, таил се в нея цяла вечност.

Той продължи да я гали още малко така, а после отново отдръпна ръката си. Без да отделя устни от нейните, измести тялото ѝ по дължината на седалката и остана приведен над нея. Маги усети твърдостта на дървото под себе си. Той плъзна ръка към колана на джинсите ѝ. Разкопча лесно копчето, но пръстите му се забавиха с ципа.

Коляното му леко се плъзна между бедрата ѝ, разтвори ги. За момент, тя изпита желание, дори страст и нетърпение, доказвано недвусмислено от ръцете ѝ, притиснали плътно тялото му и от изгладнелите ѝ устни. Тогава, без всякакво предупреждение, спомените се втурнаха отново в съзнанието ѝ — живи и ужасни,

реални пред погледа ѝ, като на киноекран. Не спомени за Ник, а за другия, за нощта, когато Лайл и бе показал какво означаваше да изпиташ истински страх. Отвратителни спомени, които — както сега се беше убедила — я бяха белязали за цял живот.

— Не! — изкрещя тя отчаяно и започна да се бори. Предупредително изсвирване на сирената на баржата прониза в този миг нощта.

— О, боже! — Ник вдигна глава, пусна я и сграбчи руля. „Лейди Дансър“ направи неочакван деветдесет градусов завой, който изхвърли Маги на пода.

При падането, тя удари наранената си китка на ръба на седалката и я заболя. Острата болка я върна към действителността по-бързо, отколкото би я върнало каквото и да е друго. Сирената отново изпищя. Светлините на баржата проблеснаха застрашително в очите ѝ и също така внезапно изчезнаха, когато „Лейди Дансър“ успя да се извърти достатъчно, за да избегне застрашилата я опасност.

— Съжалявам, мила. Добре ли си? — попита Ник и ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да стане. Маги пренебрегна ръката му и се изправи сама, после остана приклепнала на дъното на лодката, притиснала превързаната си ръка и впила суров поглед в него. Лицето ѝ бе преbledняло като платно в нощния мрак.

— Никога, никога повече не си позволявай да ме докосваш така!
— гласът ѝ прозвуча рязък и чуплив като стъкло.

Ник склучи вежди.

— След като не искаш, няма — каза след минута той. Очите му не изпускаха лицето ѝ. — Лошо ли удари китката си?

— Не.

Маги отпусна надолу превързаната си ръка. Постоя нерешително малко, без да отклонява изпълнените си с подозрение очи от неговите и изчака, докато паниката ѝ я напусне окончателно. Не пое подадената му ръка и бавно седна на мястото си. Понечи да хване руля и се дръпна като жегната, когато ръката ѝ едва не докосна неговата. С онази част от разума си, която функционираше логично, тя разбираше, че пред нея беше Ник, а Ник никога не би ѝ причинил зло. Но оня току-що пробуден спомен, бе твърде силен, твърде, твърде страшен, за да се подчини на простата логика. Погребан от години в подсъзнанието ѝ, винаги съвсем съзнателно избягван от нея, той все пак продължаваше да живее. Чувствеността на ласките на Ник го беше съживила сега и той внезапно зае първостепенно място в мислите ѝ — атавистичен и заплашителен.

Маги чувстваше, че ако точно в този миг трябваше да докосне Ник или който и да е друг мъж, щеше да се разболе, да припадне.

— Аз ще поема руля — каза хладно тя.

Той ѝ го отстъпи без коментар. Тя не го погледна, когато сложи ръката си там, където до преди миг бе лежала неговата, въпреки че усещаше, как той я наблюдаваше. Вместо това, тя насочи вниманието си към бреговата ивица на Индиана, докато коригираше курса на лодката. Трябваше ѝ време, за да успокои разтърсените си чувства, за да прогони ужасяващите динозаври от миналото си обратно в тресавището на забравата. Трябваше ѝ време, за да си спомни, че мъжът до нея беше Ник...

Но време нямаше. Ник я наблюдаваше с очакване. Тя усещаше погледа му върху себе си, въпреки че бе извърнала лице. Той щеше да поиска обяснение от нея — а тя не би могла да му разкаже какво се бе случило преди толкова много години, дори ако животът ѝ зависеше от това.

Тя потръпна, но не от нощния хлад. Какво щастие, че къщата на *тия* Глория бе зад следващата извивка на брега и вече я приближаваха.

— Магдалена... — гласът на Ник прозвуча колебливо. Един от редките случаи, когато той се беше колебал.

— Остави тази тема. Моля те — прекъсна го сковано Маги.

— Нямах намерение да те изплаша.

— Не си ме изплашил.

— Напротив. И го разбираме и двамата. Въпросът е, защо?

— Не искам да говоря за това! — отвърна рязко Маги.

Когато най-после се обърна с гневен поглед към него, тя се сепна, когато го видя да я изучава внимателно така, както учен изучава рядък екземпляр. Колко още време щеше да му бъде нужно, за да стигне той до опасно близки заключения за истината? Той винаги бе проявявал прекалено остра проникателност и то не за негово добро. В случая, не и за нейно.

Изражението на лицето му ѝ помогна да се овладее. Тя не беше готова за онова, което щеше да се случи, ако той дори заподозреше причината, която я бе накарала да промени отношението си към секса и да я направи такава, каквато бе сега.

— Просто не ми е приятно да ме опипват, това е всичко. Приходите на пещерните хора не ме възбуждат — добави бързо тя с гордо вдигната брадичка.

— Разбирам — отговорът на Ник прозвуча безпричастно, но очите му блестяха, изпълнени с подозрение.

Почувствала се неудобно, тя погледна отново към реката. „Лейди Дансър“ плавно сви по завоя на реката, и на брега най-после се показа къщата на *тия* Глория.

Тя беше мъничка и някак комична, разположена само на двадесетина стъпки от водата. На първия ѝ етаж имаше всекидневна, кухня и баня, а на втория две малки спални. Всичките пет стаи бяха вмъкнати в конструкция, дотолкова асиметрична, колкото бе възможно, за да позволи на къщата да се задържи права. Погледнат отвън, вторият

етаж изглеждаше по-широк от първия. Прозорците имаха всевъзможни форми — кръгли, осмоъгълни, триъгълни, квадратни — и бяха разположени безредно по стените така, сякаш архитектът се бе привел над чертожната си схема, бе хвърлил нагоре във въздуха парченца хартия, представляващи бъдещите прозорци и после бе вградил действителните образци там, където бяха паднали листчетата. Самата къща бе изградена от дърво, което не бе боядисвано никога и с течение на времето бе придобило сребристо сив оттенък. Скосеният наклон на дървения покрив бе зашеметяващо стръмен, а от единия му край стърчеше под опасен ъгъл нескопосано прикрепеният черен метален комин. Къщата бе издигната на около дванадесет стъпки над земята, като за опори ѝ служеха разрязани на четири телефонни стълбове и така се предпазваше от евентуалното покачване на нивото на реката, което наистина ставаше поне веднъж годишно. Маги ѝ бе дала прякора „Изкривената къща“ още в мига, в който я бе видяла, защото ѝ напомняше за едно любимо детско стихотворение:

*Имало един изкривен мъж,
който вървял по една изкривена пътека
и намерил една изкривена паричка
до един изкривен стобор.
Той си купил една изкривена котка,
която уловила една изкривена мишка
и те всички заживели заедно
в една малка, изкривена къща.*

— Ето я там — каза тя на Ник, посочвайки къщата.

— Онази ли? — докато лодката тихичко приближаваше брега, Ник се загледа с недоумение към тъмния силует на подобната на птичарник постройка. Очертана на фона на нощното небе, тя се издигаше над храсталака точно до тинестия бряг и очите му се разшириха от учудване.

— Ние я наричаме „Изкривената къща“ — и тя му издекламира стихотворението.

— Името ѝ подхожда.

— На папи страшно му харесваше.

Ник неочаквано се засмя.

— Сигурно. На него винаги му харесваха необичайните неща. А той обичаше и реката. Оттам горе гледката трябва да е прекрасна — при последните си думи той застана сериозен и малко смутено я погледна. — Щях да се върна тук за погребението му, но научих за него с два месеца закъснение.

В гласа му нямаше обвинение, но въпреки това Маги усети, че се изчервява. Тогава трябваше да уведоми Ник, защото Хорхе винаги го бе считал за част от семейството им. Но не знаеше къде е, а дори и да знаеше, вероятно не би имала куража да се свърже с него. Пречката в лицето на Лайл ѝ се бе струвала непреодолима.

— Стана... много внезапно. Сърдечен удар. *тия* Глория е била при него, но не можела да направи нищо. Двамата вечеряли на балкона, разговаряли и гледали залеза... и той просто паднал. Починал, преди да стигнат до болницата.

— Трябва да ти е било много тежко. Зная колко го обичаше.

— Да — Маги пое дълбоко въздух, за да не заплаче. Тя никога вече не плачеше, не за баща си. Мъката ѝ заради загубата му бе все още в нея и щеше да остане там за цял живот, но с течение на времето бе притъпяла и бе изместена от любими спомени за него и от съзнанието, че той бе по-щастлив сега, когато отново бе намерил майка ѝ в отвъдния свят. Защото не беше истински щастлив след смъртта на Мери. Присъствието на Ник събуди остро спомените ѝ за Хорхе, а с това се поднови и болката за него. В дните, когато Ник и Магдалена бяха неразделни, Хорхе бе обичал Ник почти като свой син.

Но ако заплачеше сега, Ник щеше да поиска да я утеши, а тя не би понесла допира му.

— А твоята майка... как е тя?

— Добре. Живее в Детройт, със съпруга си номер четири. Миналата година Линк и аз прекарахме Деня на благодарността при нея. Роб, новият ѝ съпруг, не е много лош. Отнася се добре с нея и тя е щастлива.

— Радвам се, че е така.

Някога бащата на Маги бе построил мъничък док за „Лейди Дансър“. Приближавайки се до него сега, Маги намали оборотите и лодката съвсем забави ход. С натрупания през всичките години опит,

бе само въпрос на минути да пристане до мостика, да завърже въжетото и да спре двигателя.

— Хайде — каза тя, без да погледне към Ник. Озова се с пъргав скок на моста преди той да успее да ѝ отговори, или — както се опасяваше — да се опита да я докосне.

— Изглежда, че тя си има компания — отбеляза Ник, излизайки тронаво след нея, приковал поглед към близо половин дузината коли, паркирани върху застланата с чакъл алея, извиваща се зад гърба на къщата.

Маги погледна за миг към неясната, едва мъждукаща светлина, процеждаща се през един от осмоъгълните прозорци на иначе затъмнената къща и кимна, явно не изненадана.

— Вероятно провежда сеанс.

— О! — въпреки че странното изявление на Маги положително би учудило някой непознат, Ник го прие нормално. Той някога бе познавал добре *тия* Глория — самозваната пророчица, гадателка и познавачка на мистичното. — Тарифата ѝ още ли е по десет долара на глава?

— Не — Маги вече бе тръгнала по покритата с чакъл алея, която водеше към стълбите на предния вход.

— Престана да се занимава с професията си, когато се нанесе тук с папи. Сега сигурно е събрала приятелите си.

— Фантастично.

Маги остави без коментар не особено ентузиазираното му възклицание и бързо се изкачи по стълбите.

— Какво ще направим сега? Ще почукаме ли? Те може да си помислят, че сме духове — Ник бе с две стъпала зад нея, когато тя стигна до терасата, опасваща цялата къща.

— Имам ключ — Маги пхна ръка в джоба си и извади ключа. — Шшт! Не искам да ги прекъсваме, ако са по средата на някой сеанс.

Много внимателно тя отключи вратата и направи знак на Ник да влезе преди нея в малката кухня. Вътре бе съвсем тъмно, ако се изключеше бледата лунна светлина, процеждаща се зад гърбовете им, защото въртящата се врата, отделяща кухнята от всекидневната, бе затворена. Под тази врата се прокрадваше лъч призрачно мъждукаща светлина.

— Чувствам се като крадец — прошепна Ник, когато Маги затвори входната врата. Без лунната светлина мракът стана почти непроницаем. Из кухнята се носеше тръпчивата миризма на изгоряло, която накара Маги да сбърчи нос.

В съседната стая засвири погребална музика.

— Викам духовете... Аз викам духовете... — дочу се някакъв протяжен, странно извисен глас, в който Маги с мъка разпозна гласа на *тия* Глория. — Викам духа на един скъп за нас мъртвец, чийто все още жив родственик присъства в тази стая. Викам духа на Алис Канапел. Алис Канапел, яви се да говориш с племенницата си!

След драматичния апел настъпи гробна тишина, нарушавана само от погребалната музика. Тайнствената призрачна атмосфера подежда странно дори на Маги и тя се спря нерешително, когато вече бе протегнала ръка, за да натисне копчето на мъничката лампа, спускаща се от тавана в кухнята. Остана заслушана за миг, преди да се сепне и да поклати укорително глава за собствената си наивност.

— Слава, слава, слава... — внезапно се разкъса тишината от дрезгав глас, прозвучал съвсем наблизо. Маги подскочи, обърна се светкавично, но не можеше да види нищо друго, освен Ник недалеч зад нея, явно застинал на място от същия звук. С разтуптяно сърце и леко разтреперана ръка, тя заопипва стената за ключа на лампата.

— Какво, по дяволите... — изръмжа Ник, вече преодолял първичното си вцепенение. Тя сега го почувства застанал плътно зад нея, готов да я защити. И къде се беше дянал този ключ! Тя продължи да опипва стената и усети в гърдите ѝ да се надига истеричен смях.

— ... Велики Боже Всемогъщи... — набираше сила тържественият химн.

— Чуваш ли това?

— Беше любимият химн на леля Алис!

— И миризмата!

— Сяра!

— Божичко, Глория! Ти май наистина го направи! Ти най-последно влезе във връзка с истински дух!

— Какви ги приказваш, стари глупчо? Аз винаги влизам в контакт с истински духове! — при какофонията от възбудени гласове от съседната стая Маги най-последно напипа ключа на лампата.

— ... Господ с трите си лица...

Лампата, нищожна жълта електрическа крушка със силата на една-единствена свещ, накрая светна. И светлината ѝ се оказа достатъчна, за да освети певеца... и лицето на Ник.

Ник бе вперил поглед в нея с преbledняло лице и разширени от ужас очи, докато призрачният химн продължаваше да изпълва малката къща и източникът му се оказа на по-малко от три стъпки зад гърба му.

— ... Благословена Троица! — този триумфален завършек, от който биха се разхвърчали керемидите, ако на покрива имаше керемиди, бе незабавно последван от оглушителен, подигравателен смях.

Ник вече бе започнал да се обръща, когато Маги каза тихо, с едва сдържана усмивка:

— Погледни зад себе си.

Той погледна и видя познатата му голяма метална клетка, в която гордо се разхождаше папагалът с разрешените си жълто-зелени пера и буйно клатеше глава. Ник гневно измърмори нещо под нос.

— Здравей, Хорацио! — Маги, усмихната широко, се плъзна край Ник и се насочи към клетката.

— Проклетата птица! Трябваше да се досетя! — Ник пхна ръце в джобовете си, смутен от неочакваната руменина, разляла се по лицето му.

— В кухнята свети!

— Вътре има някой!

— Сигурно е леля Алис!

— По-вероятно някой крадец.

— Усещате ли миризмата? Да не би да е... миризмата от отвъдното?

— Прилича ми по-скоро на нещо изгоряло.

Глъчката от възбудени гласове от съседната стая бе придружена от скърцането на краката на столовете по пода, докато гостите явно забързано ставаха от местата си. Музиката внезапно спря. Дочуха се приближаващи стъпки.

Маги успя само да размени един поглед с Ник, преди вратата към всекидневната да се отвори с трясък и на прага да се появи един застаряващ джентълмен, размахал бастуна си със сребърна дръжка и пет дами около шестдесетте — едната въоръжена с разтворен чадър, а

друга с масивен месингов свещник, насочен заплашително към тях. За миг всички застинаха на място.

После се чу един умиротворителен възглас:

— Магдалена! — и армията от потенциални гладиатори почтително отстъпи крачка встрани, за да даде път на *тия* Глория. С добре закръгленото си тяло, облечено в пурпурно червена туника и шалвари, украсени със сребърни полумесеци, вдигнала високо глава с платинено русата си, сресана в стил „нео-пчелен кошер“ коса, *тия* Глория се понесе към Маги с широко разтворени за прегръдка ръце. Маги, почти задушена от облака силен парфюм „Хлое“, отвърна жарко на прегръдката. Двете нямаха кръвна връзка, но ги свързваше взаимна обич. През повечето години от детството си, Маги бе считала *тия* Глория за най-близката приятелка на семейството им и бе разбрала истината за интимните отношения между нея и баща ѝ, едва когато *тия* Глория се бе нанесла да живее в къщата с него. Независимо колко много бе обичал съпругата си, мъжките желания на Хорхе бяха останали да живеят след смъртта ѝ. Глория бе задоволявала тази негова нужда. Хорхе бе изпитвал привързаност към нея, но тя от своя страна го бе обичала дълбоко. Тя бе имала една голяма цел в живота си — да го убеди да я направи негова съпруга номер две.

Хорхе бе починал преди Глория да успее да осъществи единственото си желание. След това, по настояване на Маги, тя бе останала да живее в къщата. Въпреки че оттогава бяха изминали почти десет години, Глория никога не бе пожелала да замести Хорхе с друг.

— Ето, ти си получила съобщението ми — каза *тия* Глория, като отстъпи крачка назад, за да се усмихне лъчезарно на Маги. На тези, които я слушаха, можеше да им бъде простено, ако допуснеха, че ставаше въпрос за съобщение, направено по телефона или писмено. Но Маги знаеше, че не става въпрос за това. *Тя* Глория имаше предвид телепатично съобщение, което бе изпратила на Маги и което бе очаквала тя да приеме също телепатично. Тъй като имаше дълъг опит с ексцентричностите на *тия* Глория, Маги просто кимна.

— Баща ти беше тук и заръча да ти предам нещо. Да, но къде ли оставих бележката? — Глория се заоглежда учудено, като че ли очакваше въпросната хартийка да се появи от само себе си. Маги, зърнала неволно за миг изражението на лицето на Ник, не се сдържа и

се усмихна. Той отдавна не беше виждал *тия* Глория. Очевидно бе забравил за страстта ѝ към паранормалното.

— Тази миризма... — една от жените подуши въздуха.

— Сладкишите ми изгоряха! — изплака друга жена и се спусна към печката.

— Казах ти, че не е от отвъдното — обърна се към трета жена възрастен джентълмен.

— Хххм — отвърна му дълбокомислено последната, докато втората припряно отвори вратата на фурната и извади от там една тава със съвсем почернели сладкиши.

— Край на чая със сладкиши — промърмори джентълменът.

— Нищо не ни пречи да изпием чая си — с разгорещено достойнство отвърна разговорчивата му партньорка и му обърна гръб.

тия Глория изчака края на дебата им с безразличие и отново насочи вниманието си към Маги.

— Довела си ми гост, както виждам. Очаквах да направиш това. Спомняш ли си, когато преди два месеца ти казах, че в живота ти скоро ще навлезе един висок и тъмнокос красавец? И това е точно този господин, нали? И ти ми го доведе да се запознае с мен, точно както бяха казали те. Духовете никога не лъжат. — Тя внезапно млъкна и се загледа сепнато в Ник. — Небеса... вярно ли е това? Ник? Ник Кинг, наистина ли си ти? — *тия* Глория разтвори широко очи, зяпна от почуда и се хвърли да прегръща Ник.

— Наистина съм аз *тия* — каза Ник и я притисна в обятията си. *тия* Глория изглеждаше съвсем ниска и дебела, изправена почти до двуметровото му, мускулесто тяло. Тя се закикоти, когато се надигна на пръсти, за да положи целувка върху потъмнялата му след сутрешното бръснене буза, а после се наложи да изтрие с кърпичката си следата от аленото червило.

— Не съм те виждала от... от колко време? Години! Години! Ти, лошо момче! Хорхе страдаше, че те няма, а Магдалена имаше нужда от теб! Къде беше изчезнал?

— О, бях тук и там.

— Каза ли здравей на Хорацио?

— Казах някои неща на глупавата ти птица.

— Не го наричай така — скара му се *тия* Глория. — Ще го обидиш. Той е много чувствителен.

— Лошо момче! Лошо момче! — закрещя обвинително птицата.

Маги се обърна наред с всички останали, за да види Хорацио вкопчил здраво крака в пръчките на решетката и вперил бързо премигващите си оранжеви очи право в Ник. Човката му се подаваше застрашително навън и като че ли се опитваше да повдигне резето на вратичката.

— Хорацио те помни! — радостно възкликна *тия* Глория. — Ами да, нека да го пусна!

— Не! — видимо се стресна Ник.

Маги се разсмя, когато *тия* Глория го изгледа с изненада.

— О, вярно, ти все се страхуваше от него, нали? Но сега вече си пораснал мъж! — продължи укорително тя. — Той няма да ти направи нищо лошо. Нали така, Хорацио?

— Лошо момче — каза Хорацио, продължавайки да се бори с резето. — Лошо, лошо момче.

— Не трябваше да хвърляш онази топка по клетката му — не пропусна да прошепне злъчно Маги. Погледът, с който Ник удостои забележката ѝ, трябваше да я изпепели на място, но вместо това просто я разсмя.

— Е, няма да го пускам тогава, след като така предпочиташ, — въздъхна примирено *тия* Глория. — Освен това, той може да си отвори и сам, ако е решил да излезе. — Хайде Ник, Магдалена, нека да влезем отгатък и да седнем. Сладкишите може и да са прегорели, но аз имам малко кейк в килера, а пък Луис може да запарва превъзходен зелен чай. — Тя кимна към една от жените. — О, аз не съм ви запознала. Приятели мои, това е Магдалена, дъщерята на Хорхе. — Тя се обърна към Маги. — Те ме слушат от години да им приказвам за теб и е хубаво, че най-последно имат щастието да те видят и да се убедят, че ти не си само плод на развинутената фантазия на една старица. — Посочвайки към Ник, изправил се до Маги, тя добави: А това е Ник Кинг. Помните ли като ви приказвах за него? — Тя изглежда многозначително съзаклятничките си.

— О, да! — отговори в хор жените и еднаквите изражения на лицата им накараха Маги да се запита какво ли по-точно им беше разказала *тия* Глория. Те загледаха Ник така, като че ли самият му вид им бе достатъчен, за да припаднат от щастие.

— Представям ви Луис Брасин, Рене Шеърър, Бети Никълс, Харви Никълс и Доти Хейгън.

Всички кимнаха по ред и промърмориха съответната учтивост.

Ако й бе дадена възможност на мнение, Маги би се противопоставила на настояванията на *тия* Глория, но нямаше такъв шанс, затова просто се подчини, когато дамата тържествено улови Ник и нея под ръка и ги поведе към всекидневната.

Гостите се отдръпнаха, за да им направят път да минат, после послушно ги последваха.

— Лошо момче! — внезапно изсвистяване на криле, ги накара всички да се приведат. Хорацио се спусна върху Ник и изострил нокти, кацна върху ръката му, вдигнала се инстинктивно над главата му.

— Някой не би ли искал да махне тази глупава птица от мен? — запротестира Ник, а Маги избухна в неудържим смях. Останалите

също не можаха да сдържат смеха си, когато Хорацио запристъпва смело надолу по ръката на Ник, насочил се право към лицето му. Ник сведе още по-ниско глава. *Тиа* Глория бързо се зае да спасява положението.

— Ела тук, — каза тя на Хорацио, като му протегна двата си пръста. Хорацио свирепо изгледа Ник. — Лошо момче! — повтори гневно той и после, подчинявайки се на размаханите пръсти на *тия* Глория, се подчини на нареждането ѝ. *Тиа* Глория му загука съчувствено, обърна се и тръгна обратно с него към кухнята.

Маги каза през смях:

— А аз си мислех, че само слоновете имат дълга памет.

Ник, изправяйки се ѝ хвърли унищожителен поглед. *Тиа* Глория се върна след минута и всички продължиха към всекидневната.

По принцип, стаята бе обзаведена комфортно, въпреки че не елегантно или скъпо — с мека, тапицирана с кафяв велур кушетка, кожени фотьойли в същия стил, овален плетен килим, ранно американска масичка за кафе и ъглови поставки, лампи с абажури от оранжеви мъниста и телевизор. Но днес в средата бе поставена една голяма кръгла маса, покрита със зелен плюш — масата за хранене, както се досети Маги, която обикновено стоеше в единия от ъглите. Около нея имаше шест стола, доста разхвърляни сега, като явно доказателство за бързината, с която гостите ги бяха изоставили преди. В центъра на масата се виждаше една-единствена къса и дебела свещ, поставена в стъклен глобус, която мъждукаше със светлината на собствения си тлеещ фитил и хвърляше жълтеникави отблясъци в пространството в непосредствена близост до нея. Останалата част на стаята бе тъмна.

— Опитвахме се да се свържем с лелята на Дороти — обясни *тия* Глория, забелязвайки скептичния поглед, с който Ник удостои необичайната обстановка.

— Защото си е сложила някъде бижутата, а сега аз не мога да ги намеря — оплака се една от жените, очевидно самата Дороти. — Глория се мъчи вече три месеца, но леля Алис просто не иска да се появи.

— Твоят баща обаче се яви — обърна се радостно *тия* Глория към Маги. — Наложил му се да се измъкне тайничко от майка ти, която, съжалявам, че трябва да ти го кажа, изглежда много ревнива съпруга.

Обаче той дойде вече два пъти. И последния път остави съобщение за теб.

Ник изслуша разговора леко развеселен, но Маги, на която не се бе налагало да отсъства дванадесет години, за да забрави свръх уменията на *тия* Глория по отношение на контактите с духове, прие всичко спокойно.

— Така ли? — попита тя, когато двамата с Ник се намериха нежно, но непреклонно настанени един до друг на дивана.

— Да... О, ето я. Знаех си, че съм я пъкнала някъде.

„Някъде“ се оказа в печката за дърва, която за щастие не бе запалена в момента. *Тя* Глория триумфално извади един бял плик, който бе закрепен от вътрешната страна на вратичката ѝ с помощта на малък магнит и го подаде на Маги. На плика бе написано името ѝ. Когато го разкъса, вътре видя жълто листче от самозалепваща се хартия, прегънато на три. Разтвори и него.

— Баща ти ти пише писма? — прошепна ѝ Ник едновременно скептично и весело, когато Маги изглади листчето.

— Това е така нареченото автоматично писане — също шепнешком отвърна Маги. — Нали знаеш, при което медиумът сяда до масата с хартия и молив в ръка, изпада в транс, а духът използва тялото му, за да предаде съобщението си. Рарі се свързва така с мен през цялото време.

Ник направи гримаса и извъртя очи. Маги зачете бележката. „Магдалена — казваше се в нея. — Над теб е надвиснала опасност. Пази се от нея...“ Буквите бяха написани в черно, с паякообразен почерк, типичен за автоматично приеманите съобщения от *тия* Глория. Последната дума беше провлачена и едва разгадаема.

Независимо от това, колко добре познаваше ексцентричностите на *тия* Глория, Маги все пак потръпна болезнено, когато прочете бележката за втори път. После я прегъна на две и я сложи в джоба си.

— Разбира се, той не се е изразил много точно — някак изплашено каза *тия* Глория. — От каква опасност трябва да се пазиш? Аз го попитах какво има предвид, но майка ти го викаше и той трябваше да си отиде. Каза, че ще си има *mucho* неприятности, ако тя го намери тук долу с мен.

— Тя не трябва да го ревнува толкова — каза една от жените — Бети? — с такъв тон, сякаш темата бе обсъждана сред тях неведнъж

преди.

— Жените винаги ревнуват — измърмори Харви.

От далеч не изпълнените с обич погледи, които двамата си размениха, както и от еднаквите им фамилни имена, Маги достигна до правилното заключение, че бяха съпрузи.

— Само ако имат причина — отрязва го Бети.

— Може би има опасност да преживееш злополука — продължи, тревожно смръщила вежди тиа Глория, без да обръща внимание на словесния семеен двубой.

— От друга страна, Хорхе остави това съобщение за теб преди повече от месец. Ако трябваше да ти се случи нещо такова, вече щеше да е станало. Защото те не могат да виждат много далеч в бъдещето, както знаеш. Не безкрайно надалеч, както погрешно си мислят много хора, а само за предстоящите няколко седмици. Да не би наистина да си претърпяла злополука?

— Наранила е китката на ръката си — неочаквано вмъкна Ник.

Маги го погледна изненадана. Тя си бе помислила, че дреболията с ръката ѝ бе останала общо взето незабелязана от него.

— Така ли, скъпа? Как? — загрижено попита *тиа* Глория.

— Паднах по едни стълби — отвърна Маги, докосвайки инстинктивно превързаната си ръка.

— А аз мислех, че си се препънала в едно от кучетата си — прозвуча остро гласът на Ник.

Хваната в лъжа, Маги се смути и едва успя да отговори без запъване:

— Да. Препънах се в едно от кучетата, заради което паднах по стълбите — овладя се бързо. Беше забравила какво обяснение бе дала на Джон Съливан на тържеството и че Ник го беше чул. Лош късмет, че той имаше толкова силна памет и така бързо реагира на лъжата ѝ. Досега никой не бе обръщал особено внимание на историите, които бе разказвала, за да оправдае намеренията си, затова не бе имало значение, когато понякога се бе оплитала в измислиците си. Но ето, че за Ник имаше значение.

— Колко ужасно! — възкликна *тиа* Глория. — Навехната ли е? Надявам се, че си ѝ направила баня от лайка. Защото след такава баня не се подува, както знаеш.

— Направих ѝ — излъга Маги, защото се боеше, че ако признае, че не е, *тия* Глория би настояла грешката да се поправи още на момента. — Всъщност, всичко е наред. Няма нищо опасно.

— По кои стълби падна? — Ник зададе въпроса си спокойно и привидно безразлично, но погледът му гореше.

— Онези отпред, до автомобилната алея — Маги реши да се възползва от това, че Ник сигурно и сам се бе досетил, че Лайл не би позволил достъпа на кучетата в къщата и продължи: — бе дошла една приятелка, която ни донесе закъсняла покана за вечеря и тъй като нямаше време да изпратим отговор по пощата, аз изтичах по стълбите, за да я оставя на масата пред вратата. Не разбрах, че кучетата ме бяха последвали и когато се обърнах, се спънах в едно от тях и паднах надолу по стълбите.

— В кое куче?

— Сиамъс — отсече Маги и гневно го изгледа. — Има ли още нещо, което искаш да узнаеш?

— Много неща — Ник ѝ се усмихна мило — с широка, бавна усмивка, която я разтревожи. Маги остана с усещането, че тази усмивка се опитваше да ѝ подсказва, че той знаеше всичко, което имаше да се знае за живота ѝ... но разбира се, това не бе възможно. Защото ако Ник действително знаеше, той просто в никакъв случай не би седял така спокойно сега на кушетката на *тия* Глория. Бе приложил стария си трик — да се прави, че му е известно всичко, за да я подведе да му признае само онова, което, се бе опитала да скрие от него. Разбира се, че не знаеше. Тя не трябваше да забравя това. Той никога не знаеше. Докато наистина не му разкажеше сама.

Е, този път нямаше да се поддаде на триковете му.

— Кой иска чай? — прекъсването, долетяло под формата на палаво изречен въпрос откъм кухненската врата, бе добре дошло. Маги се извърна с облекчение от Ник, доволна, че бе успяла да се спаси от безмилостните му уловки и загледа как една от приятелките на *тия* Глория — Луис? — внесе подноса, натоварен с порцелановия чайник и чашите.

— Ще продължим по-късно нашия много интересен разговор — прошепна ѝ Ник, когато им подаваха вече напълнените чаши.

Маги трепна и пръстите ѝ конвулсивно се вкопчиха в деликатната дръжка на чашата, при което част от чая се изля в

чинийката.

Тогава се сети как да се измъкне от положението. Оставяйки чашата и чинийката върху масичката за кафе, тя се изправи.

— Моля всички да ме извините, но трябва да се кача за минутка горе.

Тъй като единствената тоалетна бе на втория етаж, думите ѝ останаха без коментар. Маги напусна всекидневната и се качи по тесните стълби, след което се насочи право към бившата спалня на баща си. Въпреки че *тия* Глория бе живяла с него в продължение на години преди смъртта му, при това в истинския смисъл на думата, двамата до края бяха запазили отделните си спални. Маги винаги бе предполагала, че единият от двамата просто бе държал прекалено много на външното благоприличие, но след смъртта на Хорхе, *тия* Глория я бе уведомила, че предположението ѝ е било погрешно — че дори приживе, Хорхе се боял, че мъртвата му съпруга го наблюдава от небето и затова бе решил да не поема излишни рискове, като допусне в леглото си друга жена за постоянен партньор. При което, бе добавила *тия* Глория, Хорхе се бе оказал прав — първата му съпруга го бе държала под око през всичките тези години. И Хорхе бе имал късмет, че бе настоявал да запази самостоятелната си спалня, защото в противен случай сега щеше да се пържи в пламъците на ада. Той и без това търпеше непрекъснато наказанието си за това, че изобщо бе допуснал да се свърже с *тия* Глория. Майката на Маги — нека Маги се опита да ѝ прости за сравнението — за *тия* бе олицетворението на ревнива вещица. И за *тия* винаги щеше да си остане загадка, как Хорхе я бе обичал толкова много!

Маги не само че не се обиждаше от цитираното ѝ становище, но дори трябваше да прикрива усмивката си, когато го чуеше. За *тия* Глория, духовете бяха толкова живи, колкото и нормалните им приятели долу от улицата. А твърдата убеденост на *тия* Глория, помагаше на Маги да поддържа спомена за родителите си жив.

По стените до вратата в стаята на Хорхе, имаше две лавици с книги. Хорхе ги бе направил сам. На дъното на лавицата вляво, имаше тайно скривалище. Ако се вдигнеш двойната долна дъска, между пода и нея оставаше тясно пространство. Всеки незапознат човек, оглеждащ лавиците отвън, не можеше да предположи за съществуването на това пространство, защото Хорхе бе обточил основата с перваз и така

лавиците изглеждаха като вградени още с построяването на къщата. Пространството имаше размери само тридесет на десет, на седемдесет сантиметра, но то бе достатъчно, за да служи за подходящо скривалище на Маги. Сега тя бързо премести на горната лавица списанията, детективските и криминални романи и с известно усилие повдигна двойното дъно, което всъщност прилягаше много плътно към перваза. Отдолу се показва скривалището.

Както и очакваше, то се оказа прашно и замрежено с паяжини, но празно. Самата *тиа* Глория никога не би го използвала, въпреки че знаеше за съществуването му. От тях двамата, по-предпазливо бе живял Хорхе, който се бе страхувал от крадци и обичаше да прибира по-ценните им вещи вътре, когато напускаха къщата. Тъй като бе прекарал по-голямата част от живота си в общинските жилища за бедни, той не бе успял да се освободи от подозрението, че най-лесното нещо за един крадец, бе да влезе с взлом през вратата. Там, където се намираще „Изкривената къща“ никога не бе имало случаи на грабежи, но това не бе успокоило Хорхе. За него бе важно само това, че подобна вероятност не беше изключена.

Тиа Глория, от друга страна, никога не си бе давала труда да крие не особено ценните си бижута дори по времето, когато бе живяла в общинските жилища. Но и никога не бе ставала жертва на обири, вероятно заради страховитата слава на Хорацио из квартала. Никой крадец, който бе чувал за съществуването на птицата, не би посмял да си има работа с нея. Крадците по-скоро биха се изправили срещу някоя свирепа немска овчарка, отколкото срещу този перушинест дявол със здрави нокти и човка, който бе прочут с това, че нападаше онези, които не му се нравеха, при което можеше да крещи за помощ, а и да лети в същото време.

Маги често си мислеше, че ако беше крадец, щеше да изпитва съвсем същите чувства. Онези, които несъмнено изпитваше Ник.

Разкопчавайки якето си, тя извади пакета със снимките и касетата и го сложи в скривалището. После спусна полицата и я притисна плътно на мястото ѝ. Бе започнала да връща обратно списанията и книгите, когато на вратата се появи *тиа* Глория.

— Каквото и да искаш да скриеш, ще си остане скрито, разбира се. Никой не знае за това място, освен ти, Хорхе и аз, а Хорхе и аз няма да те издадем — тя намигна на Маги. — Значи, ти отново си с Ник?

Така и трябва да бъде. Той е другата ти половинка, да знаеш. Ти и той си принадлежите като... например като бекон и яйца, или да кажем като молив и гума, или като масло и вода...

— Маслото и водата не се понасят — сухо каза Маги, изправяйки се на крака. — Както вече не се понасяме аз и Ник, освен като стари приятели. Аз съм омъжена, забрави ли?

— Но тази женитба не е добра за теб — каза тия Глория, склучила вежди. — Съвсем неподходяща е. Ти трябва да си с Ник. Виж сега, той наистина е хубав. И не ми казвай, че не си съгласна с мен.

— Съгласна съм — Маги затвори ципа на якето си.

— Е, и?

— Е, и, сега трябва да се прибирам в къщи. Без Ник. Ако Лайл разбере, че съм била с него, никак няма да му хареса. Той малко... ревнува... от Ник. И можеш да разбереш защо. Както каза сама, Ник е хубав, а Лайл... е по-стар. Така че, искам да ми направиш една услуга.

— Всичко, което поискаш, скъпа.

— Откарай Ник у тях вместо мен, може ли? Той пристигна тук с мен с „Лейди Дансър“, но предпочитам да си тръгна без него. Ако Лайл разбере, че съм била с него... е, няма да е приятно. Лайл понякога се държи... много собственически.

— И е лош като дявола, искаш да кажеш — мрачно каза *тия* Глория.

Маги успя да отвърне със смях:

— Да кажем, че да — прие тя, убедена, че *тия* Глория нямаше никаква представа колко близо до истината беше.

— Разбира се, че ще откарам Ник у тях, щом искаш това от мен. Но сигурна ли си, че той няма да ти се ядоса за това, че си го оставила тук?

— Вероятно ще се ядоса — но гневът на Ник не тревожеше Маги. Тя не се страхуваше от Ник и никога не беше се страхувала от него. Защото знаеше, че той нямаше да я нарани...

— Виж, просто му кажи, че е трябвало да си тръгна. Ще му кажеш ли? Той ще разбере защо.

— Ако аз си имах мъж като него, който да ме иска толкова много, бих полетяла с такава скорост, че петите ми нямаше да видиш от пушилката.

Маги направи гримаса, но не отговори. И какво би могла да каже в отговор? Ако самата тя бе имала някакъв избор, положително също би полетяла към Ник с такава скорост, че от пушилката да не се виждат краката ѝ, но избор нямаше.

— Сега трябва да тръгвам. Съжалявам, че не мога да остана по-дълго, *тия*.

— Добре, скъпа. Разбирам.

Но Маги знаеше, че тя всъщност не разбираше — не всичко. Въпреки че Хорхе бе подозирал, че Маги не бе щастлива в брака си, тя не бе споделила с него дори частица от истината. Защото той не можеше да ѝ помогне с нищо и просто не си струваше да го тревожи излишно. А и Хорхе се бе радвал толкова много на подобряването на финансовото си положение, което бе станало възможно само заради брака ѝ с Лайл. За Хорхе бе огромно постижение дори това, че вече можеше да си позволява да купува редовно любимия си ежедневен вестник. Маги не можеше да допусне да помрачи дребното му щастие, признавайки му неприятностите си. Не, не можеше да го направи. А след смъртта на Хорхе, не бе споделила нищо и с *тия* Глория. *Тя* Глория непрекъснато се тревожеше за нея, но тревогата ѝ се основаваше само на някакво шесто чувство, не на твърди факти.

— Ще се опитам да дойда отново скоро.

— Зная, скъпа. И може би ще можем да поговорим, следващия път?

Тя Глория отстъпи настрана, за да мине Маги. Когато Маги заслиза по тесните стълби, тя я последва.

Откъм всекидневната се чуваше дрезгавия глас на Ник, прекъсван от гласовете на останалите. Маги въздъхна облекчено, когато успя да премине безшумно по коридора и да достигне до относителната безопасност на кухнята.

— Убедена ли си, че не искаш да промениш решението си относно Ник? — прошепна *тия* Глория, кимвайки с глава към затворената свързваща врата.

— Да — каза Маги, целувайки меката ѝ, пухкава буза. — Ще дадеш на Хорацио един допълнителен фъстък от мен, нали?

— Непременно — *тия* Глория я придружи до вратата. — И се пази, Магдалена, чуваш ли? Хорхе може да не е имал предвид само злополуката с ръката ти.

— Ще се пазя. Довиждане — забързана към скалистия бряг, Маги ѝ махна с ръка. Искаше ѝ се да отплава по реката преди Ник да забележи отсъствието ѝ. Нямаше сили за повече разговори с него тази нощ.

Тиа Глория остана на прага и изчака, докато чуе равномерното боботене на „Лейди Дансър“. Маги помахна още веднъж, отделяйки се плавно от брега, *тия* Глория ѝ отвърна и едва тогава затвори вратата на къщата си.

Маги се изненада от внезапно обзелата я тъга. Почувства се страшно сама в малката си лодка по реката в тази студена, тъмна нощ. Обстоятелства като това никога не бяха я тревожили преди, но днес я тревожеха. Бе самотна и изплашена.

Може би заради бележката? Въпреки че беше глупаво, тя не можеше да не усети присъствието на баща си, когато си мислеше за нея. Дали той наистина не я наблюдаваше от отвъдния свят? *Тиа* Глория бе твърдо убедена, че беше точно така. Общуването с човек с подобни силни убеждения, бе в състояние да разколебае и най-заклетия невярващ, а Маги никога не се бе числяла към последната категория. Католическото възпитание в детството ѝ, я бе предразположило да вярва в какви ли не иначе неразгадаеми мистерии и чудеса. А имаше и няколко случая, в които странните съобщения на *тия* Глория бяха попадали направо в целта. Както оня път, когато на бележката пишеше „Домът ти ще бъде връхлетян от болест“, и още на следващия ден Дейвид се бе разболял от дребна шарка. Но Маги си бе казала, че всъщност всичко, като се започне от настинката на Луела и се свърши с болното сърце на Вирджиния, би могло да се окачестви като „болест, връхлетяла дома ѝ“ и да се изтълкува като сбъждане на предсказанието. Или другият случай, когато на бележката пишеше: „Ще те споходят добри новини“, след което се бе обадила Сара, за да ѝ съобщи, че е намерила диамантения ѝ годежен пръстен на мивката в банята на къщата за гости, докато Маги бе умираше от ужас, че Лайл може да забележи липсата му. Но и тогава съобщението бе достатъчно неопределено, така че би могло да изглежда като сбъднато, при която и да е добра новина. Съобщенията винаги се бяха оказвали неясни и обобщени и нима именно това не подкопаваше достоверността им? Ако баща ѝ наистина я наблюдаваше отгоре и се опитваше да я предпазва, предричайки ѝ бъдещето, нима не би написал нещо като:

„Не се тревожи за диамантения пръстен, той ще се намери“? Да, би го направил. Разбира се, че да.

Не че Маги мислеше, че *тия* Глория се опитваше преднамерено да заблуждава хората със своите похождения в света на духовете. Не. *Тя* Глория откровено вярваше, че Хорхе разговаряше с нея, служейки си с молива ѝ. Маги знаеше, че логически това бе невъзможно. Но все пак някаква частица у нея, някаква наивна, закопняла за близост частица, искаше да вярва в това.

„Надвиснала е опасност. Пази се от нея...“ Повтаряйки си мислено предупреждението, уж изпратено от Хорхе, Маги неволно потръпна от страх. Опасността беше Ник, а трябваше да се пази от Лайл... Последната мисъл прониза внезапно съзнанието ѝ като твърда убеденост в нещо, подсказано ѝ на чисто интуитивно ниво.

Измишльотини. Фантасмагории. Глупости. Въпреки това, тя отново потръпна, неспособна да се въздържи. После строго си каза: „Държа се като идиот! Как мога да се поддавам на подобни предразсъдъци!“ Решена да се успокои, Маги отново си припомни думите на оная циганка, която ѝ бе гледала на ръка преди петнадесет години, за да ѝ предрече, че ще се омъжи щастливо и ще има шест деца, пет, от които момчета. После си припомни и другото предсказание, когато преди седем години ѝ бяха гледали на утаилите се на дъното на чашата чаени листенца, за да стигнат до извода, че ще се разведе или ще остане вдовица, преди да измине и една година. Е, нищо от това не се беше сбъднало.

Измислици. Всичко бе абсолютни измислици и тя го знаеше добре. Започна да си мисли и за другите несбъднати телепатични предвещания на *тия* Глория и приятелките ѝ и почти успя да се отърси от прокрадващия се ужас, който заплашваше да я обземе напълно.

Автоматично писане, как ли не! То имаше общо взето дотолкова шанс да се сбъдне, колкото се бяха сбъднали злонамерените ѝ пожелания към Лайл по време на турнира по голф.

Нима бе възможно да е толкова глупава? Отговорът беше да, очевидно бе съвсем възможно. Но все пак, независимо от присъщата си храброст и от желязната логика, тя не успя да се освободи напълно от лошото предчувствие, което сякаш кръжеше около нея, опитвайки се да открие слабо място в защитните ѝ сили, подобно на изгладнял звяр, стягащ обръча около жертвата си. Тя насочи „Лейди Дансър“ към

Уиндърмиър и намери оправдание за нервността си в мрачната призрачност на реката през нощта. А и чии нерви не биха се опънали, щом неестествено ярката луна плуваше така високо, а студеният вятър шибаше вълните, които я обливаха в ледените си пръски? И кой не би виждал призраци и феи в сребристо белите облаци, препускащи по небето, и в тичащите по водата отблясъци лунна светлина, които непрекъснато се променяха?

Човек с по-слабо въображение, може би да, но не и тя.

Така, продължавайки пътя си, Маги се опитваше да се надсмее над себе си. Въпреки това, почувства облекчение, когато стигна до кея, завърза „Лейди Дансър“ и се махна от реката.

Не беше задължително да пресича гората, за да отиде до къщата. Предпочете да мине по коларския път, а после по автомобилната алея.

Когато стигна до къщата, мина отзад и се покатери отново до прозореца на спалнята си, вече почти напълно се бе успокоила. Чувстваше се изморена, малко тъжна, но иначе нормално.

Автоматично писане, как ли не... тя успя дори да се усмихне снизходително на себе си, когато се плъзна като змия през перваза на прозореца си и се търкулна по корем на пода на спалнята.

— Ти, глупава, лъжлива малка кучко! Къде, по дяволите, беше? — изръмжа в тъмнината някакъв глас, съвсем близо до главата ѝ.

Гласът на Лайл! Маги го позна и за миг се вцепени от ужас, после се опита да се изправи на колене и ръце, впила поглед в мрака пред себе си...

Не ѝ остана време дори да смени позата си, когато той я ритна брутално в ребрата и тя се просна обратно на пода.

19

На следващата сутрин Ник я чака два часа под студения, сивкав дъждец, но тя не дойде. Кучетата останаха в колибите си, не разходени. Двете огромни, рунтави животни напразно лаеха и се дърпаха на синджирите си, неспокойни и тревожни като него, очаквайки появянето ѝ.

Отсъствието ѝ беше непривично — информацията на Ник по този въпрос бе съвсем конкретна: г-жа Форест разхождаше кучетата си всеки ден между шест и седем сутринта. А и Ник вече сам се беше убедил в това.

Къде беше тогава?

Той дълго крачи из гората, изброявайки си наум нещата, които биха могли да я забавят. Може би просто все още спеше — в крайна сметка бе неделя. Въпреки че бе малко вероятно, защото още от дете тя бе човек на деня, а не на нощта, а предишната нощ се бе прибрала сравнително рано — ако се беше върнала направо в къщи, естествено, но Ник не се съмняваше в това. Самият той се бе прибрал в къщи не по-късно от полунощ, при това бе отказал предложението на *тия* Глория да го откара с колата си и се бе забавил малко, след като позвъни по телефона на Линк и бе изчакал пристигането му.

Така че причината не можеше да бъде умората ѝ заради предишната нощ.

Може би беше болна, въпреки че само преди няколко часа се чувстваше добре. Но Магдалена винаги се беше радвала на изключително добро здраве. Не, той би могъл да се обзаложи, че не беше болна.

Може би не идваше сега, защото не искаше да го срещне?

Такова нещо бе възможно. Бе дори напълно вероятно. В края на краищата, тя бе избягала от него, бе го оставила сам при *тия* Глория. Това никак не беше му харесало и тя несъмнено го знаеше. Както знаеше и други — че той не би се оставил толкова лесно да бъде отхвърлен и че щеше да я чака тук днес сутринта. А тя имаше и още

по-основателна причина да не дойде: начинът, по който двамата се бяха държали един към друг предната нощ. Ник бе направил грешката да я целуне. Голяма грешка от негова страна — той знаеше това.

Не беше имал намерение да я целува. Но тя го беше ядосала, а после се бе намерила в скута му и той не намери сили да устои на изкушението. Още от мига, в който я бе видял за първи път в „Литъл Браун Кау“, той бе изгарял от желание да усети вкуса на устните ѝ, да почувства тялото ѝ, притиснато до неговото. Тя бе отвърнала на ласките му така, сякаш бе изпитвала същите чувства. И целувката им бе прекрасна — до мига, в който тя бе започнала да се съпротивлява. Значи той я бе изплашил. Бе я изплашил до смърт. Но по дяволите! Кой би помислил, че тя ще реагира на докосването на ръцете и устните му като котка, усетила внезапно опашката си заклещена във вратата?

Някога Магдалена бе изгаряла с огнена страст по него. Кой, по дяволите, я бе накарал да се ужаси от секса?

Обяснението бе очевидно, съвсем очевидно, въпреки че караше кръвта му да закипява от гняв само като си помислеше за него. Нима Лайл Форест, този перверзен кучи син, бе потърсил отдушник на болните си страсти в тялото на Магдалена?

Ако Форест го беше направил, Ник щеше да го убие.

Но Магдалена притежаваше борчески дух и Ник не познаваше жена, по-непримирима от нея. Щипни я по дупето ѝ и тя мигновено ще ти отвърне с юмручен удар в носа. Опитай се да докоснеш само гърдите ѝ и бъди сигурен, че никога повече няма да можеш да използваш пръстите на ръката си. Затова той не можеше да си представи Магдалена като жертва. У нея имаше твърде много огън, твърде силен дух, твърде много кураж, за да се превърне в жертва.

Или поне имаше всичко това преди дванадесет години. Нима нещо я беше променило след това?

Но той бе готов да се закълне, че тя не се беше променила толкова много. О, имаше различия, но те бяха само външни. Тя можеше и да се облича в скъпи дрехи и да говори с този мек, рафиниран акцент, който понякога го дразнеше, а понякога намираше за лудо възбуждащ, но вътре в себе си тя беше същото малко момиче с буйната кръв, от квартала с общинските жилища. Същата щура, бълваща огън и проклинаща наляво и надясно палавница.

Неговата Магдалена би отстояла на своето, дори да се изправеше пред половин дузина Форестовци — Ник би се обзаложил на това.

Но какво я задържаше в къщата сега?

Той изпуши една цигара, промърмори куп проклетия под нос, изпуши друга. Погледна за кой ли път часовника си — вече бе почти девет и половина. Бе време тя да тръгва за църквата. Тя и старият Лайл винаги ходеха заедно, с майка му и с момчето. Нещо като семейна традиция. Ник направи кисела гримаса, представяйки си сцената.

Защото сцената бе колкото красива, толкова и фалшива. Магдалена просто не принадлежеше към тях, нямаше място там.

Тя можеше да принадлежи само на Ник.

Беше му трудно да си представи Магдалена като студенокръвен привърженик на епископалната църква, но тя се бе превърнала именно в това. Защото фамилията Форест принадлежеше към тази църква още от времето, когато за пръв път бяха изкаляли аристократичните си ботуши, стъпвайки на бреговете на този щат, а това бе станало преди повече от триста години. За да стане една от тях, Магдалена би трябвало да захвърли католическата си вяра.

Ник започваше да мрази всички от семейство Форест, вместо да ненавижда само Лайл.

Той си избра друго място в гората, за да може да наблюдава предния вход на къщата. Шофьорът пристигна с морскосиния Ролс точно по график. Вратата се отвори и се появи майката, облегла се на ръката на дъщеря си. Люси Драмънд, това беше името на дъщерята. Едра жена, тя се извисяваше над превитата си майка и подкрепяйки я внимателно, ѝ помогна да слезе по стълбите. И двете жени бяха облечени в най-хубавите си неделни тоалети, естествено допълнени с подходящи шапки. Непосредствено след тях на вратата се появиха две по-млади жени и един мъж. След няколко секунди съсредоточаване, той разпозна в мъжа Хамилтън Драмънд, съпругът на Люси и дъщеря им, Сара. Четвъртата жена бе Бъфи МакДърмот, тази, която го бе поканила на тържеството предишната вечер и която той така безцеремонно бе изоставил сама.

Ник повдигна рамене, пхна ръце в джобовете си и отстъпи няколко крачки навътре в гората, докато чакаше Магдалена да се присъедини към тях.

Шофьорът излезе от колата и пресрещна групата, за да помогне на старата дама, подкрепяйки я от другата ѝ страна. Настаниха майката в колата, жените влязоха след нея, Хамилтън Драмънд седна отпред при шофьора и вратата на къщата се затвори след тях. Секунда след това ролсът потегли.

Къде беше Магдалена?

Ник овладя порива си да се спусне към входната врата, да почука и да поиска отговор. Но беше чувал да се казва, че дискретността е наполовина спечелена победа.

Стискайки здраво устни, той рязко се обърна, заобиколи къщата, навлезе отново навътре в гората и тръгна към застлания с чакъл обходен път, където беше оставил колата си.

Какво щастие, че някой бе измислил автомобилните телефони.

Линк седеше на шофьорското място в яркочервения корвет и пушеше, загледан към сивата шир на реката. Само преди няколко месеца някаква неизвестна личност, или личности, бяха направили всичко възможно да премахнат Ник от този свят. Ник имаше известни основания да подозира една определена група, но тъй като не можеше да докаже нищо конкретно, единственият му изход бе да се пази и да се надява те да не направят нов опит. Оттогава Линк се беше самоназначил за бодигард на брат си и никога не го изпускаше от погледа си. Линк беше приел така сериозно поставената от самия него задача, че понякога Ник се считаше за късметлия, когато успееше да отиде непридружаван до тоалетната.

Беше едно малко чудо, че предната нощ Линк бе решил, че е безопасно да го остави сам с Магдалена.

Подобно покровителство, изглеждащо забавно в началото, бе започнало да го дразни след време. Но нищо не бе в състояние да откаже Линк, освен може би удар с бейзболна бухалка в главата. Даже подигравките на околните се оказваха безрезултатни. Стандартният отговор на Линк, когато някой го задяваше, че демонстрира прекалена братска обич, беше, че няма да има кой да плаща сметките, ако Ник загази.

Тъй като подобни закачливи реплики подхвърляха обикновено хората, наети на работа от самия Ник, отговорите в този дух обикновено постигаха целта си и шегобийците млъкваха.

— Трябваше ти доста време — недоволно измърмори Линк, като дори не обърна глава, когато Ник се намести на седалката до него. Ник, познавайки брат си достатъчно добре, не можеше да бъде заблуден от привидната му разсеяност — Линк несъмнено бе наблюдавал всяка негова стъпка още от мига, когато се бе показал от гората. Сетивата му, винаги безупречни, се бяха изострили през годините, прекарани в затвора, както и вечната му готовност да защити себе си — или брат си, при нужда — срещу всеки враг. Отегчената му и сънлива поза сега бе само представление.

Ник не каза нищо, а просто протегна ръка към малкия радиотелефон, окачен на конзолата между двете седалки и започна да набира цифрите.

— Ти и Магдалена се целунахте и си простихте всичко? — попита Линк, наблюдавайки го от ъгълчето на окото си.

— Не я видях.

— Какво? Ти стоя там почти три часа! Какво, по дяволите, прави, след като не си я видял?

— Чаках.

— Бог да ме пази от истинската любов — промърмори с отвращение Линк, когато от телефона се чу сигнал, а после глас:

— Резиденция Форест — говореше жена, но опре делено не Магдалена. Икономката, по всяка вероятност.

— Бих искал да говоря с г-жа Форест, моля.

— По-младата или по-възрастната?

— По-младата.

— Тя не може да разговаря с вас точно сега.

Ник не беше очаквал това. Той се намръщи.

— Но е там, нали? Защо не може да дойде до телефона? Добре ли е?

Гласът на жената отвърна студено:

— С удоволствие ще приема съобщението ви.

— Няма съобщение — отсече Ник и прекъсна разговора.

Линк се ухили:

— Магдалена не иска да говори с теб, хм? Твърде зле, влюбено момче.

— Защо просто не млъкнеш? — Ник потисна порива си да затыкне устата на Линк с телефона. Възпряха го две неща: първо, той

бе силно привързан към Линк, независимо от чудатите му привички и второ, не беше съвсем сигурен, че брат му няма да го изрита от колата в отговор.

— Раздразнителни сме, а? — Линк все още се хилеше, докато включи двигателя и даде на задна скорост. — Това, което ти трябва, е храна, братле. Не беше ли казал някой веднъж, че човекът не може да живее само от любов?

— Мисля, че ставаше въпрос, че човек не може да живее само от хляб, но който и да го е казал, не е познавал теб — изръмжа Ник.

Линк само се изхили пак и се насочи към най-близкия снекбар, за да задоволи вълчия си апетит. Когато пристигнаха там, Ник остана с убеждението, че брат му си поръча два пъти повече и яде два пъти по-бавно от обичайното, само за да го ядоса още.

Ник се опита да се свърже с Магдалена още няколко пъти през деня, но му отговаряше същата икономка и по същия начин. Помладата г-жа Форест не може да дойде на телефона. Последният път той остави съобщение, настоявайки г-жа Форест да се свърже с г-н Кинг и ѝ даде телефонния си номер.

Тя не позвъни. Той чака напразно почти до полунощ, след което си легна, но не спа добре. Дори в съня му гневът и тревогата му се бореха за надмощие. Тя нарочно ли го избягваше, или ѝ се беше случило нещо? До сутринта той бе станал раздразнителен като слон, отделен от слоницата си и загрижено хапеше ноктите си.

— Да ставаш с пукването на зората, за да тичаш при любимата си ти се отразява доста зле на нервите, братле — отбеляза Линк в шест и петнадесет сутринта, кисел почти колкото Ник, когато двамата паркираха отново на околоръстния път до имението.

— Никой не те е молил да идваш. Всъщност, предпочитам да те няма.

— Без мен сигурно ще свършиш с пръснат череп — отвърна Линк, довършвайки маневрата така, че колата да бъде готова за мигновено потегляне. — Онези, които се опитаха да те убият през януари, са още наоколо, да знаеш.

— Тогава бяхме в Сиракуза — възрази Ник, въпреки че знаеше вероятно по-добре от Линк, че опасността далеч не бе отминала.

— Мислиш, че не могат да си купят куршуми в Луисвил?

Пренебрегвайки сарказма на Линк, Ник излезе от колата.

— Защо не отидеш да напълниш корема си, а? — каза той, облегнат намръщено на вратата. — Аз може да се позабавя.

— Каза ми голяма новина — Линк скръсти ръце пред гърдите си и облегна глава назад, сякаш за да демонстрира пред целия свят, че единственото му намерение беше да подремне. — Няма защо да бързаш, Ромео. Аз ще бъда тук.

Ник затръшна вратата толкова силно, че главата на Линк подскочи на облегалката, което му достави подла радост.

Този път той чака само два часа. Когато се върна в колата, изгледа Линк свирепо, за да си спести коментара му и без да каже дума, посегна веднага към телефона.

Същата икономка, същият отговор. Той отново ѝ остави номера си и Магдалена отново не позвъни.

Той предварително знаеше, че тя няма да дойде и във вторник сутринта и се оказа прав. Дори Линк, изтълкувал правилно убийственото изражение на лицето му, когато той затръшна вратата на колата зад себе си малко след осем, мъдро замълча и се съсредоточи само върху шофирането си, когато се отпрати към любимия си снекбар.

Минаваше един часа и двамата току-що бяха огледали един перспективен пазарен имот на брега на Индиана, и сега бързаха към една служебна среща в центъра на Луисвил, когато Ник изпсува на глас и отново грабна телефона.

Той предупредително изгледа Линк, преди да набере номера на Магдалена вероятно за дванадесети път този ден. Както винаги, отговори икономката и думите ѝ бяха абсолютно същите: младата г-жа Форест все още не можеше да дойде на телефона, но тя с удоволствие би приела съобщение за нея. Ник се озвери. Щом икономката бе готова да изслуша съобщение, той ей сега щеше да ѝ предаде едно.

— Идете и кажете на младата г-жа Форест, че на телефона е отново Ник Кинг. Кажете ѝ, че ако до пет минути не дойде, за да говори с мен, след още пет минути лично аз пристигам за този проклет разговор! Можете ли да ѝ предадете това съобщение?

Последва пауза.

— Моля, изчакайте — печално отвърна гласът ѝ и отново последва тишина.

— Ти натовари икономката с дяволско съобщение — критично се обади Линк. — Забрави ли за господин съпруга, или що?

— Иска ми се да мога да забравя за това копеле — процеди през зъби Ник. — Но не мога.

— Тя обаче се е обградила с внушителна обстановка там горе. Имение, комплектувано с шофьор, икономка и така нататък. Не ти ли е минавало през ум, че може би Магдалена не иска да се лиши от всичко това?

— Какво те кара да мислиш, че искам такова нещо от нея?

— Познавам те добре, Ники, момчето ми.

Ник се намръщи към телефона, въпреки че от другия край още не се обаждаше никой.

— Нещо не е наред там, чувствам го.

— Може съпругът ѝ да е побеснял, защото ти си се лепнал за нея като муха за мед — забележката на Линк прозвуча сухо. — Ако аз ѝ бях съпруг, това щеше да ме довърши.

— Да не би да ми казваш, че според теб трябва да се откажа? — Ник насочи гнева си към Линк, който помирително вдигна ръка.

— Хей, човече, охлади страстите си, с теб сме кръвни братя, забрави ли? Зная как беше между вас двамата — никога. Но оттогава мина много време. Не съм чувал нищо, което да ме накара да мисля, че Форест се е оженил за нея насила. Тя го направи по свое собствено желание. Това, което искам да кажа, е, че може би ти трябва да уважиш избора ѝ. Ако тя продължава да ти повтаря, че иска да изчезнеш от живота ѝ, вероятно трябва да ѝ повярваш. Може би трябва да я оставиш намира.

— Забрави това. Тя го прави само заради парите.

— Но може би иска да остане с него пак заради парите — Линк говореше внимателно и нежно, както правеше винаги, когато се опитваше да обясни на малкото си братче онова, което той считаше за неоспорима истина. Навремето бе използвал същия тон, когато бе разяснил на Ник защо двамата имаха различни фамилни имена — просто защото имаха различни бащи. Бе приложил същия тон и когато му каза, че отива в затвора и може би задълго. И съвсем същия тон, когато бе казал на Ник, че Магдалена го е напуснала завинаги и че той трябва да продължи да живее без нея.

Ник усети тона му и премигна от болка, преди да прогони спомените си, свързани с него.

— Нещо там не е наред — повтори упорито той, точно в мига, когато от телефонната слушалка се чу гласът на Магдалена.

— Ник?

Нямаше никакво съмнение — бе нейният глас. Ник облекчено въздъхна. В мислите му вече бе започнала да се прокрадва идеята, че тя можеше дори да е мъртва, че Форест може да я е убил в яростта си, а сега цялото им проклето семейство може би се опитваха да прикрият престъплението. Той сам не можеше да си обясни откъде му бе хрумнала подобна мисъл — може би от оная проклета бележка, която ѝ бе дала *тиа* Глория — но бе готов да се закълне, че на нея наистина ѝ се бе случило нещо лошо. Той бе чувствал това всеки път, когато си помислеше за нея, сякаш внезапно бе осенен от телепатични способности или нещо такова, а трите безкрайни дни, когато не я беше виждал и чувал, само бяха изострили тревожните му предчувствия. Сега, когато тя най-после му говореше, тревогите му малко се уталожиха, но злоещото чувство не изчезна напълно. Глупавите сеанси на *тиа* Глория, каза си той — би трябвало да се отърси най-после от влиянието им.

Може би Магдалена действително просто се бе старала да го избягва, в крайна сметка. Вместо да му подейства зле, кой знае защо, тази мисъл само още повече го успокои.

— Магдалена! Отдавна не сме се виждали! — той се постара гласът му да прозвучи безгрижно и весело.

— Какво, за бога, си казал на Луела? Тя беше вбесена.

— Казах ѝ, че ако не ми позволи да говоря с теб, ще дойда да те видя лично в къщата само пет минути след като ми затвори телефона.

Той я чу как бързо си пое дъх и това го накара да се замисли.

— Не можеш да направиш това! — думите ѝ прозвучаха припряно, сепнато. Той остана с впечатлението, че се изплъзнаха от устата ѝ, преди да ги обмисли.

— И защо да не мога?

— На Лайл няма да му хареса — тя вече бе успяла да се овладее, но в тона ѝ все пак се усещаше нещо, което той не бе в състояние да определи. Не можеше да каже точно какво е, но леко го тревожеше.

— По дяволите Лайл! — безгрижно каза той и напрегнато се заслуша.

Тя се засмя — с крехък, плосък смях, изразяващ горчивото ѝ съгласие. Сега Ник съвсем наостри уши.

— Ти не изведе кучетата на разходка тази сутрин. Също и вчера, и в неделя.

— Откъде знаеш?

— А ти как мислиш? Стоях в проклетата ти гора три часа в неделя, докато дъждът се стичаше във врата ми. А в понеделник се вкочаних от студ. Днес поне беше слънчево.

— В неделя не валеше.

— Беше в шест часа сутринта.

— О! — тонът ѝ леко се смекчи. — Съжалявам, че си чакал напразно. Истината е, че няма да разхождам кучетата още известно време. Болна съм от грип и лежа.

— Ти лежиш заради грип? — недоверието накара думите му да прозвучат като въпрос. Грозните подозрения, които бяха трепнали у него още в мига, когато я бе видял за първи път, набираха сила с всеки нов удар на сърцето му. — Наистина ли си на легло?

— Да. Разговарям с теб от телефона на нощната масичка до леглото ми.

— Но ти никога през живота си не си лежала на легло заради грип — възрази с абсолютна убеденост Ник. Защото Маги бе момиче, което никога не бе забавяло темпото си заради рубеола, дребна шарка или заушки. Той бе свидетел как веднъж една електрическа крушка се бе откъснала от тавана точно когато тя минаваше под нея и бе нарязала главата ѝ така, че тя изгуби поне половин литър кръв и се наложи да ѝ направят петнадесет шева, а още същия следобед излезе да рита топка на улицата. Нямахме такъв грипен вирус по света, който да я задържи на легло в продължение на три дни!

— Е, сега се случи — отговори гневно тя.

— Добре — Ник реши да опита нова тактика. — В такъв случай, кога мислиш, че ще можеш да разхождаш отново кучетата? Искам да кажа, би ли могла да определиш някаква дата? Тогава няма да се налага да вися напразно в гората ти всяка сутрин и да кърша безпомощно пръсти.

Последва кратка пауза.

— Ник...

— Хммм?

— Не искам да висиш из гората. Аз... не искам да те виждам повече.

— Защо? — той не беше обиден или сърдит, защото бе очаквал нещо подобно.

— Знаеш защо.

— Може би е по-добре да ми го кажеш точно. Понякога включвам малко бавно.

— Ти знаеш защо — повтори тя и гласът ѝ отново прозвуча гневно.

— Гониш ли ме, Магдалена? — попита той.

— Щом искаш да го наречеш така — гласът ѝ беше леден.

— Ще трябва да ми го кажеш лично, в лицето.

— Какво?

— Чу ме добре. Ако искаш да се отървеш от мен, ще трябва да ми го кажеш в лицето. След двадесет минути ще бъда пред входната врата на къщата ти. Тогава ще можеш да ми кажеш да се пръждосвам по дяволите, щом искаш точно това. И знаеш ли какво? Ако ми го кажеш в лицето, ще си отида.

— Ник... — в гласа ѝ се почувства паника. — Не искам да идваш тук. *Не искам да идваш тук.* Не можеш ли да разбереш това?

— Защо да не идвам, Магдалена? От какво се страхуваш? От Лайл? — попита той с нежен, изпълнен с разбиране глас и веднага бе награден със забързаното ѝ дишане, прозвучало в слушалката. Тогава всичко му стана ясно. Нямаше съмнение. Причината за уплахата ѝ бе толкова ясна.

Не заради грип бе останала на легло през последните три дни. Но той искаше да я види лично, да се убеди сам, че тя по принцип бе добре и да провери колко тежки бяха нараняванията ѝ. А после щеше да се погрижи това никога да не се случи отново. Без значение какво можеше да му струва.

— Ако дойдеш, аз няма да се срещна с теб.

— О, аз тръгвам, Магдалена — тонът му беше нежен, но непреклонен. — Ще трябва или да излезеш да се срещнеш с мен, или да извикаш полицаите в къщата си, които ще се погрижат да ме

арестуват и хвърлят в затвора. Това е единственият начин да се отървеш от мен, без да ми го кажеш в лицето.

— Не съм облечена, Ник.

— Ами, облечи се тогава — мрачно каза Ник и затвори телефона. Линк го изгледа намръщен.

— След по-малко от час имаме среща в Голд Хауз.

— Отмени я.

— Тя е с ония твърдоглавци от Лексингтън, човече. Всичко е подготвено.

— Да вървят по дяволите! Казах ти, отмени я!

— Гадост — каза Линк и взе телефона. Няколко секунди покъсно той вече обясняваше на някого, че брат му лежал на легло заради грип. Ник бе дотолкова погълнат от собствените си мисли, че дори не обърна внимание на странното му извинение.

— Животът още ли не те е научил да приемаш отказите, братле? — попита Линк, след като бе уверил оня, с когото разговаряше, че ще определят нова среща. — От това, което чух, Магдалена не иска да те вижда.

— Той я е пребил. Тя е била пребита от онова копеле.

— Какво? — Линк го изгледа недоумяващо.

— Чу ме.

— Мръсен кучи син! — лицето на Линк бавно почервения. Той погледна отново брат си. — Сигурен ли си?

— Да, по дяволите. Пали колата, моля те.

— Готово.

Известно време двамата мълчаха. После Линк продължи:

— Но тя не ти каза такава неща, нали? Може би не си разбрал добре.

— Може би. Но едва ли.

— И смяташ да му го върнеш тъпкано?

— А ти как мислиш?

— За бога, да! — гласът на Линк прозвуча почти весело, когато колата стигна до табелата, означаваща края на пътя Ривър Роуд. — Ако ти трябва помощ, само ми дай знак.

— Няма да ми трябва. Но благодаря.

— Винаги до теб, братле. С удоволствие. Всеки идиот, който се осмели да посегне на нашето момиченце, ще трябва да отговаря пред

мен.

— Тук мислим еднакво.

Продължиха в мълчание покрай Охайо. Когато стигнаха до алеята на Уиндърмиър, Ник се изненада от широко разтворените порти. Двамата с Ник се спогледаха. Линк присви рамене и насочи Корвета нагоре по хълма.

Когато излязоха от парка и се озоваха на откритата площ на върха, първото нещо, което привлече вниманието им, бяха около дузината скъпи коли, паркирани по виещата се алея точно пред входа на къщата.

— Нито една от тях не прилича на полицейска — каза Линк и се ухили.

— Вярно — кимна Ник, който бе мислил за същото.

Всички коли бяха паркирани в ляво и изнесени малко в тревата, така че Линк успя да премине с Корвета край тях и да спре точно пред стълбището. Двамата излязоха от колата.

— Хайде, днес поне сме облечени достойно за гостуване при богаташи — каза Линк, оглеждайки доволно себе си, а после и брат си.

До този момент Ник беше забравил, че и двамата бяха с костюми.

— Да — каза той и следван плътно от Линк, се заизкачва по стълбите към внушителната врата на къщата.

За щастие, Лайл почти не бе докоснал лицето ѝ. Беше лесно да покрие с грим избледняващите синини по дясната скула и над дясното око и сега те не се забелязваха дори при внимателно вглеждане. Успокоила се поне заради това, Маги се отдръпна от изящното позлатено огледало, окачено на една от тапицираните в жълта коприна стени на всекидневната. Раната на главата ѝ, където той я беше ритнал, бе прикрита от косата, сега сресана на блестящи, спуснати край лицето ѝ вълни. Синините по врата ѝ, останали от опитите му да я души, бяха прикрити под високата шал-яка на бялата копринена блуза. Широка ѝ тъмносиня жилетка прикриваше леката подутина на гръдния ѝ кош, където нараняванията от юмруците и ритниците му бяха най-тежки. Тясно прилепналият, тъмносин панталон създаваше илюзията, че тя не се стараеше да прикрие нищо. Приключила мисления оглед на вида си, Маги се почувства съвсем уверена, че Ник няма да забележи никаква видима следа от онова, което ѝ бе причинил Лайл. Въпреки това, тя сплете неспокойно пръсти, когато се запъти към единия от големите прозорци, обърнати към алеята. Ник я познаваше толкова добре, а и вече изпитваше известни подозрения. Дали по някакъв начин не бе усетил онова, което не можеше да види?

На края на алеята току-що спираше един яркочервен корвет. Маги беше сигурна, че е на Ник, въпреки че никога не беше виждала колата му. Просто никой от приятелите на Форест не би карал толкова екстравагантно показна кола, а и Ник винаги си бе мечтал за червен корвет. При спомена за това, по устните ѝ пробягна за миг сянката на една бледа усмивка. Но не беше нейната усмивка — тя принадлежеше на едно друго момиче, от някаква друга епоха.

Сега, днес, тя трябваше да убеди Ник, че трябва да си отиде и да не се връща повече.

Ако не успееше, трябваше да заплати непоносимо висока цена. Последниците щяха да разбият сърцето ѝ.

Гърлото ѝ болезнено се сви от неизплаканите сълзи, докато го гледаше как излезе от колата и се изправи до нея. Бе прекрасен пролетен ден — само синьо небе, блестящо слънце и едва раззеленила се трева. Яркожълти нарциси и алени лалета си съперничеха по красотата около нежно ромолящия фонтан в центъра на затревената площ, около която се извиваше алеята. От прозореца тя ясно виждаше Ник. Съвсем необичайно за него, той бе в стоманеносив костюм, белоснежна риза и шоколадовокафява вратовръзка. С прилежно сресаната си буйна черна коса и загорелите, гладко избръснати бузи, той имаше вид на непривично обаятелен банкер или адвокат. Но изглеждаше също до болка познат и много, много скъп човек. Гърлото ѝ се стегна още по-болезнено. За миг болката, която прониза сърцето и душата ѝ, се оказа много по-остра от всяка болка, която бе понесло тялото ѝ.

Но тя нямаше да заплаче. Не трябваше да си позволи да заплаче. Сълзите не помагаха дори в добри времена, а тъкмо сега, когато Ник вземаше стълбите пред вратата ѝ по две наведнъж, те можеха да причинят истинска трагедия. Маги храбро изпъна рамене, вирна брадичка и си каза, че ненапразно бе живяла като Форест през тези дванадесет дълги години. Дори и да не беше постигнала нищо друго, тя поне се бе научила на висшето изкуство на самоконтрола.

Позвъни се. Тя бързо се отдръпна от прозореца и прекоси нервно стаята, за да застане до мраморната камина, разположена в най-отдалечения от вратата ъгъл. Меките, тапицирани в зелен плюш кресла от двете страни на витрината, изглеждаха примамливо удобни, но прецени, че бе рисковано да седне. Ако използваше опората на облегалката, би могла да седне без особена трудност, но болките в мускулите около гърдите ѝ щяха да направят изправянето ѝ от стола после издйнически сковано, а тя не можеше да позволи това.

— Г-жа Форест ви очаква в тази стая.

Тя чу гласа на Луела, натежал от зле прикривано негодувание, само миг преди да се отвори едното крило на двойната врата. Ник си бе спечелил неодобрението на Луела с непрекъснатите си телефонни обаждания през последните три дни и особено с далеч лишеното от такт последно съобщение, което ѝ бе предал и мисълта, че сега той трябваше да изгърпи мрачните погледи на Луела се стори малко

комична на Маги. Затова Ник я видя леко усмихната, когато прекрачи през прага.

Той спря веднага, когато я съзря до камината и я измери с бърз и преценяващ поглед. Това, което подозираше, бе изписано по лицето му, личеше по плътно стиснатите устни и агресивната поза на тялото му. Но тя беше убедена, че нямаше какво да се види, че нямаше начин да *знае* и затова можеше да го посрещне хладнокръвно.

Линк стоеше зад Ник, извисен с половин глава над него и невероятно едър. Смешно, тя бе дотолкова заслепена от Ник, че дори не бе забелязала брат му да слиза от колата и да се изкачва по стълбището. Но присъствието му на тази предполагаемо интимна среща означаваше само едно: Ник бе имал толкова силни подозрения, че беше дошъл подготвен да разкъса Лайл на място.

Стига това да беше възможно. Но не беше. Лайл дори не беше в къщата, а и да беше, Маги никога не би позволила саморазправа с него. Защото трябваше да се съобразява с Дейвид.

Сърцето ѝ се сви при тази мисъл.

Заради доброто на Дейвид тя трябваше да изиграе ролята си блестящо. И защо това ѝ се бе струвало толкова невъзможно? Та тя бе играла тази роля толкова пъти преди.

Но никога с Ник. Ник, който я познаваше така добре...

Луела все още се помайваше пред вратата, явно несигурна дали да остави Маги сама с двамата толкова безпрецедентно нахални посетители. Маги улови погледа и ѝ кимна. Луела се намуси и затвори вратата.

— Ето, повтарям ти го лично: иди си! — каза Маги веднага, когато тримата останаха сами. Най-добрата защита беше добрата и бърза атака, както бе разбрала Маги от собствен труден опит още като малко момиче. С вдигната глава и твърд поглед, отправен към Ник, Маги бе толкова студена и негостоприемна, колкото изобщо някой би могъл да бъде. Тя не се помръдна от мястото си до камината. Вярно, ръцете ѝ бяха свити в юмруци, но той нямаше начин да ги види, скрити дълбоко в джобовете на жилетката ѝ.

— И какво се случи с твоето „здравейте, влезте, няма ли да седнете?“ — без ни най-малък знак, че се е обидил, Ник закрачи към нея с непреклонната решимост на дебнеща пума. Въпреки че навън беше ярък ден, ранното следобедно слънце огряваше къщата под такъв

ъгъл, че стаята, в която се намираха, бе потънала в полумрак, което бе и една от причините тя да избере именно нея. Очите му проблясваха странно зелени в сумрака, докато обхождаха внимателно всеки сантиметър от лицето и тялото ѝ, търсейки следи, които нямаше да могат да открият.

— Твоите думи бяха, че ако ти кажа в лицето да вървиш по дяволите, ти ще го направиш. И ето, казвам ти: Върви по дяволите! — тя не трепна дори за миг.

Той вече се бе спрял пред нея и продължаваше да я наблюдава, сега почти развеселено.

— Знаеш колко много мразя, когато те чувам да проклинаш — каза той и лицето му, до този момент застинало в каменна маска, леко се разведри. — Май ще трябва да измия устата ти със сапун.

Маги присви устни, внезапно объркана от неочакваната шеговита нотка в ситуация, която тя считаше за смъртно сериозна.

— Защо настояваш да направиш нещата трудни? Казвам ти, че не те искам тук. Моля те, върви си и не се връщай повече.

— Звучи почти така, като че ли наистина говориш сериозно.

— Аз *наистина* говоря сериозно. Какво трябва да кажа, за да те убедя? Изчезвай, измитай се, обирай си крушите?

— Той ти е причинил физическа болка, нали, Магдалена?

Тя не беше очаквала пряка фронтална атака. Самата нежност в тона му едва не я погуби.

— Не! Исках да кажа, не зная за какво говориш! Ти каза, че ще си отидеш!

— Излъгах те — каза Ник и се приближи съвсем до нея, почти докосвайки се до тялото ѝ, а очите му отново затърсиха по всяко милиметърче от нея, съсредоточавайки се с опасна проникателност. Камината зад нея не ѝ даваше възможност да отстъпи.

— Махни се от лицето ми, ти, тъпоглаво говедо! — потърси помощ в острия си език тя.

— Кажи ми истината, Магдалена. Това съм аз, Ник. И съм на твоя страна, помниш ли? — ръцете му се стрелнаха напред, за да обхванат главата ѝ, и заровил дълбоко пръсти в гъстия водопад на косата ѝ, той наклони лицето ѝ назад така, че тя нямаше избор — трябваше или да затвори очи, или да срещне погледа му.

Болката, която я прониза щом пръстите му попаднаха на незарасналата рана, бе толкова остра и неочаквана, че Маги извика и дръпна главата си.

Очите им се срещнаха. За момент никой от двамата не каза нищо: просто продължиха да се гледат безмълвно, с изпълнени с ужасяващо прозрение очи.

Мисълта, която се заблъска в съзнанието на Маги, беше само една: *вече няма смисъл да го лъжа*. Доказваше ѝ го изражението на лицето му, застиналата му, абсолютно неподвижна поза, внезапно спрелият му дъх.

— Ела тук — каза мрачно Ник и после протегна ръка към нея.

— Недей! — колкото и безнадеждно да беше положението ѝ, тя продължи инстинктивната си борба. Ръката му обхвана рамото ѝ, притегли я към себе си.

— Престани да се държиш глупаво, Магдалена.

Гласът на Ник бе странна смесица от напрежение и нежност, която сломи съпротивата ѝ, прилагайки само минимално нужната сила. Линк, извисил се зад него, ѝ се скара над рамото на брат си.

— Остави го да види, момиченце — мекият му тон бе в противоречие със строгото му изражение. — Ние и двамата те обичаме, нали знаеш?

Тя наистина знаеше и точно споменът за обичта им най-последно прекърши и последните ѝ съпротивителни сили. Нямахше воля да се противопостави, когато Ник внимателно раздели косата ѝ и намери раната, която положително изглеждаше ужасно дълга, възпалена и все още отворена. Бе кървяла много силно, толкова много, че преди да я остави свита на пода, Лайл ѝ бе хвърлил една хавлия и ѝ бе заповядал да я увие около главата си, за да не повреди скъпия килим.

— Би ли погледнал това? — обърна се Ник към брат си, а после двамата размениха мрачни погледи.

— Къде още те нарани той, *querida*? — Ник пусна косата ѝ. Гласът му беше нежен като допира на ръцете му.

— Няма значение. Наистина — тя вече се владееше с мъка. Сега, когато Ник знаеше, Маги внезапно се почувства слаба и тялото ѝ заплашваше да престане да ѝ се подчинява. Но разбираше добре причината — след като една от най-дълбоко скритите ѝ, най-страшни тайни се бе оказала внезапно извадена на показ, стоманената ѝ

решимост, която ѝ бе давала сили да таи в себе си толкова много неща през всичките тези години, просто бе започнала да я напуска. Така, сякаш силата на волята ѝ бе контейнер, в който неочаквано се бе появила утечка.

— За мен има значение. Ти имаш значение за мен. Тя знаеше, че е така. Не се съмняваше дори за миг.

Разбираше го по лицето му, гласа му, по ръцете му. И внезапно се разтрепери, чувствата, които се бе старала да потиска с години, оживяха отново. Най-после някой знаеше и страдаше заради това, което бе изстрадала самата тя.

Ник знаеше. И го болеше.

Ръцете ѝ неволно потръпнаха и несъзнателно докоснаха гърдите ѝ, шията ѝ.

— Там ли те удари? Мога ли да разкопчея блузата ти?

Маги бе завладяна от прекалено силни чувства, за да отговори и само кимна. Трепереше цялата и коленете ѝ се подкосяваха. Ник много внимателно издърпа блузата ѝ от колана на джинсите. Когато започна да разкопчава копчетата, Линк, реагирайки като джентълменът, за който никой не би и подозирал, че съществува у него, тактично се обърна с гръб.

— Опитал се е да я удуши — констатацията на Ник бе предизвикана от синкавите следи по шията ѝ, оставени от пръстите на Лайл и бе предназначена за Линк. После, като продължи да разтваря блузата и под фината дантела на сутиена ѝ се разкри невероятната гледка на пурпурните и жълти петна по гърдния ѝ кош, Ник грозно изпсува. Единствената дума, която използва, бе кратка, сбита и много мръсна. Маги никога, по никакъв повод, не бе я чувала от него преди.

— Какво има? — попита Линк, все още с гръб към тях.

— Пребил я е едва ли не до смърт — гласът на Ник прозвуча почти нормално, но изражението му бе свирепо: беше ужасно. От него лъхаше желание за убийство — от погледа, стиснатата челюст, от внезапния сив оттенък на бузите. Маги никога досега не го бе виждала в такова състояние и то я плашеше. Тя вдигна ръка и придърпа краищата на блузата си. Очите им се срещнаха.

— Къде е той?

Бе съвсем ясно кого има предвид. Маги сведе поглед и се опита да закопчее блузата си, но ръцете ѝ трепереха толкова много, че не

успя още при първото копче.

— Къде е той, Магдалена? — ужасната нежност в гласа му бе пострашна от всяко проклинане и заплаха.

— Няма го. Замина рано в неделя сутринта за три седмици. И взе със себе си Дейвид — гласът ѝ премина в шепот, когато изрече името на сина си. — Заминаха да търсят училище-пансион в чужбина. Лайл каза, че ако аз не се отърва от теб и не започна да се държа прилично, той ще изпрати Дейвид в пансион още през юни и ще направи така, че аз да го видя отново едва когато е пораснал.

— Кучият му син! — при тези думи Ник рязко се извърна и свирепо сви юмруци.

— Той не може да направи това — продължи малко по-спокойно той, когато ужасната мъка на Маги започна бавно и неумолимо да преобразява лицето ѝ. Долната ѝ устна затрепери, бузите ѝ се сбръчкаха и очите ѝ се наляха със сълзи. Когато той протегна ръце към нея и я притегли в обятията си, тя не се съпротиви. Притисната до силното му тяло, обгърнатата от никога незабравената топлина и мириса му, почувствала отново закрилата му, Маги сведе чело на гърдите му като малко, изморено дете. Той ѝ заговори тихо: — Не се страхувай, мила. Той не може да направи това. Давам ти думата си. Ти ми вярваш, нали? Той не може да направи това.

— Лайл Форест може да направи всяко проклето нещо, което реши — горчиво каза Маги, заровила лице в меката коприна на вратовръзката му и за нейна изненада, горещите сълзи бликнаха като гейзер от очите ѝ.

Чу как някой отвори вратата зад гърба ѝ, но не си направи труда да се обърне, за да види кой е. Въздържани толкова дълго, сълзите ѝ вече не можеха да спрат. Стичаха се по бузите ѝ като поройни реки, придружавани от хлипове, разтърсващи цялото ѝ тяло, а двете ѝ ръце се бяха вкопчили безпомощно в ризата на Ник.

— Вероятно съм забравила очилата си някъде тук... — каза един раздразнен женски глас. Ник, вдигнал поглед над главата на Маги, стегна тялото си в мига, в който жената млъкна изненадана. Маги знаеше добре каква гледка представляваха в момента за всеки, който можеше да ги види. И мълвата след това, която щеше да забавлява висшето общество на Луисвил в продължение на седмици. Сигурно думи като: „Знаеш ли, младата г-жа Форест, която всъщност не е една

от тях, представяш ли си... с раздърпана блуза, разплакана горчиво в прегръдките на един висок, тъмен, як на вид непознат, докато един друг, също толкова опасен на вид здравеняк, стоеше на стража...“ Странното беше, че това сега дори не можеше да я развълнува.

За пръв път от дванадесет години Маги бе изгубила напълно контрол върху себе си.

— По дяволите с цялата тази работа! — промърмори Ник. После, за нейна изненада, тя усети как той внезапно я вдигна на ръце и понесе нанякъде. Носейки я така, че лицето и разкопчаната ѝ блуза да останат скрити до тялото му, той бързо излезе от стаята.

Той се бе затичал надолу по стълбите с нея, спускайки се по тях с лекотата на акробат, когато Маги случайно погледна назад през рамото му и видя изумената тълпа, събрала се да ги наблюдава от вратата на Уиндърмиър. Сред тях свекърва ѝ, разбира се, и Люси, както и онези от партито им за бридж. Около двадесет жени, вероятно, и всички с широко разтворени очи и зяпнали от учудване уста.

После Линк отвори вратата на корвета и Ник се плъзна вътре на седалката, все още притиснал я в скута си. Зад тях вратата се затвори с трясък. Само след няколко секунди Линк се плъзна по седалката до тях, включи мотора и корветът се спусна тихо надолу по алеята.

Маги не можеше да се овладее. Продължи да плаче до края на пътуването им. С лице, сгусено до рамото на Ник и разтърсвана от хлипове, тя имаше съвсем смътна представа, че преминаха по моста над реката, водещ до бреговете на Индиана, а после продължиха по безкрайно много криволичещи второстепенни пътища, отвеждащи ги бог знае къде. Не че това я тревожеше. Тя имаше пълно доверие в Ник.

— Шшт, тихо вече, всичко ще се оправи — повтаряше до ухото ѝ Ник все същата фраза в най-различни вариации, докато продължаваше да я притиска към себе си, но тя не можеше да спре. Той и Линк вероятно си бяха разменили няколко фрази, но Маги не беше ги чула. Бяха ѝ останали сили само за сълзи.

Когато колата най-после спря, Ник излезе навън, без дори да разхлаби прегръдката си. Кое то беше хубаво, защото Маги продължаваше да хлипа на рамото му, обвила ръце около шията му така, сякаш никога нямаше да го пусне. Той бе прекарал едната си ръка под коленете ѝ, а с другата придържаше гърба ѝ.

— Кажи на всички да излязат, чуваш ли? — чу Маги Ник да казва на брат си, който им бе отворил вратата на колата и все още я държеше, докато му говореше над главата ѝ.

Тя не разбра какво отговори Линк, но вероятно той се бе подчинил, защото Ник се обърна и я понесе през затревения двор без повече думи. Размътеното ѝ съзнание само смътно регистрира някаква пра стара двуетажна селска къща, която печално се нуждаеше от нов слой бяла боя и трима-четирима непознати мъже на предната веранда, приведени над някаква географска карта. Те всички вдигнаха погледи с еднакво изненадани изражения по лицата, когато Ник се изкачи по ниските стълби. Но по някаква причина — може би разчели мълчаливото предупреждение на Ник, или впечатлени от безпомощно разплаканата жена в ръцете му, не последва никакъв коментар или поне нищо, което тя би могла да чуе. Линк вероятно бе вървял точно зад тях, защото вратата се отвори, без да се налагат да забавят ход.

После се затвори по същия магически начин. Тя бе пренесена през хладен коридор, преди Ник да стигне до стаята, която вероятно бе всекидневната и да седне на едно раздърпано, силно издуто кресло, все още придържайки я в скута си.

Сгушена в него, Маги продължи да хлипа и стене още поне десетина минути, преди бурята у нея да започне да утихва. Ник я държеше през цялото време и ѝ шепнеше думи като: „Шшт, мила“, „Хайде, успокой се“, докато галеше нежно косата и раменете ѝ.

Когато всичко свърши, той не промени позата си. Тя остана да лежи в ръцете му като едно много изморено дете, отпуснала безсилно тялото си, затворила очи. След което вероятно бе заспала, защото следващия път, когато съзнанието ѝ доста неясно възприе обстановката, стаята, преди осветена с приглушена слънчева светлина, сега бе потънала в мрак. През незакрития с перде прозорец, тя видя, че вън бе настъпил полумрак.

Тя още се намираше в скута на Ник, облегла глава във вдлъбнатината между рамото и шията му, обвила лявата си ръка около врата му, сгушила дясната присвита между телата им и отпуснала изцяло тялото си. Ръцете му я бяха прегърнали, придържайки я до гърдите му.

Бавно, с наслада, Маги погълна всеки детайл на позата си, докато се пробуждаше напълно. Рамото на Ник бе широко и силно под главата ѝ. Ухото ѝ, притиснато до гърдите му, долавяше равномерния ритъм на сърцето му. Гладката материя на ризата му покриваше плещи, които бяха здрави, солидни и излъчваха топлина.

Сключени около талията ѝ, ръцете му бяха набъбнали от мускули, способни както да я защитават, така и да я утешат. Чувстваше твърдите му, но странно удобни бедра. Той бе силен мъж. Мъж, способен да се грижи за своите. А тя беше негова. Една необорима истина.

Сгушена в него, Маги си помисли: *завърнах се у дома*. И тази мисъл я разтърси.

Тя се размърда, изправи гърба си и откри, че той я наблюдаваше.

Когато смутено премигна към него, той смачка цигарата, която бе запалил и ѝ се усмихна, с изпълнени с нежност очи. Бе облегла глава на пъстроцветната дамаска на креслото и тялото му бе тежко и отпуснато под нейното. Имаше изморен вид.

— По-добре ли си? — попита той и тя му кимна. В присъствието на всеки друг мъж тя би се почувствала длъжна да се извини, че бе плакала толкова много. Но с нея беше Ник. И нямаше да получи извинение, защото бе излишно: той бе нейната душа-близък. Да се извини на него, би означавало да се извинява на самата себе си.

— Сигурно не се чувстваш удобно така — каза тя. — Имам чувството, че съм спала часове.

— Около три часа — потвърди той. — Ако може да се съди по ударите на часовника от кухнята, току-що стана шест часа.

— Можеше да ме събудиш или поне да ме оставиш на оня диван — а диванът беше до тях, съвсем близо до креслото, огромен и покрит с овехтяла, плюшена покривка. И независимо че беше толкова стар, изглеждаше съвсем удобен.

— Можех. И ако исках, щях да го направя.

— Къде сме? — намествайки се спокойно на коленете му така, сякаш той беше просто стол, Маги се огледа из стаята.

— В Старлайт, Индиана. Линк и аз живеем временно тук. Наехме тази ферма.

— О! — беше я обзела леност и някакво чувство на безтегловност, сякаш всичките ѝ сили бяха изтекли заедно със сълзите. Боляха я ребрата, но болката беше нищо в сравнение с онази в началото и просто можеше да я игнорира. — Помниш ли как като деца винаги мечтаехме да живеем във ферма?

— Помня — той леко се усмихна. Облегнала глава на рамото му с гръб към него, тя всъщност не можеше да види лицето му, но почувства усмивката му, раздвижила леко мускулчетата на бузата му. Твърдата му, набола след сутрешното бръснене брада, одраска слепоочието ѝ, когато той обърна глава. — А твоята най-голяма амбиция в живота беше да храниш пилетата всяка сутрин.

— Но трябва да признаеш, че беше хубава и проста амбиция — въздъхна Маги, когато реалността реши отново да ѝ напомни безжалостно за себе си. — Лошо, че не се придържах само към нея. Защото забърках истинска каша от всичко.

— Нищо, което да не може да се оправи — Ник я притисна поплътно към себе си, но не прекалено силно, вероятно защото не искаше да засегне наранените ѝ ребра. Независимо от всичко, Маги се почувства страшно защитена в прегръдката му.

— Иска ми се да можех да споделя увереността ти. Но не трябваше да ме отвличаш оттам по този начин. Това бяха бридж-партньорките на свекърва ми и мога да се обзаложа, че историята е обходила вече целия град.

Тя бе готова да се изрази с много по-цветисти думи, но се въздържа, защото не искаше Ник отново да ѝ се скара за вулгарния ѝ език. В момента не беше в настроение да дразни Ник.

— И какво? Ще поискаш развод — заяви той направо и уверено с тон, който не търпеше възражения.

Маги не каза нищо, но почувства нарасналото му напрежение.

— По дяволите, Магдалена! Не се опитвай дори да си мислиш да се върнеш при онова копеле! Забранявам това, чуваш ли?

Независимо от всичко, думите му я накараха да се усмихне.

— Ти винаги си обичал да командваш.

Той махна ръцете си от тялото ѝ и вкопчи така здраво пръсти в облегалките на креслото, че кокалчетата му побеляха и Маги разбра, че той бе предпочел да я пусне, защото вече не беше сигурен, че прегръдката му щеше да остане нежна. С гърба и бедрата си тя усети как мускулите на тялото му се стегнаха от гняв. Толкова за напразните ѝ старания да не го раздразни. Дори нямаше нужда да му обяснява какво си мисли, защото той и без това го знаеше. Познаваше я за жалост прекалено добре.

Главата ѝ все още почиваше на рамото му и тя се обърна към него тъкмо навреме, за да види ярките червени петна, плъзнали нагоре по бузите му и достигнали чак до върха на ушите му. Това, според собствения ѝ опит, означаваше, че Ник наистина се бе ядосал много, извънредно много.

— Ще ти дам право на избор — каза той, пронизващ лицето ѝ с погледа си. — Или се развеждаш, или оставаш вдовица. Толкова просто.

— Ник — внимателно му каза тя. — Съществува Дейвид.

— По дяволите с Дейвид!

— Не казвай това — реагира бързо тя. — Никога, никога не казвай това. Той е мой син.

— А ти си негова майка — отвърна Ник през здраво стиснати зъби. — Как мислиш би се чувствал той, ако можеше да види какво е направил баща му с теб? Мислиш ли, че той иска да бъдеш пребивана,

докато се покриеш цялата със синини? Ако позициите ви бяха разменени, ако, за да остане с теб, Дейвид трябва да понася някой зъл, агресивен мъж, който да го използва като тренировъчен боксов чувал, ти какво решение би поискала от него?

Последва тишина. Маги никога не беше разсъждавала по проблема от тази гледна точка. После каза:

— Това е различно.

— Различно, как ли не!

Степените на гневна възбуда на Ник се измерваха и с друго — с често използваните проклетия. Той правеше това само когато нещо наистина го беше разстроило силно. Да проклина, особено в присъствието на жени, бе недостатък, който Ник всъщност нямаше. Както не обичаше да чува и нея да си служи с нецензурни думи. Когато двамата бяха хлапета, тя се забавляваше изключително много, като си поставяше за цел да запомни най-циничните и най-долнопробни мръсотии, които достигаха до ушите ѝ, а после да го наблюдава как побесняваше, когато нарочно ги използваше за негова сметка.

— Обикновено не е толкова лошо. Той ми нанесе толкова тежък побой само веднъж преди и това се случи преди много, много години. Когато Дейвид беше още бебе. Понякога ми удря плесница, когато направя нещо, което не му харесва, или един-два юмручни удара, или ми извива ръката, както се случи преди няколко дни, но вече от години не го е правил толкова жестоко, колкото сега. Той предпочита много повече да ме контролира, всявайки ми страх.

— За Бога, аз *наистина* ще го убия! — страстно реагира Ник. — Но защо не си го напуснала още преди години?

— Заради Дейвид — изморено каза Маги, вече убедена, че Ник нямаше да може да я разбере. — Той никога няма да ми позволи да взема Дейвид.

— Той позволява ли си да удря детето? — Ник овладяваше гласа си с мъка.

Маги се засмя — сухо и пресилено.

— Бих го напуснала още в момента, ако си позволеше да вдигне ръка на Дейвид. Бих откраднала Дейвид и бих избягала, пращайки по дяволите всякакви последици. Обаче съм напълно убедена, че Лайл никога не би направил нищо, с което да нарани Дейвид. По своя собствен изопачен начин, той обича детето, а Дейвид буквално

боготвори земята, по която стъпва Лайл. Понякога си мисля, че Дейвид е... почти... повече негов син, отколкото мой.

Болеше я да го каже, още повече пред Ник. Но беше истина. Една от причините, поради които се боеше да отнеме Дейвид от Лайл беше тази, че ако имаше право на избор, Дейвид вероятно би избрал да остане с Лайл, вместо с нея. Лайл беше ненадминат атлет, постигащ резултати във всеки спорт, с който се захванеше: голф, тенис, плуване, яхти, ски. Той бе привлекателен, самоуверен, неизменно мъжът, който командваше парада. Практически всеки в Луисвил само питаше: „Колко високо?“, когато Лайл заповядаше: „Скачай!“. Дейвид бе замаян от тези факти, както и от ореола на сила и неприкосновеност, витаещи около Лайл. А и Дейвид беше възпитаван като наследника, като лъвчето на могъщия лъв. Уиндърмиър и всичко останало към него, един ден щеше да принадлежи на Дейвид и той го знаеше добре. Как можеше да съперничи на това съвсем обикновенният факт, че Маги бе негова майка и го обичаше?

Тя мразеше Лайл, боеше се от него и бе нещастна като негова съпруга. Ужасяваше се от влиянието, което той оказваше върху сина ѝ. С всяка частица на своето аз, тя се молеше да бе възможно да използва поне малко от така прехвалената психична мощ на *тия* Глория, за да изсмуче жизнените сокове на Лайл. Но не можеше и при всеки сблъсък между двамата, включително развод, тя щеше да се окаже победената и не се съмняваше в това. Лайл държеше всички карти. В нейната ръка имаше само един коз, а той бе жалко слаб в сравнение с неговите. Ако го използваше, вероятно щеше да причини лоша, непоправима рана на Дейвид. И в крайна сметка, можеше да се окаже така, че да не е спечелила абсолютно нищо.

Нямаше право да се бори за собственото си щастие, за сметка на това на сина си. И нямаше дори да се опитва да рискува щастието на сина си. Нямаше да го направи никога.

— Някой друг знае ли, че той те бие? Майка му, или икономката? Маги поклати глава.

— Аз... не, не мисля, че знаят. Аз... не исках те да научават. Почистих кръвта, която изтече, след като той ме ритна по главата и после, когато разбрах, че ми е трудно да се движа, останах на легло. Казах им, че съм се разболяла от грип.

— Не изкрещя ли? Не викаше ли за помощ?

— Не исках Вирджиния да чуе — гласът ѝ беше глух, почти неразбираем. — Не исках никой да чуе.

Той отново изруга.

— Вероятно трябва да те прегледа лекар — каза след малко, като че ли мислеше на глас. — Тази рана на главата ти трябва да се види, а може и да ти е пукнал някое ребро или кой знае какво още.

— Не! — рязко отказа Маги.

— Защо не?

— Защото не искам! — Маги се поколеба, след това реши да му признае истината. Добави малко по-тихо: — Ще се срамувам твърде много от това.

— Ще се срамуваш! Ти? — Ник се ядоса, но бе същевременно и изумен. — Ти не си направила нищо!

— Зная, но... — Маги въздъхна, вече изморена от дискусията, която явно щеше да продължи безплодно така през цялата нощ. — Не можем ли да оставим този разговор за по-късно, моля те? Боли ме главата, трябва да използвам тоалетната, и освен това умирам от глад.

— Но няма да се върнеш при Форест, дори ако трябва да те държа до края на живота ти прикована с белезници за ръката ми — гласът на Ник прозвуча така, сякаш бе на границата да се задуши от потискания си гняв.

— Това ще ми хареса — каза Маги с мимолетна усмивка, надявайки се да разведри атмосферата, преди Ник наистина да избухне.

— Говоря сериозно, по дяволите!

— Зная. Аз също.

Ник я загледа гневно:

— Магдалена, ти имаш ужасна рана на главата си и синини почти по цялото си тяло. Вече стана ясен факта, че този кучи син, съпругът ти, те е ужасил така, че те е отказал от секса. Тогава защо, по дяволите, така внезапно премигваш срещу мен с тези твои големи кафяви очи и правиш всичко възможно, сякаш за да ме предизвикаш да те целуна?

— Защото старите навици умират бавно — отвърна дръзко Маги и му намигна. С него Маги винаги се бе чувствала в безопасност и знаеше прекрасно, че нямаше никакъв риск той да изгуби контрол върху себе си дотолкова, че да я повали на пода и да си вземе каквото

поиска, без да иска съгласието си. Ето защо не виждаше никаква опасност да го подразни поне мъничко. И беше така изморена да се чувства непрекъснато потисната и изплашена. Последните три дни бяха едни от най-нещастните в живота ѝ. Искаше ѝ се да бъде щастлива, докато все още можеше. Тъй като половината хора в Луисвил вече положително знаеха, че Ник я бе отвел със себе си, а другата половина щяха да го научат до сутринта, нямаше начин случаят да не достигне до ушите на Лайл. А Лайл щеше да излезе от кожата си от ярост. Перспективата за това я плашеше, но си имаше и своята добра страна: той щеше да бъде толкова вбесен от това, че каквото и друго да се случеше още, то просто нямаше как да влоши положението.

Той щеше да отсъства от града още две седмици и половина. Маги щеше да си открадне тези дни с Ник.

След това щеше да вземе решението си. Ако трябваше да изтърпи наказанието на Лайл, добре — щеше да го изтърпи. Но засега, поне за известно време, щеше да престане да мисли за него и за всичките си тревоги. За да си открадне малко щастие.

И нима две седмици бяха прекалено висока награда за дванадесет години?

— Стани от коленете ми, магьоснице.

Почувствал промяната в настроението ѝ, Ник се съобрази с нея, въпреки че и двамата знаеха, че битката не беше приключила. Той плесна леко по бедрото — и сигурно нямаше да бъде толкова леко, ако не се опасяваше, че тя има синини и там — и Маги стъпи на пода, учудена, че не се чувстваше особено стабилна на краката си. Той се изправи зад нея, направи гримаса, когато почувства прилива на кръв в мускулите си, останали прекалено дълго в една и съща позиция и обгърна раменете ѝ с ръка, помагайки с това и на нея, и на себе си.

— Тоалетната е нататък — каза той, посочвайки с ръка към една врата, която едва се забелязваше в края на коридора. — Аз ще отида в кухнята, за да видя какво има за ядене. Ако ти се завие свят или имаш нужда от помощ, просто извикай.

— Да, сър — каза тя, усмихвайки му се весело през рамо и тръгна по коридора.

В банята тя най-после намери време да закопчее блузата си, изми ръцете си и направи гримаса в огледалото. Косата ѝ беше щръкнала и

разбъркана около лицето като гнездото на катеричка, направено от ръждиво червеникави есенни листа. От сълзите очите ѝ бяха подути и подпухнали, а бузите ѝ бяха толкова бледи, сякаш току-що бе преживяла среща с граф Дракула. Гримът, с който толкова внимателно бе прикрила синините си, сега бе изчезнал, по всяка вероятност, за да се премести върху ризата на Ник. По устните ѝ не бе останала и следа от червило, но черното петно под едното ѝ око бе неоспоримо доказателство, че тушът ѝ за мигли не беше толкова водоустойчив, колкото твърдяха в рекламите. Въобще изглеждаше ужасно и не можеше да се понася.

Тя уви косата си на стегнат възел на тила и изми лицето си със сапун и студена вода, давайки си сметка, че вече нямаше значение дали Ник ще види синините по челото и бузата ѝ, защото те бяха нищо в сравнение с онези, които бе видял. Приключила с това, тя изплакна устата си с вода. После много внимателно — заради раната, която все още бе много чувствителна — приглади косата си с гребена, който видя на шкафчето зад тоалетната. Прерови шкафчето, търсейки нещо, което вероятно би могло да ѝ послужи вместо козметика, но нямаше, късмет. Намери обаче една опаковка тилебол и взе две таблетки, преглъщайки ги с шепа вода, надявайки се пулсиращата болка в главата ѝ да се уталожил след няколко минути.

Почувствала се за пръв път относително добре за последните три дни, тя излезе от банята и се насочи към единствената стая, от която се виждаше светлина.

Оказа се типична селска кухня с боядисани в бяло шкафове и печка, под, покрит с линолеум на точки и червеникавокафяви пердета. Една голяма маса с хромирани крака — несъмнено поставена тук още през петдесетте години — заемаше гордо мястото си в единия ъгъл, под редица от малки прозорци. Ник вече бе сложил на нея две чинии и прибори, пластмасова кутия с масло, а в средата — две картонени поставки със сол и пипер. Самият Ник бе приведен пред отворената фурна, с готварска ръкавица на едната ръка и дълга вилица в другата. Докато тя го наблюдаваше, той обърна втората от двете цвъртящи пържолки, после избути тигана навътре под скарата и затвори вратичката. Сега беше само с бялата си риза и сивия панталон, а ризата бе разкопчана на врата и ръкавите ѝ бяха навити над лактите, разкривайки здравите му, стегнати мускули. Лицето му бе зачервено от

горещината на фурната, косата разрошена, а бузите и брадата му потъмнели от наболата брада.

Изглеждаше ѝ по-красив от всеки друг мъж, когото някога бе срещала в живота си.

— Мирише хубаво — каза тя и пристъпи от вратата.

Той се обърна към нея усмихнат.

— Хей, за разлика от теб, аз съм добър готвач, помниш ли? Освен ако не си доразвила способностите си след онази последна прегоряла вечеря, която ми бе предложила.

— Не много — призна тя и се приближи към него, за да надникне с интерес през рамото му към съдържанието на тенджерите върху печката. В едната тихо вряха царевични зърна, а в другата — грах с разтопено краве масло.

— Впечатлена съм — каза тя, когато коремът ѝ се обади, за да потвърди.

— Тогава сядай. Ще бъде готово след минута.

Маги тръгна към масата, но после се поколеба.

— Трябва да се обадя в Уиндърмиър, за да им кажа, че не съм била отвлечена или нещо подобно. Преди те наистина да се разтревожат и да извършат нещо глупаво, като да позвънят на полицията или на Лайл — никак не ѝ се искаше да повдига отново темата за Лайл, освен ако не беше абсолютно наложително. Но наистина трябваше да се обади в Уиндърмиър, а не искаше да го прави зад гърба на Ник. Беше решила докато е жива никога повече да не лъже Ник.

Ник се обърна към нея — с вилица в ръка — и се намръщи. Тя отвърна смело на погледа му.

— Обади се тогава — каза най-после той. — Но няма да се върнеш там.

— Казала ли съм, че ще се върна?

Ник скептично сви устни.

— Телефонът е на стената — каза той и отново се обърна към печката.

— Но *кой* беше този мъж? — тросна се пискливо Люси веднага, след като разбра, че на телефона беше Маги. Маги съжали, че не затвори слушалката още щом чу гласа на етърва си. Беше по-добре да говори с Вирджиния. Въпреки, че и в това не беше сигурна. Може би Вирджиния щеше да ѝ зададе въпроси, на които тъкмо сега, в този момент, тя не беше готова да отговори.

— Един приятел — гласът ѝ прозвуча хладно.

— Любовна авантюра ли имаш с него?

— Не. И не мисля, че това е твоя работа, нали?

— Всички мислят, че ти е любовник. Трябваше да видиш физиономията на Линда Брандли! О, и на Кони Мейсънс! Те бяха шокирани — шокирани! Както и всички ние! Мама почти припадна и се почувства толкова слаба, че вече си легна. В шест часа! За което не я обвинявам: ти прегръщаше оня мъж в къщата ни полуразсъблечена! А после той да те изнесе така от къщата ни пред очите на приятелите ни! Не, никога няма да преживеем този срам! Лайл просто ще умре, когато чуе! Вече се обадох, че искам да говоря с него, въпреки че сега той е на път между два града и сигурно ще минат два дни, преди да получи съобщението ми. Мама непрекъснато ме моли да не му казвам, но аз мисля, че това е мой дълг. Не искам да ти причинявам неприятности, Маги, но той така или иначе ще го чуе от някого, повярвай ми, затова мисля, че е по-добре да го научи от собственото си семейство...

— Люси — прекъсна я Маги, неспособна да слуша повече, когато стомахът ѝ се бе присвил от нерви. Тя вече почти можеше да усети пипалата на Лайл, протягащи се към нея, сякаш той можеше да я грабне и върне обратно дори по телефонния кабел. — Позвъних, за да кажа на Вирджиния, че ще отсъствам няколко дни. Ще остана при приятели.

— Приятели! — изсумтя Люси. — Не ме обиждай, като ме вземаш за глупачка! Ти си с оня мъж! Кой е той, в крайна сметка? Сара каза, че сигурно е твоят някогашен любим, когато Бъфи бе довела на

тържеството за рождения ти ден, но не може да си спомни името му. Ще позвъни на Бъфи, за да я попита.

— Предай ѝ да не си прави този труд — гласът на Маги вече беше се превърнал в лед. — Името му е Ник. Ник Кинг. К-и-н-г, разбра ли добре? И да, той е наистина приятелят, при когото съм отседнала. Така че сега ще можеш да разкажеш подробно на Лайл, когато се свържеш с него.

— Ти... да му *изневеряваш* така безочливо! — кресна шокирана Люси.

— Би ли предала на Вирджиния, че ще поддържам връзка с вас? — каза Маги и затвори телефона. Когато окачи слушалката, забеляза с изненада, че ръцете ѝ трепереха.

— Кучка! — каза тихо на стената тя. После по-високо: — Кучка!

— Хей. Добре ли си — Ник я прегърна, приближил се безшумно зад нея и я притегли към себе си. За момент тя остана вцепенена в прегръдката му, после се отпусна на гърдите му. Почувства топлината на ръцете му около талията си. Почти несъзнателно, ръцете ѝ се плъзнаха по меките като коприна косъмчета над силно изпъкналите им мускули.

— Беше сестрата на Лайл. Тя е точно като него.

— Значи кучка — имитира я полушеговито той. Нещо от начина, по който го каза, накара Маги да започне да се усмихва, независимо от всичко.

— Точно така — потвърди тя.

— Не се съмнявам дори за минута.

— Искаше да научи кой си.

— Чух. Хубаво, че ти ѝ отговори съвсем ясно.

Маги се поколеба, после изказа с думи мисълта, която я тревожеше от мига, в който бе затворила телефона.

— Ник... може би е по-добре да отида в някой хотел. Не искам да ти създавам неприятности с Лайл. Той може да бъде... жесток.

— Магдалена, време е да запомниш едно: аз не се страхувам от Лайл Форест. И ти оставаш тук. Освен ако... искаш ли да отидеш в хотел? — той зададе въпроса си с променен тон, като че ли внезапно се бе замислил, че тя можеше и да не желае да остане при него.

— Не — каза тя, отхвърляйки опасенията му.

— Много добре! — отвърна ведро той.

— Тя ме обвини в изневяра — Маги знаеше, че беше глупаво, но обвинението я бе засегнало.

— Така ли? — въпреки че ръцете му не я притиснаха по-силно — явно не искаше да ѝ причини допълнителна болка заради синините — мускулите му видимо се стегнаха. Маги почувства как се втвърдиха под пръстите ѝ. — Не се тревожи за това. Тя греши.

— Искане ми се да не грешеше — гласът на Маги потръпна от неочаквана страст и тя се обърна към него с разширени и жадни очи. Въпреки че самата тя бе висока, той се извисяваше почти с една глава над нея. Плещите му бяха широки, ръцете силни, тялото мускулесто. С лице на разбойник или не, той *наистина* беше красив с тази своя черна коса, лениви, кафяво-зелени очи и строгото си, загоряло, бронзово лице. И сексапилен. И много, много мъжествен. Всяка нормална жена би се задъхвала от желание по него. Както някога се бе чувствала самата тя. Но не сега. Насилието на Лайл изглежда бе прогонило завинаги от нея всякакви физически желания и страсти. — Искане ми се *действително* да бях изневерила. Искане ми се да изживявах с теб горещо, горещо любовно приключение.

Ръцете ѝ прегърнаха раменете му. Неговите се плъзнаха по гърба ѝ.

— Би могла да го направиш.

Лицето му беше много близо. Маги вдигна поглед към него, към ъгловатата, малко бодлива сега брадичка и високите, плоски скули, към издължените тънки устни, изкривения нос и широкото чело и очите, които струяха със smaragdovo зелената си светлина към нея, полускрити под притворените му клепачи. И видя просто Ник, а не хищен, сладен мъж. Сърцето ѝ ускори ритъма си. Ръцете ѝ неволно се обвиха около шията му.

— Обичам те, Ник.

— Зная — устните му, трепнали неуловимо, се докоснаха до нейните. — Аз също те обичам.

— И *искам* любовно приключение с теб.

— Не толкова, колкото го искам аз, повярвай ми — той се усмихваше нежно, галовно в очите ѝ.

— Целуни ме.

— Магдалена... — но протеста му, ако това беше протест, бе възпрян от устните ѝ. Тя се надигна на пръсти, за да ги притисне към

неговите и откри, че са много топли, много твърди. Открито приканващи към целувки. Върхът на езика ѝ бавно проследи очертанията им. Ръцете му се пристегнаха около нея и той внезапно пое контрол над целувката. Взе я плътно в обятията си, едната му ръка се плъзна по гърба ѝ, за да поеме тежестта ѝ, когато наклони лицето ѝ назад. Маги приветства с жар горещата ласка на устата му, разтваряйки уста, за да приеме гальовно езика му и обви ръце около врата му.

Езикът му бавно премина по устните ѝ, докосна небцето ѝ, вътрешната страна на зъбите ѝ, после се оттегли. След това го почувства отново с бавна, внимателна милувка, плъзгащ се нежно по езика ѝ, приканвайки го за игра. Тя потръпна и езикът ѝ най-после се раздвижи, реагира на поканата.

Но все още не бе затворила очите си.

Сякаш усетил тежестта на погледа ѝ, Ник също отвори очи. За миг, само за миг, Маги остана с впечатлението, че той бе замаян. После погледът му се избистри и се фокусира в лицето ѝ. И очите му ѝ се усмихнаха.

Той продължи да я целува, без да отклонява погледа си от нейния. Гърдите ѝ бяха притиснати до тялото му. Тя чувстваше това като ново удоволствие и тялото ѝ откликна в отговор по свое собствено желание: гърдите ѝ набъбнаха, зърната ѝ се стегнаха. Ниско под корема си, тя почувства отговора на неговото тяло, запламтяло от желание.

За миг, сетивата ѝ застинаха, когато тя разбра, какво всъщност ставаше с него. Тогава, за да не ѝ даде време да реагира, той вдигна глава и освободи устните ѝ, въпреки че го направи с видима неохота, която не остана скрита за нея.

Ръцете му, изпълнени с напрежение като цялото му тяло, също я освободиха от прегръдката си. Леко разтреперан, той бавно я отблъсна от себе си.

Сега, когато Маги разбра, че той няма да се опита да ѝ се наложи със силата си, тя изпита почти съжаление, че беше спрял. В безмълвен протест, ръцете ѝ останаха склучени около врата му. Пръстите ѝ заиграха в косата му, наслаждавайки се на стегнатите му къдрици и топлината на кожата под тях.

За момент, Ник изгледа изпитателно лицето ѝ. После, извивайки устни почти като в гримаса, той склони челото си до нейното.

Дишането му се беше учестило. По скулите му се бяха разлял и тъмно червени петна. Тялото му бе напрегнато, а ръцете, обхванали ханша ѝ, не намираха покой.

— Това не беше никак зле — прошепна Маги с облекчение, че не бе изпаднала в паника.

Той тихо се засмя:

— Кой знае защо, бях сигурен, че си мислиш точно така.

— Тогава защо спря?

Той вдигна глава, за да срещне погледа ѝ.

— Защото между нас двамата може да бъде по-добре от това. Един ден, скоро. Но не бързае: разполагаме с цялото време на този свят. Този път сме заедно завинаги, Магдалена. Няма да позволя да си заминеш.

— О, Ник... — тя почувства внезапно присвиване на сърцето си почти като физическа болка. Ръцете ѝ се стегнаха около врата му и тя повдигна лице, за да притисне устни до бузата му. — Не искам да ме пускаш да си отида.

— Добре — прошепна той, намерил с устните си нейните. Този път целувката бе кратка, едва започната, когато той внезапно вдигна глава.

— Пържолите! — той я изостави съвсем безцеремонно, сякаш тя бе просто парцалена кукла и се стрелна към печката, отваряйки вратичката на фурната още в движение. Около него се извиха облаци дим. Той грабна тигана, изгори си ръката и се сети за кухненската ръкавица. Само след секунди, вече слагаше тигана върху дъската за рязане, на шкафа до печката.

Маги погледна пържолите, после него, загледал се също в тях и избухна в смях.

— А някой тук говореше за прегоряла вечеря — каза тя.

— Хм, нарочно отвлече вниманието ми — той изключи фурната, после взе дългата вилица и прободде тъжно изгорялото месо. — Вероятно все пак ще станат за ядене, ако остържем най-изгорялата част.

Маги изгледа със съмнение вечерята им.

— Тук наоколо има ли пицария с доставки по домовете?

Ник се ухили и поклати глава.

— Боя се, че не. Но можем да излезем за пица, ако искаш.

Маги не беше излизала за пица от години. Пицата не беше любимата храна на семейство Форест. Позволяваше си я само Дейвид, и то само когато двамата с Маги бяха някъде сами, или когато той нощуваше у свои приятели.

— С удоволствие бих излязла с теб за пица! — тогава тя се сети нещо, поколеба се, и притеснено докосна лицето си. — Забравих... нямам никакви гримове със себе си. Жалко, че докато бе зает с процеса на отвличането ми, не ти е минало през ума да вземеш и чантата ми.

— Съжалявам, но дамските чанти не са от нещата, които обикновено занимават мислите ми. А и без това нямаш нужда от грим. Изглеждаш прекрасно и без него. Отново на около петнадесет.

— Благодаря — тя му отвърна с бърза усмивка.

Комплиментът му беше съвсем обикновен и тя се изненада, че ѝ достави такова удоволствие. Вероятно защото през последните няколко години Лайл непрекъснато ѝ бе повтарял, че младостта ѝ я напуска страшно бързо и че трябва да се благодари на Бога за съществуването на козметиката, защото иначе щеше да изглежда общо взето толкова красива, колкото и кучетата си. Тя несигурно попита:

— А тези... синини? Не изглеждат ли прекалено ужасни?

Погледът на Ник видимо потъмня, когато се плъзна по лицето ѝ.

— В ресторанта ще бъде тъмно. И не, не изглеждат прекалено ужасни. Какво, той да не би да се пази да не те удря по лицето?

— Да — прошепна Маги и отмести погледа си.

— Магдалена — каза тихо той, приближавайки се към нея. С едната си ръка обгърна талията ѝ, ас другата обхвана брадичката ѝ, за да повдигне лицето ѝ към себе си. — Погледни ме.

Неохотно очите ѝ срещнаха неговите.

— Ако те блъсне кола, би ли се срамувала от това, че случайно си прекосявала улицата, когато тя е минавала от там?

— Н-не.

— Ако преживееш самолетна катастрофа, би ли се срамувала, защото си си купила билет точно за този полет?

— Не.

— Ако някой те ограби под дулото на пистолет, би ли се срамувала за това, че крадецът е избрал точно теб за своя жертва?

— Не.

— И защо не? — попита той. После, преди да изчака отговора ѝ, той отговори сам. — Не би се срамувала, ако ти се случи, което и да е от тези неща, защото вината няма да е твоя. Това, което ти е причинило онова копеле, попада в същата категория. Проблемът е единствено на Лайл Форест и той е оня, който трябва да се срамува. Не ти.

— О, Ник... — на устните ѝ трепна усмивка, но веднага се стопи. Болката отново бе запулсирала в гърлото ѝ, болката предвещаваща сълзи. Тя се чувстваше така, сякаш се бе въртяла безкрайно сред някакъв шеметен водовъртеж в продължение на толкова много години, че вече дори не можеше да ги преброи, а сега той внезапно бе протегнал ръка, бе я сграбчил и измъкнал да стъпи на твърда земя. И в главата ѝ постепенно се възвръщаше чувството за равновесие, а заедно с нея започваше да функционира и разума ѝ. И разумът ѝ подсказваше, че в думите му звучеше истината.

И беше благодарна, толкова благодарна за това. Но да се разплаче пред него за втори път в един и същи ден, щеше да бъде много неадекватен начин да му покаже благодарността си. Преглъщайки с мъка, тя потисна напирещата в гърлото ѝ болка.

Той я наблюдаваше съсредоточено.

— От тебе искам да кажеш: „Онова копеле Лайл Форест е брутален криминален престъпник с психични проблеми и той извърши това, не аз. Аз нямам от какво да се срамувам.“

Тя го погледна с бледа усмивка.

— Държиш се глупаво.

— Не е така. Кажи го.

— Чувствам се смешна.

— Не ме интересува. Кажи го.

Маги преглътна отново, когато думите като че ли заседнаха в гърлото ѝ и после успя да изрече:

— Онова копеле Лайл Форест е брутален престъпник с психични проблеми и *той* извърши това, не аз. Аз нямам от какво да се срамувам.

— А вярваш ли го?

Очите му я изгаряха с погледа си. Маги протегна ръце, за да сплете пръсти около китката на ръката му, поддържаща все още брадичката ѝ и кимна.

— Да.

— Това е моето момиче — той пусна лицето ѝ и взе пръстите ѝ в своите. — Всеки път, когато започнеш да се срамуваш, че той те е ударил, искам да казваш това. Разбра ли?

— Разбрах — Маги му се усмихна малко нервно и очите му притъмняха.

Той повдигна пръстите ѝ за бърза целувка, после погали с тях бузата си. Мустаците му боднаха кожата ѝ. Комбинацията от бодлива брада и топлата му, гладка кожа, по принцип бе мъжествена и на нея ѝ харесваше. Тя освободи пръстите си от неговите, за да ги разпери върху бузата му. Този мъничък контакт за нея беше толкова интимен, колкото, който и да е друг допир, споделяла някога с мъж, защото в него присъществаше доверието.

Както винаги, Ник явно бе прочел мислите ѝ. Той покри ръката ѝ със своята и я притисна към бузата си. Очите му заблестяха дълбоко, замечтано, когато срещнаха нейните. За момент, Маги си помисли, че отново щеше да целуне устните ѝ и дори откри, че се надява той да го направи. Но не последва целувка.

— Настроена ли си още за пица? — попита я той вместо това. Когато Маги кимна, той отново вплете пръстите си в нейните и се обърна, за да я поведе през затъмнения коридор, към входната врата. Тъй като я държеше за ръка, Маги нямаше друг избор, освен да го последва. Той поспря сама за миг, за да вземе сакото си, захвърлено порано върху облегалката на стола и да го метне през ръката си.

Когато излязоха на верандата, Ник бързо се огледа. Нощта вече беше настъпила. Един внезапен порив на ледения вятър подхвана купчина останали от есента нападали листа и ги запрати с шумолене през гладкия, мек торф покриващ предния двор.

— По-хладно е, отколкото си мислех — каза той, пускайки ръката ѝ. Но вместо да облече сакото си, както бе очаквала тя, той го наметна на раменете ѝ. Един остър поглед я възпря, когато тя понечи да възрази. Познавайки добре характера му, Маги преглътна думите си. Дори да му изтъкнеше факта, че тя беше с дебела вълнена жилетка, докато той бе само по риза, нямаше да постигне никакъв резултат. Ник винаги се беше грижил за нейните удобства, поставяйки ги над своите.

А наистина беше студено. Не леденостудено, но и не над нулата, с режещ, източен вятър. Маги бе благодарна за топлото сако, докато чакаше той да заключи вратата.

— Сигурно замръзваш — каза тя, поглеждайки към навитите ръкави на ризата му, разкопчаната яка и косата му, разпилявана от вятъра.

Той пусна ключа в джоба си, обгърна раменете ѝ и се усмихна.

— Когато ти си до мен, не усещам студа — каза той, а тя му се усмихна в отговор, което несъмнено беше и целта му.

Но едновременно с това, странно защо, престанала усеща студа и тя.

Заети с пиците си, двамата разговаряха за всичко и за нищо. Вместо в типична специализирана пицария, Ник я заведе в малко, уникално по вид ресторантче, собственост на семейство италиански емигранти и разположено на един селски кръстопът, далеч от всяко друго заведение. То бе препълнено дори във вторник вечерта и Маги прецени, че имаха късмет, когато за тях се намери едно малко, незаето сепаре в ъгъла. Храната, сервирана от петнадесет годишната дъщеря на собственика, беше превъзходна. Маги погълна с наслада всяка хапка. През последните три дни, тя не беше яла почти нищо и беше хубаво, че отново изпитваше глад, който можеше да я задоволи с удоволствие. Беше хубаво да седи до масата пред такава обикновена, но изключително вкусна храна и да се смее и говори и да казва всичко, което ѝ минеше през ума. Беше хубаво да не се страхува от онова, което евентуално я очакваше в къщи. Както беше хубаво да не се тревожи за добрите си маниери на масата, когато между устните ѝ и пицата се проточеше някое топено парче сирене. И беше хубаво, да не се безпокои за това, че по лицето ѝ нямаше дори следа от червило и туш за мигли, или че по бузите ѝ личаха синините.

Беше хубаво да бъде с Ник.

— Кажи ми какво прави през последните дванадесет години — попита го Маги, отхапвайки парче от пицата си.

— Освен това, че чезнех по теб ли имаш предвид?

Тя се разсмя.

— Да, освен това.

Ник ѝ разказа. Взели го в казармата, отслужил годините си, после се уволнил и започнал свой бизнес. В общи линии, приключи той, това бе накратко всичко.

— В кой род войски служи? — това лишено от всякакви подробности описание на живота му през годините, в които бяха разделени, никак не беше в стила на Ник, който имаше отлична памет

и за най-дребните подробности и умееше да ги пресъздава увлекателно.

— Във флота — отговори кратко той и отхапа ново парче от пицата си.

— Ти си бил във флота? — възкликна Маги. — Обзалагам се, че си изглеждал страшно привлекателен в бялата си униформа.

— Сигурно. Ти си чувала как всички говорят, че моряците си имали по едно момиче във всяко пристанище, нали? Е, мен ме чакаха поне по три.

Тъй като знаеше, че той само се шегува, тя го срита под масата и продължи невъзмутимо да яде.

— Добре, но с какво по-точно се занимаваш сега? — попита с нараснало любопитство Маги, наблюдавайки го как поглъща последните хапки от пицата си.

Ник отпи от бирата си.

— Купувам нощни клубове, които са губещи, после ги преустройвам, за да станат печеливши и ги продавам отново, с което печеля пари.

Маги го изгледа с подозрение. Тя бе познавала Ник от прекалено дълго време и разбираше, когато той не беше откровен с нея. Отговорите му бяха твърде кратки и подозрително точни. Какво криеше от нея?

— Истината? — тази единствена дума й се изплъзна неволно и Маги трепна от изненада, когато се чу да я произнася. После се усмихна в себе си, когато си помисли, че присъствието на Ник я връщаше към полузабравените трикове от детството им. Това беше въпрос, който двамата често си бяха задавали един на друг като хлапета, а бяха имали и отговор, който ги заклеваше в честност.

— Ти не ми вярваш? И защо не, за бога? — той я изгледа малко смутено. И изглежда беше забравил паролата за отговора им.

— Защото те познавам, Ник Кинг. И начинът, по който ми говориш, е съвсем нетипичен за теб.

— Вече съм тридесет и две годишен, Магдалена. Променил съм се.

— Ще се промениш, когато на кравите им поникнат криле — весело отвърна тя.

Той се засмя и отхапа ново парче пица.

— Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че съм решил финансовите си проблеми? Не съм богат, но печеля добре. Достатъчно, за да се грижа за теб и мен и за детето ти, като същевременно мога да отделям по нещо настрана за старините ни.

— Парите вече не ме интересуват — заяви напълно откровено тя. — Повярвай ми, разбрах по най-трудния начин, че парите не купуват щастие. През последните дванадесет години имах повече пари, отколкото двамата с теб можехме да си мечтаем, докато бяхме деца, но бях нещастна. Беше кошмар.

— Той свърши — Ник продължи да дъвче последното парче от пицата си, но очите му внезапно спряха острия си поглед на лицето ѝ. — Ти никога вече няма да се върнеш там.

Маги отпи от колата си.

— Как се е случило така, че ти не си се оженил? — този въпрос наистина я вълнуваше, но го зададе именно сега, за да промени темата. Защото бъдещето ѝ беше нещо, за което дори не искаше да си мисли в този момент. Самата мисъл да се върне при Лайл, караше стомаха ѝ да се стегне от страх и кожата ѝ да потръпне от отвращение, но истинският проблем си оставаше Дейвид. Тя не можеше да изостави Дейвид, никога не би го направила. А Лайл нямаше да ѝ позволи да го вземе. Но не искаше да мисли за това сега. По-късно, след няколко дни, след седмица, щеше да се наложи да прецени спокойно шансовете си, да претегли всички възможности, но не сега. Все още не беше готова.

— Е, защо според теб не съм се оженил, Магдалена? — Ник я изгледа косо, допи бирата си и направи знак на сервитьорката.

— Това не е отговор.

— Защото никога не срещнах друга жена, която да запълни празнината, останала след теб в сърцето ми.

Беше очарователно, но тя повтори с усмивка:

— Истината?

— Прекръствам сърцето си и се надявам да умра, и нека кучетата да изгризат костите ми, ако изричам лъжа.

Ето го най-после. Отговорът. Клетвата, в която се бяха клели като деца, когато нещо беше абсолютната, неподправена истина. Маги го изгледа развълнувана, докато той подаде сметката и двадесет долара на сервитьорката, приближила се в този момент.

Не беше забравил клетвата им. Значи, имаше нещо, което не ѝ бе казал за работата си. Маги се замисли за това. Дано да не беше крадец, наркотрафикант или нещо по-лошо — а после си каза, че всъщност това не беше толкова важно. Ако тя наистина намереше начин да се разведе с Лайл, можеше винаги да започне работа. Преди дванадесет години, например, в „Хармъни Ин“ казваха, че никога не е имало по-добра сервитьорка от нея.

Това, което наистина имаше значение, бе, че за по-богат живот или по-беден, за добро или лошо, за честни отношения или измама, тя искаше само едно — да изживее остатъка от живота си с Ник. Жалко, че не бе осъзнала това преди дванадесет години. Би могла да спести и на двамата толкова много мъка.

— Готова ли си?

Маги кимна. Ник стана и я изчака да мине първа през вратата.

Пращият пикап Форд, който бе единствената кола, оставена им в двора на фермата, ги очакваше на паркинга. Очевидно Линк се бе възползвал от Корвета и когато Ник видя това, бе измърморил куп проклетия по адрес на характера на брат си. За щастие, ключовете на пикапа се бяха оказали в кабината, защото в противен случай щеше да се наложи да се задоволят с прегорелите пържоли за вечеря, в крайна сметка.

Кабината на пикапа бе толкова високо, че Маги трябваше буквално да се покатери до седалката. Тя се присви от болка, когато се наложи да се наведе силно напред, но за щастие, болката в ребрата ѝ затихна, щом най-после седна. Загръщайки по-плътно около раменете си топлото сако на Ник, тя се протегна да отключи отвътре вратата на Ник, който вече бе затворил нейната и сега заобикаляше пикапа. Направила това, тя понечи да се отдръпне на мястото си в другия край, когато той се плъзна зад волана.

— Уау! — спря я той, обгърнал внезапно рамото ѝ с ръка и я изгледа с дяволита усмивка. — Не си ли забелязала как се возят в пикапи влюбените двойки наоколо? Хората ще си кажат, че не сме от местното население, ако настояваш да седиш там свита до вратата си.

— А ние не бихме искали да си кажат това — при факта, че в този час на нощта наоколо не се виждаше жива душа, при това знаейки отлично, че Ник въобще не се тревожеше какво можеха да си помислят хората, аргументът му прозвуча смешно. Но на нея ѝ беше много

приятно да се намери притисната плътно до него. Той успя да напипа края на колана, паднал между седалките и ѝ го подаде. Докато Маги се справи с ключалката му, пикапът вече беше в движение. От радиатора почти веднага задуха горещ въздух и Ник го намали. От неговото тяло също се излъчваше топлина и скоро на Маги ѝ стана прекалено горещо. Тя свали сакото му от раменете си и го хвърли на седалката между себе си и вратата. Но без сакото, сега можеше да усеща докосването на ръката на Ник всеки път, когато той завърташе волана.

Маги откри, че този допир ѝ доставяше огромно удоволствие.

— Искаш ли да се поразходим? — попита той.

— Докъде?

— О, по алеята на спомените.

— Щом искаш — тя не разбра за какво ѝ говореше, а и той не обясни, но в случая това не я интересуваше. Нямаше никакво значение, къде я водеше Ник. Те излязоха на магистралата между щатите, после пресякоха по моста към Кентъки, потънали в приятно мълчание. Маги разбра накъде отиваха, едва когато той зави към Алгонкуин Паркуей.

— Паркуей Плейс? — тя не се бе връщала тук от години, още от времето, когато бе дошла, за да отведе баща си от квартала с общинските жилища. И никога не бе пожелала да се върне, защото това означаваше болка. И не заради това, което бе изстрадала докато бе живяла тук, а заради всичко, което бе изгубила, когато бе напуснала мястото.

— Минах оттук, когато се върнах в града. Не се е променило много.

— Аз не съм идвала от десет години.

Ник я погледна.

— Корени, Магдалена — тихо каза той. — Понякога трябва да се връщаме към корените си.

Тя не отговори, но жадно затърси с поглед познатите гледки. Ето една — църквата Успение Богородично на ъгъла, където някога бе проповядвал отец Джон. Сега прозорците ѝ бяха заковани с дъски, а онова, което бе останало от покрива, бе почерняло и открито към нощното небе. Малката дървена кула, която някога бе осветявала квартала като фар, липсваше напълно.

— О, виж църквата — възкликна тя, хванала ръката му и посочи към ъгъла. Ник погледна и тъжно поклати глава.

— Изгоряла е.

— Изненадана съм, че не са я ремонтирали... или поне не са я срутили докрай.

— Не и тук, мила. Ти си живяла твърде дълго време в света, където се яде само бял хляб. Тук нещата не се ремонтират.

Беше дотолкова вярно, че Маги не можеше да възрази. Гледката зад прозореца я върна отново към миналото ѝ. Къщи, прилични на колиби, бяха сгушени редом до фабрики, магазини и складове. Много от сградите изглеждаха необитавани. Няколко от тях, като църквата, носеха следи от пожари. Прозорците и вратите на други бяха заковани с дъски. Тежката миризма от околните фабрики тегнеше неприятно във въздуха и се просмукваше дори през затворените прозорци в кабината. Зелените площи бяха значително малко, а онези, които все пак съществуваха, бяха оградени в тежки, ръждиви вериги. От двете страни на улицата се виждаха неравни, тесни тротоари, но по тях не се виждаше никой, въпреки че бе едва девет часа. Тук беше квартал с висока престъпност. В мрака се прокрадваха само дебнеци, призрочни сенки, но те избягваха главната улица, където шансовете да ги видят бяха по-големи. Благоразумните хора си стояха в къщи, далеч от опасностите.

Маги бе забравила някои неща.

Внезапно пред тях и малко в ляво, се разкри гледката на Паркуей Плейс. Маги обхвана с широко отворени очи невероятния хаос от подобните на бараки жилища. Построени около малък вътрешен двор, върху който тогава бе успявала да вирее само невзрачна, хилава трева, жълтите тухлени сгради бяха още по-отблъскващи, отколкото ги бе запомнила. Подобните на кутии постройки имаха грозни алуминиеви прозорци, от някои от които гордо стърчаха разкривени тръби и климатични инсталации и морни на вид предни площадки под увисналите островърхи покриви. Сегашните обитатели бяха придобили нови паркинги и бетонът опасваше плътно всички сгради така, че не се виждаше вече дори стръкче трева, а да не говорим за дървета.

Някакъв остър, пукащ звук откъм Севън стрийт роуд, я накара инстинктивно да настръхне. Звукът беше познат, въпреки че не беше го чувала от години: изстрели от пистолет. Когато бе живяла тук, беше

част от ежедневието ѝ да се окаже недалеч от действителния източник на подобни стрелби.

Откъм съседната улица се чу резкият шум от тежки автомобилни гуми. И това беше слушала често през детството си. Ако човек живееше в Паркуей Плейс, постоянният шум от големите товарни коли ставаше неизбежен факт в живота му.

Сред сградите изникна приведената фигура на старец, бутащ пред себе си пазарна количка, пълна с неопределими на вид неща и свел невиждащ поглед към тротоара под краката си продължи нагоре по улицата. На около три крачки отзад, го следваха три момчета тийнейджъри в дънкови якета и бейзболни шапки, обърнати с козирката назад, които непрекъснато се смущаха в ребрата и се смееха.

Не се изискваше особено въображение, за да се досети човек, че пред някой от недалечните складове или затворени магазини, между тях и стареца щеше да има сблъсък, резултатите, от който положително щяха да бъдат катастрофални за последния.

— Ето твоя апартамент — каза Ник, сочейки към една от сградите. Маги вдигна поглед към трите светещи сега прозорци на четвъртия етаж, тя си спомни с пълни, мъчителни детайли какво бе означавало за нея да бъде дете в това място, спомни си как се бе чувствала, когато намираще баща си паднал в безсъзнание на пода, а в апартамента им нямаше никаква храна, спомни си как ѝ беше студено и гладно и самотно, спомни си как се страхуваше.

Но си спомняше и добрите времена — когато баща ѝ беше трезвен. И най-вече, добрите спомени за Ник.

— А твоят апартамент е ей там — тя посочи към блоковете.

Прозорците на някогашния му дом също светеха. Всъщност, светлина се виждаше през почти всички прозорци. Апартаментите бяха бедни, жалки и малки, но те имаха и една много привлекателна характеристика: бяха невероятно евтини и наемът им се определяше върху това, какво бяха в състояние да плащат наемателите. За собствения ѝ баща сумата бе определена на смешните пет долара месечно. Тя беше сигурна, че наемите се бяха повишили оттогава, но едва ли с много. И в резултат на това, положително нямаше незаети апартаменти.

— Не се е променило много, нали? — мрачно проговори Ник и изгледа с известна тъга бетонните чудовища, сред които двамата бяха израснали. — Когато бях дете, няхах търпение да се махна оттук.

— Аз също — каза Маги. Останаха мълчаливи, когато Ник направи широк завой в паркинга и се насочи обратно към улицата.

— Ето игрището — Ник кимна в ляво. — Помниш ли как идваше да ме гледаш като играя на топка?

— А ти помниш ли как никой от вас момчетата не ми позволяваше да играя в отбора ви, защото бях момиче? — запита на свой ред тя полу на шега и го смушка за отмъщение в ребрата. — А ударът ми беше силен като на повечето от вас и можех да бягам по-бързо от всички.

— Точно затова не искахме да играеш с нас — усмихнат каза Ник. Зад завоя в дясно, блесна жълто-червена неонова реклама.

— О, виж! Оня МакДоналдс е още тук! — извика Маги. Като всичко друго, което бе видяла тази вечер, ресторантът, пред който се бяха срещнали за първи път с Ник като деца, изглеждаше малко по-мръсен и запуснат, но по принцип бе почти същият. Зад него пак стоеше една малка, синя кофа за отпадъци. Едно кльощаво улично куче, го душеше с надежда.

— Интересно дали това е същата кофа? — каза Ник.

Маги присви рамене.

— Сигурно не. Тази има капак.

— Много разумно. Така изгладнелите малки момичета не могат да се ровят вътре.

Мисълта за това натъжи Маги.

— Питам се дали и тази нощ тук има много гладни момиченца?

Помисли си за Дейвид, за прекрасния си, перфектен и обичан син и потръпна. Каквито и злини да бяха последвали действията ѝ някога, а последиците наистина бяха страшни, то поне детето ѝ не растеше в смазващата бедност, в която бе израснала тя. Цената се бе оказала твърде висока за нея, но поне го бе спасила от това.

Може би това, което бе направила, не беше толкова, отвратително и ужасно, в крайна сметка. О, беше грешка и сега тя знаеше това отлично, но може би все пак не абсолютно непростима. Тогавя тя бе направила онова, което бе чувствала, че трябва да направи, за да осигури доброто бъдеще на детето си. И наистина го бе

осигурила. Дейвид бе имал най-доброто от всичко, винаги. Дори любов. Много любов — от майка си, от баба си, дори от Лайл. На Дейвид никога не му бе липсвало нищо в живота.

После погледът ѝ се плъзна към Ник и тя мислено се укори за последната си мисъл. Въпреки това, бе започнала да се чувства малко по-леко и си даде сметка, че най-после бе съумяла поне малко да разбере себе си, поне донякъде да си прости.

— Спомняш ли си това място? — тихо попита Ник. Потънала в собствените си мисли, та не беше забелязала, че той бе спрял.

— Складът — каза тя, след като се огледа бързо. Оня склад, където бе паркирала колата на Ник след скандала в бара „Розовата котка“ и се бе опитала да спре кръвта, шуртяща от носа му. Склада, където той я бе целунал за пръв път.

— Нали ти казах, алеята на спомените — прошепна той леко усмихнат и изтегли пикапа в дъното на паркинга, далеч от жълтеникавата лампа, окачена на покрива на склада, която осигуряваше единственото осветление.

Той разкопча колана на седалката си и се протегна да освободи и нейния. После я вдигна внимателно, нежно, и я постави на коленете си.

Маги можеше да възрази и да го спре, но не го направи. Защото разходката им до Паркуей Плейс за нея бе пътуване и назад във времето, не само в спомените. Докато можеше да изпитва това усещане, тя отново беше младата Магдалена Гарсия и отново бе лудо влюбена в Ник.

Когато той целуна устните ѝ, тя обви ръцете си около врата му. Когато устните му се плъзнаха под брадичката и надолу по шията ѝ, тя наклони глава назад, за да почувства по-добре допира му. Когато ръката му се плъзна по копирената ѝ блуза и покри гърдата ѝ, тя потръпна и изви гърба си на дъга.

Дланта му бе топла и силна, а допирът му властен. Той докосна с пръсти връхчето на гърдата ѝ чувството на удоволствие разляло се по тялото ѝ, бе толкова силно, че достигна чак до пръстите на краката ѝ, които се свиха в обувките ѝ.

Тя го целуна тогава, подчини се на вътрешното си желание, устните ѝ намериха неговите и се разтвориха над тях, езикът ѝ се плъзна в устата му. Той посрещна целувката ѝ топло, но не направи нищо повече — остави я сама да регулира ритъма си. Маги можеше да почувства нарастващото напрежение в тялото му, контролирано, изчакващо ответната възбуда и у нея.

Ник никога не би я принудил да направи нещо, което тя не искаше да прави. Това бе факт, който Маги бе знаела винаги и в който бе напълно убедена, но напомняйки ѝ го с поведението си сега, той ѝ вдъхна ново усещане за свобода. Тя бе полулегнала в скута му, отпуснала глава на ръката му, обвила се около нея и присвила колене до тялото му. Главата ѝ бе притисната до прозореца откъм страната на шофьора, но тя дори не усещаше твърдото, студено стъкло. Коланът докосваше рамото ѝ, но тя не чувстваше и това, както и съвсем бе забравила за леката болка, прорязваща ребрата ѝ все още при всяко движение.

Всяка частица от нея съществуваше, фокусирана единствено върху Ник.

— Приятен аромат — прошепна в ухото ѝ Ник, докато галеше слепоочието ѝ с устни.

— „Уайт Линин“ — отвърна Маги, все още в състояние да мисли, но гласът ѝ далеч не бе стабилен.

— Какво? — явно, реакциите на неговата мисъл бяха забавени от нейните.

— Това е името на парфюма ми.

— О, сигурно слагаш малко и зад ушите си.

— Да.

— Усетих го — устните му галеха чувствителната точка точно под ухото ѝ, което означаваше, че носът му достигаше именно там, където се чувстваше най-пълният ефект от скъпия парфюм, който тя полагаше там всеки ден така автоматично, както използваше червилото си. Но винаги досега, го беше правила заради самата себе си, защото харесваше аромата му. След тази нощ, щеше да го прави заради Ник.

— Този аромат ме упоява. Ти ме упояваш — каза той.

— Така ли? — думите ѝ прозвучаха като дихание и пресекнаха, когато устата му отново се плъзна и намери нейната. Той я целуна, а устните му бяха топли и пламенни и езикът му все по-настойчив, докато я галеше. Имаше вкус на цигари и определено на бира и последното пробуди у нея спомен, който много отдавна се бе постарала почти да забрави: когато той я бе целунал за първи път тогава, пак на този паркинг, тя също бе усетила дъха на бира. Споменът внезапно стана кристално ясен и докато оживяваше в съзнанието ѝ, Маги пламна, залята от гореща вълна и заедно с нея, някакво странно усещане за безтегловност. Той я целуваше нежно, внимателно, без да губи контрол над себе си и я упояваше, откъсвайки я съвсем от действителността.

Ръката ѝ трескаво се плъзна по меката, памучна тъкан на отвора до яката му. Пръстите ѝ докоснаха шията му, намериха топлата вдлъбнатина в основата ѝ и продължиха още малко надолу, за да открият самото начало на триъгълника от тъмните косъмчета, покриващи гърдите му. Оттам започваха копчетата. Тя докосна първото, неспособна да реши какво да направи с него. До ухото си

внезапно усети учестеното му дишане. После ръката му бързо отмести нейната и се зае сама да разкопчава копчетата.

— Докосни ме — прошепна той и взе ръката ѝ, за да я притисне към твърдата си, мускулиста плът. С разперената си длан, Маги можеше да усети силните удари на сърцето му, тя бе обзета от паника за това, че се оказа принудена от него и за нещо дори толкова дребно като това. Но тогава той си пое дълбоко въздух и освободи ръката ѝ.

Сега тя не пожела да я отмести.

Кожата му беше топла и леко влажна, а гърдните му мускули очертани твърдо под меките къдриви косъмчета. Когато не се случи нищо страшно, тя стана посмела и плъзна ръка по гърдите му, изследвайки неравната повърхност от вдлъбнатини и мускули, опивайки се от топлината, излъчвана от кожата му.

Все още плахите ѝ пръсти намериха зърното на лявата му гърд, плъзнаха се по него, почувстваха мигновеното му втвърдяване. Учудена и очарована, тя сведе поглед към него и прокара няколко пъти розово лакирания нокът на палеца си по набъбналото, жадно връхче.

Свел също поглед, той издаде звук, подобен на сподавен стон и грабна ръката ѝ.

— Не е добра идея — каза той с тон, съвсем различен от обичайния му.

— Наистина ли? Защо? — тя бе олицетворение на самата невинност, когато вдигна глава към него, но знаеше отлично какво прави и той също знаеше, че ѝ е ясно. Личеше си от горещия блясък в очите му, от почти печалната линия на устата му. Тя си играеше с него, измъчваше го, опитваше се да събуди страстта му, а той бе готов да ѝ позволи това, без всякакво намерение да я накара да заплати обичайната цена.

— Защото ти наистина, наистина ме възбуждаш — той отмести ръката ѝ на рамото си, където общо взето, допирът ѝ му влияеше по-малко. Тя му се усмихна закачливо. Той отвърна с гримаса. Докато Маги трескаво мислеше какви нови наслади да си достави за негова сметка, той отново доближи главата си до нейната.

За миг, само за един нищожен миг, в целувката му нямаше и следа от нежност. Целуваше я така, като че ли никога нямаше да му бъде достатъчно, като че ли бе умираше от глад за вкуса на устата ѝ.

Целуваше я горещо, целуваше я страстно — така, като че ли възнамеряваше директно да я отведе в леглото.

Маги застина от ужас. В този миг, преди инстинктивният ѝ страх да я завладее напълно, целувката му стана преднамерено нежна.

Нежността я успокои, защото тя знаеше колко скъпо му струваше в този момент. Заради нея, той бе надделял с желязна воля над страстта си. Маги осъзна това и се замисли над дълбочината и обхвата на чувствата му, довели го дотук. Правейки това, тя усети как у нея трепна към живот един почти забравен огън и как се разгоря само за секунди с такава жар, че заплашваше да разтопи костите на тялото ѝ.

Тя обви ръце около врата му и го целуна в ответ с внезапна, дива възбуда. Притискайки гърди към тялото му, тя затвори очи, когато почувства главата си олекнала от насладата на допира. Вплете опиянени пръсти в тъмните къдрици на косата му.

Мястото между бедрата ѝ започна да пулсира. Трябваше незабавно да успокои пулсирането. Тя се притисна плътно към него и с чувство едновременно на удоволствие и разочарование, почувства твърдата кост на бедрата му.

Водена от инстинкт, възникнал още при създаването на човешкия род, тя се притисна още по-плътно и се размърда срещу тази твърда като скала повърхност.

— Исусе Христе! — стонът му прозвуча болезнено. Устните му се откъснаха от нейните и се спуснаха надолу по шията ѝ, бързи, горещи, изискващи от податливата ѝ плът. В същото време, така бързо, че я изненадаха, ръцете му се мериха върху ханша ѝ. Той обхвана хълбоците ѝ в длани през мекото трико на панталона — плътно и настойчиво, докато същевременно променяше положението си зад волана така, че да се изпълне до последна възможност върху седалката. Обхванал я все още здраво с ръце, той я издърпа в целия ѝ ръст върху себе си, докато гърдите ѝ се опираха върху гърдите му, а краката ѝ останаха между присвитите му колене. Пръстите ѝ се вкопчиха в косата му, когато той целуна лудо запулсиралата точка в основата на шията ѝ.

Ръцете му се плъзнаха в подмишничните ѝ ямки и я повдигнаха над него. Устните му се плъзнаха надолу по блузата ѝ, над хълмчето на дясната ѝ гърд и се спряха на върха. За момент се спряха така, притиснати и полуотворени над нея, но без да се движат. Маги

почувства горещината на устата му през двата слоя дрехи и по тялото ѝ пробяга тръпка. Гърдите ѝ набъбнаха в страстен ответ и зърната ѝ се втвърдиха изправени в очакване, тръпнещи от нетърпение да изпитат по-пълно обещаната ласка на устата му. Той леко захапа зърното ѝ, изпращайки по тялото ѝ вълна от еротично удоволствие, която я разтърси като шок.

Маги простена и пръстите ѝ се вкопчиха още по-здраво в косата му.

Той отново захапа зърното ѝ, обвини го с устни, пое го в устата си. Усещането, предизвикано от изгладнелите му устни върху гърдата ѝ, както и от горещината на овлажнялата блуза и сутиена ѝ, докосващи се до зърното, бе толкова интензивно, че тя почувства внезапното пристягане в слабините си.

Устните му изоставиха гърдата ѝ, за да се плъзнат обратно нагоре по шията ѝ, когато той остави тежестта ѝ да падне отново върху него. Когато тялото ѝ се докосна отново до неговото, Маги простена повторно и стонът ѝ бе изпълнен с такъв сладострастен копнеж, че изненада и самата нея. Ник срещна погледа ѝ и тя почувства как се разтопява под горещия, зелен блясък на очите му. Със звук, прозвучал като нещо средно между проклятие и стенание, той придърпа главата ѝ към себе си.

Целувката му сега бе влажна, дълбока, а ръцете му отново намериха хълбоците ѝ. Той погали меката им закръгленост, после обходи с длани формата им и пръстите му се срещнаха във вдлъбнатината под извивките им. Тогава дланите му я обхванаха по-здраво, притискайки я към него, така че тя усети твърдата му като стомана мъжественост, връзала се между бедрата ѝ.

— Желая те. Господи, колко те желая! — думите му бяха изречени като полувъздишка до устата ѝ и Маги ги погълна с целувката си. Главата ѝ беше замаяна и вече не можеше да разсъждава нормално. Тялото ѝ трептеше от жажда, от красива, прекрасна изгаряща жажда.

Тя го желаше. Осъзнаването на този факт избухна в нея с внезапния блясък на светлинен фойерверк, избухнал в нощното небе.

Дланите, обхванали хълбоците ѝ, се плъзнаха между бедната ѝ. Без дори да докоснат оголена плът, те загалиха закопнялото ѝ за ласки тяло бавно, леко, карайки плътта ѝ да потръпне и забравила всичко

друго, тя разтвори бедра и застана за още. Той се бе облял в пот, устните му бяха слети с нейните, а сърцето му бясно препускаше, мерейки ритъма си с нейното.

Едната му ръка продължи еротичната си игра, а бариерата на дрехите ѝ, застанала между пръстите му и плътта ѝ, само усилваше възбудата и. Тя бе изгубила представа за положението на другата му ръка, когато внезапно я почувства да си проправя път между телата им и да се спира отново на гърдите ѝ, галейки ги нежно, настойчиво.

Времето започна да тече в обратна посока. Всичко бе отново така, както тогава. Сякаш тя отново беше младо момиче, а Ник бе кварталният хубавец, по който бе въздишала в продължение на години. Тя го желаше — а той се поддаваше на желанието ѝ и я подлудяваше с допира на ръцете си, на устните и тялото си.

Маги бе обхваната в огън. Бедрата ѝ потрепнаха безпомощност, когато той ги разтвори докрай с коляно и смени позата си така, че сега той лежеше между тях. Ръцете ѝ поривисто и самоволно се заключиха отново около врата му. Целувката, с която му отвърна, бе едновременно жарка, поглъщаща и молеца.

Когато ръката му напусна гърдите ѝ, тя преживя отделянето ѝ от нея почти като физическа болка — докато усети същата ръка отново, този път плъзгаща се надолу, под колана на панталона ѝ. Ръката му достигна внезапно дълбоко под бикините ѝ, покрила коприненият триъгълник от къдрици, галеща и изискваща, пробуждаща я към настойчивата страст на женската жажда.

Болката у нея се усили, докато тя започна да се гърчи от нея, докато бедрата ѝ се разтрепериха и дишането ѝ стана неравно и учестено — и тогава той откри мъничкия, чувствителен пулс, източник на най-дълбокото ѝ удоволствие, и го докосна.

Маги се разтопи в горещо море от блаженство.

Когато се отпусна безсилна в ръцете му, целувката му стана страдна, настоятелна, стегна прегръдката си около тялото ѝ, за да успокои треперенето ѝ и пръстите му се плъзнаха в нея, прониквайки дълбоко вътре, обладавайки я. Тя сепнато простена, а пръстите му продължиха движението си, властни и настойчиви, докато тялото му внезапно застина и отскочи от нейното, стегнато като стомана...

— Не! — Маги изкрещя протеста си в лицето му и започна отчаяно да се бори с притисналите му я в плен ръце, с езика му, който

заплашваше да я задуши, с пръстите му, нахлули в нея. Твърдите му като скала слабини отново се врязаха в тялото ѝ и тя разбра, че го делеше само миг от момента, в който той щеше да я обладае.

— Не, не, не!

— Господи! — тази единствена негова дума бе отчасти клетва, отчасти молба. Завладяна от паниката си, Маги едва повярва на очите си, когато ръката му, насилила тялото ѝ, се отдръпна внезапно, а другата ръка, пленила я в стегнатия обръч на прегръдката му, я отблъсна настрана. Все още зашеметена от необоснования си ужас, Маги бързо се изправи на колене и се отмести плахо до вратата от другата страна на кабината, притискайки се плътно до нея. Ник бавно седна зад волана, изгледа я остро за миг, после отвори вратата си и изскочи на тъмния паркинг. Маги продължи да го наблюдава напрегнато, докато той поемаше с пълни гърди студения, нощен въздух.

Ризата му бе разкопчана до кръста, давайки ѝ възможност да види широкия му, здрав и силно окосмен гръден кош. Раменете му, повдигащи се от дълбокото дишане сега, бяха почти с ширината на отворената врата на камиона. Тялото му бе стройно и жилаво, краката дълги и мощни. Ръцете му бяха набъбнали от мускули, а дългите му пръсти, склучени в момента на юмруци, бяха силни и сръчни.

Ако той не беше пожелал да я пусне, тя в никакъв случай не би могла да се освободи сама. Доказателството за това бе пред очите ѝ, подчертано като неоспорим факт от едрото му, мощно тяло. При това нейният протест, той я беше пуснал, независимо от физическите страдания, които бе причинил така на себе си.

Тези мисли се струпаха накуп в разума ѝ, докато тя продължаваше да го наблюдава бдително. И постепенно започна да забелязва други, по-малко застрашителни негови атрибути. Например черните като нощта къдрици на косата му, сега разбъркани от ласките на ръцете ѝ и окъпани в сребриста светлина от изгряващата луна. И остро изсечените симетрични черти на лицето му, дълбоката трапчинка до устата му, невероятната му, зашеметяваща красота. Ник.

— О, Ник, съжалявам! — Маги проговори много тихо, притиснала бузите си с ръце.

Той се обърна да я погледне тогава, опрял едната си ръка на отворената врата на колата и забеляза как се беше свила на мястото си в ъгъла, с присвити колене, опрени до брадичката и почти изцяло скрито в дланите ѝ лице.

— Няма нищо — той отново вдъхна дълбоко глътка студен въздух. — Аз съм добре. Но въпросът е, доколко си добре ти?

— Реагирах така неволно — гласът ѝ едва се чуваше. — При мен просто... става така. Вината не е в теб.

— Зная. И не ти се сърдя. Само ми дай малко време да дойда на себе си, може ли?

— Добре.

Той затвори вратата и докато тя го наблюдаваше през стъклото, направи една бърза обиколка на бегом из паркинга. Когато отново отвори вратата, беше зачервен и с раздухана от вятъра коса, но изглеждаше по-спокоен.

— Сега ще се кача в кабината и ще се върнем в къщи. А ти няма за какво да се безпокоиш — той каза това с равен и успокоителен тон, който човек би използвал, за да укроти подплашено диво животно.

— Не се безпокоя — отвърна тя, но все още твърде разтревожена, за да прецени комичната страна на предпазливия поглед, който той ѝ хвърли, преди да седне зад волана.

— Закопчей колана на седалката си — той затвори вратата и я погледна отново. Маги, все още присвита в най-отдалечения край на кабината, спусна краката си на пода и сложи колана на мястото му. Когато Ник включи двигателя и потегли, този път между тях имаше цели две стъпки разстояние.

Двамата останаха дълго в мълчание. Камионът се намираше на моста и някъде отдолу спокойно се носеха черните води на Охайо, а блещукащото от светлините на Луисвил небе избледняваше далеч зад тях, когато Ник се обърна към нея.

— Добре ли си? — попита тихо той.

Маги кимна.

— Магдалена...

Тя го погледна.

— Не мислиш ли, че вече е време да ми кажеш какво ти е направил Лайл, за да все у теб такъв ужас от секса? — в думите му прозвуча невероятна нежност, а изражението му бе топло и загрижено. Маги се сви в себе си.

— Не мога.

— Мисля, че би трябвало.

— Не мога да понеса дори спомена за това.

— Моля те. Заради теб и мен.

— Ник... — бе едва прошепната молба за милост.

— Ще ти помогне ли, ако ти кажа, че вече зная за обратните му сексуални наклонности?

— Какво? — сепната, Маги втренчи недоумяващия си поглед в него.

— Лайл Форест е хомосексуалист.

— Не — каза тя. — Не. Това не е вярно.

— Магдалена, виждал съм снимки...

— Снимките лъжат — настоя упорито тя. — Той не е хомосексуалист. Дори не е бисексуален, всъщност. По своята същност, той е лишен от всякакви сексуални наклонности и мисля, че точната дума е воайор. Той обича да наблюдава секс и... да причинява болка.

— Но аз имам снимки...

— Разгледай го отново — тихо каза тя. — Сигурна съм, че те не го показват във фактическо полово сношение с някого. Така ли е?

Той сбърчи чело, опитвайки си да си припомни.

— Показват го в кожено облекло и с най-различни... секс играчки, ако бих могъл така да се изразя. От всякакъв вид, различна на всяка снимка. На едната е заедно с гол мъж, завързан с някакви ремъци, които го задържат в приведено положение точно пред стария Лайл. Не е ясна самоличността на голия господин, защото е обърнат с гръб. — По лицето му за миг пробяга лека усмивка и се стопи. — Но за самоличността на стария Лайл няма съмнение. От тези снимки и от още някои информации, които имаме, стигнахме до извода, че нашият юнак е хомосексуален, при това перверзен — с някакви свои интерпретации на сцените от баровете за хомосексуалисти.

— Ние? — откликна остро Магдалена, готова да се хване на всяка представила ѝ се възможност, за да отложи още обяснението, което Ник искаше от нея и което, трябваше да признае пред себе си, той имаше право да научи. Почувства как нервите ѝ се опънаха внезапно като струни, когато осъзна, че рано или късно, щеше да се наложи да му разкаже всичко. Да му разкаже това, което не бе споделила никога с никого. Това, за което самата тя нямаше сили да мисли. От което ѝ прилявяше, дори когато само си спомнеше.

Но не, нямаше да му разкаже *всичко*. Не наведнъж.

Щеше да запази една частица от сложната мозайка в себе си. Щеше да прикрива тази частица възможно най-дълго, докато намереше най-добрия начин да му съобщи, или може би да я запази винаги в тайна.

Не, не можеше да запази тази тайна. Знаеше, че трябва да му съобщи и нея, независимо колко много се страхуваше от реакцията му. А се страхуваше ужасно. Защото фактът, че Ник се беше върнал и още я обичаше, можеше да се отъждестви само с чудо, което Бог ѝ бе

изпратил сега, след дълго, много дълго време. И тя не искаше да рискува да го загуби дори секунда по-рано, отколкото бе абсолютно наложително.

— Линк и аз — отговори Ник след дълго мълчание и погледът, съпътствал думите му, беше осторожен. Като че ли онова „ние“ му се бе изплъзнало случайно и той сега се опитваше да прикрие грешката си. Но Маги бе твърде съсредоточена върху нещо друго, което той ѝ бе разкрил, за да обърне наистина внимание на това. Тя си отбеляза мислено впечатлението, че той се бе опитал да прикрие нещо, но я вълнуваше нещо по-важно и не се замисли върху него.

— Но как, за бога, попадна на снимки на Лайл, където той върши... това? Той... той е много потаен по отношение на интимния си живот. Не са много хората, които имат поне малка представа за действителните му слабости, а не мога да си представя как той би позволил на някой да го снима.

— Не може да се каже, че е *позволил* на някого. Просто не е разбрал, че е станало.

— Ти си го шпионирал? Кога? Защо?

— Не аз. Той има и много други врагове, освен мен. Направил го е някой от тях — погледът на Ник остана прикован напред, когато изоставиха магистралата и навлязоха криволичещите, тесни пътища, които водеха към вътрешността на Индиана. Разпръснатите наоколо хълмове, край които минаваха, бяха изпъстрени с ферми, а кравите и пилетата в тях, надвишаваха броя на обитателите от човешкия род, с около петдесет към едно. Нощта бе тиха и спокойна, а тъмнината се разкъсваше единствено от случайната светлина на някоя ферма или обор. Ник шофираше внимателно, както можеше де се очаква от човек, дал си все пак сметка за опасностите, които можеха да се изпречат пред него под формата на скитащите в околността диви елени или заблудил се добитък. Ярките лъчи на фаровете разсичаха абсолютната тъмнина отпред — но те бяха безполезни за всичко, намиращо се на повече от двадесет стъпки пред камиона.

— Предполагам, че първоначалното му намерение е било да използва снимките като източник на доход, нали разбираш, изнудване. Точно каквото намерение е имал оня, направил твоите снимки на танцата в бара. Но преди да успее да си послужи с плана си, човекът, направил снимките, потъна в неизвестност. Снимките обаче не бяха

изчезнали заедно с него и когато аз реших да направя едно малко проучване на съпруга ти, те се появиха. Струваха ми доста скъпо, но си заслужават ха цената.

— Точно както се появиха на бял свят и снимките и касетата, уличаващи мен.

— Точно така — той я изгледа с бърз, преценяващ поглед.

— С какво се занимаваш тук, Ник? — попита тихо тя. — Но честно.

— Казах ти, скъпа. Върнах се за теб.

— Това са дребни приказки.

Той я измери с нов бърз поглед.

— Но е истината, Магдалена и се заклевам в Бога, че е така.

— Не ме лъжи, Ник. Моля те.

Той въздъхна.

— Добре. Искаш цялата истина и нищо друго, освен истината, нали? Наистина се върнах заради теб, за да те видя отново, да видя дали евентуално не си все още толкова хубава, и умна, и забавна, и силна, каквато те помнех, за да видя дали все още е останало нещо от нас. Знаех, че в резултат на връщането ми можеха да се случат две неща: ти можеше да си живяла като негова съпруга толкова дълго, че момичето, което познавах, вече да е изчезнало, или можеше да те намеря... такава, каквато си. Моя. Моето момиче, винаги и завинаги. И ти знаеш, че последното е точно така.

Маги предпочете да не се задълбочава именно върху това „последно“ сега, въпреки че дори за миг не се съмняваше, че бе именно така. Можеше ли да оспори, че се бе чувствала винаги като неговото момиче? Дванадесетте години, през които бяха разделени, започваха да изглеждат като някакъв сън — не, кошмар. Но във всеки случай, нещо нереално.

— Аз все още не разбирам как... и защо, си попаднал на тези снимки — за Лайл и мен — а после си ги купил. Откъде ги намери и какво възнамеряваше да правиш с тях?

— В бизнеса с нощните клубове се срещат какви ли не тъмни индивиди и новините там пътуват със скоростта на лумнал горски пожар. Когато аз казах, където трябва, че искам информация за Лайл и съм готов да я заплатя, към мен незабавно потече цяла река от материали. А снимките, всички те, бяха просто една незначителна част.

Аз нямаше да допусна никога тези с теб да излязат на бял свят. А тези с него — щях да използвам, когато се наложи. Те са оръжие, Магдалена, мощни като всеки пистолет.

— Изнудване.

— Средство за убеждаване... и отмъщение. Знаеше ли, че аз дойдох да те видя, когато се върна от медения си месец? Омъжена или не, ти наистина ли си помисли, че ще те пусна да си отидеш толкова лесно? Тогава се бях подготвил да изиграя сцена на ревност, да те отвлека оттам и всичко останало... но не ми провървя. Ти не се виждаше никъде наоколо, но твоят съпруг беше на линия. Той нареди да ме изхвърлят извън чертите на имението му. Дори ми се струва, че извърших нещо така драматично, че около дузина пъти извиках „Магдалена!“ с пълен глас, докато те ме влачеха навън.

— Не знаех — стомахът ѝ се присви от болка. Самата мисъл, че Ник бе дошъл за нея, а тя не е знаела... и ако той я беше намерил, дали нещо щеше да се промени тогава?

— Вярвам ти. Разбрах много бързо, че той никога няма да ти го каже. Страхуваше се, че ще те загуби, ако ти узнаеш. И наистина би те загубил, по-рано или по-късно. Ти щеше да дойдеш на себе си и да осъзнаеш, че мястото ти е при мен, а не при него. Аз знаех това и няхах намерение да се предавам. Щях да се връщам отново и отново, докато поне намеря начин да говоря с теб. Да ти кажа, че ще се променя, че ще направя всичко, което искаш, стига само да се върнеш при мен.

Той я погледна, за да провери реакцията ѝ при думите му и продължи:

— През онази нощ, когато излязох от апартамента си и тръгнах към колата, ме чакаха четирима биячи. Те влязоха насила след мен, избутаха ме на задната седалка под дулото на пистолет и ме откараха на север. За известно време мислех, че съм станал случайна жертва на едно от ония безсмислени престъпления на жадните за насилие. Истината ми стана ясна, едва когато се озовахме в Кливлънд и спряхме в някакъв безлюден паркинг край една река. Те ме издърпаха от колата, казаха: „Това ти е за урок от г-н Форест — трябвало е да стоиш далеч от жена му!“ и започнаха да ме обработват. Когато приключиха с мен, бях изпаднал в безсъзнание. Те ме напъхаха зад волана на колата ми, заклешиха крака ми на педала за газта и включиха на скорост. Колата

бе паркирана на брега, извисен на двадесетина стъпки над реката, а водата там беше дълбока. Когато колата падна долу заедно с мен, аз съм сигурен, че те не са очаквали, че отново ще видя дневната светлина. Но шокът от водата ме разбуди и успях да се измъкна от колата. Не си спомням особено много неща след това, но ми казаха, че един рибар ме намерил, вкопчен в дънер недалеч от брега и ме откарал в болница. Трябваша ми шест месеца, преди да се възстановя достатъчно, за да мога да се върна в Луисвил. Първото, което направих, бе да се промъкна тайно до Уиндърмиър. На портите висяха сини балони, окачени на панделки. Току-що се беше родило детето ти.

Спомняйки си всичко, Ник си пое дълбоко дъх, докато Маги го гледаше с все по-голямо изумление и ужас. Тя не беше знаела. *Тя не беше знаела.*

— Реших да те оставя намира. Ти имаше дете от него. Това те правеше повече негова, отколкото моя.

Невероятната смесица от чувство на вина и болка, стегнаха душата на Маги като в железен юмрук. Тя остана абсолютно безмълвна, но нещо от чувствата ѝ явно се бе проявило в изражението ѝ, защото той ѝ се усмихна кисело.

— Никога не успях да те изтрия от съзнанието си. Не е изминал дори ден през тези дванадесет години, в който да не съм помислил за теб. Нито една от жените, с които се срещах, не можеше да означава и най-малкото нещо за мен, когато правех сравнение с онова, което изпитвах към теб. В един от случаите едва не се ожених, когато осъзнах, че бих изоставил момичето, без да се замисля за миг, ако онази Магдалена, която си спомнях, ми направеше знак даже само с малкото си пръстче. И тогава най-последно разбрах — трябваше да забравя веднъж и завинаги всичко, което беше някога между нас, или трябваше да те върна. Отне ми известно време — трябваше да обмисля плана си — но ето ме сега тук. Както казах, върнах се за теб.

— О, Ник — тя не можеше да намери други думи. *Не съществуваха* думи, които да изразят чувствата, борещи се в нея: любов и благодарност, срам и вина — всички смесени в едно.

— Радваш ли се, че го направих? — попита той, стараяйки се да вмъкне безгрижна нотка в гласа си, в което никак не успя.

— Да — прошепна тя със сълзи на очи. — О, да.

Той плъзна ръка около рамото ѝ и наклони глава, за да я целуне. Камионът залитна към края на пътя. Той се сепна и рязко изправи волана точно в мига, когато зад тях остро изсвири някакъв клаксон. Една кола се стрелна отляво край тях, обляна в ослепителна светлина на фаровете си, независимо от знака, забраняващ изпреварването в тесния път.

— Проклети, болни от любов хлапета! — викна шофьорът през отворения си прозорец. С още едно весело изсвирване за поздрав, колата шеметно изчезна в нощта.

— Линк — с погнуса каза Ник. — В моята кола. Ако я натроши, ще му извия врата.

Маги беше прекалено завладяна от Ник, за да разпознае навреме както колата, така и шофьора. Но тонът на Ник я накара да се разсмее, въпреки че смехът ѝ прозвуча малко нестабилно. После вдигна двете си ръце, за да изтрие ненужните сълзи, стекли се по бузите ѝ. Имаше усещането, че сълзите, които вече бе проляла, ѝ стигаха за цял живот. И днес в никакъв случай нямаше да плаче повече.

— Радвам се, че попаднах отново сред вас двамата, за да разнообразите малко живота ми — каза тя с най-лекия ток, който съумя да наложи на гласа си. — Беше скучно тук наоколо, докато ви нямаше.

— О, значи това е всичко, за което ставаме, а? За разтуха и отмора?

Маги го смушка в ребрата. Ник живо се дръпна от ръката ѝ, погледна я косо и се усмихна.

Когато спряха в двора на фермата, видяха корвета паркиран пред входната врата на къщата, в която като че ли бе запалена всяка възможна лампа. Ник направи гримаса, докато изключваше двигателя и изгасяше светлините.

— Ако имаме късмет, той е сам — каза той.

— А ако нямаме?

— Тогава ще го намерим с цял куп момичета. Той казва, че корветът е по-сигурно средство за привличането им, отколкото цяла шестинчова пачка от стодоларови банкноти — Ник я погледна и се ухили. — Но не мисля, че ще доведе подобни пиленца със себе си, щом ти си тук. Не вярвам да го направи.

— Прекрасно. Сега ще мога да очаквам с нетърпение толкова много хубави неща — Маги се отдръпна от него и протегна ръка към дръжката на вратата си.

— Магдалена — каза тихо той и улови ръката ѝ.

— Какво? — тя се полуобърна към него.

— Почакай за минута, моля те. Имах намерение да ти спестя това докато влезем вътре, но след като Линк е тук, този вариант отпада. Искам да зная какво е направил Лайл, за да те ужаси толкова много от секса.

Ръката на Маги замръзна на дръжката.

— Не искам да говоря за това, Ник — едва чуто каза тя. — Моля те.

— Querida, не можеш ли да ми разкажеш? — гласът му беше много нежен.

Маги си пое дъх и затвори очи. Не искаше онези картини да оживяват отново в съзнанието ѝ — но щеше да разкаже на Ник. Беше неизбежно. Ако не го направеше сега, щеше да се наложи скоро, затова по-добре да бъде сега. Така щеше да е приключила по този въпрос и може би, само може би, без постоянното напомняне за тази рана, щеше

да успее още веднъж да погребее кошмара дълбоко в подсъзнанието си, там, където той бе живял толкова дълго.

— Той ми нанесе побой, после ме хвана здраво и остави деверът му да ме изнасили — каза тя с безизразен глас. След това издърпа ръката си от него и излезе от колата. Студеният въздух я сграбчи в ледения си юмрук. Тя дори не го почувства.

Ник се намери до нея, преди да успее да направи и две крачки.

— Магдалена — той я хвана през раменете и я обърна към себе си. — За бога, Магдалена, имаш предвид Хамилтън Драмънд ли?

— Съвсем същият — тя се изсмя горчиво. — Можеш ли да го повярваш? Аз не можах. Понякога все още не мога.

— Боже мой! — каза той отново и изглеждаше почти толкова шокиран, колкото се бе почувствала тя преди всичките тези години.

Но не, тя нямаше да си спомня сега как се бе чувствала. Нямаше да си позволи да си спомня. Тя гневно потисна запечаталите се като на филмова лента в съзнанието ѝ спомени за преживяното, скръсти ръце пред гърдите си, за да се предпази от породилия се у нея вътрешен студ и извърна лице от Ник. Не можеше да го гледа, когато му разказваше.

— Ще говоря за това само сега и повече никога няма да повдигаме темата, чуваш ли ме? — започна тя и през свитото ѝ гърло, гласът ѝ прозвуча като дрезгав шепот. — През време на бременността ми, Лайл никога не ме докосна. Никакъв секс, разбираш ли? Аз си мислех, че се страхуваше да не нарани бебето, или може би се отвращаваше от тялото ми. И нищо чудно. Докато бях бременна, тялото ми не беше кой знае колко хубаво. А после, след раждането, аз бях дотолкова погълната от Дейвид, че цели осем месеца не се замислих за това. След това започнах да се тревожа. Искях бракът ми да успее, а как можеше да успее, когато Лайл изобщо не ме докосваше? Тогава той не ме малтретираше — аз се държах като добро момиче, правех всичко, което той ми казваше, бях покорна, тиха, благодарна и, разбира се, вече съществувах Дейвид — и аз глупаво си мислех, че Лайл се въздържаше, защото ме щадеше, искаше да ми даде време да се възстановя. Е, аз не бях влюбена в него, но вярвах, че ако бракът ни вървеше нормално, щях да се науча да го обичам. Затова започнах да се опитвам да го прелъстя. Знаеш, с ефирни нощници и неща от този род. Но нищо не помагаше. Една нощ аз облякох един прозрачен черен

халат, сресах косата си, гримирах се, напръсках се с парфюм, излязох в коридора и безшумно отидох до стаята му. Беше около два часа през нощта и великият ми план беше да се вмъкна при него в леглото му и да го възбудя така, че той да престане да вижда у мен единствено майката на Дейвид. Той винаги спеше със заключена врата на спалнята си — знаех, защото веднъж вече бях пробвала номера със среднощното ми съблазняване — но се бях погрижила и за това. Бях измъкнала един дубликат на ключа му от Луела.

Маги си пое дълбоко дъх и се съсредоточи върху светлината, струяща от прозорците на къщата. Тя притисна още по-силно ръцете си около тялото си, но не заради студа. Спомените бяха нахлули в съзнанието ѝ, спомени на ужас и не можеше да погледне към. Ник, защото не искаше той да ги види отразени като в огледало по лицето ѝ. А той стоеше неподвижен като нея, обгърнал раменете си с ръце и приковал поглед в извърнатото ѝ лице. Тя знаеше, че я гледа, защото чувстваше тежестта на погледа му. Но докато му говореше, тя не го погледна нито веднъж. И самата не знаеше как намери сили да продължи:

— Тиха като мишка, аз отключих вратата и пристъпих вътре. Той има апартамент. Всекидневна и спалня, свързана с междинна врата. Всекидневната беше тъмна, но под вратата на спалнята се процеждаше светлина. Помислих, че може би чете в леглото. Дори ми стана някак приятно, че може би не спи. После си казах, че вероятно е по-добре да се върна, щом не спи, но все пак реших да продължа докрай. Заради доброто на Дейвид, аз наистина исках да бъда истинска съпруга на мъжа си.

Маги направи нова пауза, набирайки кураж, после заговори отново:

— Прекосих безшумно всекидневната, отворих вратата колкото може по-тихо — и не зная как не умрях още в същия този миг. Да, Лайл наистина не спеше. Стоеше в един от ъглите на стаята, гол, и наблюдаваше Хам, който задоволяваше похотливите си страсти с едно от момчетата — градинари в леглото му.

Ник промърмори нещо полугласно и неразбираемо под носа си. Все още безсилна да го погледне, Маги стисна още по-силно лактите си и разтреперана, си пое дълбоко дъх.

— Те ме видяха... и как можеха да не ме видят? Аз понечих да избягам, но Лайл ме хвана. Момчето сграбчи дрехите си и изчезна. Аз казах някои неща на Лайл — не мога да си спомня точно какви, защото бях изпаднала почти в шок — и той ме удари. Аз му отвърнах, естествено — и тогава той ме преби от бой. И после... после останалото.

— Той накара девера си да те изнасили? — думите на Ник прозвучаха като най-тихия шепот, но изумлението и яростта в тона му се долавяха ясно дори така.

— Да. Той... той наблюдаваше, казваше му какво да направите мен... и го насърчаваше с възгласи през цялото време. После... Лайл ме предупреди, че ако кажа на някого, ще ме убие. След всичко, което се случи, аз вече знаех, че е способен да го направи. Когато те... ме пуснаха, аз някак успях да се добера до стаята си. Била съм в шок, предполагам, защото не си спомням много. Зная, че се облякох и сложих палто и обувки и взех чантичката си, в която имаше някакви пари. После излязох в коридора, за да взема Дейвид. Нямах да си замина без Дейвид. Вече се зазоряваше, защото през прозореца до стълбището горе започваше да се процежда светлина. Лайл ме хвана, когато излизах от детската стая. Той взе бебето, удари ме и ми каза, че мога да си отида, ако искам, но не с детето. Върна се в стаята на Дейвид и заключи вратата.

Маги затвори очи.

— Как можех да си замина без Дейвид? Не можех. Върнах се в спалнята си с намерението да се опитам да се измъкна на следващия ден, или на по-следващия, или изобщо, в който и да е ден, стига да успееш да изнеса Дейвид от къщата. Но Лайл знаеше какво смятах да направя. Той нае една жена, госпожица Хадли, дама-страшилище. Щеше да бъде бавачка на Дейвид. Лайл й нареди да не изпуска бебето от очите си, защото аз съм можела да му причиня вреда, тъй като съм страдала от мозъчно разстройство. Г-ца Хадли го пазеше ден и нощ. Тя беше винаги, винаги с нас.

Спомените се бяха върнали с пълната си сила вече — страшни и неумолими. Стомахът й се бе присвил болезнено от тях, а главата й бе замаяна.

— Успях да се свържа с адвокат, без да му разкривам самоличността си, и го попитах какво бе положението ми от гледна

точна на закона. Лайл научи за това — той винаги научава за всичко — и ми каза, че ако започна да разпространявам вредни слухове за него, ще се погрижи да ме вкара в лудница. И не се съмнявам, че щеше да го направи. Както е напълно в състояние да го направи и сега. Все още.

Гласът ѝ трепна при последните думи, тя рязко се извъртя от Ник и тръгна към къщата. И не разбра дали той я последва или не, защото ускори ход и се затича. Линк, вероятно очакващ завръщането им, беше оставил вратата отключена. Тя влетя през нея, препъна се край изумения Линк и едва успя да стигне до банята, преди наистина да ѝ призлее.

Маги остана в банята дълго, коленичила пред тоалетната чиния, затворила очи и облегнала глава назад върху хладните плочки на стената, докато изчакваше спазмите в стомаха ѝ да се уталожат. Въздъхна безсилно, когато си помисли, че спазмите не можеха също толкова лесно да облекчат и главата ѝ от излишния товар.

Но спомените от онази нощ никога нямаше да я напуснат напълно. Тя можеше да се надява единствено на това, да съумее да ги погребее отново и после времето да продължава да притъпява болката от тежестта им. Колко време вече беше изминало? Десет години? И тя най-после бе разказала на някого, бе споделила с Ник. И дори не бе заплакала.

Може би, ако ѝ се дадеше достатъчно време, ужасната рана би могла да зарасне. Страхът, който заплашително надигна глава у нея сега, бе грозен като всеки друг, разтърсвал мислите ѝ някога: Ник щеше ли да промени отношението си към нея, след като вече знаеше какво се бе случило?

Не. Не и Ник. Със сърцето си тя интуитивно знаеше, че Ник би бил вбесен заради това, което беше преживяла, но не би насочил гнева си срещу нея. Както беше казал, той бе на нейна страна.

Въпреки това, измина дълго, дълго време преди Маги да успее да събере достатъчно смелост и кураж, за да напусне банята.

Ник седеше във всекидневната, но бе изместил голямото кресло така, че да може да наблюдава вратата на банята от мястото си, а стаята се осветяваше единствено от лампата зад него. Телевизорът работеше. Тя можеше да чуе звука му, въпреки че не виждаше екрана. От там, където бе застанала, можеше да вижда само Ник. Той не отместваше

поглед от вратата на банята и когато тя излезе, бе изключено да избегне сблъсъка с изморените му, но напрегнати очи.

— Всичко е наред, любима — каза той, изправи се и тръгна бързо към нея. Все още не съвсем спокойна, Маги пристъпи към него. Когато двамата се срещнаха, той разтвори широко ръце и тя се отпусна с безмълвна въздишка в обятията му. Той я обгърна цялата, притисна я към себе си и зарови лице в косата ѝ. После я повдигна без усилие от земята, внесе я във всекидневната и се отпусна отново на креслото, притискайки я в скута си.

Останаха, дълго време така — прегърнати, неподвижни, безмълвни, а телевизорът продължаваше да гърми някъде зад тях, но нито Маги, нито Ник го чуваха.

— Пригответи ѝ ваната, моля те — каза след известно време Ник. Маги леко се размърда, но не направи опит да се обърне. Беше ѝ ясно, че Ник говореше на Линк. Не разбра отговора, но след минута усети свистенето на вода в тръбите в коридора, от което заключи, че ваната бе някъде на втория етаж.

— Магдалена — каза Ник тогава, като че ли влизането на Линк и шума от водата го бяха накарали да се върне към действителността. — Знаеш, че те обичам.

Маги кимна, все още заровила лице в рамото му. Тя винаги бе знаела това.

— Ти ми имаш доверие, нали?

Тя отново кимна.

— Тогава чуй какво ще ти кажа: повече не трябва да се страхуваш от Форест или който и да е друг от обкръжението му. Давам ти думата си. На път е да се случи нещо — не ме питай какво, защото нямам право да ти кажа — с което проблемът ще се разреши окончателно. Те ще си получат онова, което заслужават и няма да им се размине леко. И никога повече няма да се наложи да се изправиш пред Форест. А той няма да има моралното право да ти оспорва Дейвид, както и родителските права над него.

— Ник... — думите му стигнаха до съзнанието на Маги, тя се намръщи и изправи глава. — За какво говориш? — Мина ѝ през ум ужасно подозрение. Тя бе познавала Ник почти през целия си живот и въпреки че той не се поддаваше на спонтанен гняв, когато гневът му наистина се възбудеше, беше безкомпромисен. И никога не забравяше

нищо. Както добрините, така и обидите. И положително не би забравил нещо като това, което Лайл му бе причинил преди толкова години, а още по-малко би простил посегателствата на Лайл спрямо нея.

— Ти нямаш намерение да го убиеш, нали? Или да наемеш човек, който да го направи? — тревожно попита тя.

Ник се разсмя.

— Изкушавам се — каза той. — Наистина се изкушавам.

— Но ако те хванат... Ник, няма да мога да го понеса, ако те хванат.

— Успокой се. Няма да ме хванат, защото нямам намерение да убивам никого. Форест и приятелчетата му ще си получат заслуженото по друг начин. Съвсем законен.

— Как?

— Сега не мога да ти кажа повече. Просто трябва да ми повярваш — каза Ник. — Нямах да ти казвам абсолютно нищо, но не исках да се страхуваш вече. Няма от какво, чуваш ли ме?

— Сигурен ли си... за Лайл? — прошепна Маги с надежда, в която ѝ бе почти невъзможно да повярва.

— Сигурен съм. Вярвай ми, Магдалена. Сигурен съм.

— Ваната е готова — извика от горния етаж Линк.

Ник погледна към отворената врата на стаята, после отново погледна върху лицето на Маги. Тя знаеше, че положително изглеждаше ужасно бледа, измъчена, разрешена и непривлекателна, но очите му бяха изпълнени с нежност въпреки това. Ръката му се протегна към нея, за да приглади косата, паднала на челото и бузите ѝ, после усети как ръцете му се плъзнаха зад гърба и под коленете ѝ и в следващия миг той се изправи заедно с нея.

— Аз мога да вървя — опита се да възрази тя, когато той тръгна с нея към вратата.

— Зная — отговори кротко той, а когато тя понечи отново да възрази, той я накара да замлъкне, възпирайки протеста ѝ с целувка.

По-късно, когато приключи с банята си, тя облече голямата бяла тениска, която Ник ѝ беше дал, за да ѝ послужи като нощница. От невероятно големия ѝ размер тя стигаше до коленете ѝ и спокойно можеше да се увие два пъти около тялото ѝ. Маги се досети, че трябва да е дошла от гардероба на Линк. Тя среса косата си, изми зъбите си с

една нова четка, която бе намерила в шкафчето на стената и изпра бельото си за сутринта. Испита известно притеснение, когато се наложи да окачи фините си дантелени бикини и сутиен на рамото на душа, защото в крайна сметка споделяше жилището с двама мъже, независимо че ги познаваше още от детството си, а в единия бе влюбена до лудост. Но не можеше да измисли друго разрешение на проблема, така че присви рамене и изхвърли от мислите си въпросът за скромността. При това, като се имаше предвид всичко останало, това бе най-дребната ѝ грижа.

Когато излизаше от банята, Маги внезапно осъзна, че изглежда започваше да се специализира по изхвърлянето на неприятности от мислите си. Това леко я разтревожи.

Ник я чакаше в тесния коридор, облегал рамене на стената. Когато Маги стигна до него, той ѝ протегна една малка пластмасова чаша, пълна с някаква отровно зелена течност. В другата му ръка имаше още една чаша.

— Ето — каза той. — Изпий това.

— Какво има вътре? — тя изгледа съмнителната течност с известни резерви.

— Мислех, че ми имаш вяра — каза той и дори се усмихна накриво.

— Мога да ти поверя живота си, да. Мога да ти се доверя и по отношение на бъдещето си също. Но да ти имам доверие за някакво лекарство, не. Какво е?

— Никуил. Най-близкото нещо до приспивателно хапче, което имаме. По принцип, нито аз, нито Линк страдаме от безсъние, но той наистина се беше простудил преди две седмици.

— Нямам никаква нужда от никуил.

— Прекара много тежък ден. Трябва ти, за да заспиш. Без него няма да можеш. Не забравяй, че те познавам, Магдалена. Ти заспиваш трудно, дори когато всичко е наред. Без това, ще бъдеш цяла нощ на крак.

Маги направи гримаса. Той беше съвсем прав, разбира се, но от това нямаше да ѝ бъде по-приятно да изпие лекарството против кашлица.

— Моля те! — добави той с подканваща усмивка. Тя се намръщи още повече, но взе чашата и изпи сиропа. Той веднага ѝ подаде другата

чаша, в която имаше вода. Тя изпи и нея, с много по-голямо удоволствие.

— Сега, след като ме упои с приспивателното си — каза тя, когато той се върна от банята, оставяйки двете чаши — къде ще ми предложиш да спя?

— Ела с мен — Ник я поведе към една от двете спални на втория етаж. Беше малка и оскъдно обзаведена — с двойно легло с блестящо бели чаршафи и синьо-бяла плетена покривка, нощно шкафче с лампа, гардероб с огледало и люлеещ се стол-кресло. По стените висяха няколко морски пейзажи в евтини рамки. Всички мебели бяха боядисани в бяло, вероятно защото оригиналните им цветове не си подходяха, тъй като бяха събирани безразборно. На прозореца бе окачено обикновено бяло дантелено перде, а зад него се виждаха бели спуснати щори, осигуряващи уединение от външния свят. Върху широките борови дъски на пода, бе проснат ръчно тъкан килим в синьо, розово и бяло.

Но тя се почувства трогната от състоянието на леглото. То очевидно бе застлано току-що, защото сменените чаршафи още стояха на куп до него. Да, чаршафите бяха сменени, възглавниците бухнати, а покривката отметната за нея. Явно от Ник, който твърдеше, че единствените му домакински способности се ограничават до готвенето. И който винаги бе мразил особено много оправянето на легла.

— Благодаря, Ник — каза тихо тя, обръщайки се да го погледне с изпълнени с нежност очи.

— За какво? — попита глухо той, но ръката му се протегна и топло обви врата ѝ.

— За това, че се грижиш толкова много за мен.

— Винаги, любима — той докосна върха на носа ѝ с устни и лекичко я побутна навътре в стаята. После я придружи до леглото.

— Скачай вътре — каза той.

Тя се подчини, защото я гледаше така очаквателно и защото бе твърде изтощена, за да направи нещо друго.

— Ти къде ще спиш? — докато се наместваше под завивките, тя внезапно се сети, че вероятно бе заела неговото легло. Освен ако той не възнамеряваше да се присъедини към нея — а тя не очакваше да е решил така. Не Ник. Той знаеше, че не е готова за това.

— При Линк. В неговата стая има две легла. Не се тревожи. И друг път сме споделяли една стая с него.

Тя знаеше, че е вярно. Като деца, двамата бяха спали дори на едно легло, защото то бе единственото в целия им апартамент. Майка им спеше на кушетката.

Успокоила съвестта си от това, Маги отпусна глава на меката възглавница и се изпъна на леглото, чувствайки физически комфорт, какъвто не бе изпитвала в продължение на много дни. Болките в областта на ребрата се бяха отпуснали от горещата вана и от естествения процес на лечение с времето. Спазмите в стомаха ѝ, предизвикани от преживявания стрес, също се бяха успокоили, а заедно с тях и остро гловоболне, което ги бе придружавало. А имаше и нещо много по-хубаво от това — най-ужасната ѝ болка, болката в душата ѝ, беше намалала. Изпитваше облекчение сега, след като бе разказала на Ник за онази кошмарна нощ, споменът, за която я бе преследвал години. И страхът ѝ от Лайл, страхът за себе си, страхът за Дейвид — вече не беше толкова силен.

Ник ѝ беше казал да му се довери и тя му вярваше. Щом като той беше казал, че нямаше за какво да се тревожи, тогава тя наистина щеше да престане да се тревожи.

Поне за тази нощ.

Дала си този безмълвен обет, Маги въздъхна, зави се по-плътнo с одеялото, после се обърна на лявата си страна, изпъна се и вдъхна с наслада приятния аромат на чистото бельо, почувства приятно хладния му допир. Ник я наблюдаваше през цялото време с полуспуснати клепачи и непроницаемо изражение на лицето. Когато тя най-после избра най-удобното си положение, той се приведе, подпъхна краищата на завивките и изгаси лампата.

— Лека нощ, Маги-Май — прошепна той и я целуна леко по устните. После се обърна и излезе от стаята, затваряйки вратата зад себе си.

Маги потъна в дълбок сън почти веднага след това.

Изминаха часове. Часовникът в кухнята отброи полунощ, после два сутринта. Някъде около това време, Маги започна да сънува.

Беше същият сън. Оня, който ѝ се присънваше винаги. Маги осъзна това с най-отдалечените ъгълчета на подсъзнанието си: дори разбра ясно, че сънува. Но това с нищо не намали силата на невероятния кошмар, който изживя. Тя се разтрепери от несъзнателен страх, когато се видя отново застанала на она познат песъчлив бряг.

Една яма зееше на по-малко от шест стъпки пред нея — една гигантска, зловонна яма, бълваща черен дим и оранжеви пламъци. От ямата до нея долитаха писъци, ужасни писъци, които я караха да се свие и да запуши уши.

Но тя не се опитваше да се предпази. Вместо това, както винаги, Маги протегна врат, за да види какво имаше в ямата и с шок, който се превърна почти незабавно в паника разбра, че беше погледнала в ада: писъците, които чуваше, идваха от душите на изгубените. Безкрайно много мъже, жени и деца протягаха ръце за помощ, която не идваше никога и пищяха в агония, докато пламъците ги поглъщаха. Тогава тя се сети — с ужас, от който ѝ приляваше — че сега щеше да се превърне в една от тях: щеше да стане една от прокълнатите.

Чу нещо зад себе си и се обърна. Това, което видя, накара сърцето ѝ да замръзне в гърдите. Към нея тичаше Дяволът, насочил острата си вила, за да я хвърли в ямата при останалите. Тя разбираше, че ако успее, за нея никога нямаше да има спасение. И се смееше зловещо, този черен дявол, който имаше дори рога и размахана опашка. Но това, което я ужасяваше най-много, беше лицето му.

Дяволът имаше лицето на Лайл, сините очи на Лайл.

Тя започна да бяга и да крещи, да крещи, да крещи.

— Магдалена! Магдалена! О, боже, Магдалена, какво има?

Едва когато чу тези думи, тя разбра, че беше седнала в леглото, където бе заспала само преди няколко часа и крещеше така, че огласяваше цялата къща.

Нощната лампа светна. Ник се наведе над нея и я разтърси. Линк, стиснал в ръка пистолет, определено готов за стрелба, бе

застанал на вратата и измерваше с подозрителни погледи тъмните ъгли на стаята.

— Какво стана? Видя ли нещо? Ранена ли си? — въпросите на Ник звучаха остро. Маги разбра от бледостта на лицето му, че го беше изплашила много. Ръцете му стискаха силно раменете ѝ, а погледът, с който я оглеждаше, бе потъмнял от тревога.

— Беше ужасно — каза дрезгаво тя, все още под въздействие на съня си. — О, боже, Ник, беше толкова ужасно!

— Кое? — гласът му бе изпълнен с напрежение.

Линк рязко отвори вратата на гардероба в другия край на стаята и отскочи назад, сякаш очакваше, че вътре се беше скрил някой.

— Сънят.

— Сънят? — повтори Ник, а ръцете му леко отпуснаха раменете ѝ, когато започна да разбира какво бе станало. — Какъв сън, любима?

Безпомощна, Маги протегна ръце към него, убедена, че може да се почувства в безопасност единствено, ако бъде в прегръдките му. Той се приведе още към нея и ръцете ѝ докоснаха голите му, мускулести рамене, плъзнаха се около шията му и се сплетоха там, притегляйки го надолу със сила, която самата тя не подозираше, че притежава.

— Какъв сън, любима? — повтори той вече с топъл глас и подчинявайки се на настоятелния ѝ жест, седна на леглото до нея и същевременно хвърли многозначителен поглед на брат си. Линк изсумтя нещо в отговор, прекрати незабавно претърсването на стаята и излезе, затваряйки вратата зад себе си. Когато изщракването на ключалката потвърди, че бяха останали сами, Ник отмести погледа си върху лицето на Маги.

— Бях така изплашена! — промълви тя, скрила, притиснала глава към врата му. Ръцете ѝ го стиснаха така, сякаш никога нямаше да го пуснат. Ник повдигна завивката, легна с цял ръст до нея и я привлече плътно до тялото си, завивайки отново и двамата. Ръцете му се обвиха около раменете и талията ѝ. Тя почувства изгарящата му топлина. Сгриваше я, въпреки че продължи да трепери. Защото не студът бе причина за треперенето, ѝ.

— Можеш ли да ми го разкажеш? — той нежно загали разбърканата ѝ коса.

— Беше Лайл... Лайл е Дяволът.

— Зная — гласът му прозвуча сухо.

— В съня ми — настоя Маги и се разтрепери още по-силно, когато отново видя пред себе си онези демонично сини очи. Ник я обгърна по-плътно. Тя обви собствените си ръце около талията му, сгушила се до него колкото е възможно, повече.

— Разкажи ми — отново каза той.

И тя му разказа цялата объркана история на кошмара си, докато той я държеше в прегръдките си, галеше косата, раменете и гърба ѝ. Когато стигна до онази част, където пристигаше Дяволът и изведнъж се оказваше, че той имаше лицето на Лайл, Маги потрепери отново и Ник стегна прегръдката си около нея. Когато свърши, тя зарови лице във вдлъбнатината до рамото му, въздъхна дълбоко и затвори очи.

Ник я слушаше, без да я прекъсва, само продължаваше да я притиска до себе си и ръцете му не спираха с нежните си ласки.

— Сънувам същия сън от години — приключи тя почти с шепот, притиснала устни до топлата кожа на шията му. Той все още бе полуседнал в леглото до нея, облегал гръб на възглавницата ѝ, а тя се бе сгушила до тялото му. Ръцете ѝ бяха обгърнали гърдите му и се сключваха отзад върху голия му гръб. — Този сън ме ужасява до смърт.

— Забрави ли, *querida*, казах ти, че вече няма защо да се боиш от Лайл? Той вече не те застрашава с нищо. Сега аз ще те пазя от него и много скоро той няма да е в състояние да причинява неприятности както на теб, така и на който и да е друг.

— О, Ник, сигурен ли си? — на Маги толкова много ѝ се искаше да му вярва. По-рано през деня тя си бе помислила, че наистина му бе повярвала, но сега, след отново преживяния ужас разбра, че доверието ѝ към Ник през цялото време бе имало пукнатини. Защото в крайна сметка, Лайл беше много, много влиятелен човек. Ник бе красив, сексапилен, очарователен, силен, интелигентен и абсолютно прекрасен във всичко, но щеше ли да може той да извади жилото на един толкова зъл и хитър стършел като Лайл?

Не, никак не беше лесно да му повярва.

— Сигурен съм. *Той никога повече няма да ти причинява неприятности.* Кажи го, Магдалена. Повтори след мен: „Лайл Форест никога повече няма да ми причини неприятности. Ник казва така.“

Маги се поколеба и ноктите ѝ напрегнато се впиха в силните, гъвкави мускули на гърба му. Но ако не в друго, тя вярваше в

решимостта на Ник да я защитава. Осъзнала това, тя се подчини и послушно повтори: „Лайл Форест никога повече няма да ми причини неприятности. Ник каза така.“

За своя изненада, тя се почувства по-добре веднага след като изрече думите.

Все още леко разтреперана, тя се сгуши отново на гърдите му. Страхът ѝ бавно се отдръпна, оставяйки само смътен спомен за ужаса, разтърсил я до дъното на душата ѝ в съня. Ръцете на Ник още я прегръщаха, топлеха я, галеха утешително косата ѝ.

Бавно, постепенно, тялото ѝ започна да се отпуска. От кожата му се излъчваше мускусния аромат на мъж и тя го вдишваше дълбоко, с благодарност. Към естествения дъх на тялото му се примесваше мириса на същия сапун, който тя бе използвала в банята преди, от което заключи, че Ник е взел душ само преди час или два. Къдравите косъмчета по гърдите му галеха приятно бузите ѝ.

Тя освободи едната си ръка и плъзна длан по твърдия, силно изпъкнал мускул пред рамото му, където почиваше бузата ѝ и зарови пръстите си в стегнатите, черни къдрици. Тогава и едва тогава, Маги за пръв път наистина осъзна, че плътта под главата ѝ беше гола.

Тя леко се намръщи и погледна крадешком към останалата част на тялото му. Той бе издърпал завивката около нейните рамене, но не си бе дал труда да покрие себе си. Видя, че бе облечен само в чифт бели, спортни слипове. Само толкова.

Откритието ѝ би трябвало да я разтревожи, но странно, голотата му нямаше този ефект. В крайна сметка, този полугол мъж до нея беше Ник. Тя се сгуши още по-удобно до топлото му тяло, зарови още по-плътно лице на гърдите му и вече не затвори очи.

Той имаше великолепно тяло. Тази бе най-съществената мисъл, която се оформи и задържа в съзнанието на Маги, докато погледът ѝ поемаше всяка негова извивка. Тя замечтано оглеждаше широките му рамене на футболен играч, извисили се сега над нея, силните, загорели от слънцето ръце, които я прегръщаха, широкият, мускулест гръден кош, върху който бе отпуснала глава и който се стесняваше в класически трапец надолу до плоския и твърд като скала корем, който на свой ред изчезваше под слиповете му. Тя реши, че слиповете му бяха може би дори по-интересни, отколкото голата му плът. Меката им памучна тъкан обгръщаше с любов всяка извивка и вдлъбнатина на

тялото му и не предлагаше никакво прикритие на набъбващата му мъжественост, очертана ясно под бельото.

Тъй като лицето ѝ бе прикрито от острия му поглед, Маги си позволи да се усмихне тайно, докато наблюдаваше това. Той я желаше силно и нямаше начин да прикрие желанието си. Но Ник, нейният Ник, по-скоро би се подложил на мъките на ада, преди да се поддаде сляпо на страстта си. Колкото и много да му струваше това, той би поставил на първо място нейните желания, а не своите. И винаги го беше правил. Очите ѝ отминаха гледката на слиповете му и продължиха пътешествието си надолу, над окосмените бедра и силните глезени, до големите, типично мъжки стъпала. И се върнаха по обратния път.

Набъбването не беше изчезнало. Маги спря замислена погледа си там. Колкото и жестоко да ѝ се стори внезапното ѝ желание, тя не можеше да устои на изкушението да го подразни, поне мъничко.

Тя потърка бузата си по гърдите му. Той се стегна.

— По-добре ли се чувстваш? — попита той с едва чул шепот и махна ръцете си от нея.

— Мммм — Маги се стгуши още повече в него със закачлива невинност, затягайки обръча на прегръдката си. Когато той не пожела да върне ръцете си на предишното им положение, тя прошепна:

— Прегърни ме, Ник!

Стори ѝ се, че той се подчини малко неохотно, но все пак го направи.

Маги още веднъж потърка бузата си по къдриците, покриващи гърдите му и затвори очи, наслаждавайки се на възбуждащия им допир по кожата ѝ. Пръстите ѝ леко се придвижиха по гърба му, проследявайки бавно очертанията на напиралците под тях мускули.

Ник се размърда неспокойно. Маги потисна усмивката си.

Маги полуотвори очи, за да не му позволи да види блясъка в тях, когато отново плъзна поглед надолу към слабините му. Сега той беше така набъбнал и твърд, че тя вече можеше да види връхчето на ерекцията му, подало се леко от ластика на слиповете. В този случай някои хора биха могли да я обвинят в жестокост, каза си тя и дори да ѝ прикачат някой не много красив епитет за това, което причиняваше на Ник, но беше толкова прекрасно да се чувства отново освободена да си позволи любовна игра с мъж. А и Ник нямаше да ѝ се разсърди за това, че си позволяваше да изпитва наслада за негова сметка, тя бе сигурна в

това. Всъщност, той дори би я аплодирал, ако тази игра се оказеше стъпка напред в лечението на травмата ѝ, причинена от Лайл.

Голите ѝ крака лежаха изпънати до неговите. Тениската ѝ се бе набрала и повдигнала нагоре почти до границата на неблагоприятието, така че тя можеше да почувства прекия им, горещ допир. Тя прехвърли бедрото си върху неговото — само експериментално — и усети моменталното стягане на мускулите му. И не пропусна да забележи как мъжествеността му набъбна до крайност и сега само опънатата до последен предел материя на слиповете му я задържаше да не се изправи перпендикулярно нагоре.

— По-добре да те оставя да заспиш отново — глухо каза Ник и ако в тона му прозвуча известно отчаяние — а то наистина прозвуча — Маги предпочете да не му позволява да я откъсва от заниманието ѝ.

— Не ме оставяй, Ник — думите ѝ бяха жалостив шепот.

Стори ѝ се, че чу как той изскърца със зъби, но ръцете му я обгърнаха отново, въпреки че прегръдката му бе някак предпазлива.

Усмивайки се на себе си, Маги се успокои и остави тялото си да се отпусне с пълната си тежест върху него. Вече се чувстваше съвсем доволна — като котка, свила се до топъл радиатор и полуунесена в дрямка. Да, мястото ѝ беше тук, в прегръдките на Ник. Неговата близост, солидната сила на тялото му до нейното, топлината му, специфичният му мирис бяха за нея по-упояващи, отколкото бутилка старо уиски. Дори самата му неподвижност я унасяше в транс. Защото ѝ подсказваше колко силно я желаше той и въпреки това нямаше да направи нищо, дори не и една-единствена увертюра към онова, за което считаше, че тя не е готова. Съзнанието за това прогони последните следи от страха ѝ. С него, тя можеше да отиде дотолкова далеч, колкото сама пожелаеше.

Косъмчетата на гърдите му гъделичкаха брадата ѝ и тя сбърчи нос и ги издуха. Опънатата като сатен върху стомана тъкан на кожата му я привличаше, затова тя я пробва с пръсти, галейки бавно добре оформените му гърдни мускули. Силно осезаемото удоволствие от това, че само го докосваше, бе просто удивително. Как беше могла да забрави колко хубаво бе усещането на мъжки гърди под върховете на пръстите ѝ? С лениви, почти сънени движения, тя остави пръстите си да пълзят по очертанията на гърдния му кош, да затанцуват по твърдия му като скала корем, да поспрат за миг в пъпната вдлъбнатина. Докато

пръстите ѝ продължаваха безмилостната си разходка, слиповете му се изпълниха още повече и връхчето на ерекцията му, подало се от ръба, видимо нарасна.

Тя знаеше прекрасно, че го довеждаше до границата на силите му и се опиваше от съзнанието за това, както бе сигурна, че можеше да прекрати във всеки миг онова, което бе започнала. Ник никога нямаше да я подчини на желанията си със сила — както и никога нямаше да я укори за това, което му причиняваше сега.

Той понасяше ласката на пръстите ѝ без нито едно движение, без реакция с думи, но лежеше схванат като дъска до нея, със стегната като обръч ръка около раменете ѝ и сърцето му биеше с все по-ускорен ритъм под бузата ѝ.

Тялото му овлажня, покри се със ситни капчици пот там, където го докосваше. Маги неведнъж бе чувала, че потта имала солен вкус и реши да провери дали това беше вярно. Извъръщайки леко глава, тя притисна устните си до гърдите му, докосна повърхността им с езика си.

Целувката ѝ бе лека като пърхане на пеперуда, деликатна като капчица роса.

— Недей! — рязко каза Ник и пъкна дланта си между устните ѝ и гърдите си.

— Ник? — попита тя, поглеждайки го изпод вежди.

— По дяволите! — измърмори той и започна да трепери.

Тя го подлудяваше. Тежестта на тялото ѝ върху него, меките ѝ гърди, притиснати до неговите през съвсем изтънялата от пране тениска на Линк, копринената повърхност на бедрото ѝ, прехвърлено върху неговото, допира на главата ѝ, отпусната малко под рамото му. Всичко, свързано с нея — нейният сладък, изкусителен аромат, бледият блясък на кожата ѝ, съпоставена с бронзовия загар на неговата, косата ѝ, разпиляла се като водопад от къдрици по голите му гърди, бледият, фин профил, докосването на ръцете ѝ... О, боже, докосването на ръцете ѝ...

Именно при това докосване Ник за първи път разбра, че нямаше да може да запази контрол: когато започна да го гали с тези тънки бели пръсти, изгаряйки плътта му с розово лакираните си нокти, които изглеждаха примамливи като бонбон. Силата на волята му имаше граници, все пак. И той притежаваше всички нормални инстинкти. Беше пълнокръвен американски мъж.

Но той я обичаше — отчаяно, бурно, със силата на ураган, способен да помете и планини, изпречили се на пътя му. Обичаше я твърде много, за да позволи на някого да я нарани. Твърде много, за да си позволи сам да нарани чувствата ѝ.

А тя се ужасяваше от секса. Едва не беше полудяла в кабината на камиона и бе пиццала така, сякаш бе забравила с кого е, сякаш го бе взела за непознат, опитващ се да я изнасили.

Ник се натъжи, когато си спомни. По дяволите! Тя си имаше причина! Бе преживяла повече, отколкото би следвало да преживее, която и да било жена в продължение на цели двадесет живота и затова той нямаше да направи нищо, с което да увеличи страданията ѝ... Щеше да бъде любящ и нежен. Щеше да ѝ даде много време, за да ѝ помогне да надживее лошите спомени, да я накара да се почувства щастлива и безстрашна, преди да се опита да я съблазни със секс. Щеше да го направи точно така, независимо колко много щеше да му струва.

А в момента имаше чувството, че напрежението просто го убива. Но нямаше да изгуби контрол, преди да е убил у нея спомена за Хамилтън Драмънд и онова копеле Лайл.

Тя му се беше доверила с тайната си — тайната, която досега не бе разкрила пред никого. Така че, той знаеше, че бе ужасена от секса, знаеше и защо е ужасена и разбираше, че причината ѝ бе съвсем основателна.

Така че, какво правеше сега той? — запита се Ник с отвращение. Лежеше в това проклето, прекалено горещо легло с нея, прегръщаше я нежно, докато тя се успокояваше от кошмар така отвратителен, че я бе разбудил с писък от дълбок сън и напругаше всичките си сили, за да мисли за нещо различно от това, да изживее върховните мигове на секса с нея, докато в същото време проклетият му член ставаше голям и твърд като телефонен стълб.

Защото той се интересуваше само от онова, което му се искаше, а не от това, което можеше да има.

Който е казал, че мозъкът на мъжете бил в панталоните им, трябва да е имал предвид точно това.

Лекото като паяче прокрадване на нокътя ѝ по корема му, го накара да впие пръсти в косата ѝ, но нежно, така че тя да не усети. Наложил контрол върху дишането си — вдишване, издишване, вдишване, издишване — в усилието си да наложи контрол над нуждите на тялото си.

Вдишване, издишване — *не трябва да мислиш за розовия като бонбон нокът в пъпната ти вдлъбнатина* — вдишване, издишване — *не трябва да мислиш колко ти се иска пръстите ѝ да се плъзнат само няколко сантиметра по-надолу* — вдишване, издишване — *не трябва да си мислиш как те кара да се чувстваш докосването на меките ѝ, сексапилни устни по голата ти гръд...*

Исусе! Не можеше да понесе повече. В жест на самозащита, той пъхна дланта си между устните ѝ и гърдите си, но вече беше твърде късно.

Тестисите го боляха, а членът му беше толкова твърд, че можеше да забие и гвоздей с него. Той положи огромно усилие, за да не се поддаде на почти непреодолимото желание да издърпа тениската през главата ѝ, да обърне тялото ѝ по гръб под себе си и да успокои

пулсиращата си жажда между бедрата ѝ — и успя да си наложи контрол, но беше само на косъм от провала.

Обаче употребеното усилие го накара да се разтрепери като сладострастен седемнадесетгодишен хлапак.

— По дяволите! — промърмори той и изскърца със зъби. Този път нямаше начин тя да не забележи реакцията му, нямаше начин да не ѝ позволи да се досети какви по-точно мисли го бяха занимавали, докато тя се притискаше към него, търсейки утеха.

Магдалена го погледна тогава, отмествайки глава така, че очите ѝ срещнаха неговите. Тези големи, красиви, кафяви очи блестяха като меко, топло кадифе през булото на дългите ѝ, черни мигли и изглеждаха толкова невинни, така загрижени. Ако той бе в състояние да размишлява трезво в този миг, вероятно би се запитал дали всъщност не изглеждаха малко прекалено невинни.

— Студено ли ти е, Ники? — попита тя.

Студено. По дяволите, не! И много далеч от това.

Сърцето на един вулкан вероятно бе по-студено от него в този момент. Последната мисъл внезапно зае централно място в съзнанието му, прогонвайки дори мигновеното подозрение, че тя извличаше невероятна наслада от отчаяното му състояние.

— Малко — излъга той през стиснати зъби, когато по тялото му пробяга нова силна тръпка.

— В такъв случай, трябва да се пъхнеш под завивките — каза тя, широко и явно усмихната сега, а дланта ѝ застина върху измъчените мускули на корема му, докато говореше...

И се плъзна надолу, за да докосне с върха на един нежен пръст пламналата като в огън главичка на члена му.

— Исусе Христе! — простена Ник и рязко отмести ръката ѝ.

— Но на теб ти харесваше да те докосвам — каза тя, преплитайки пръсти с неговите. Той здраво стисна ръцете ѝ, боейки се да не загуби напълно разсъдъка си. Тя наистина го дразнеше преднамерено — сега той вече беше сигурен — и това беше добър знак. Оставаше му просто да не изгуби самоконтрола си. Защото последното, което искаше сега, бе отново да я изплаши. Но бе време еротичната ѝ игра да спре — и то веднага. Защото той беше на ръба на силите си.

— Магдалена, любима, *querida*, все още ми харесва. Наистина ми харесва. Толкова много, че ако ме докоснеш пак по този начин, не трябва да ме държиш отговорен за това, което ще последва — той стисна зъби и се постара да не строши ръката ѝ в своята. — Трябва веднага да се махна от тук.

— Може би не искам да бъдеш отговорен. И може би не искам да се махаш от тук.

— Господи, ти просто ме убиваш — отвърна той и стисна зъбите си още по-силно — така, че изпита болка. Разбираше, че трябва да стане от леглото сега, още в този миг, но бе абсолютно неспособен да се помръдне.

— Така ли? — ослепи го тя отново с ленивата си, съвсем невинна усмивка. И тогава Ник разбра, че невинността ѝ бе пълна измама и че малката вещица знаеше прекрасно какво му причиняваше, и че го правеше съвсем съзнателно. Сърцето му утрои ритъма си. Повдигайки главата ѝ от гърдите си, той отметна косата от лицето ѝ така, че тя се разпиля по раменете ѝ като разкошен тъмен облак и разплете пръстите ѝ от своите. Погледът ѝ се плъзна открито и смело по тялото му — от лицето, до краката, без да пропуска нищо по пътя си.

После тя отново докосна члена му.

— Магдалена, недей, за Бога! — изстена той, когато ръката ѝ се плъзна под ластика на слиповете, но не направи опит да я възпре. Не можеше. Беше парализиран — в буквалния смисъл — от силата на желанието си.

— Искам да ме любиш, Ники — прошепна тя, когато пръстите ѝ се стегнаха около огромния, гранитен монолит, който заплашваше да експлодира всяка секунда. — Искам да го направиш. Моля те.

— Магдалена... — с последен отчаян изблик на истинско благородство, той отново успя да преодолее изгарящата си страст.

Ръката ѝ леко се придвижи, топла и мека като кадифе.

— Моля те.

Той изскърца със зъби. И най-добрите му намерения не можеха да му помогнат да се въздържа повече. Проклятие! За никоя друга, освен Магдалена, не би могъл да се въздържа толкова дълго!

— Обичам те — каза той с глас, загрубял от чувство за вина и нежност, а раменете му рязко се отлепиха от леглото. Той я хвана под мишниците, обърна я, сложи я да легне и светкавично свали

изпречилите се на пътя му слипове и нейната тениска, като приключи всичко това с бързи, трескави движения. — Обичам те, обичам те, обичам те!

— Аз те обичам също — прошепна тя, разтваряйки бедрата си за него.

Дъхът му пресекна окончателно, когато я видя пред себе си гола, изпълнена с желание и без следа от страх, с млечнобялото ѝ тяло, изпънато на белия чаршаф, с разширени, блестящи и усмихнати очи и протегнати към него ръце.

Той искаше да проникне в нея бавно, да ѝ позволи да изпита пълно насладата, да я възбуди до точка, на която да не може да мисли за нищо друго, освен за него.

Потъна в нея. Нищо досега не му бе доставяло такова удоволствие. Той простена от разкъсващата интензивност на насладата, отдаде се изцяло на мига и загуби пълна представа за всичко останало.

Движенията му бяха бързи, диви и не наподобяваха с нищо поведението му при контакти с жени преди. Допира на влажните ѝ, горещи недра, които го обгръщаха, просто го влудяваше. Той повдигна краката ѝ, докато ги склучи около кръста си, впи устни в нейните и усили темпото до край.

Беше толкова хубаво.

Когато почувства приближаването на неизбежния връх, той потъна дълбоко в нея, разтреперен като в треска, докато слабините му експлодираха в мощни, горещи вълни, които бяха истински екстаз.

Не можеше да бъде по-хубаво от това.

В следващите няколко минути, той не беше в състояние дори да мисли.

Но и този период отмина. Тогава се изплаши.

Беше ли я ужасил отново до смърт? Прехвърляйки бързо наум последователността на събитията, станали току-що между тях, той не можа да си спомни да е чул писъци, нито да е забелязал опити от нейна страна да се освободи — изобщо никакъв знак, че тя не се чувстваше абсолютно щастлива да се намира там, където се намираще сега.

Да не би да беше припаднала? Не и неговата Магдалена. Тя не се числеше към ония, които припадат. Но защо тогава беше толкова тиха?

Ник извика на помощ всичките си вътрешни сили, повдигна глава и я погледна доста смутен в очите.

Край на този проблем, тържествуваща си каза Маги. Беше успяла да се справи. Не, бе успял Ник. Ник бе разрушил бариерата, която бе потиснала сексуалните ѝ пориви години. Тя беше свободна, бе свободна да се чувства отново нормална жена, свободна да обича своя мъж до себе си.

Тази мисъл я опияняваше. Тя не беше си давала сметка колко тежък беше товарът на страха ѝ, докато не бе свален най-после от нея:

Когато Ник повдигна глава, за да я погледне, тя му се усмихна. Изражението на лицето му бе толкова виновно, че не успя да се въздържи, а и желанието ѝ да го поизмъчи, още не беше я напуснало съвсем. Приведен над нея, прехвърлил тежестта на тялото си върху свитите си в лактите ръце, той изглеждаше с толкова широки рамене, че останалата част на стаята бе абсолютно скрита за погледа ѝ. Гърдите му, с плътния си килим от черни косъмчета, бяха само на няколко сантиметра от очите ѝ и тя мълчаливо се възхити на мъжката му красота, преди да насочи отново погледа си към лицето му. Очите ѝ с любов се плъзнаха по едрите, остро издялани черти, квадратната челюст, сега потъмняла от наболата брада, широката уста с тънки устни, които не ѝ се усмихваха. Тя обходи с поглед изкривения нос, широките скули, гъстите, черни вежди, лудо разрошената черна коса. Тогава и едва тогава срещна погледа му. Лешниково зелените му очи бяха потъмнели от тревога.

И точно тогава му се усмихна.

— Добре ли си? — попита той, явно не успокоен докрай от изражението на лицето ѝ.

Тя кимна.

— Не ти причиних болка, нали? Дори не се сетих за незаздравелите ти рани.

Маги само поклати отрицателно глава.

— Изплаших ли те? — той имаше вид, по виновен от всякога, когато тревогата неволно склучи веждите му.

Маги отново поклати глава.

— По дяволите, Магдалена, говори ми! — избухна в крайна сметка той. — Чувствам се като престъпник, а ти не ми помагаш!

С това, той се дръпна от нея; отпусна се тежко по гръб на леглото, свил едната си ръка под главата и впери поглед в тавана.

— Извинявай — смирено каза тя, обърнала се към него, подпря се на лакът и го загледа.

Очите му се спряха на лицето ѝ.

— Не, това е моята реплика. Аз трябва да се извиня — каза, изпълнен с разкаяние той. — Не исках да се случи точно по този начин.

— Беше хубаво — Маги се развеселяваше с всяка измината секунда.

— Е, остава да ти кажа едно огромно благодаря — Ник, от друга страна, звучеше положително мрачно. Очите му още веднъж се заеха да изследват тавана.

— Не исках да кажа точно това — омиротворително каза Магдалена и се разсмя, което беше нещо, което вероятно не трябваше да прави. От изражението на лицето му стана ясно, че мъжката му гордост вече беше абсолютно накърнена. Кое то, по някаква причина, тя намери за изключително весело.

— Всъщност, беше велико. Наистина велико. Говоря самата истина — каза тя.

Той стисна зъби, а тя отново се разсмя.

— Не се опитвай да ме заблудиш — ако можеше да се съди по лицето му, нервите му вече бяха опънати до край. Трябваше незабавно да престане, каза си Маги. Защото иначе, той бе способен да изхвърчи гол от стаята, преди да е намерила възможност да му обясни какво точно бе имала предвид. Но тя внезапно се бе почувствала толкова добре, така млада, така нормална, че ѝ беше трудно да не се смее заради самата радост от това.

— *Наистина* беше велико — повтори тихо Маги. После, когато той я прониза с поглед, изясни: — Не се изплаших. Не закрепях. Дори *не мислих* за никой друг, освен за теб. И именно това го направи прекрасно за мен.

В очите му за миг проблесна съмнение, но после той се усмихна — с бавна доста пресилена усмивка, но все пак усмивка.

— С което ми казваш, че не си достигнала до върха на изживяването — беше като обвинение, но шеговито.

— Не този път — призна смирено тя. Около угълчетата на устните ѝ трепна дяволита усмивка и тя едва не му намигна. — Виж, в кабината на камиона историята беше по-друга.

— О, няма? — той повдигна заинтересуван веждите си към нея.

— Да-а... — кимна, вече широко ухилена, Маги.

Той внезапно изправи гърба си, хвана края на тениската, която се бе набрала около бедрата ѝ и я издърпа през главата ѝ. Маги вдигна ръцете си, за да го улесни, разтърси косата си и продължи да го гледа усмихната, когато тениската ѝ полетя към пода.

— Моите жени *винаги* изживяват секса до края — изръмжа той, обръщайки се към нея и хванал отново раменете ѝ, я притисна обратно на леглото. — Ти какво? Опитваш се да разрушиш репутацията ми ли?

За момент той я задържа така и плъзна престорено свиреп поглед по заплетените облачета от тънки къдрици, разпилели се по тялото ѝ като пелерина, по деликатната красота на чертите ѝ, усмивката в очите, пухкавата мекота на щедрите ѝ устни. После погледът му продължи надолу по гладката ѝ бяла шия, стройните ѝ рамене и пищните дарове след това. Въпреки че тялото ѝ беше тънко и фино, тя винаги бе имала щедър бюст и сега Маги усети как под погледа на Ник в гърдите ѝ започна да се разлива приятна топлина. Пълни, закръглени, млечнобели и с розово-кафяви връхчета, вече набъбнали и нетърпеливи за вниманието му — Маги знаеше добре какво бе предизвикало особения блясък в очите му. И за своя изненада, тя посрещна желанието му с радост.

Но тогава той застина, престана да се движи и почти престана да диша, а пламъкът в очите му потъмня.

За миг Маги се обърка, не разбра причината за промяната у него. После проследи погледа му — раните по гръдния ѝ кош изпъкваха върху млечнобялата кожа с всичките си пурпурни и жълтеникави цветове. Това бе причината за ужасния израз на лицето му.

Смешно, тя почти бе забравила за тях.

— Не ме боли — каза Маги. — Сега не.

После протегна ръка и изгаси лампата на нощното шкафче. Стаята незабавно потъна в такава плътна тъмнина, че тя не можеше да различи дори върха на носа си, камо ли него.

— И така, залавяй се за работа — каза тя, повдигайки ръце, за да обвие врата му и да го привлече към себе си. — Накарай ме да стигна до края. Не искаш да разваляш репутацията си, нали?

— Магдалена... — той беше застанал сериозен, колебаеше се.

— Млъкни, глупчо, и ме целуни — прошепна тя, придърпвайки го настоятелно към себе си, докато най-последно почувства допира на тялото му върху своето.

Устните му намериха нейните, целунаха ги с любов и загриженост. Езикът му проникна в сладката дълбочина на устата ѝ, милващ, влажен, топъл. Тя отвърна на целувката му без нетърпелива настойчивост, а с дълбокото чувство, че се завръща у дома. Ръцете и загалиха раменете му, гърба му. Топлата влажност на кожата му я изпълваше с радост. Обичаше да я чувства под пръстите си.

Той обхвана гърдите ѝ. Маги почти престана да диша, когато погали зърната ѝ. Меките хълмчета наедряха, връхчетата им се втвърдиха.

Устните му се отделиха от нейните и продължиха милувката, започната от ръцете му. Нежно, бавно — едната зажадняла гърда, после другата. При докосването на устните му Маги усети пулсиращата болка, зародила се в слабините ѝ.

Сякаш почувствал също тази болка, той плъзна длани надолу по корема ѝ, погали копринената кожа там, после спря на уязвимия триъгълник от къдрици между бедрата ѝ. Пръстите му се раздвижиха бавно, след това настоятелно, а устните му продължиха сладострастния си пир.

С кротък стон на удоволствие Маги притисна главата му до гърдите си, а пръстите ѝ се вплетоха в гъстите му тъмни къдрици. Очите ѝ се затвориха, а бедрата затрепериха, когато в нея забушува безнадеждна, безпомощна възбуда.

Устните му се отделиха от гърдите ѝ и тя усети топлата влага на пътя им, когато се запускаха надолу, поспряха за миг на корема ѝ, където езикът му погали пъпната вдлъбнатина. Тя потръпна, после застина неподвижна, когато продължиха още по-надолу. Пръстите ѝ се впиха в косата му, когато усети дъха му до триъгълника от къдрици, докато ръцете му се плъзнаха, за да обхванат хълбоците ѝ и да я повдигнат за пълното нашествие на устата му.

— Моля те, Ник — простена тя, когато почувства интимния жар на устата му, изгарящата ласка на езика му. Но самата тя вече не знаеше дали стонът ѝ бе израз на протест или молба.

Маги вече не чувстваше нищо, освен настойчивата милувка на устата му и острото до болка удоволствие, свило се като пружина още по-осезателно в слабините ѝ, разпалвано от тази дяволска уста.

Ръцете ѝ бяха изпънати плътно на леглото, пръстите ѝ се бяха впили в чаршафите, мачкаха ги, дърпаха ги, разтреперани. Клепките ѝ бяха спуснати, устните полуотворени, а главата ѝ се мятеше безпомощно върху възглавницата.

Боже, колко ѝ харесваше това, което той правеше с нея! Искаше ѝ се да не спира никога...

Но той спря. Точно когато тя си мислеше, че няма да издържи на ласките му дори още само секунда, той вдигна глава и бавно се плъзна нагоре по нейното треперецо, извиващо се тяло, а устните му спираха на всеки сантиметър по пътя си, за да оставят горещия си, влажен печат, клеймото, доказващо, че тя му принадлежи. Когато спряха на гърдите ѝ, Маги извика.

Той продължи нагоре и бедрата му се плъзнаха между нейните, сякаш бяха направени по модел, за да паснат с нейните, а нажеженото до червено връхче на ерекцията му се докосна до сърцевината на пулсиращата ѝ утроба. Почувствала го там, Маги леко, неволно простена. Тя чу звука, но не разбра, че беше неин стон.

— Все още не, любима — прошепна той и целуна устните ѝ.

Тя отвърна жарко на целувката му, задъхана от нетърпение да го приеме в себе си, вкопчила конвулсивно ръце в раменете му, изгаряща с нокти гърба му. Но с нищо не можеше да го накара да побърза — той проникваше бавно, бавно в нея, сантиметър след влудяващ сантиметър, докато тя започна да се извива под него, опитвайки се да посрещне тялото му.

Но той все още не бързаше. Обхванал с длани гърдите ѝ, без да престава да целува устните ѝ, той бавно навлизаше и се отдръпваше от нея, и отново и отново, с премерени, съзнателни движения, целящи да я влудят докрай.

Когато тя стигна до върха на изживяването си, то бе с такава разтърсваща сила, че тя импулсивно склучи ръцете и краката си около тялото му, изви гърба си на дъга и изплака името му.

— Ник! О, да! Да! Ник!

Ударните вълни на екстаза, който я разтърси, доведоха и него отвъд ръба на контрола. Маги почувства как тялото му застина до нейното, после потръпна. Тя усети екстаза му, когато той проникна дълбоко вътре в нея и осъзнаването на мига на неговото удоволствие послужи да засили нейното.

После дълго след това двамата останаха неподвижни, вплетени в прегръдка, той отпуснал тежестта на тялото си върху нея. Маги загали косата му и устните ѝ се извиха в замечтана усмивка. Тя извърна главата си към него и докосна небръснатата му буза с целувка.

— Успях да го направя — прошепна тя в ухото му.

— Нали ти казах! — отвърна той с такава гордост и самоувереност, че ѝ напомни за момчето, което беше някога и тя се усмихна още по-широко. Повдигайки глава, за да положи бърза целувка на устните ѝ, Ник се търкулна настрани, увеличайки я със себе си, прегърнал я с едната си ръка, докато с другата издърпа завивките над тях. Той намери възглавниците, които бяха избутани до таблата на леглото, пхна едната под главата си, остави другата за нея и целуна върха на носа ѝ.

Няколко секунди по-късно равномерното му дишане подсказа на Маги, че вече бе заспал.

Изтощен е, бедничкият, каза си тя и заспа с усмивка на лицето и глава, сгушена на гърдите му.

Мисълта, която събуди Маги, беше, че не бяха използвали никакви предпазни мерки срещу забременяване. Очите ѝ се разтвориха, разширени от ужас, когато чудовищното значение на това завладя с пълна сила съзнанието ѝ. Защото точно тя имаше всички причини на света, за да бъде по-внимателна. Освен ако Ник не се бе подложил на вазектомия през последните дванадесет години — в което тя определено не вярваше — той не беше неплоден. Както и тя.

В продължение на цели години тя дори не бе мислила за полово сношение с мъж, така че проблемът за контрол на раждаемостта просто не я бе занимавал. Тя трескаво пресметна дните от последния си месечен цикъл. Осем дни. Означаваше ли това, че е в безопасност? Не знаеше.

Ник разкриваше един нов свят пред нея, кисело си помисли тя. Незапланувана бременност, контрол на раждаемостта, болести, пренасяни по полов път — неща, за които не бе трябвало да се тревожи дълго, дълго време.

Тя и Ник трябваше да проведат един много откровен разговор по това още днес.

В следващия миг забеляза, че беше сама в леглото. На възглавницата до нея имаше вдлъбнатина от мястото, където бе лежал и завивките от неговата страна на леглото бяха отметнати, но от самия него нямаше следа.

Навън отдавна беше ден, естествено. През спуснатите щори бе успял да се промъкне един-единствен слънчев лъч и в блясъка му лениво танцуваха пращинки.

Отвън се чу приглушения шум от затръшването на автомобилна врата и няколко мига по-късно, съответстващия шум от затръшването и на входната врата на къщата. До ушите ѝ долетя и откъслечен разговор между мъже — тя не можа да разбере думите, но тембърът не оставяше съмнение, че бяха мъже — и после чу шум от изкачващи се стъпки, с явно вземане по две стъпала наведнъж.

Беше Ник и си подсвиркваше. Маги регистрира всички тези факти, докато се пъхаше по-дълбоко под завивките и се зави така, че отвън останаха само раменете ѝ. Независимо какво се бе случило между тях предната нощ, тя не можеше да го посрещне просто така, седнала гола в леглото.

И точно както беше предположила, Ник дори не почука. Дръжката на вратата се завъртя, тя се отвори и той застана на прага. Беше облечен в синя карирана риза, напъхана в плътно прилепнали джинси, беше с каубойски ботуши и кожен, ръчно изработен колан. Косата му, явно съвсем скоро сресана с гребена, беше бухнала в блестящи вълни назад от челото, а лицето му беше гладко избръснато.

— Сънливка — каза той, прекъсвайки веселото си свирукане, за да се усмихне.

— Ти не използва презерватив — каза укорително тя. Раздразнението ѝ се подсилваше от неудобната мисъл, каква гледка представляваше в този момент — не беше измила лицето си, по него нямаше дори следа от грим, а косата ѝ висеше на заплетени възли по раменете и надолу по гърба ѝ. Тя стисна кичур коса, паднал върху челото ѝ, отмахна го рязко назад и го изгледа сърдито.

— Нямах под ръка в момента — отвърна с предишното си весело настроение той и приближавайки се бодро до леглото, дари с бърза целувка нацупените ѝ устни и същевременно пусна в скута ѝ малко пакетче увито в кафява хартия, което тя дори не бе забелязала при влизането му. — Не се тревожи, querida, с мен си в безопасност.

От това, Магдалена стигна до извода, че той я уверяваше, че не е преносител на болест. Но сега основната ѝ грижа не бяха болестите. А и знаеше, че ако Ник бе имал дори минимално съмнение относно състоянието си, никога не би се докоснал до нея. Тревожеше я проблемът за евентуална бременност.

— Не вземам никакви хапчета — каза тя и при очевидната му липса на загриженост, го изгледа още по-сърдито.

— Нито пък аз.

Маги вече се вбеси.

— Не можеш ли да се държиш по-сериозно?

Ник пъхна пръст в гайките на колана си и замислено сведе поглед към нея.

— Бях забравил каква малка досадница можеш да бъдеш. Не знам, дали ми се иска да се обрека на риска цял живот да ми се крещи, преди да ми е дадена възможност дори да сложа малко кафе в стомаха си? — той си даде вид, че обмисля сериозно проблема за момент, после в ъгълчето на устата му се появи онази дълбока, издайническа трапчинка. — Е, заради теб си струва. Предполагам.

Маги грабна възглавницата зад гърба си и я запрати по него. Той се наведе със смях, стрелна се към вратата, излетя през нея и ѝ извика през рамо вече от коридора:

— Кафето вече те очаква долу. Закуската ще бъде готова след петнадесет минути. Постарай се да не изгризеш някои от мебелите дотогава.

Животно! — нарече го мислено Маги, но тази мисъл само я накара да се усмихне.

Пакетът, който бе пуснал в скута ѝ, съдържаше някои жизненоважни козметични средства, шампоан, паста за зъби, четка за зъби, гребен и четка за коса. Очите ѝ светнаха, когато видя този разкош. Ник очевидно бе отишъл заради нея до аптеката и тя му бе благодарна. Въоръжена с блестящо измита коса и червило, тя се чувстваше готова за сблъсък със света.

С дрехите, въпросът стоеше по-различно. Можеше пак да облече тези, с които бе пристигнала, но те бяха измачкани и мръсни и предпочиташе да не го прави. Маги обмисли проблема за момент, после стана от леглото, вдигна захвърлената на пода тениска и я облече, за да не се налага да се разхожда гола, докато намереше някакви подходящи дрехи. Тъй като тази беше стаята на Ник, бе логично дрехите му да са окачени в гардероба. Значи, можеше да си вземе от тях засега.

На една от лавиците, намери сгънат анцуг от две части — черен, от плътна памучна материя. Тя го взе и отиде в банята заедно с чантичката, подарена ѝ от Ник, изкъпа се под душа, изми косата си с шампоана и накрая уви като тюрбан около главата си една от дебелиите хавлии. Ако Ник или Линк притежаваха нещо толкова практично като сешоар, тя наистина щеше да се учуди. Поне в банята не можа да намери такъв уред.

Бельото ѝ беше изместено от мястото, където го бе окачила вечерта и тя леко се изчерви при мисълта, че Ник — дано

действително да беше Ник! — се бе докосвал до него. Което бе глупаво, разбира се. Той бе докосвал съвсем осезателно тялото, за което бяха предназначени. И кое от двете беше по-интимно?

Тя облече долната част на анцуга, която се оказа прекалено голяма. За щастие, около глезените имаше ластик, а в кръста се пристягаше с връв. Тя стегна връвта около собствената си талия и се оказа облечена в нещо като шалвари, но достатъчно добри, за да изпълнят ролята си. Горната част също бе твърде голяма. Висеше до средата на бедрата ѝ и беше широка, а ръкавите бяха поне с петнадесет сантиметра по-дълги. Не беше си давала сметка колко едър беше Ник, докато не се наложи да облече дрехите му. Може би защото неволно го бе сравнявала с Линк, който беше още по-едър.

Тя навли ръкавите почти до лактите и с това проблемът се реши. Анцугът бе наистина голям — за щастие, това съответстваше на текущата мода — и като обуеше собствените си ниски обувки, можеше да излезе дори извън къщата.

Маги се огледа в огледалото, зарадва се, че синините по лицето ѝ избледняваха, използва червилото и малко от бледата пудра, които Ник ѝ бе доставил. Той не беше се сетил да купи туш за миглите ѝ — кой ли мъж би могъл да се сети? — но миглите ѝ по принцип бяха дълги и тъмни, а днес очите ѝ имаха странен блясък и без спомагателни средства. Бузите ѝ също изглеждаха приятно розови — защото той не се бе сетил и за руж — а кожата ѝ изглеждаше гладка и здрава, което съвсем не беше така преди двадесет и четири часа.

Тогава си каза, че лудото влюбване вероятно бе най-добрата козметика. Маги се усмихна на отражението си в огледалото и свали тюрбана от косата си.

Тъй като сешоар все пак нямаше, тя се задоволи да разреши сплетените кичури с четката и да оформи с пръсти местата, където иначе би издухала. Накрая пъкна крака в обувките си и забърза надолу, привлечена от апетитната миризма на пържен бекон.

Ник беше до готварската печка и сръчно разчупваше яйца над тигана с цвъртящата вече мазнина. На плота до печката бе оставил чиния, препълнена с филийки изпържен бекон и покрита с хартиена салфетка. Линк се бе облегал на същия плот малко по-встрани и му говореше нещо, дъвчейки бекон.

Те вдигнаха очи, когато Маги се поколеба на вратата.

— Едно яйце или две? — попита я Ник, докато Линк я измери с поглед отгоре до долу и се ухили.

— Едно — отвърна Маги, притеснена от усмивката на Линк.

— Тази сутрин имаш значително по-добър вид, момиченце — Линк ѝ смигна всезнаещо, преди да си открадне друго парче бекон от чинията. Ник заплашително размаха вилицата към него.

— Чувствам се по-добре — отвърна Маги, предпочела да не обръща внимание на закачката на Линк.

— Да, един здрав нощен сън е достатъчен за това — каза Линк и кимна мъдро.

Това вече беше прекалено много, дори за добрите намерения на Маги. — О, млъквай, Линк — срязва го тя и отвори хладилника, за да потърси плодов сок.

Линк отново се ухили, но благоразумно замълча и насочи цялото си внимание към филийките, които се зае да препича на тостера, докато Маги сложи масата и наля сок в три чаши. Но едва когато връщаше обратно в хладилника полупразната бутилка, се заслуша в песента, която Линк си тананикаше: „Здравейте, млади влюбени, където и да се намирате...“

— Той има ли си момиче? — обърна се тя към Ник, размахвайки в пренебрежителен жест палеца си по посока на нахалния му брат. — Само почакай да видиш какво ще направя аз, за да го накарам да се засрами пред приятелката си.

— Обаче той си има цяла армия. Нали ти казах, непрекъснато ги изкушава с колата ми.

— Човече, работата не е в колата ти, а в мен. Аз съм неустоим — Линк пак се ухили. — Освен това, за какво ти е на тебе такава страшна кола, щом не можеш да я използваш както трябва? Малкото ми братче въздишаше по теб, Маги, толкова много години, че въобще не можа да схване истинските ѝ възможности.

— Млъквай, Линк! — този път беше ред на Ник да изгледа смръщено брат си. Линк само се усмихна в отговор. Ник разпредели готовите яйца в чинии, докато Линк хвърли към масата по една препечена филия за всеки. Маги, успяла да улови своята точно преди да полети на пода, я сложи в чинията си, после я отнесе до масата и седна. Мъжете я последваха.

След това се заеха със закуската и разговаряха, но за нищо конкретно. Всъщност, тримата често се бяха хранили заедно в миналото и сега навлязоха в отдавна отгъпкания път на навика, без всякакви проблеми. Маги дори престана да изпитва неудобство при мисълта, че Линк знаеше прекрасно как тя и Ник бяха прекарвали нощта. Линк и без това винаги бе знаел за отношенията между двамата.

— Закъде си се разбързал толкова? — попита Ник, когато Линк се изправи още щом погълна последната си хапка. Маги беше все още по средата на закуската си, а Ник не беше много по-напреднал със своята. Разбира се, през повечето време бяха говорили тя и Ник, докато Линк бе обръщал повече внимание на храната си.

— За разни места, където имам да върша разни неща. Разбираш ли, братле? — отвърна Линк и присви рамене.

— Да. Кажим им, че ще дойда по-късно — Ник погледна към Маги. — Много по-късно.

— Аха — Линк поклати глава и се ухили. — Ще им кажа, че си се тръшнал на легло от грип. До скоро.

Той махна с ръка и излезе от кухнята. Маги го чу да се изкачва по стълбите. След десетина минути, когато Ник миеше чиниите, а тя ги бършеше и подреждаше в шкафа, Линк се появи отново в коридора на долния етаж, помахаша ѝ пак, когато улови погледа ѝ, извика: „Чао, грипчо!“ и се скри от поглед. Секунди по-късно, тя чу отварянето и затварянето на входната врата. След още няколко минути — и мощният рев на колата.

— Проклятие! Пак ми взе колата! — простена Ник, като престана да мие последната останала чаша, за да изгледа безпомощно празното място, където бе паркиран корвета.

— Той няма ли кола? — Маги не можа да не се усмихне при тази така типична сцена между двамата братя, но за щастие Ник не я видя, защото бе обърната с гръб към него, докато подреждаше чиниите.

— Преди шест месеца той си купи съвсем нов рейндж роувър. Знаеш, с четиристепенна предавка и всичко останало. И ходеше с него навсякъде — но наистина имам предвид навсякъде — през гори, потоци, нагоре из планините, надолу из дълбоки падини. Миналия месец реши да се покаже много храбър и тръгна по един склон, който се оказа само малко по-стръмен, отколкото трябваше. Та машината му

се преобърна и свърши с покрива нагоре в една урва. Линк имаше късмет, че излетя през вратата навреме, иначе нямаше да бъде с нас днес. А проклетата му кола е в сервиза досега. Той искаше да му я разбият докрай, за да може да вземе застраховката и да си купи нова, но те казаха, че повредите не били толкова лоши. И сега ги оправят.

Той може и да стане старец, преди да свършат, обаче я поправят. Междувременно, си купи тоя стар камион, за да се движи наоколо. Обаче какво използва? Моята кола.

— О! — Маги отново не се въздържа и се разсмя. Запуши устата си с ръка, но късно.

— Вижда ти се смешно, така ли? — Ник се обърна и й подаде чашата, за да я избърше.

— Само малко — отвърна Маги, неспособна да му обясни с думи колко живително ѝ се отразяваха взаимоотношенията между него и Линк. Беше приятно да се чувства отново сред едно нормално семейство, там, където членовете му се заяждаха, дразнеха се и спореха — и се обичаха. И именно такова нещо искаше за себе си. И за Дейвид.

Тя изсуши чашата и я сложи в шкафа. Когато се обърна отново към него, той сложи в ръцете ѝ още един малък пакет, увит в кафява хартия.

— Какво е това? — Маги го прие малко колебливо. Пакетът бе затворен и доста тежък за размерите си.

— Любима, моята мисия в живота е да накарам всичките ти сънища да се сбъднат — каза Ник, хвана я под ръка и я поведе към задната врата.

Още щом съзря ятото от пилета, скупчили се да кълват нещо в пръстта около плевника, Маги започна да се смее. Ник я изгледа усмихнат, повдигна металното резе на вратичката, която отделяше стопанския двор от двора около къщата и ѝ направи знак да влезе. Писукащите пилета продължиха заниманието си, без да обръщат внимание на новодошлите.

— Ти вечно ми повтаряше, че искаш да храниш пилета, значи ето, давам ти пилета. И храна за тях, в пилета — Ник размаха широко ръка по посока на нищо неподозиращите пилета.

— Но *на кого* са те? — все още разсмяна, Маги не направи опит да отвори пакета, стиснат в ръката ѝ. Построен от стари, посивели от времето дъски, плевникът явно беше част от фермата. Ник беше казал, че двамата с Линк са я взели под наем, но нима бе възможно това да включваше и животните в нея? Колкото и да напругаше въображението си, тя в никакъв случай не можеше да си представи дори единият от братята в ролята на фермер. Никой от двамата не бе имал и най-малък контакт с животни, ако не се смятаха случайните кучета или котки около Паркуей Плейс и Хорацио. А Хорацио положително не беше допринесъл с нищо да омилостиви Ник към пернатите си събратя.

— Те са на фермера, от който наехме това място. Попита ни дали може да ги задържи тук и ние нямахме нищо против. Там на поляната има и няколко крави. Уредил е и човек, който идва два пъти дневно, за да се погрижи за тях. Къщата му е зад оня хълм.

Ник кимна с глава по посока на хоризонта. Тъй като се намираха в селскостопанска област, наоколо не се виждаха много дървета. Около къщата растяха няколко дъбове и кленове и още няколко бяха разпръснати из поляната, която явно беше пасището. Полето се ширеше пред тях с яркозеления цвят на пролетна трева, сред която се забелязваха случайни кафеникави петна, където ланската трева оставаше все още в превес. Проследявайки с очи посоката, указана ѝ от кимването на Ник, тя видя полето и сред него около дузината дебели

черни крави, предъкващи доволни младите сочни стръкчета недалеч от плевника. После отмести погледа си по-нататък, по малкото възвишение, което той бе нарекъл хълм и където пролетно пробуждащата се земя се срещаше с меката синева на небето. Оглеждайки се наоколо в кръг, тя разбра, че фермата, наета от него, се намираще в центъра на нещо като огромна купа от зелена земя, обградена от всички страни единствено от небето. Освен къщата и плевника, не се виждаха никакви други постройки.

Това ѝ навя прекрасното усещане за самота.

— Заемай се с работата си — каза Ник и кимна към пилетата. После скръсти ръце пред гърдите си и се облегна на вратичката, готов да наблюдава процеса.

— Е, добре — хвърляйки малко несигурен поглед към пръсналите се пилета, Маги отвори пакета.

— Елате, пиленца. Елате пиленца, — извика тихо тя, приближавайки се до една дебела червена кокошка, протегна към нея ръката си с шепа зърна. Кокошката изкудкудяка и избяга, когато Маги се приближи прекалено много. И тъй като не знаеше какво друго да направи, Маги хвърли зърната след нея. Кокошката се разкудкудяка още по-високо, когато зърната заваляха като дъжд върху гърба ѝ. После внезапно млъкна и започна да кълве, когато те нападаха в пръстта до нея.

— Виждаш ли? — обърна се Маги към Ник, горда от успеха си.

Той ѝ изръкопляска, усмихнат. После посочи зад нея. — Мисля, че тя иска още.

Маги се огледа и установи, че кокошката наистина бавно се връщаше към нея, кълвейки образуваната пътечка от зърна — обаче я следваха и всичките ѝ останали приятелки. Бяха сигурно около двадесет — червени, бели, пъстри, както и една голяма черна между тях с червен гребен на главата, която сигурно беше петелът, както предположи Маги. Тя хвърли сред тях още една шепа зърна. Те се нахвърлиха върху пиршеството с радостна глъчка и когато изядоха всичко, обърнала глави към нея за още. Маги припряно отстъпи крачка назад, когато няколко от тях демонстрираха смелото си намерение да кълват прекалено близо до краката ѝ и хвърли нова шепа зърно.

След няколко подобни повторения на сцената, Маги се намери отстъпила чак до стената на плевника.

— Помощ! — провикна се плахо към Ник, когато почувства, че гърбът ѝ опря в дъските. Беше останало съвсем малко зърно, дори недостатъчно за пълна шепа, а лакомите птици вече помитаха и последните зърна на земята и започваха да я заглеждат за още. Маги внезапно се запита какво ли щяха да направят, когато нямаше вече какво да им даде и именно тогава отправи апела си към Ник.

Той я беше последвал, но бе запазил почтително разстояние от ятото гладни птици и наблюдаваше развоя на действията ѝ с широка усмивка на лице.

— И какво се иска от мен сега? — попита той, но не направи опит да ѝ се притече на помощ, а остана на мястото си със скръстени ръце и тази идиотска усмивка на лицето си.

— Извикай им да се махнат — в тона ѝ вече се бе прокраднала паника, когато тя хвърли съвсем последните зърна.

— Любима, единствените пилета, по които имам някакви познания, идват при мен в пластмасова торбичка с етикет на полковник отпред. Как да им кажа да се махнат? Ако бях на твое място, щях да избягам.

Маги му хвърли един унищожителен поглед, но после, когато най-лакомата и най-нахална кокошка дойде да кълве опасно близо до краката ѝ, прецени, че съветът му в крайна сметка не беше толкова лош. Захвърляйки хартиения пакет настрани — тя тайно се надяваше, че пилетата могат да вземат летящия кафяв предмет за особено голямо и вкусно зърно — Маги стремително се затича надалеч от стената на плевника.

Пилетата се разхвърчаха из въздуха в пищяща, пляскаща с криле маса от перната истерия.

Маги изпищя, вдигна едната си ръка над главата и спринтира към отворената врата на плевника. Намерил се напълно обкръжен от истеричните птици, Ник ахна и бързо я последва. Той се оказа само на половин стъпка зад нея, когато тя стигна до мястото, което според нея беше безопасно. Но две особено злостни пилета прелетяха през вратата на плевника след тях.

Вътре беше полутъмно, в сравнение с ярката светлина на деня вън. Маги загуби няколко секунди, докато очите ѝ се нагодят към тъмнината, но още в мига щом постигна това, те се фокусираха върху стълбата. Тя стигна до нея само за половин секунда и се изкатери с

пъргавината на подплашена маймуна. Ник беше по петите ѝ. Когато двамата достигнаха до убежището на сеновала, преследващите ги пилета кацнаха с обиден крясък върху току-що освободилите се пръчки на стълбата.

— Сега сме в капан — каза Маги. Тя бе застанала на ръце и колене и надничаше надолу.

— Така изглежда — Ник бе в същата поза до нея. Двата се спогледаха и той неочаквано ѝ се ухили. — Още ли искаш да се събуждаш всяка сутрин, за да храниш пилетата?

— Е, и какво? Аз съм градско момиче. Ще ме изправиш пред съд ли за това? — Маги се отпусна назад върху петите си.

— По-скоро бих направил едно друго нещо с теб — той придружи неудачния си опит да се пошегува с една пресилена гримаса.

— Ха, ха — Маги се огледа в сеновала. Той беше голям и заемаше около две трети от площта на пода на плевника. В празното пространство, останало между основата му и отсрещната стена, бяха прокарани хоризонтални греди за сушене на низи тютюн. И от тях, почти до пода, наистина се спускаха няколко дузини златистокафяви низи. В самия сеновал въздухът бе напоен силно с миризмата на сено — дъх земен, прашен и в същото време приятен. На около десет стъпки от мястото, където седяха Маги и Ник, започваше пирамида от стъпаловидно подредени старомодни бали сено и горният ѝ край достигаше до гредите на покрива, а назад продължаваше до противоположната стена. По-голямата част от дървения под бе покрита също с разпилени купчинки сено. Разположени на десетина стъпки една от друга, от пода до тавана се издигаха грубо издялани греди, които служеха за опора на металните плоскости, покриващи постройката, а отгоре, през тесните като косъмчета цепнатини, се прокрадваха случайни слънчеви лъчи. По ъглите и непосредствено под покрива висяха плътно изтъкани дантели от паяжини. На отсрещния край на сеновала, незает от стифираните бали, имаше вратичка за товарене на сеното, снабдена със скрипец и въже до нея. Сега тя беше отворена и в потока светлина оттам, в далечния край се виждаше нещо, което приличаше на временно, но съвсем пригодно за работа ателие на художник. С очи, разширили се от постоянно нарастващо изумление, Маги успя да различи един статив, столче и малка маса, която, от това разстояние, изглеждаше отрупана с материали.

— Кой рисува? — обърна се окончателно объркана тя към Ник. Но отговорът ѝ беше ясен, преди да го чуе от него.

— Аз — каза той малко отбранително.

— *Tu?* — независимо, че подсъзнателно бе знаела отговора, тя пак го прие така стъписана, сякаш той ѝ бе казал, че е марсианец. О, още когато го бе срещнала за първи път, той рисуваше бързи скици — тя ги наричаше драсканици — като използваше каквато хартия му попадне под ръка в момента, стига да беше в настроение за това, но тя никога не бе виждала у Ник потенциалният художник. Защото поведението му бе прекалено типично мъжко и прекалено улично. — Откога?

Ник присви рамене.

— От няколко години. Момичето, с което се виждах тогава, изкарваше прехраната си, като рисуваше илюстрации за поздравителни картички. Тя вечно ходеше на разни курсове. За да ѝ доставя удоволствие, аз веднъж я придружих. И тогава се запалих. Нямам много време за това занимание, но ми харесва. Хей, и си уплътнявам времето, за да не се забърквам в неприятности — той се усмихна, но тя чувстваше добре, че той все още бе малко притеснен, да не би тя да си помисли, че хобито му не е съвсем мъжко.

— Сега работиш ли върху нещо? Може ли да го видя?

Той кимна, но можеше да си спести жеста, защото Маги вече крачеше към статива, без да чака позволенията му.

Използваше маслени бои, разбра тя, когато приближи достатъчно. Острата миризма на ленено масло и терпентин бе достатъчно силна, за да ѝ подсказже предпочитанията му, дори преди да погледне към малките, метални тубички боя на масата.

На статива бе поставено полузавършено платно с пейзаж на околните полета и къщата, сгушена сред тях. С бърз поглед през вратата на плевнята, Маги прецени, че Ник го бе рисувал именно оттук.

— Много си добър — каза тя.

— Благодаря — той бе застанал зад нея и я наблюдаваше напрегнато. Маги го погледна през рамо, усмихна се малко нервно и продължи: — И Дейвид рисува. — Думите ѝ бяха спонтанни. Не бе искала да ги казва, но вече беше късно. Прозвучаха странно и останаха увиснали във въздуха между тях.

— Ти вече спомена това веднъж — той я изгледа малко озадачено и смръщено и сърцето ѝ се сви. Не беше готова още, не, не още...

— Използва ли маслени бои?

— Не, водни — отвърна тя, но напрежението се чувстваше ясно в гласа ѝ.

— Взема ли уроци?

— Много — кимна Маги. — Много, много уроци. Ние разбрахме за изключителния му талант още когато той беше четири-петгодишен.

— Прекрасно. Така двамата ще можем да си говорим и за нещо друго, освен за теб — Ник плъзна ръка около талията ѝ. — Искаш ли да ти покажа нещо?

Тя само кимна, защото не можеше да се довери на гласа си.

Той се протегна малко встрани от нея и свали белия плат, покриващ един голям, плосък предмет, облегат на стената. Пред погледа ѝ се разкри платно с неин портрет, рисуван в цял ръст. На него, тя бе обърната в три четвърти профил и едното ѝ бледо рамо бе облегат на някаква солидна каменна стена. Над нея и около нея се спускаха сумрачни сенки, устните ѝ не се усмихваха, а изражението на очите ѝ беше мрачно. На портрета беше много млада, на около шестнадесет и бе облечена в бялата тюлена рокля на абитуриентската ѝ вечер, а в косата ѝ имаше една-единствена сребриста роза.

— Нарисувах го по памет, преди около шест години — тихо каза той, сплел двете си ръце около талията ѝ. — Ето, така си те представям винаги.

Ръцете ѝ неволно се придвижиха нагоре и покриха дланите му и после тя застина неподвижна, неспособна да говори, неспособна да направи нищо друго, освен да гледа втренчено портрета.

След няколко мига се обърна в прегръдката на Ник и обви ръце около шията му.

— Обичам те — прошепна трескаво тя и се надигна на пръсти, за да го целуне. Той я спря в движение, обхванал с двете си треперещи длани лицето ѝ и остана така за един дълъг, дълъг момент, докато очите му попиваха всяка нейна черта така, сякаш искаха да запомнят образа ѝ за цял живот. Накрая срещна погледа ѝ и изразът в очите му, накара дъхът ѝ да спре.

— Ти си толкова божествено красива — тихо каза той. После ръцете му обвиха тялото ѝ и я притиснаха така, сякаш никога нямаше

да я пуснат, приведе глава и намери жадните ѝ устни. Маги отвърна страстно на целувката му, отметнала глава назад, изгаряна от собствената си отчаяна нужда. Почувства как коленете ѝ внезапно омекнаха, неспособни вече да издържат тежестта на тялото ѝ и се изплаши, че ако той я пуснеше сега, щеше неминуемо да се свлече на пода. Но той беше далеч от подобни намерения. Тя чувстваше разгарянето на собствената му страст, чувстваше изгарящото му желание в горещото му, стегнало се до краен предел тяло, притиснато в нейното, в неприкритата настойчивост на устните му. И отвърна без резерви на тази настойчивост.

Най-последно устата му напусна нейната и се плъзна горещо по бузата и към ухото ѝ. Маги изстена, когато се спря там.

— Вещица — прошепна дрезгаво той, а топлият му дъх я накара да потръпне. — В каква магия си ме оплела, та продължих да те желая така през всичките тези години?

— Същата, в която си ме оплел и ти — прошепна в отговор Маги, докосвайки с устни топлото гнездо под брадичката му. — Мисля, че се казва любов.

Тя се отпусна в прегръдките му, оставяйки тялото му да поеме цялата ѝ тежест. Обхванал с едната си длан главата ѝ отзад, той я наклони така, че да има свободен достъп до мекотата на шията ѝ. Маги затвори очи, когато един заблудил се слънчев лъч прониза сребристите паяжини плетеници високо над главите им и загуби представа за всичко друго, погълната изцяло от усещането за допира на ръцете на Ник, устните му, тялото му върху плътта ѝ.

Устните му бавно очертаха пътя си надолу по шията ѝ — топли, тръпнещи, нежни. Достигнаха до трапчинката в основата ѝ и за миг поспряха там, сякаш за да отброяват ударите на ускорения ѝ пулс. Тя усещаше твърдата му челюст, приятното бодване на небръснатата му брада, влажната горещина на устата му. После едната му длан обхвана гърдата ѝ.

Чувствителните окончания на върха ѝ трепнаха и се стегнаха мигновено, напирани към дланите му през тъканта на тениската и сутиена ѝ. Маги почувства втвърдяването им като остра, фантастична комбинация от удоволствие и болка, която спря дъха ѝ в гърлото. Ник обхвана настойчивата пъпка между палеца и показалеца си и леко я

притисна. Маги се изненада, която я разтърси такова силно удоволствие, че коленете ѝ се подкосиха.

Тя се олюля и Ник бавно се отпусна заедно с нея на твърдия посипан със сено под. Полуприведен над тялото ѝ, той я целуна отново, а ръката му се плъзна по гърдите, корема, после отново нагоре. Когато пръстите му откриха сутиена ѝ, те нежно проследиха очертанията на фината дантела, прикриваща гърдите ѝ, а после се плъзнаха, търсеци, по гърба ѝ. След няколко минути, той вдигна глава. Маги трепна, отвори очи и примигна, не разбрала причината за внезапното прекъсване. Той я гледаше смутено усмихнат.

— По какъв начин се сваля това нещо? — попита той и леко подръпна ластичния колан на сутиена.

Маги седна, хвана краищата на тениската си и я издърпа през главата. После хвана с малко несигурни движения с пръсти миниатюрната пластмасова тока между гърдите си и я натисна.

— Ето така — прошепна тя, когато токата се отвори. Повдигайки чашките на гърдите си, тя свали презрамките от рамене си и пусна сутиена на пода до себе си.

— Дъхът ми спира, когато те гледам — каза той.

Маги усети как коремът ѝ се присви, докато очите му жадно поглъщаха млечно бялата плът на гърдите ѝ. И как очите му бавно потъмняваха, а клепките тежко се спускаха над тях. По бузите му плъзнаха наситено алени петна. Тялото му бе неподвижно, мускулите опънати като тетива на лък.

Маги, наблюдавайки тези признаци на възбудата му с нарастване на собствените си желания, усети неудържимо потръпване по кожата си.

Той се приведе още по-ниско над нея. Дъхът ѝ замря, когато разтворените му устни докоснаха лявата ѝ гърд. Горещината и влагата на допира му бе шокираща, невероятна. Усети я дълбоко в себе си. Тя сведе поглед към тъмната му, вълниста коса, към късите, гъсти ветрила на миглите му, потръпващи до бузата му, към тъмната сянка на вече наболата му по челюстите брада, въпреки че едва преваляше обяд, а той се бе избърснал сутринта, към твърдите, мъжествени очертания на устните му, прилепили се до млечната белота на гърдта ѝ. И изстена на глас.

Без да отделя устни от плътта ѝ, той вдигна поглед към нея и дланите му се ключиха около раменете ѝ, за да я придвижат внимателно надолу, така че да се отпусне по гръб в приятно шумолящото сено.

Очите ѝ се затвориха безпомощно, когато в следващия миг ръцете му се заеха да свалят анцуга и бикините ѝ, а тя се заизвива в непрекословно покорство. И го желаше със сила, която я шокираше.

Отстранил преградата на дрехите ѝ, той отново доближи устни до гърдите ѝ. Тя простена, когато ръката му загали плътта ѝ, достигна до тръпнещата ѝ утроба, поспря се върху меката коприна на корема ѝ, покри с длан триъгълника от къдрици между бедрата ѝ.

— О, мили боже в небесата! — въздъхна той и укроти устните и ръцете си. Маги изхлипа в протест и отвори очи. Видя го вече

изправен до себе си, поглъщащ с блясъка на изумрудено зелените си очи всяка извивка на тялото ѝ.

И тогава тя видя себе си през собствените му очи: стройно, бледокожо момиче, със синини по тялото, но въпреки това прекрасна, съвсем гола пред него, меки, бели хълмчета на гърдите, увенчани с розови връхчета, вече втвърдени от жадната му уста, леката извивка на корема ѝ, нарушена от махагоновия, къдрав триъгълник, копнеещ за вниманието му, стройни бедра, полуразтворени в изгарящо желание, розово лакирани нокти, заровени в бодливото сено, върху което тя лежеше очакваща с безсрамно нетърпение завръщането му при нея. Дългата ѝ, махагонова коса бе разпиляна като ветрило около главата ѝ. Богатият ѝ тъмен цвят контрастираше рязко с топлото злато на сеното. Очите ѝ бяха дълбоко, горещо кафяви, полузатворени, пламтящи като очи на одалиска, докато го наблюдаваха. Скулите и бяха облети в леко розов цвят — единственият белег на свян, който ѝ беше останал. Устните ѝ бяха меки и набъбнали от целувките му и изкушаващо червени, като разкошна роза.

Той започна да се съблича, разкопчавайки ризата си с леко разтреперани пръсти. Маги продължи да го наблюдава, докато той се освобождаваше от нея, а после я остави да падне нехайно на пода. Очите ѝ се плъзнаха жадно по широките му, загорели от слънцето плещи, по ключиците под яката шия, после продължиха надолу по мускулестите му, покрити с килим от тъмни къдрици гърди. Сега ръцете му бяха на колана — отвориха го, оставиха краищата му да увиснат, докато разкопчаваха копчето на джинсите, после ципа. Тогава той се спря за момент, опрял невъзмутимо ръце на хълбоците си и устните му се разтвориха в бавна, лукава усмивка, когато очите му разчетоха изражението на лицето ѝ.

— Искаш ли да престана? — попита я дрезгаво той. Маги поклати глава без всякакъв свян и в погледа му припламна опасна, ярка искра.

Трябваше да седне, за да издърпа ботушите си, а джинсите и слиповете му ги последваха с едно-единствено сръчно движение. Останал съвършено гол, припълъзя по колене и ръце и спря над тръпнещото ѝ от очакване тяло.

— Сега си моя — каза ѝ той.

Ръцете му обхванаха бедрата ѝ, разтвориха ги и той застана на колене между тях. Тя почувства допира на твърдите му, покрити с косъмчета крака по меката си кожа, почувства нажежената му плът да се докосва до пулсиращото ядро на тялото ѝ и задиша тежко. Протегна ръка към него, с намерение да го упъти към мястото, където най-горещо желаше да го почувства, но в този миг той се отпусна върху нея, притискайки я с тежкото си тяло върху твърдите дъски на пода под сеното, а ръцете му намериха гърдите ѝ и разтворените му устни поеха жарта на едната от тях.

— Сега, Ник, моля те, сега — простена тя, обгърнала здраво раменете му и обвила крака около бедрата му в лишен от всякаква свенливост опит да си вземе сама онова, за което тялото ѝ копнееше.

Изглежда молбата ѝ разруши и последните задръжки на железния контрол, който Ник бе наложил над страстите си и той се подчини на желанието ѝ мощно и поривисто. Тя простена, извика името му. Пръстите ѝ се впиха отчаяно в гъстите къдрици на тила му.

Прегръдката му я прикова към тялото му с огнена сила, която би я изплашила, ако в момента можеше да се концентрира върху нещо друго, освен отчаяната нужда на тялото си. Неговите стонове се примесиха с тихия ѝ вик, когато той я отведе със себе си до ръба на екстаза, а после отвъд. Ноктите на Маги се забиха в твърдата плът на гърба му, тялото ѝ пое неговия ритъм в лудия танц на страстта.

— Да, о, да! — изхлипа тя, когато той усили ритъма докрай. Той изстина в отговор, когато ръцете му се вкопчиха в таза ѝ, след един последен, конвулсивен тласък. Той зарови лице в сладостно ухаещата мекота на косата ѝ, тялото му потръпна, разтърсено от конвулсии. Маги се изви на дъга, притисна се към него, застана.

Тогава, изпълнена с прекрасно усещане, че се разтопява попълно и по-приятно от всичко, което бе изпитвала някога, тя намери собственото си удовлетворение.

По-късно, много, много по-късно, вече успяла да възстанови почти изцяло равновесието си, Маги се облече отново и се обърна да изгледа строго Ник. Той се бе изтегнал по гръб, гол като новородено бебе, върху купчина сено, която според него беше меко легло, а според Маги бодеше. Те и двамата бяха имали възможност да проверят как се чувстват голите им гърбове върху него, въпреки че Маги не бе пропуснала да изтъкне, че на него не му се бе наложило да

експериментира мекотата му, понасяйки тежестта и на един деветдесеткилограмов мъж отгоре.

— Ние *отново* не използвахме противозачатъчни средства! — изплака тя.

Ник задъвка замислено сламката, която стърчеше от устата му.

— Аз купих презервативи тази сутрин, но те са в къщата. Откъде можех да предположа, че ти ще ме нападнеш в плевника?

Погледът му се плъзна към лицето ѝ, за да провери реакцията ѝ и когато тя се намръщи, той ѝ се усмихна дяволито. Маги разбра, че се опитваше да се заяжда с нея и отказа да се хване на въдицата му.

— Обличай се — каза тя. — Гладна съм.

— Толкова съм изморен, че не мога да помръдна — невъзмутимо ѝ отвърна той. — Ти изцеди и последната капчица сила от мен.

Маги му направи гримаса и издърпа сламката от устата му.

— Обличай се — повтори тя и започна да бодне ребрата му с острия ѝ връх. Когато той понечи да улови ръката ѝ, тя отскочи, разсмя се и заотстъпва към вратата.

— Спри се, идвам! — простена той, скочи на крака и се протегна към дрехите си.

Маги послушно спря, но го загледа с неприкрито любопитство и наслада, докато той започна да ги облича една по една. Той е още почаровен гол, отколкото облечен, каза си тя, наблюдавайки гъвкавите движения на ясно очертаните му мускули по раменете, ръцете и гърдите, докато той пристъпваше в слиповете си. Класическата трапецовидна форма на гръдния му кош го правеше достоен за рекламен афиш. Както и гъстият килим от тъмни къдрици, който ги покриваше. Усмихвайки се в себе си, Маги си спомни как Бъфи го бе описала като направо божествено, сексапилно същество. Оглеждайки едрите, нахакани черти на уличен борец на лицето му допълващо невероятно атлетичното му тяло, Маги реши, че описанието ѝ е съвсем подходящо.

Погледът ѝ се изпълни с гордост, докато го гледаше как закопчава ципа на джинсите си. Дългите му, тесни бедра, просто бяха *направени* за джинси. Както, впрочем, не му стоеше никак зле и ризата, заключи тя с усмивка, докато го гледаше как я облича, закопчава и после я напъхва в колана на джинсите.

С една дума, гол или облечен, Ник си беше голяма работа.

И тя му каза точно това — с тънка, провокираща усмивка — докато той нахлузваше ботушите си. Явно не оценил комплиментата ѝ, той направи гримаса, грабна една стиска сено и тръгна заплашително към нея. Маги изпищя, извъртя се и се спусна към стълбата.

Но само за да се закове на мястото си пред онова, което ги очакваше долу.

Кравите бяха събрани в плевника и бавно се разхождаха размахвайки опашки със свистене и стъпвайки тежко на огромните си крака. Един особено едър екземпляр беше спрял точно в основата на стълбата. Когато Маги погледна надолу към животното, то вдигна масивната си глава, срещна погледа ѝ и измуча. Малка купчинка сено, разместена от краката на Маги, се откъсна от пода и полетя надолу. Кравата отвори огромната си уста в последната секунда и пое сеното направо от въздуха. Златистите стръкчета щръкнаха от двете страни на кадифената му, черна муцуна, когато звярът започна да предъвква бавно и много шумно. Маги се сви от ужас.

— Какво, по дяволите...? — започна Ник, когато видя реакцията ѝ, пристъпи пред нея, погледна надолу и после пак отстъпи назад. Изражението му ясно говореше, че бе намерил нужното обяснение за действията ѝ.

— А сега какво? — попита Маги.

— И аз не знам — Ник присви рамене. Той взе ръката ѝ, притегли я към себе си и я прегърна. — Май ще трябва да прекараме деня тук горе и да викаме ура.

Погледът, който Маги му хвърли, би поставил на мястото му някой по-малко самодоволен индивид. Ник обаче само ѝ се ухили и когато тя блъсна раменете му, я пусна.

— Гладна съм — оплака се тя. — Иди да ги прогониш, или там нещо друго.

— Те са по-големи от мен. И мисля, че едната е бик.

— Ник... — Маги го изгледа предупредително. Не ѝ беше до шеги.

— Ще те измъкна оттук при едно условие: първо трябва да обещаеш, че ще се ожениш за мен.

Маги спря да диша. Ник стоеше на по-малко от две стъпки от нея, подпрял се с рамо на една от грубо издяланите греди, скръстил ръце пред гърдите си, кръстосал глезените на краката си. Устните му

се бяха извили в едва доловима усмивка, а очите му блестяха към нея, докато очакваше отговора ѝ.

— Предложение ли ми правиш? — попита тя, опитвайки се да спечели време, за да се овладее от внезапния шок.

— Така звучи.

— Знаеш ли, за всичките години, през които бяхме заедно, ти всъщност за първи път наистина ми предлагаш да се омъжа за теб.

— Преди аз смятах, че това се разбира от само себе си. Очевидно съм грешил. Но този път няма да оставя място за никакви случайности. И така, какво ще кажеш? — в гласа му се прокрадна леко напрежение, в контраст с безгрижната, заучена поза на тялото му. Маги го почувства, но само защото го познаваше толкова добре и защото самата тя бе под огромно напрежение. Тя обви ръце около раменете си и отвърна с кратък, тъжен смях:

— Ник. О, Ник, сърцето ми казва да.

— Твоето *сърце* казва да? — повтори бавно той, повдигайки едната си вежда. А какво казва останалата част от теб?

— Останалото в мен казва, че независимо дали ми харесва или не, аз вече съм омъжена.

— Обаче аз не ти предлагам двубрачие, Магдалена. Искам само да се разведеш с Лайл Форест и да се омъжиш за мен.

И ето, озоваха се пак там, отново на централния проблем, който тя беше избягвала както в собствените си мисли, така и пред него още от оня миг, когато той я беше отнесъл от Уиндърмиър. Беше толкова щастлива с Ник. Двамата си подхождаха. И тя го обичаше — повече от всичко друго и от всеки друг на света — освен Дейвид.

При мисълта за сина ѝ, сърцето ѝ се сви с особена горчива болка.

Щеше да се наложи да каже на Ник за Дейвид. Перспективата за това започваше да я ужасява. Не физически, както я ужасяваше Лайл, а дълбоко, в най-скритите кътчета на сърцето ѝ. Въпросът, който я измъчваше, беше дали Ник щеше все още да я обича, когато научеше цялата, ужасна истина за онова, което бе направила? А тя не мислеше, че би понесла да загуби любовта на Ник.

Както не би могла да понесе и да загуби Дейвид.

Но не се налагаше да му каже истината още сега. Не още. Този кратък период, далеч от грубата действителност, беше само неин, дори може би ѝ беше подарен от разкаялия се свети Джууд, който отдавна

трябваше да е разбрал каква каша бе забъркал от живота ѝ преди толкова много години. Този кратък период беше неин сега и тя щеше да се възползва от него. Оставаха ѝ още две седмици на неземно щастие, дори вероятно малко повече. И тя щеше да е глупачка, ако го провалеше по-рано от момента, в който щеше да стане абсолютно наложително.

Щеше да се изправи с лице пред неизбежното, когато трябваше и нито секунда по-рано. Това кратко щастие, което искаше от живота сега, можеше ли да се нарече прекалено след дванадесет трагични години?

И така, Маги се усмихна на Ник — с доста колеблива усмивка, но все пак усмивка — и му отговори:

— Въпросът ти закъсня с около дванадесет години, но отговорът е да.

Очите му се присвиха. Той се отдели от гредата и се намери пред нея след две бързи, пъргави крачки. Дланта му обхвана брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ към неговото. Очите му я загледаха с такова трезво внимание, като че ли можеха да проникнат през плътта, кръвта и костите ѝ да достигнат до самите ѝ мисли зад тях. Това я изплаши. Но тя си наложи да остане неподвижна, не трепна дори с мигли, не издаде с нищо бурята в себе си. Вместо това, реши да отвлече вниманието му, тя хвана двата края на яката на ризата му, за да приближи лицето му.

— Ще се омъжа за теб веднага, когато съм отново свободна — обеща му тя, надигайки се на пръсти, за да притисне устните си към неговите. И това не беше лъжа, каза си утешително тя. Всяка дума беше вярна. Тя щеше да се омъжи за него — с най-голяма радост — когато бъде отново свободна и ако той все още я обича.

И нямаше да си позволи да разсъждава над това, че както думата „когато“, така и думата „ако“ всъщност, за нещастие, бяха ключови.

Той посрещна устните ѝ с дълга, дълга целувка, после я освободи от прегръдката си.

— Надявам се разбираш, че това означава, да премахнеш скалата — каза той.

За момент, Маги остана обърквана. После проследи погледа му, застинал над ръката ѝ. Огромният диамант, с който Лайл я бе белязал като своя собственост, блестеше дори в приглушената светлина на

сеновала. Тя дотолкова беше свикнала да бъде на пръста ѝ, че бе забравила за него.

— Можем винаги да го заложим — предложи сега тя с дяволита усмивка. В някогашните им дни, залагането на вещи беше начин на живот. Обикновено, но невинаги, те бяха успявали да си ги откупят после, преди да бъдат безвъзвратно изгубени.

Ник се усмихна, но поклати глава.

— Не е достатъчно постоянна мярка. Може да промениш намерението си.

— О, искаш нещо постоянно? — в главата ѝ бе започнала да се оформя една идея. — Ще ти покажа нещо постоянно.

Издърпвайки от ръката си пръстена и подхождащата му по стил брачна халка, тя взе няколко стръка сено и ги уви внимателно през тесните, златни кръгчета. После скри изпъкналия камък под още сено, за да не се вижда изобщо и направи двете стъпки, които я отделяха от стълбата.

— Виж — каза тя и го извика с жест. Ник сбърчи чело озадачен, но покорно отиде до нея и погледна към морето от крави под тях.

— Ела, краво, ела краво — подкани ги тя. Когато няколко от тях вдигнаха глави нагоре, а сред тях, както ѝ се стори и онази, уловила сеното във въздуха в началото, Маги пусна от ръката си стиската сено, с която бе увила пръстените си и проследи падането ѝ с поглед.

Харесва ли ти, Лайл, мислено си каза тя с мрачно задоволство. И тогава — хрус! — една крава улови наградата — с пръстените и всичко.

— Това е постоянно — каза Ник, когато кравата започна да дъвче.

— Радвам се, че се отървах от тях — ръката ѝ се струваше странно лека без пръстените, които почти не бе сваляла за дванадесет безкрайни години. Но никога преди не беше осъзнавала колко силно я бяха смазвали под тежестта си.

Тогава я сепна нова мисъл. Тя разтревожено погледна Ник.

— Ти не мислиш, че на кравата може да ѝ стане нещо, като погълне тези пръстени, нали?

— Не-е — Ник хвърли поглед към въпросното животно, после ѝ се усмихна. — Обаче ти ще осигуриш на някого върховното щастие на живота му: това са крави за месо, знаеш ли? Можеш ли да си

представиш как ще се почувстваш, ако намериш такова съкровище в своето парче.

— Това е ужасно! — възкликна Маги, но загрижена за печалната участ на кравите, а не на пръстените си, попаднали например в някой сандвич.

— Това е светът. Животът е труден.

Ник взе лявата ѝ ръка и загледа двете бледи ивици, останали от пръстените. Без да изпуска ръката и, той вдигна глава, за да срещне погледа ѝ. — Аз ще ти купя друг диамант. Точно толкова голям. Обещавам.

Маги поклати глава.

— Не искам. Диамантите вече не ме интересуват — тя се приближи към него, издърпа ръката си и го прегърна през кръста. Притискайки устните си до шията му под отворената яка на ризата, тя прошепна: — Интересуваш ме само ти.

Ник я обгърна с ръце, залюля се заедно с нея, после повдигна брадичката ѝ, за да целуне топло устните ѝ.

— Значи, считаме го за обявено официално. Ние сме сгодени — той внезапно се засмя. — Дай ми двадесет и четири часа, за да уредя удара върху съпруга ти, след което ще изтичаме до Индиана и ще се оженим.

— Това изобщо не е смешно! — Маги се дръпна от прегръдката му. — Недей дори да се шегуваш по този въпрос. Ти да не си решил...? — Но беше въпрос, на който си отговори сама. — Не, не би направил подобно нещо.

Защото знаеше, че Ник можеше да убие Лайл със собствените си ръце, ако изпаднеше в ярост, но не би наел някой друг, който да го направи вместо него. Такова нещо бе в стила на Лайл, не на Ник.

Ник се засмя отново.

— Трябва да ми вярваш, Магдалена. Всичко ще се уреди както трябва. Сега, обаче, аз съм гладен. Какво ще кажеш да отидем да обядваме?

— Но кравите...

— Само гледай! — той се прехвърли на стълбата и заслиза надолу, тропайки силно с крака. За своя изненада, Маги видя как най-близката до подножието ѝ крава се дръпна спокойно настрана, позволявайки му да стъпи на земята.

— Хайде! — той вдигна ръцете си към нея.

С известна доза недоверие, тя огледа големите животни, стълпили се на две крачки зад гърба му. Но те изглежда нямаха намерение да го нападат — всъщност, дори почти не обръщаха внимание на присъствието му — така че тя им обърна гръб и бързо се запуска надолу.

Той я взе на ръце, когато и оставаха още няколко стъпала и внимателно я остави да стъпи на земята. После я хвана за ръка и я поведе към отворената врата, спокойно пляскайки по хълбоците няколко крави, които не им правеха път.

— Но ти се справяш *добре* с това! — каза малко обидено Маги, спомняйки си как се бе тревожила, че няма да могат да се измъкнат от сеновала.

— Случвало ми се е да ми заприщят така пътя и преди, когато се качвах горе да рисувам. Всеки път, когато видят човек в сеновала, те явно си мислят, че е дошъл да ги нахрани. Г-н Клоптърн — той е мъжът, който идва да се грижи за тях — им хвърля сено от отвора горе.

— Разбирам — това наистина обясняваше защо кравите гледаха нагоре и улавяха още във въздуха всяко полетяло към тях сено.

Маги и Ник вече бяха излезли под ярката слънчева светлина. Пилетата все още ровеха и кълвяха из стопанския двор. Дебелата червена кокошка, виждайки Маги, се затича към нея, издавайки тихи, гърлени звуци, като че я подканваше към още малко щедрост.

— Съжалявам, приятелко, нямаме повече — каза й Ник и отваряйки вратата, издърпа Маги в безопасност. После затвори вратата, сплете пръсти в пръстите на Маги и ръка в ръка, двамата продължиха към къщата.

За Маги и Ник, следващите няколко дни бяха идилични като истински меден месец. Линк, демонстрирайки отвращението си към това, което той наричаше непрекъснато гукане и умилкване, се връщаше във фермата само за да се стовари късно вечер в леглото си и за да изчезне отново рано сутринта всеки следващ ден. Маги почти не го виждаше, въпреки че Ник се измъкваше рано от леглото, за да размени няколко думи с брат си всяка сутрин. Маги знаеше, че по някакъв начин Линк прикриваше отсъствията на Ник пред някой

свързан с общата им работа, но не се тревожеше за това. Имаше толкова много други неща, за които да мисли и най-важното от тях в момента беше сексът.

Защото неочаквано бе открила, че харесваше секса. Дори нещо повече от това — обичаше секса. По някаква причина, това че разказа на Ник за неописуемите неща, причинени и от Лайл и от Хам, като че ли успя да лиши действието от ужасната му сила. Психологическата бариера, която застрашаваше да я остави инвалид за цял живот, се беше срутила. С Ник, тя не само че не се страхуваше от секса, а дори гореше от нетърпение да го изживява, което можеше да се причисли като заслуга само на лековитата сила на любовта.

Тя беше лудо, безумно влюбена в Ник. И той в нея.

Двамата правеха любов по всяко време и навсякъде. В леглото, на кушетката във всекидневната, на пода на кухнята, под душа в банята. Правеха любов, докато Ник се изтощеше, а под очите на Маги се образуваха тъмни кръгове поради недостатъчно сън. Правеха любов, докато презервативите в кутия свършваха и Ник трябваше да изтича до аптеката да купи още. Правеха любов, докато получеха удовлетворение — за момента. После започваха пак.

За Маги, това беше период на открития. За първи път в зрялата си възраст, тя изследваше границите на собствените си сексуални възможности. Винаги преди, когато Сара или Бъфи или някоя от другите жени, в чиято компания обикновено се движеше, започваше да се оплаква, че не получава достатъчно секс, от което се чувства болезнено възбудена и че направо ще умре, ако не го получи скоро, Маги не бе чувствала нищо, освен отвращение. Звучеше й така, сякаш й говореха на чужд език, защото нищо не разбираше от думите им.

Сега знаеше що за възбуда изпитваха приятелките й и какво им трябваше, за да се успокоят. Това беше една прекрасна, върховно приятна тайна, която тя бе готова да споделя единствено с Ник.

Една нощ, седнала гола и усмихната в леглото, тя каза на Ник, че се чувства възбудена. Ник, наметнат само с хавлията след душа, който двамата току-що бяха споделили и под който далеч не се бяха задоволили само с простото къпане, я изгледа така, сякаш не можеше да повярва на ушите си. После избухна в смях, пусна хавлията, падна върху тръпнещото й от нетърпение тяло и се зае много съвестно с

разрешаването на проблема. Тя се надяваше единствено лудото скърцане на пружината да не достигне до стаята на Линк.

Физическите преживявания с Ник никога не пропускаха да разтърсят душата ѝ из основи. Десетминутен контакт в кабината на камиона се оказваше по някакъв свой начин толкова удовлетворяващ, колкото и часовете на нежности в леглото. Маги дори не беше си мечтала, че той можеше да я накара да се чувства така, както се чувстваше сега. Той беше виртуоз, а тя неизменно искаше още и още. Достатъчно беше само да го погледне по определен начин, или той да я погледне така и веднага започваше да чувства горещината, разляла се по тялото ѝ. Копнееше за целувките му, копнееше за докосванията. Копнееше за него.

Защо? Той беше сексапилен, разбира се. Който бе измислил този термин, сигурно бе имал предвид Ник. Всичко от него — като се започне от среднощно тъмните къдрици на косата му, до измамно сънените зелени очи, до дяволитата усмивка и тялото му на атлет — всичко караше сърцето ѝ да ускорява пулса си. Достатъчно бе само да си помисли за него, за да почувства как се разтопява цялата. Но истинската причина беше, че тя му принадлежеше, както ѝ принадлежеше и той. Те бяха отново заедно, Ник и Магдалена, Магдалена и Ник.

По някое време през седмицата започна да вали — Маги бе дотолкова ангажирана с Ник, че не забеляза точно кога — и времето остана лошо. Дъждът се лееше безспир, докато стопанският двор се превърна в кално поле, а около плевника потече едва ли не река. Но тъй като тя и Ник прекарваха по-голямата част от времето си в леглото, дъждът бе добре дошъл. Ромоленето на капките по покрива създаваше уют, а захладдането от дъжда ѝ служеше като допълнително извинение да се гуши плътно до едрото, топло тяло на Ник в леглото.

Не че имаше нужда от такова извинение.

Сутринта на втората ѝ неделя във фермата, когато Ник се измъкна от леглото рано, тя почувства липсата му толкова остро, че се събуди. Остана да лежи известно време сама, но без него леглото бе толкова празно, че не може да понесе това. Той сигурно беше долу в кухнята, на чаша кафе с брат си и Маги реши да се облече и да слезе при тях. Тя вече беше толкова увлечена в любовта си, че непрекъснатото заяждане на Линк по този повод, отдавна не я

смущаваше. А Линк нямаше да пропусне да я подразни и този път, когато се появише долу, следвайки Ник по петите.

Ромео — така Линк беше започнал да нарича брат си. Ник се дразнеше, но Маги го намираще някак сладко.

Тя прокара четката набързо през косата си, облече бялата хавлия на Ник, която бе прехвърлена през рамката на леглото именно за тази цел и се оправи към кухнята.

Беше сиво, мрачно утро и изглеждаше доста по-рано от десет часа, както твърдяха стрелките на будилника в спалнята. Зад прозорците, дъждът все така се стелеше в кротка пелена. В последните дни бе валило толкова много, че цялата къща бе пропита с влага.

Както беше предположила, Ник и Линк се оказаха в кухнята. Лампата светеше. Маги можеше да види светлото петно на пода в коридора, очертано от разтворената врата. Докато слизаше по стълбите, чу и гласовете им.

Линк казваше:

— Трябва да побързаме вече. Хората, които дърпат конците, не са особено щастливи, че си се сврял тук с една жена. А можеш да си представиш реакцията им, когато разберат, че освен това е и съпругата на Лайл.

— Все едно. Тя няма да се върне там — непоколебимо отвърна Ник.

— Нямах намерение да ти предлагам това. Знаеш, че аз съм привързан толкова много към малката, колкото и ти — е, не чак толкова, но почти. Обаче трябва да признаеш, че ситуацията става доста заплетена. Ето защо, настоявам, че трябва да побързаме.

Маги забави ход, а после спря окончателно на няколко крачки пред вратата, наострила докрай уши. Последва кратка пауза, преди Ник да отговори:

— Добре. Имаме вече всичко необходимо. Форест и хлапето имат самолетна резервация за следващата събота. Можем да нанесем удара на летището... не, там ще има твърде много хора. Ще нанесем удара на следващата сутрин, в Уиндърмиър — Маги не можеше да види лицето на Ник от мястото си, но почувства мрачната усмивка в тона му, когато той добави. — Ако отидем около девет, той вече ще е станал и ще е облечен. За църква.

Линк се изсмя.

— Направо поетично.

— Нали?

— Ники... — Линк се поколеба, а когато продължи, тонът му бе по-сериозен. — Може би трябва да свърша тази работа без теб. Като се вземе предвид как стоят нещата между теб и Магдалена, някак ще изглежда като лична вендета от твоя страна срещу Лайл.

— Така ли? — отвърна Ник с известно съжаление. — Може и да е. Защото, когато отидем там, първият ми порив ще бъде да прострелям оня кучи син право между очите.

Маги ахна и бързо закри устата си с ръка. Не можеше да повярва на ушите си.

— Ето защо... — Линк внезапно млъкна.

— Магдалена, ти ли си? — дочу се острият глас на Ник. Маги, разтърсена от разговора им, остана още секунда застинала на място. Когато чу изскърцването на краката на стол върху пода, тя изпъна гръб, стисна устни, а в очите ѝ блеснаха светкавици. После гневно закрочи към кухнята.

Двамата мъже се бяха изправили, а Ник бе тръгнал да заобиколи масата, за да провери причината за шума в коридора. Когато я видя, той спря и устните му започнаха да се разтягат в усмивка. Докато не огледа по-добре изражението на лицето ѝ.

— Искате ли да ми кажете за какво по-точно си говорите двамата тук? — попита остро Маги.

Ник и Линк се спогледаха.

— Има още препечени филийки и яйца — опита се да я успокои Ник, като се приближи до нея, хвана я за ръката и я поведе към масата. Маги реши, че се чувства виновен, след като не се засегна от острия ѝ тон. — Ела да закусиш — продължи той.

— Да вървят по дяволите яйцата и филийките. Ти знаеш, че сега не ме интересува това! — Маги издърпа ръката си и го изгледа яростно. След това, което беше чула, тя вече бе сигурна, че двамата подготвиха покушение над Лайл — или поне възнамеряваха да вземат участие в него. Не че Лайл не го заслужаваше — дори самата тя неведнъж бе пожелавала смъртта му — но не можеше да приеме мисълта за хладнокривно убийство, независимо че става въпрос за човек, когото мразеше толкова много. Това беше грях, смъртен грях, заради който те двамата, а и тя, след като знаеше за намеренията им, а не правеше нищо, за да ги осуети, щяха да бъдат обречени на вечните мъки на ада. Освен това, как щеше да се отрази такова нещо върху Дейвид, още повече че смятаха да го извършат в неделната сутрин, когато той също щеше да бъде там?

— Искам да знам за какво говорехте!

Ник шеговито подръпна една от къдриците ѝ, спуснала се отпред върху робата.

— Нищо, за което си струва да се тревожиш. Линк, моля те, налей портокалов сок на Маги.

— Не се опитвай да ме заблуждаваш с портокаловия си сок, ти... ти... — Маги плесна ръката му и си пое дълбоко дъх. Вбесеният ѝ, укорителен поглед сега се спря на Линк. Той покорно ѝ наливаше чаша портокалов сок. — Проклети да сте! Не искам никакъв портокалов сок! Престани с това, Линк!

— Добре, добре! — Линк остави бутилката на масата и вдигна ръце в омиротворителен жест. Обърна се към брат си и двамата отново

се спогледаха. Линк леко присви рамене, явно за да му покаже, че смята да остави разрешаването на проблема в негови ръце.

— Чух ви да казвате, че възнамерявате да направите удара срещу Лайл следващата неделя в Уиндърмиър. Там, откъдето идвам аз, „удар“ означава убийство — Маги говореше на Ник. Лицето ѝ бе абсолютно преbledняло, а ръцете свити в юмруци. — Ако планът ви е *наистина* такъв, аз го забранявам, чуваш ли ме? Забранявам ви да убиете Лайл, не го правете нито лично ти, нито Линк. Както ви забранявам да наемете друг да свърши това, а също и каквато и да е комбинация от първото и второто!

Ник присви очи.

— Ти изведнъж си страшно загрижена за Лайл! Как стана така, че забрави неговото държание към теб?

В гласа му прозвуча и внезапна нотка на ревност, но Маги беше твърде разсеяна, за да забележи.

— Не е Лайл човекът, за когото съм така страшно загрижена, а това си ти глупако! Ако го убиеш, твоята безсмъртна душа ще гори вечно в пламъците на ада, наред с душата на Линк и на моята — продължи гневно тя. — А съществува и проблемът с Дейвид. *Дейвид* също ще бъде в Уиндърмиър в девет часа в неделя сутринта! Как можеш дори да си мечтаеш да убиеш Лайл в присъствието на Дейвид?

За момент, Ник замълча. После каза:

— Магдалена, обясних ти преди, обяснявам ти го и сега: нямам ни най-малкото намерение да убивам твоя отвратителен, болен съпруг. Така че, защо не вземеш да седнеш и да изпиеш проклетия си портокалов сок!

Гневът на Маги явно заразяваше и Ник. Тя разбираше това от тъмно червените петна, които се разляха по скулите му — както и от тона, с който ѝ говореше.

Но нямаше да му е толкова лесно да я накара да млъкне. Тя беше чула със собствените си уши какво си говореха той и Линк, а когато съчетаеше това и с обещанието, което ѝ бе дал само преди няколко дни, заключението ставаше съвсем очевидно.

— Щом нямаш намерение да го убиеш лично, нито да наемеш хора да свършат това, тогава какво ще правиш? И само не ми казвай „нищо“! *Аз искам да зная!*

— Магдалена... — започна Ник с тон, който явно показваше, че търпението му вече се изчерпваше.

— Ники! — прекъсна го предупредително Линк.

Ник му махна успокояващо с ръка, без да откъсва очите си от лицето на Маги.

— Ще трябва просто да ми се довериш за това и да не задаващ въпроси, любима — мрачно каза той.

— Значи ти *наистина* си решил да направиш нещо на Лайл следващата неделна сутрин в Уиндърмиър — Маги си пое дълбоко дъх. — Не можеш! Не трябва да правиш *нищо* на Лайл, когато Дейвид е там. На него не трябва да му се случи нищо, разбираш ли? И ако още веднъж ми кажеш да си изпия портокаловия сок, преди да сме се разбрали по този въпрос, аз просто ще го излея върху упоритата ти, глупава глава!

— О, нима? — намръщи се Ник.

— Да!

— Вижте какво, приятелчета... — намеси се тежко Линк, застанал на безопасно разстояние зад масата. — Охладете малко страстите, става ли?

— Млъквай, Линк — казаха го и двамата в унисон, без дори да погледнат към него. После Ник въздъхна дълбоко, стараяйки се да се овладее.

— Давам ти думата си, че няма да направим нищо, с което да засегнем сина ти.

Това специфично обещание само засили още повече тревогата на Маги. Значи наистина бяха замислили нещо, а Ник нямаше намерение да се откаже, независимо от това, което току-що му беше казала. Както и нямаше намерение да ѝ обясни какво точно бяха замислили, което означаваше, че то положително нямаше да ѝ хареса. Това заключение буквално я ужаси.

— Не се тревожа, че може да нараните Дейвид. Тревожа се за това, че може да го травматизирате. Той е само на единадесет години и си мисли, че Лайл е окачил луната — от напрежението, гласът ѝ прозвуча остро.

Ник си даде сметка за нервната ѝ възбуда и се опита да разведри обстановката. Той вдигна омиротворително ръка:

— Добре, ще бъдем особено внимателни да *не травматизираме* сина ти.

Пред очите ѝ причерня.

— *Твоят син!* — признанието ѝ избухна като бомба в стаята. Беше последното оръжие в арсенала ѝ и тя го използва с пълното съзнание, че можеше да бъде толкова разрушително за чувствата на Ник към нея, колкото бе и атомната бомба за Япония през Втората световна война. — Не си ли го разбрал още, ти, слабоумнико? Ако направиш нещо на Лайл пред очите на Дейвид, ти ще травматизираш своя син!

За миг, Ник продължи да я гледа смръщено, явно неспособен да я разбере. После внезапно застина и очите му се разшириха от недоумение, когато думите ѝ успяха да достигнат до съзнанието му.

— *Какво?*

— О, небеса! — измърмори Линк от масата и закри лицето си с ръце.

Без да му обръщат внимание, Ник и Маги се загледаха втрепенено един в друг. След дълъг, ужасно дълъг момент, през който истината остана да трепти почти осезаемо във въздуха между тях, Ник протегна ръце и сграбчвайки Маги за лактите, я притегли към себе си. Той не приложи сила, не я заболя, но погледът в очите му я ужаси.

Не трябваше да му го казва така директно, още повече, не по време на скандал. Тя беше решила да го подготви постепенно за това, като използва следващите дни, седмици или месеци, докато настъпи подходящия момент. Но обстоятелствата я бяха принудили да избърза. Трябваше да го накара да разбере колко е важно да не въвлича Дейвид в онова, което бяха замислили да направят на Лайл. Защото Ник би стигнал до крайност, когато ставаше въпрос да защити *нея*, но нямаше същите чувства към Дейвид, независимо, че той беше неин син. Той не го познаваше, следователно не можеше да го обича. След като му разкри истината сега, та вече беше сигурна, че Ник щеше да направи всичко, за да предпази сина ѝ. Техният син.

— Ти казваш, че Дейвид е *мой* син? — Ник изрече всяка дума ясно и отчетливо, сякаш се боеше да не би Маги да не го разбере. — *Нашият син?* Твой и мой?

Тя остана за миг мълчалива, докато я напуснаха и последните следи на гнева ѝ. После кимна.

— Той е на единадесет години, прилича на теб, а не на Форест, обича да рисува... — Ник изброи тези факти бавно, сякаш ги казваше на себе си. — Коя е рождената му дата?

Маги му каза. Ясно ѝ беше какво щеше да изчисли сега.

— Пресвята Дево Марийо! — очите на Ник внезапно заблестяха, зловещи и огнени, а ръцете му леко я разтърсиха. — И трябваше да се досетя преди много дни, нали? Преди години. Но никога не ми е минавало през ум, че ти... Господи, Магдалена, какво си направила!

— Позволи ми да обясня... — гневът ѝ се бе стопил с невероятна бързина и на негово място, там, където я бе изгарял, сега тегнеше само студената, сива пепел на страха.

— Какво има да се обяснява? Че си била бременна с моя син, когато си се омъжила за Лайл и че през всичките тези години ти никога не си направи труда да ми кажеш, че имам син? Ти знаеше, че си бременна, когато се омъжи за него, нали? — сега ръцете му я разтърсиха по-силно.

Маги вдигна поглед към него. Той стоеше високо над нея, със своите метър и деветдесет солидна, мъжка ярост. Зелените му очи пламтяха от нея, устата му бе горчиво присвита от нея, атлетичните му рамене бяха стегнати също от нея. Ръцете му вече стискаха лактите ѝ до болка. Въпреки това, страхът ѝ от него не беше физически, защото знаеше, че колкото ѝ ядосан да беше, Ник никога не би позволил дори косъм да падне от главата ѝ. И поради тази причина тя се почувства още по-зле.

Беше постъпила много неправилно с него, болезнено лошо.

— Да! Да, знаех, — изтръгна се признанието ѝ от нея.

— И се омъжи за него точно заради това!

— Да!

— Защо, Магдалена? За Бога, защо? — беше вик на агония, викът на ранено животно. Ръцете му стиснаха лактите ѝ като в клещи, а тъмно червения цвят, който бе винаги признак за неописуем гняв при Ник, окончателно заля лицето му.

— Защото преди дванадесет години ти беше боклук и крадец и разбойник, а аз исках детето ми да има баща, по-добър от това! — безсилна да понесе бремето на вината си, Маги изкрещя думите в лицето му.

— И затова ти се омъжи за *Лайл Форест* — каза го по начин, по който би казал *Хитлер*.

— Той беше богат! Не го познавах добре и... и мислех, че е добър човек! Поне Дейвид не израсна в общинските жилища и винаги е имал покрив над главата си и дрехи на гърба си, и достатъчно много храна.

— Мислиш ли, че аз не бих осигурил това за теб и за *моя син*?

Скандалът вече не можеше да спре. Двамата си крещяха един на друг в лицата, вбесени, разстроени докрай. Ужасена от това, което бе причинила на Ник и на себе си, и на тях заедно, и отново ядосана, Маги отстояваше позициите си. Е, добре, тя наистина бе сгрещила. Когато се анализираха нещата, сега, това беше лесно да се види. Но тогава, бе мислила, че го прави за добро. Защото той не се опиташе да го види през нейните очи и да разбере поне това!

— О, да, би ни осигурявал средства, разбира се! — изкрещя тя. — Би задигал от магазините всичко, което ни е нужно. А може би също би продавал по малко хашиш, или откраднал кола, за да продадеш частите ѝ на някой гараж, за да имаме и малко пари в брой. И знаеш ли къде щеше да свършиш рано или късно? В затвора като брат си! Струва ми се, че той вече беше там от година, когато открих, че съм бременна. Точно оня тип баща, който исках за детето си!

— Не забърквай брат ми в това!

— Как не! Но е истината и ти я знаеш! И знаеш как забременях — по дяволите, нали участва и ти! Никой от нас не помисли дори и за миг за някакво предпазно средство, нали? Защото бяхме влюбени и защото бяхме хлапета! Когато разбрах, бях съсипана, бях ужасена. Абсолютно, докрай ужасена. Щях да ти кажа — през оня ден, когато ти дойде с онова глупаво палто — помниш ли, онова, което ти открадна? Но когато видях палтото, което ти беше задигнал от някой магазин, защото не можеше да си позволиш да ми го купиш, ми стана ясно как именно щеше да протече животът ни оттук нататък. Щяхме да се оженим, бебето щеше да се роди, и щяхме да живеем в бедняшкия квартал до края на живота си, открадвайки оттук, задигайки оттам, или просто минавайки и без, а понякога бебето ни нямаше да има достатъчно храна... — гласът на Маги внезапно пресекна и очите ѝ заплашително се изпълниха със сълзи, но тя тръсна глава, преглътна сълзите и впи поглед в него. — А дотук ти описах само възможно най-

благоприятния сценарий. Ако се окажеше най-неблагоприятният, ти например нямаше да можеш да се справиш по друг начин с живота ни, освен ако не се забъркаш в нещо незаконно като това, което правеше Линк, например и тогава теб също щяха да те тикнат в затвора, а аз щях да остана сама с бебето — и какво щяхме да правим ние двамата тогава?

Маги си пое дълбоко, тежко въздух и добави:

— Затова, аз реших да направя аборт.

При спонтанното трепване на лицето му, тя вирна брадичка. Знаеше мнението му по този въпрос, но от друга страна, той никога не се бе озовавал в положението, в което се намери тя преди всичките тези години. Тя беше бременна, не той.

— Да, така бях решила — предизвикателно отвърна тя на неизреченото му с думи обвинение. — Уговорих си приеман час, отидох в клиниката... и всичко останало. Но когато ме качиха на онази маса... и разбрах, че... моментът е дошъл, аз просто не можах да го направя. Не можах, чуваш ли ме? Слязох от масата и им казах не, после отново се облякох и излязох оттам.

Лицето на Ник пак трепна и той отвори уста, като че ли да каже нещо, но тя го възпря:

— Просто ме остави да довърша, може ли? — когато той стисна устни в отговор, тя продължи: — Бях успяла да стигна до стълбите на клиниката, когато осъзнах, че току-що бях проиграла последния си шанс. Седнах на стълбите и се разплаках. Изплаках си очите, там, на самите стълби, и се молих на Бога. После чух как изсвири клаксонът на някаква кола. Аз погледнах към нея и видях, че беше голяма, фантастична кола — ягуар, както разбрах по-късно — а мъжът зад волана ми махаше с ръка. Беше Лайл. Познах го, защото идваше в „Хармъни Ин“ и беше един от най-добрите ми клиенти. Аз избърсах очите си с блузата и се приближих до колата. Той ми каза да се кача, за да ме откара в къщи, или другаде, ако искам. И така аз влязох, а той ме попита какво се е случило и... аз му разказах. Не зная защо му казах. Може би затова, че бях толкова разстроена, а той беше непознат и изглеждаше добър и мил. Разказах му всичко, включително за това как съм отишла в клиниката, а после съм избягала. Той междувременно беше паркирал колата някъде и докато му говорех, непрекъснато

потупваше ръката ми и ми казваше „Хайде сега, стига, тихо“, когато плачех.

Маги отново си пое дълбоко дъх и погледна Ник в очите.

— После, когато свърших да говоря, той ми предложи да се оженим. Каза, че винаги е искал да има дете, но имал някакъв физически проблем, който не му позволявал да стане баща. Каза, че ще се ожени за мен и ще отгледа детето ми като свое собствено, ако му обещаая, че никой, никога няма да узнае, че бащата не е той. И че един ден детето ми ще наследи Уиндърмиър и всичко останало, което той притежава. Как можех да се откажа от това предложение? Питам те, как можех да не приема? — последните й думи бяха болезнен вик, изтръгнат право от сърцето.

Устните му отново се разтвориха, за да кажат нещо, но тя отново не му позволи, бързаща да излее пред него цялата история, най-после всичко, всичко да излезе наяве между тях.

— Научих по-късно — Вирджиния, майката на Лайл ми каза, но това беше дълго след раждането на Дейвид — че Лайл е претърпял нещастен случай, когато бил още малко момче. Паднал от един от уредите в спортния салон и при падането му, тестисите му били притиснати в разстоянието между опорите на металната стойка и едва не били напълно откъснати. Вирджиния ми каза още, че по време на лечението, лекарят изтъкнал, че вероятно това ще го остави стерилен за цял живот и че това за нея била една от най-големите трагедии в живота й. Ето защо се радваше толкова много на Дейвид. Не в началото, но по-късно, след като бе имала време да размисли. Вирджиния *знае*, разбираш ли, че Лайл не е биологичният му баща. Лайл *наистина* е стерилен, винаги е бил такъв и той... не може да функционира полово. И никога не е можел. Не може да получава ерекция. Ето защо, когато се оженихме и аз се опитвах да... направя нещата... нормални между нас, той реагираше толкова гневно. Ето защо са се провалили и първите му два брака. Бившите му съпруги не са били от Луисвил и той е платил много пари, за да ги накара да мълчат по проблема му. Когато той ми предложи брак, вече беше прехвърлил четиридесетте и единственото нещо, което го отчайваше, беше, че нямаше дете — тук гласът на Маги трепна и стана по-мек. — И моята грешка беше точно тук. Аз не прецених, че когато се омъжвам за него, на практика му предавам Дейвид като заложник до живот. Ако

аз не изпълнех нарежданията му, ако го напуснех или се опитах да подам оплакване срещу него заради насилието, на което ме подлагаше, Дейвид ставаше неговото оръжие. Понякога той ме заплашваше, че ще отведе Дейвид далеч от мен, а понякога ме заплашваше, че мен ще отведе далеч от Дейвид, като това означаваше, че ще ме изпрати в психиатрична клиника или нещо подобно. А понякога, когато Дейвид вече порасна, ме заплашваше, че ще му разкрие истината, ще му каже, че не е роден истински Форест. За един много дълъг период това ме ужасяваше, защото се боях, че това ще пречупи психически Дейвид завинаги. И се боях също, че после щеше да намрази и мен. Аз наистина не мога да си представя, че Лайл ще му каже някога истината, но дори и да го направи, тя не би имала никакво отражение върху никого, освен върху самия Дейвид. Но Лайл няма никога, по никакъв начин, да позволи на Дейвид да си отиде от него. Както и аз никога няма да напусна Дейвид. Заради Дейвид, той ме държи във властта си през всичките тези години.

За момент, настъпи пълна тишина. Маги загледа трескаво лицето на Ник, молейки се въпреки всичко да открие някакъв поне мъничък знак, че той разбираше защо бе направила всичко това, разбираше какво бе изживяла. Но търсеше напразно.

— И ти позволи на това извратено копеле Лайл Форест да отгледа сина ми! — въпреки че Ник каза това със съвсем тих глас, той прозвуча ужасно, в унисон с изражението на лицето му. Маги се отчая. Нямахше милост към нея, нямахше никакво разбиране в студените му, зелени очи.

— Опитвах се да намеря най-доброто разрешение — каза тя, но отговорът ѝ прозвуча неубедително, дори за собствените ѝ уши.

— Ти си се омъжила за друг мъж, макар да знаеше, че си бременна с моето дете, дванадесет години кри от мен факта, че имам син и остави момчето да израства, внушавайки му, че този подлец Лайл Форест е негов баща, а ми казваш, че *си се опитвала да намериш най-доброто разрешение?* — гласът на Ник се повиши невероятно при последните думи и той развълнувано си пое дъх. — Не мога да повярвам. Момичето, което си мислех, че познавам, не беше способно да извърши нещо като това!

С това той, пусна лактите ѝ, като че ли допирът ѝ вече му беше станал отвратителен, обърна ѝ гръб и тръгна към вратата. Маги загледа

след него, повдигайки ръка в безполезна молба да го върне. Сподавено, каза само:

— Ник...

Но той продължи да върви с изправен гръб, който ѝ подежда като плесница в лицето. Когато изчезна надолу по коридора, тя изкрещя след него:

— Нямах право да ме съдиш, Ник Кинг! Дори за миг недей да мислиш, че можеш да ме съдиш!

Звукът на захлопващата се входна врата след няколко секунди, трябваше да ѝ послужи като отговор.

— По-добре му дай известно време — лицето на Линк бе непоколебимо, непрощаващо и студено, когато той мина на сантиметри от нея, за да последва брат си. — Няма да му е хубаво да те вижда. И не мога да кажа, че го обвинявам.

Маги постоя като зашеметена още известно време в средата на кухнята. После, когато ѝ стана ясно, че никой от двамата братя няма да се върне веднага, тя влезе във всекидневната, строполи се на кушетката и заплака.

Трябва да беше станало около четири ѝ половина след обяд, когато Маги чу вратата най-после да се отваря. Тя беше стояла нащрек часове, очаквайки завръщането на Ник. След като бе изплакала всичките си сълзи засега, бе останала да лежи безсилна още известно време. После бе станала, бе облякла един от черно-сивите анцузи на Ник, който отговаряше съвсем на настроението ѝ и бе закачала. И чакайки, бе почистила из основи къщата отгоре до долу. Тъкмо бе започнала да пренарежда подправките в кухненските шкафове, когато чу отварянето на входната врата.

Изтривайки ръцете си в една кърпа за чинии, тя забърза към вратата. Когато приближи, стъпките ѝ неволно се забавиха. Тя обичаше Ник толкова много. Той трябваше да разбере и да ѝ прости. И тя не беше готова да приеме нищо друго.

Подготвяйки силите си за предстоящата битка, тя влезе в предверието. И замръзна на мястото си.

— Ето ви и вас, г-жо Форест, — учтиво каза Типтън. — Боях се, че ще се наложи да претърсвам къщата. Г-н Форест ме изпрати да ви отведа у дома.

Маги изумена зяпна срещу него. Типтън посегна към джоба на измокреното си докрай палто и извади малък, но съвсем истински на вид пистолет.

Поради дъжда, когато стигнаха до Уиндърмиър вече се беше стъмнило напълно. Типтън отвори вратата на колата и я поведе. Къщата беше тиха, по коридорите не се виждаше никой. Големият полилей светеше, обливайки всичко в леден разкош, докато Типтън, хванал лакътя ѝ, продължи безмълвно към задното крило.

Лайл беше долу, в офиса си, седнал зад бюрото в голямото си, зелено кожено кресло. Както винаги, беше облечен безупречно — в кашмирен пуловер с цвят слонова кост, синя риза под него и морскосин спортен панталон. Косата му блестеше на светлината на зелената лампа до бюрото, която бе единственото осветление на стаята. Той не се изправи — отдавна бе престанал да проявява уважение към съпругата си — а само я изгледа отгоре до долу, когато Типтън я избута през вратата. Бледосините му очи блестяха от едва сдържана възбуда.

Маги почувства прилива на истински ужас и противопоставяйки се на слабостта си, предизвикателно вирна брадичка и изпъна тялото си, когато срещна погледа на съпруга си.

— Как си посмял да изпратиш този... мръсник... при мен с пистолет! Той може да смята, че е имал късмет, в случай, че не отида право в полицията, за да се оплача, че ме е заплашвал въоръжен!

Гневното избухване на Маги не направи впечатление на никого.

— Няма проблеми, сър — невъзмутимо се обади зад гърба ѝ Типтън.

— Не съм и очаквал да има. Щом се подбере подходящия момент, проблеми, както винаги, няма. Качи се горе и донеси багажа ѝ, моля. Както и този на Дейвид. Заминаваме след петнадесет минути.

— Да, сър — Типтън се подчини веднага, затваряйки вратата след себе си.

— Заминаваме? — попита остро Маги. Това, че Лайл одобри факта, че Типтън бе използвал пистолет срещу нея, не я изненада дори за миг, защото не бе и очаквала друго — да я плаши и унижава по подобен начин, бе в класическия стил на Лайл — но мислеше, че

оръжието бе само мярка да гарантира тръгването ѝ с Типтън. Сега започна да се пита какво всъщност ставаше в действителност. Без съмнение, имаше и някакъв друг план.

— Заминаваме на една малка, хубава екскурзия, скъпа. До Южна Америка. Ти, Дейвид и аз.

Тя бе готова да му изкреци, че няма намерение да отиде с него даже до задния двор, а камо ли до Южна Америка, но инстинктът ѝ за самосъхранение я направи предпазлива.

— До Южна Америка? Защо?

— Е, това ще зная само аз, а пък ти ще продължаваш да си задаваш въпроси и да се безпокоиш. А наистина има за какво да се тревожиш — Лайл кратко се изсмя и този зловещ звук накара косата на тила ѝ да настръхне. Той беше опиянен от възбуда, напрегнат, готов да се пръсне. И изглеждаше различен по някакъв начин, по-суров, подалечен от образа на джентълмена, с който обикновено се представяше. Мисълта, че беше решил да я отведе заедно с Дейвид в Южна Америка, далеч от всякакъв шанс да получи помощ, от когото и да е от хората, които познаваше, беше страшна. Внезапно в съзнанието ѝ изплува предсказанието на *тия* Глория: „Предстои опасност. Пази се...“ И Маги веднага застана нащрек.

— А дербито? Забрави ли за тържеството в неделя вечерта? — Маги се хвана като удавник за сламка за първото нещо, за което се сети, с надеждата, че може би ще го накара да помисли пак дали да ги принуди да напуснат страната толкова прибързано. Дербито, чиято дата съвпаднаше със следващата неделя, беше изключително важно събитие в Уиндърмиър, когато се събираше цялата фамилия Форест, за да наблюдават самото състезание от специалната си ложа в Чърчил Дуанс, където се появяваха и всички местни величия със синя кръв. След това Форест задължително бяха домакини на ежегодния Диамантен и Перлен бал. Традицията се поддържаше ревностно от двадесет и пет години. Само крайно наложителни събития биха принудили Лайл да я пренебрегне.

— Да не би да намекваш, че съм станал склеротичен, Маги? Разбира се, че не съм забравил за баловете. Мама и Люси могат да се справят с тях в наше отсъствие. Те сега не са тук, между впрочем. По мое настояване Люси заведе мама в Ню Йорк, за консултация със специалисти. А Луела си отиде в къщи. Тази вечер в къщата сме

съвсем сами, ти, Дейвид и аз — и Типтън. Това е просто в случай, че решиш да ни изиграеш една от щурите си сцени — той ѝ се усмихна с една от ония лицемерни усмивки, които я караха да изтръпва от страх и заобиколи бюрото, за да тръгне към нея. За нейно облекчение, спря, преди да стигне до нея и се облегна на ръба на бюрото, опирайки длани върху гладката му, блестяща повърхност, докато я оглеждаше внимателно от главата до петите.

— Каж ми, мила, беше ли приятна малката ти ваканция, като се търкаляше до припадък в леглото с любовника си, докато аз бях извън града?

Тонът му накара кръвта ѝ да се смръзне. Маги продължи да го наблюдава внимателно, но не отговори.

Лайл кимна одобрително.

— Умно от твоя страна, че не отричаш. Мислеше си, че няма да науча? Не, разбира се, че си знаела, че ще стигне до мен. Трябва да кажа, че приветствам избора ти на мъже. Той е великолепен физически екземпляр. Но сигурно не мислиш, че би се съгласил да ми устрои малко представление, мислиш ли? Ако му предложи добро заплащане? Ще ми се да го погледам, докато някой друг задоволява физическите му потребности — Лайл отново я огледа внимателно. — Ти каза ли му, че е бащата на Дейвид?

Той подхвърли въпроса си към нея почти между другото. Когато думите достигнаха до съзнанието ѝ, Маги ахна и пребледня. Почувства осезателно как кръвта се отдръпна от бузите ѝ всяко нервно окончание в тялото ѝ изтръпна в тревога. За първи път сега тя разбра, че Лайл е действително опасен. Това, което я очакваше оттук нататък, нямаше да бъде просто още малко от онова, което бе изтърпявала през годините на брака си. Сякаш през всичките тези години той беше носил маска, една съвсем цивилизована маска, през която само в определени моменти, само за миг, бе надзъртало чудовището, скрито под нея. Сега чудовището бе решило да се покаже изцяло, вече не смяташе за нужно да се крие. Осъзнаването на това и всички произтичащи последици наистина бяха ужасяващи.

— Казала си му — Лайл нямаше нужда от устен отговор. — Е, това може да се окаже и почти добре дошло. Дава ми още едно оръжие над него — освен теб. Този път беше ли внимателна с противозачатъчните средства, Маги? Надявам се, че не. Защо пък

Дейвид да си няма братче или сестриче, а? Може и да поработим по този въпрос, след като веднъж стигнем, закъдето сме тръгнали.

Маги се опита да прикрие конвулсията, която разтърси тялото ѝ.

— Къде е Дейвид? — попита тя, в опит да смени темата. Лайл я плашеше до смърт. Вече всичките ѝ сетива крещяха, че се намираше в непосредствена и сериозна опасност. Ник беше обещал, че ще я пази от Лайл — но къде беше Ник? Не беше достатъчно наблизо, за да се намеси. Каквото и да бяха намислили двамата с Линк за Лайл, то щеше да дойде твърде късно. С цяла седмица твърде късно, за да помогне на нея или Дейвид.

— Дейвид е тук — усмихна ѝ се Лайл. — Твоят любовник много ли се разстрои, когато му каза за Дейвид? Сега скарани ли сте заради това?

— Ник... прояви разбиране — това беше лъжа, но едно вътрешно чувство да защити човека, когото обичаше, не ѝ позволи да му разкрие до каква степен всъщност бе разстроен Ник. Реакцията на Ник беше нещо лично и не трябваше да се споделя с никой, не присъствал там.

— Нима? — Лайл се изсмя зловещо. — Съмнявам се. Мисля, че е бил много, много ядосан. Твоят любовник е сантиментален глупак и аз го разбрах още преди дванадесет години, когато той има нахалството да дойде да слухти наоколо заради теб. Един скапан, романтичен, сантиментален глупак. Съмнявам се да е помъдрил достатъчно, за да оцени какво си направила за смето му, като даде на мен да отгледам детето, родило се от него. Хайде, Маги, кажи истината. Ти му го каза тази сутрин и той побесня, нали? Аз знам отлично, че той е изхвърчал като фурия от онази къща, където двамата се бяхте сврели и после е отпрашил нанякъде със супер претенциозната си кола. Имах хора, които те следяха дни наред, знаеш ли, и чакаха удобния случай, в който да те доведат в къщи, където ти е мястото. Не сте очаквали това, нали? И двамата? — Лайл поклати глава. — И така, ти си му казала тази сутрин, а той се е вбесил. Не стана ли точно така?

— И какво, ако е станало?

— Не ми дръж такъв тон, Маги, любов моя — погледът, който Лайл ѝ отправи, беше внезапно грозен, толкова грозен, че Маги не можа да овладее рефлексивното си потреперване. Когато той забеляза

уплахата ѝ, очите му доволно заблестяха. Напрежението, което бе стегнало тялото му, изчезна и той зае отново отпусната поза до бюрото.

— Е, добре, той беше малко ядосан — Маги направи признанието, за да се опита да го успокои.

— Така си и мислех. Хората като него не умеят да контролират чувствата си. Той е от бедната, белокожа измет, както знаеш. Беше от бедната белокожа измет преди дванадесет години и е от бедната белокожа измет и сега. То си е в кръвта му. И в твоята кръв също. Но аз мисля, че съм успял да изтръгна жилката от Дейвид. Ти знаеш за вечния дебат, нали — докъде стига природата и докъде възпитанието? С Дейвид мисля, че аз определено доказах, че е по-съществено второто, нали? Дейвид е Форест до мозъка на костите, защото аз положих много усилия, за да го направя такъв. Той е мой син. *Мой*.

— Никога не бих оспорвала факта, че той те обича, Лайл.

— Да, обича ме, нали? Така че, виждаш ли, аз мога да бъда и не само лош, скъпа моя, не мога ли? — Лайл отново се изсмя. — Чудя се сега какво мисли да направи приятелчето ти, след като вече знае? Да влезе с танцова стъпка тук и да измъкне под носа ми моя син и съпругата ми ли? Да, това си мисли и аз знам как точно си е намислил да го направи. Но няма да се получи, защото ние тримата ще излетим от гнездото. Тази нощ.

За какво говореше той? Нещо ставаше тук, някаква драма, разиграваща се между Лайл и Ник, а Маги не беше в течение. Сякаш всеки от тях знаеше нещо за другия, което тя не знаеше...

Тя нямаше време да се задълбочава повече в разсъжденията си, защото на вратата тихо се почука.

— Куфарите са в колата, г-н Форест.

Лайл извиси глас:

— Благодаря, Типтън. Сега иди да вземеш Дейвид, моля те. Той е в стаята си, играе с компютъра, предполагам. Кажу ми, че е време да тръгваме.

— Да, сър.

Маги чу отдалечаването на стъпките на Типтън. Вниманието на Лайл отново се насочи към нея.

— Знаеш ли, почти се радвам, че любовникът ти знае, че той е заченал Дейвид, защото тази мисъл ще го гложди до края на дните му.

Той не може да предяви никакви юридически обосновани искания спрямо детето. Ти знаеше ли това, Маги? Знаеше ли, че тъй като ти и аз бяхме женени, когато Дейвид се роди и тъй като аз още тогава го признах за мой син, пред лицето на закона той наистина е *мой* син, Маги? Не? Не знаеше? — Лайл укоризнено поклати към нея глава. — Ти действително би трябвало да направиш справка с адвокат, преди да се забъркваш в такива неща, любов моя.

— А какво ще стане с училището на Дейвид? Ти не можеш просто така да го вземеш оттам. Има още един месец до края на учебния срок, а той вече пропусна две седмици — Маги отново се залавяше за сламки, но паниката беше замъглила разума ѝ дотолкова, че вече не можеше да мисли. След няколко минути те щяха да бъдат на път за летището, където несъмнено ги очакваше частен самолет, предвидливо осигурен от Лайл, за да ги отведе веднага от страната. И тогава тя щеше да бъде напълно в ръцете му — и Ник никога нямаше да ги намери.

— И недей да се тревожиш за моя син. Аз винаги ще се грижа за него. Да, трябва да се тревожиш за себе си, точно сега. Аз обмислям сериозно въпроса дали да не те убия, знаеш ли...

Гледайки хищническото му лице и заблестелите сини очи, Маги му повярва. Сега тя беше готова да повярва на всичко, което Лайл ѝ кажеше. Наложил се да концентрира всичките си сили, за да не се — обърне и да погледне назад, към вратата. Но и без да се обръща, знаеше добре къде е. Познаваше всеки сантиметър от тази къща. При първата удача се възможност щеше да се извърти и избяга — но какво да направи за Дейвид?

Не можеше да остави Дейвид. Ако го направеше, вероятно никога повече нямаше да го види. Но ако останеше тук, дали щеше да остане жива?

— Да, наистина обмислям сериозно този въпрос. Дейвид е достатъчно голям, за да може да се оправя и без майка, а след няколко години и без това ще се срамува пред обществото заради теб. Но от друга страна, той те обича, колкото и неразумно да е това, така че аз не искам да му причиня ненужна тъга. А този твой любовник изглежда предан тип. Вероятно, като научи, че ти си в мои ръце, ще бъде малко по-внимателен по отношение на това, какви стъпки предприема спрямо мен в бъдеще. Затова, претегляйки плюсовете и минусите,

допускам, че ще те оставя да живееш. Засега. Но при едно условие: ти трябва да правиш точно това, което ти кажа и да се преструваш пред Дейвид и пред целия свят, че нещата между нас са повече от розови. Ако ме послушаш, няма да умреш и ще можеш да играеш ролята на майка пред нашето момче. Но ако извършиш нещо, с което да ме подтикнеш да си мисля, че присъствието ти на този свят е по-скоро бремене, отколкото някакво преимущество, аз няма да се колебая. Ти ще станеш жертва на трагичен инцидент — може би ще паднеш от невероятно висока скала, или ще се удавиш в прилива, или вероятно ще бъдеш пометена от кола. Ще изпирам подробностите, когато потрябва.

Лайл ѝ се усмихна — много убедително и без капчица от самохвалство. Защото той не се съмняваше, че надмощието беше на негова страна — което, Маги осъзна, беше вярно, както винаги досега. Маги усети как увереността ѝ я напуска окончателно и започна да се бори в себе си, за да не покаже пред него абсолютното отчаяние, което я бе завладяло.

— О, скъпа, има само още едно нещо: ако ме принудиш да се заема с организирането на трагичния инцидент, веднага след като душата ти отлети при твоя създател, аз непременно ще покажа на Дейвид това. По този начин ще му стане ясно точно каква си била и няма да скърби толкова много.

Лайл взе от бюрото си уреда за дистанционно управление, насочи го към една конзола и натисна копчето. Върху стената незабавно се спусна един огромен екран. Той натисна друго копче и върху екрана се появи образ — жив и реален, кристалночист и в ярки цветове. Нейният собствен образ, самата тя, танцуваща полугола на сцената, под гръмкия, пронизителен ритъм на „Родена съм, за да бъда щура“.

Усмихвайки се на изуменото изражение на лицето ѝ, Лайл натисна копчето за звука. Гротескният образ продължи да танцува, но без акомпанимента на музиката. Младото момиче от екрана демонстрираше явно удоволствие от себе си пред публиката са отзпянали мъже и Маги почувства как ѝ прилява.

— Как ти се струва, какво би помислил Дейвид за майка си, ако види това? — попита Лайл, повдигайки вежди към нея. — Трябва да призная, че смият аз бях шокиран. Знаех, че беше малка уличница,

когато се ожених за теб, но не подозирах, че си била професионалистка.

— Откъде взе това? — Маги почувства, че се задушава.

— От твоята много чаровна... леля, нали ти е леля? Тя, хм, нямаше особено желание да се съгласи в началото, но Типтън успя да я убеди.

Гърлото ѝ се стегна от страх.

— Ако ти си наранил *тия* Глория...

— Да? И какво ще направиш тогава, моя скъпа женичке?

Нищо не можеше да направи, разбира се, и Маги го знаеше. Нищо, освен да го мрази. И като си помислеше само, че съвестта ѝ бе заработила, когато бе заподозряла, че Ник има намерение да го убие... изпадаше в истерия. Ако в ръцете ѝ попаднеше каквото и да е оръжие сега, тя би го убила сама.

— Така си и мислех.

Когато Маги не отвърна нищо, Лайл доволно поклати глава. После се изправи и се върна отново зад бюрото си, очевидно толкова сигурен в надмощието си, че дори не смяташе за нужно да я наблюдава непрекъснато. Отвори чекмеджето и извади пистолет. Тъмносинята стомана проблесна матово в светлината на лампата.

По гръбнака на Маги пробягаха ледени тръпки.

— За по-сигурно — каза Лайл, когато забеляза къде бяха приковани очите ѝ. — Но няма да ми потрябва, нали така? Защото ти си умно момиче. Сега ще влезем в колата заедно с Дейвид и ще отидем на летището като всяко малко щастливо семейство. А ние сме си щастливи, нали? Така че усмихни се, скъпа. Усмихни се.

И Маги се усмихна. Докато Дейвид беше във властта му, в негова власт беше и тя — намираще се точно там, където той я искаше, стъпкана под краката му. Дори нямаше да се опита да избяга без сина си. И той го знаеше.

Той натисна копчето на дистанционното управление, за да изгаси видеото, после извади касетата и я пхна в джоба си. След това се приближи до нея, хвана я за лакътя и я поведе към вратата.

— Ще се преоблечеш в самолета — каза с неодобрение той, когато се пресегна край нея, за да завърти изящната месингова топка на бравата. — Приличаш на просякиня. Какво си облякла, неговите дрехи? Колко сладко. Колко сладко, наистина.

Той я избута пред себе си в коридора. Маги си помисли, че това, че я водеше под ръка сигурно щеше да изглежда като знак на любезност в очите на Дейвид, който ги чакаше с Типтън в огромното фойе. Входната врата бе отворена и през нея нахлуваше хладен, пропит с влага, нощен въздух, а ролсът ги очакваше спрял в основата на стълбището.

— Хей, мамо, татко казва, че заминаваме за Бразилия! И дори не трябва да завършвам учебната година! Не е ли супер?

— Супер е — съгласи се Маги с най-красивата усмивка, на която бе способна, издърпа ръката си от Лайл и се приближи до него, за да го прегърне. Дейвид учтиво изтърпя прегръдката ѝ, без да я отблъсне, но и без да ѝ отвърне. Когато погледна към засмяното му, невинно лице, към танцуващите в къдравата му коса отблясъци от полилея, сърцето ѝ се стегна в обръч.

За да задържи Дейвид, тя трябваше да се откаже от Ник. Ник, когото обичаше повече от всички на света — с изключение на сина си.

Нещо, тя никога след това не беше сигурна какво точно — специфичен шум, или може би шесто чувство — я накара да вдигне поглед нагоре. И когато го направи, замръзна на мястото си.

Ник, зад него Линк и, както ѝ се стори, още цяла армия от мъже, се изкачваха по стълбището и Ник престъпи през входната врата така спокойно, сякаш къщата му принадлежеше. Беше с прилепнали кожени джинси и кожено яке, а в черната му коса блестяха капчици дъжд. В ръката си стискаше насочен пистолет.

— Организация за борба с наркотрафикантите — каза Ник, показвайки за миг значката, която бе стиснал в лявата си ръка. — Никой да не мърда.

Пистолетът му бе насочен към Лайл. Ник не погледна към нея нито веднъж, но Маги го гледаше с широко отворени очи, застинала от шок. Организация за борба с наркотрафикантите? Ник? Самата идея за това беше толкова смущаваща, че тя не можеше да я приеме. Нима наистина бе възможно? И дори ако беше вярно, под какъв претекст членовете на тази организация можеха да нахлуят в Уиндърмиър? Доколкото ѝ беше известно, никой от фамилията Форест не употребяваше наркотици, от каквото и да е естество. Което трудно можеше да се каже поне за единия от господата, които току-що бяха окупирали хола.

— Спрете за минута — обърна се Ник към въоръжените мъже, които продължаваха да влизат през вратата зад него. И изръмжа към Линк: — Изведи хлапето оттук!

— Мамо! — Дейвид гледаше с широко разтворени очи като нея и изпадна в паника. Маги го прегърна закрилнически през тъничките рамене и после вдигна поглед над главата му, за да срещне очите на Линк. Очите на чичото на Дейвид. Линк ѝ кимна бързо, сякаш да ѝ обещае, че щеше да се погрижи наистина за Дейвид.

Маги се приведе и прошепна в ухото на Дейвид:

— Всичко е наред. Върви с него. Казва се Линк. И е добро момче.

Дейвид я изгледа несигурно, а после се обърна към Линк. Маги го притисна отново в прегръдката си и го целуна бързо по бузата. После го бутна към Линк.

— Хайде, малкия, влизал ли си някога в полицейска кола? Даже ще ти разреша да пробваш светлините — Линк хвана Дейвид за лакътя и нежно, но твърдо го поведе към вратата.

— Това не ме интересува. Стар съм за такива игри — обяви нацупено Дейвид. С нов бърз поглед към Маги, той попита: — Какво става тук?

— Ще ти обясня всичко, когато стигнем до колата — обеща Линк и го изведе навън.

Веднага щом Дейвид се скри от поглед, Ник кимна и четирима мъже обградиха Типтън, казаха му нещо, което Маги не разбира, заключиха около китките му белезници и го поведоха. Ник, с още трима мъже зад него, се приближи към Лайл. Двамата се загледаха свирепо. Ник се усмихна — сурово и заплашително.

Един от мъжете, придружаващи Ник, започна:

— Лайл Форест, вие сте под арест. За нарушаване на закона, раздел...

Какво се каза по-нататък, Маги никога не научи, защото една здрава ръка изсвистя край ушите ѝ и се вкопчи в гърлото ѝ без предупреждение, задушавайки я, нарушавайки равновесието ѝ и зад гърба си усети опънато като струна, яко тяло. Тя сграбчи ръката, за да се задържи на крака и в слепоочието си усети студеното дуло на нещо, което разбира инстинктивно, че бе пистолетът на Лайл.

Лайл я използваше като заложница!

— Назад! — извика Лайл с глас, който не приличаше на неговия. Ръката му около гърлото ѝ се стегна така, че тя едва можеше да диша и ноктите ѝ конвулсивно се впиха в мекия пуловер на ръката му, докато тя се бореше да не падне. Леден страх разтърси тялото ѝ, когато пистолетът се заби гневно в слепоочието ѝ. — Назад или ще я убия. Знаеш, че ще го направя, Кинг!

Ник се вцепени, а лицето му пребледня като платно.

— Чухте го, дръпнете се! — извика той, вдигнал предупредително ръка към мъжете, които бяха започнали да заобикалят Лайл и сега застанаха неподвижни като статуи. Те се подчиниха и се оттеглиха безмълвно към вратата.

— Кажи им да изхвърлят оръжията си навън. Ти също.

Когато Ник не се подчини незабавно, Лайл изкрещя:

— Направи го! Не се шегувам! Още сега!

Ник хвърли пистолета си през отворената врата и направи жест на другите да сторят същото. С явна неохота те се подчиниха. За Маги звукът на метала по каменните стъпала, прозвуча като звън на

погребалните камбани, известяващи собствената ѝ смърт. Сега нямаше нищо, което да спре Лайл, ако пожелаеше да я убие — и да убие също Ник.

Лайл продължаваше да я държи в задушавашката си хватка, опрял дулото в слепоочието ѝ. Ник, обърнат напрегнато с лице към него, беше невъоръжен. Маги чувстваше, че единствената причина, поради която двамата бяха все още живи, беше съвсем правилната преценка на Лайл, че докато той положително можеше да ги застреля преди някой да успее да го спре, точно толкова сигурно нямаше да може да избяга и да спаси собствения си живот. Присъстваха твърде много мъже и един или двама от тях неминуемо щяха да се доберат до оръжието си, преди да е успял да се спаси. Маги започна да се моли тази пречка да продължава да бъде пречка. Гореща молитва...

— Пусни я Форест — каза Ник.

Лайл зловещо се изсмя.

— За да можеш да я вземеш ти? Не, не мисля да ти позволя.

— Дотук към теб сме повдигнали обвинения само в качеството ти на наркотрафикант. Още никой не е пострадал. Можеш да си наемеш солиден адвокат и да си поиграеш по заобикалянето на закона. С твоите пари може и да сполучиш.

— Може би да, но може би не. Така че нямам намерение да залагам на игра — за наказание, пръстите на Лайл се впиха още по-жестоко в гърлото на Маги. Погледът на Ник потрепна и се плъзна към лицето ѝ — неволно, както си помисли тя — и когато тя го погледна с изпълнени с ужас очи, челюстта му се втвърди като гранит. Това бе единственият признак, на напрежение, преди вниманието му да се насочи отново към Лайл.

— Пусни я. Тя няма нищо общо с това.

— Така ли? А пък аз си мисля, че има. Мисля си, че точно покрай нея започна цялата работа. Ти никога не би започнал да се ровиш из работите ми, ако не беше заради тази малка кучка тук — Лайл натисна така жестоко дулото в слепоочието ѝ, че тя извика от болка. Ник отново срещна погледа ѝ и от това, което прочете в очите му, Маги изтръпна от окончателен, истински ужас. Защото той също беше завладян от ужас. Ужас за нея.

Лайл забеляза страха на Ник и се разсмя.

— Страх те е, че ще пръсна мозъка ѝ направо тук, пред очите ти ли, Кинг? Може и да го направя, ако не за друго, то поне за да ти дам урок. Но ако си умен, ако ми позволиш да изляза оттук, няма да я убия. Поне не тази вечер.

— Форест... — гласът на Ник бе дрезгав. Маги се беше обляла в пот и сърцето ѝ биеше толкова силно, че чуваше с мъка оглушителното му пулсиране в ушите си. Тя познаваше Лайл, както не го познаваше никой от тези мъже, дори Ник. И знаеше, че беше способен на всякакво зверство.

— Кажи им да се махат — изръмжа Лайл, посочвайки с глава към мъжете, струпали се между него и вратата. — Кажи им да освободят вратата. Веднага.

— Отдръпнете се — сковано се разпореди Ник. Мъжете, които бяха вероятно около дузина, изпълниха заповедта му. Лайл повлече Маги към вратата.

— Пусни ги да минат! — изрева Ник към някакъв невидим за нея човек и Маги усети как тялото на Лайл се стегна. Тя затвори очи и отново се замоли горещо, после отново ги отвори, когато Лайл я избута грубо през прага. Когато заслизаха по не стръмните стълби, тя се спъна, но Лайл рязко я издърпа на крака, без да пуска шията ѝ. Отворила широко уста, за да може да си поема въздух, практически увиснала на ръката му, тя беше принудена да заобиколи паркирания ролс.

— Ще се видим в ада, Кинг! — победоносно изкрещя Лайл, когато отвори вратата и набута Маги на предната седалка. Той скочи веднага след нея и затръшна вратата. Задържа пистолета насочен към главата ѝ. Достатъчна му беше само секунда, за да завърти ключа на таблото — ключовете бяха оставени там от Типтън, което правеше по навик винаги, когато трябваше да докара колата отпред — и част от секундата, за да включи на скорост.

И с триумфален смях натисна педала на газта.

— Глупаци! Не беше зареден! Пистолетът през цялото време не беше зареден! — информира я весело той.

В огледалото пред себе си Маги зърна само за миг Ник и армията мъже, които бе довел със себе си, затичани по стълбите, преди ролсът да потегли с рев по алеята. Едва тогава осъзна какво ѝ беше казал Лайл.

Преди да успее да предприеме каквото ѝ да е действие, пистолетът се стовари с жестока сила върху черепа ѝ Маги извика, погледът ѝ се премрежи и инстинктивно вдигна ръка, за да се предпази от следващия удар, който беше жесток като първия.

— Пригответи се да умреш, кучко! — изкрещя Лайл. Колата прелетя със свистене по първия завой на алеята и Маги внезапно се досети какво щеше да последва. Изходът на алеята беше блокиран от полицейски коли — тя вече можеше да види проблясващите им сини светлини — така че Лайл нямаше избор, оставаше му само смъртта. И беше решил да вземе и нея със себе си.

— Не! — изпищя тя, когато ударът се стовари отново върху главата ѝ. Тя запълзя към вратата откъм пасажерската страна, решила да се хвърли навън. Лайл успя да хване края на анцуга ѝ и да я издърпа към себе си, натискайки рязко газта, когато в нощта пред тях изникна най-опасния завой.

— Довиждане, любов моя — пропя превзето той и я удари отново с пистолета. Тъй като тя се бореше, ударът само леко одраска главата ѝ, а не я изпрати в безсъзнание, което вероятно бе целта му.

На разположение ѝ оставаха само няколко секунди за действие.

Ужасът ѝ вдъхна сила и бистър мозък и парадоксално прогони сковаващия страх. Тя се хвърли върху него, заби нокти в бузите му и ухапа здраво носа му. Лайл изпищя, замахна с ръка, за да я отхвърли от себе си — и тогава Маги буквално плонжира към вратата.

Пръстите ѝ бързо напипаха дръжката, вратата се отвори рязко и тя се хвърли навън, в студената, влажна нощ.

Почувства сблъсъка на тялото си със затревената площ край алеята така, сякаш беше сблъсък със солиден бетон. Маги се претърколи по гръб и остана да лежи неподвижна, с избит от гърдите си въздух, докато ситните капчици дъжд закапаха по незащитеното ѝ лице. Само след няколко секунди чу невероятния грохот, когато колата се сблъска с вековната каменна стена, ограждаща завоя. Камъните на стената бяха наредени един върху друг без всякаква спойка между тях и при скоростта, с която се движеше ролсът, нямаше никакъв шанс да успеят да го удържат. Маги погледна към мястото навреме, за да види как колата се вряза в нея и продължи да лети напред, а задните ѝ светлини описаха луда дъга на фона на среднощното небе, когато изчезна зад ръба.

Това, което последва, вече не представляваше интерес: единственият звук, който оповести разбиването на колата в тридесет и петметровата пропаст преди залива долу, беше само приглушен плисък.

— Магдалена! О, боже мой, Магдалена! — по алеята кънтяха стъпки. Ник тичаше, тичаше бясно към мястото, където бе изчезнал ролсът. Зад него тичаха и останалите, но Ник бе далеч пред тях. Неподправеният страх, който му вливаше сили, звучеше ясно в гласа му, когато викаше името ѝ.

— Магдалена!

Маги си пое дълбоко, болезнено дъх.

— Насам — изохка тя, обърна се по корем и направи отчаян опит да се изправи на ръце и колене. — Ник! Тук съм!

Този път той я чу. Маги се беше отпуснала на коленете си, когато той спря и се наведе към нея.

— Слава на Пресветата Дева! — прошепна той и протегна разтрепераната си ръка към лицето ѝ — Мислех, че с теб е свършено.

После я взе в прегръдките си. Маги обви ръце около шията му и двамата останаха дълго време така, докато дъждът се сипеше над тях и подгизваше разкаляната трева, на която бяха коленичили и чуваха как шумолеше по настилката на автомобилната алея встрани. След известно време някой извика името на Ник и той вдигна глава.

— Идвам! — извика в отговор той и се изправи, вдигайки Маги на ръце. Все още разтреперана, тя не протестира, когато той тръгна обратно към къщата заедно с нея, сгушена на гърдите му, когато мина край потока от тичащи, възбудено крещящи мъже и край половин дузината коли, които бяха преместени явно за да могат да осветят с фаровете си мястото в стената, през което беше полетял ролсът. Беше като сюрреалистична сцена на тотално объркване. За Маги, единственото реално, солидно и безопасно нещо беше Ник.

Не намериха тялото на Лайл. Заливът беше набъбнал от двуседмичния непрестанен дъжд и ролсът беше напълно потънал в него, когато полицията пристигна на мястото. Покривът и багажникът бяха смачкани, бяха строшени всички стъкла, включително предното, а Лайл не беше вътре. Според полицаите, нахлулата вода вероятно го беше изтласкала от колата и го бе отнесла надолу по реката. Неизвестно в каква посока. Един ден, може би през лятото, тялото щеше да изплува. Удавниците винаги изплуваха.

Но като се вземеше предвид дълбочината на тази пропаст и състоянието на колата, те бяха сигурни — доколкото можеше да има сигурност в това, без да са открили трупа — че Лайл беше мъртъв.

В частен разговор Джон Хардън, шефът на полицията, който бе също и стар приятел на семейството, сподели с Люси, Хам и Маги, че в дадения случай станалото опростяваше нещата значително. Иначе скандалът щеше да бъде невероятен.

Срещата, на която Хардън ги беше извикал, за да даде обяснения за събитията, се състоя в офиса му на четиринадесетия етаж на сградата на полицията, чиито огромни прозорци имаха изглед към целия град. Беше около два часа след обяд в деня след смъртта на Лайл. Маги слушаше, загледана през прозореца. И беше в състояние да мисли само за това, колко иронично изглеждаше, че слънцето най-после грееше. След почти две седмици на непрекъснат дъжд, пролетта най-после настъпваше с целия си разкош.

Ако Лайл беше успял с плана си, тя нямаше да може да види този прекрасен ден. Тя не се съмняваше за миг, че той беше решил да я вземе със себе си предишната вечер.

Маги потръпна и съсредоточи вниманието си върху думите на Хардън.

— Изглежда, че г-н Форест е ръководил една от най-големите операции за отглеждане на марихуана в този щат, колкото и невероятно да звучи това. Говорим за наркотици на стойност милиони долари

годишно. Нашата почва тук е наистина добра за това, както вероятно знаете и „Синята трева на Кентъки“ — така наричат растението. Отглеждано в щата — точно сега е изключително популярна навсякъде. Списанието, собственост на г-н Форест, явно е било на загуба от много дълго време и, когато той го е наследил, изглежда не е имал никакъв друг източник на приходи. Той е извършил онова, което, предполагам, се е чувствал длъжен да завърши, за да подобри благосъстоянието на фамилията. И вие имате късмет, че го е извършил именно по начина, който е избрал, бих казал. Цялата тази марихуана — а това означава хиляди декари — е била засадена върху общинска земя. Което означава, че в този случай федералният закон за конфискация не би могъл да се приложи. Тъй като собствеността на фамилията не е купена с пари от наркотици, и очевидно в нейните граници не са извършвани никакви трансакции с наркотици, къщата на починалия и земята около нея не е изложена на риск.

Г-н Хардън замълча, а разясненията продължи един приятен млад мъж в безупречен морскосин костюм. Началникът на полицията го бе представил като Чарлз Адамс, агент от Организацията за борба с наркотрафикантите, натоварен с разследването на случая.

— Все пак ние продължаваме да оглеждаме другите видове собственост. Г-н Форест е притежавал много пари в брой, много инвестиции, автомобили, колекции от произведения на изкуството, бижута. Някои от тях може наистина да се наложи да бъдат конфискувани. Вие ще бъдете уведомени.

— Тъй като г-н Форест е мъртъв, а като имаме предвид и крехкото здраве на г-жа Вирджиния Форест, ние ще направим всичко възможно да не вдигаме излишен шум. Така ли е, г-н Адамс? — добави г-н Хардън.

— Така изглежда — малко кисело отвърна г-н Адамс, но на Маги не й остана много време да обмисля причината за резервираността му, защото с това срещата приключи.

Когато излизаха от сградата, отнякъде се появи Линк, изглеждащ и странно в костюм и вратовръзка, и я издърпа, за да влязат в една прилична на кутийка канцелария. Люси бе решила да не й говори и най-после Маги можеше да се държи толкова студено към Хам, колкото й се искаше, така че тримата представляваха странна тройка сега, когато бяха принудени от обстоятелствата, да присъстват заедно

на срещата с началника на полицията. Люси и Хам бяха избързали напред и затова Маги беше сама, когато Линк се появи изневиделица и я хвана за лакътя.

— Можеш ли да се оправяш там с тях, момиченцето ми? — попита Линк, когато затвори вратата след себе си.

— Къде е Ник? — зададе най-после Маги въпроса, който не ѝ даваше покой от предишната вечер, когато Ник я беше оставил в безопасност в Уиндърмиър, а после бе изчезнал в дъждовната нощ, за да ръководи акцията по издирването на Лайл.

Линк поклати глава:

— Под изричното нареждане да стои далеч от теб, ето къде. Защото си има големи неприятности с шефовете. Те казаха, че компрометирал разследването, като се забъркал със съпругата на заподозрения — това си ти. Аз го бях предупредил, че ще си помислят, че преследва Лайл заради лична вендета, и точно така се получи. Сега те казват, че е цяло щастие, че Лайл е мъртъв, защото иначе поведението на Ник щеше да се отрази лошо при съдебния процес.

— Не мога да повярвам, че вие двамата наистина работите за Организацията за борба с наркотрафикантите — Маги се отпусна върху лекия алуминиев стол, вперила поглед в Линк, който се бе облегнал на ръба на черното метално бюро.

— Изглежда малко не в нашия стил, нали? — ухили се Линк. — Но ние се променихме много. Ник беше и на море, знаеш ли?

— На море?

— Е, във военната флота. Той се записа там малко след като ти избяга с Форест, въпреки че и сега не зная дали го направи, за да изчезне далеч от всичко това, или за да се опита да постигне нещо в живота. Както и да е, там му набиха малко дисциплина в главата и го направиха офицер. Когато той свърши службата си — те му предлагаха да поднови срока си, но той не пожела — Ник вече не беше хлапак: беше пораснал. Сега вече имаше нужда от цивилна служба, така че се нае като полицаи в Кливлънд.

— *Полицай?* Ник? — Маги нямаше да бъде по-изненадана, ако Линк ѝ бе казал, че Ник е отишъл на луната. Преди години те и тримата бяха мразили полицаите, с жестоката, непримирима враждебност на заклетите млади нарушители на закона.

— Да, Ник — засмя се Линк. — Обаче не се задържа там дълго, защото мразеше да арестува хора. Така че напусна и използва част от парите, които беше спестил, за да направи първата вноска по закупуването на един нощен клуб от бившия му полицейски район. Клубът беше доста занемарен, с разбойническа клиентела и на ръба на банкрута. Ник мислеше, че може да го съживи.

— Е, за това той ми разказа и сам — малко сухо каза Маги.

Линк я изгледа сериозно.

— А, да. Но виж, ти трябва да разбереш, че не е можел да ти каже цялата истина. Достатъчно лошо беше и това, че тичаше по теб, докато ние разследвахме съпруга ти. Но ако ти беше казал за това разследване — или дори това, че работи за Организацията — а ти случайно се беше изпуснала пред някого по тези въпроси, нещата действително можеха да се объркат страшно и животът на някои хора щеше да бъде в опасност. Защото използваме и доста подводници, разбираш ли? Искам да кажа информатори.

— Нямаше да кажа на никого — обидено отвърна Маги.

— Зная, момиченцето ми, и Ник също го знаеше. Но можеше да се държиш по различен начин, да направиш или да кажеш нещо, което би накарало Лайл да застане нащрек. Беше прекалено рисковано. Затова Ник не го направи.

— Разбирам — въпреки че го призна с известна неохота, тя все пак знаеше, че Линк говори истината. И наистина сега разбираше доста неща. Например обещанието на Ник, че той ще се погрижи всичко да се оправи за нея, или недомлъвките му по въпроса как изкарваше прехраната си. — Добре, продължавай. Какво се случи, след като Ник купи този нощен клуб?

— Тъкмо беше започнал да го изправя на крака, когато някакви бандити започнаха да го притискат да им даде да перат мръсните си пари чрез него. Ти познаваш Ник, него не е лесно да го притиснеш и когато той им каза не, започнаха да се случват разни неща — знаеш, като например пожар в клуба, един пребит сервитьор и други такива. И така, Ники отиде при един свой познат полицаи, а ченгето докара Организацията за борба с наркотрафиканти. Та последните попитаха Ники дали ще може да използват заведението му, за да устроят капан. Той каза да, те хванаха мошениците и цялата операция премина толкова успешно, че те решиха да я изпълнят отново, в друг град. И

поканиха Ники да им я организира, предложиха му работа, от която се печелеше много по-добре, отколкото с клуба. Така че той я прие, но постави условия. Тогава привлече и мен — това беше едно от условията, за които се беше споразумял с Организацията. И оттогава двамата сме непрекъснато заедно и с наша помощ станаха няколко наистина големи удара. Организацията може само да се гордее с нас. — Линк се ухили. — Е, затова си затварят очите пред някои наши щуротии. В повечето случаи свързани с мен, но този път с Ники.

— Какво, по дяволите, накара Организацията да започне да се интересува от Лайл?

Линк внезапно застана сериозен.

— Това беше дело на Ники. Преди около две години, тъкмо по времето, когато започваше да си набива в главата идеята, че трябва да се върне тук и да види дали не може да започне с теб отначало, Ник чу от информаторската ни мрежа, че в Кентъки се движи в пълен ход операция с марихуана. Човекът, който я управляваше, беше известен в бизнеса с прякора Полковник Сандърс. Предполагаше се, че нашия полковник Сандърс е богат кучи син, един от основателите на местния клуб, със синя кръв и се набърква в това просто заради спорта, защото парите иначе не са му проблем. Ники започна да проверява слуховете и името, което достигна до него, направо го нокаутира: Лайл Форест. Той едва можеше да го повярва, но разпространи из мрежата ни името на стария Лайл. За фамилия Форест се носят какви ли не слухове наоколо. Доста скоро ние стигнахме до сигурното убеждение, че полковник Сандърс не е никой друг, освен нашето момче. Ники си умря от щастие тогава — Линк се подсмихна, видя, че бе привлякъл цялото внимание на Маги и продължи: — Така че Ники отиде при големите босове, каза им какво сме научили и предложи да поставим един капан тук, в Луисвил. Те бяха надлежно впечатлени от материалите, които бяхме събрали и които им показахме и казаха да се залавяме за работа. Това, което те не знаеха обаче, бяха личните мотиви на Ник във всичко това: Ти. И сега, когато най-после разбраха, не им харесва много.

Маги имаше нужда от минута, за да възприеме докрай разказа му. После тихо попита:

— Той сериозни неприятности ли има?

Линк направи гримаса.

— Достатъчно сериозни. Вероятно ще го уволнят, но им трябва като свидетел в още няколко съдебни процеса. В такива, където показанията му ще имат *тежест* — киселият тон, с който Линк наблегна на последната дума, даде ясно да се разбере, че цитираше началство, което не заслужава уважението му.

— Той все още ли ми е сърдит? — Маги зададе този въпрос още по-тихо.

Линк я погледна строго:

— По този въпрос ще трябва да попиташ него. Аз зная само едно — че когато се върнахме във фермата и открихме, че те няма, аз си помислих, че Ник ще получи сърдечна криза. Оня човек, който храни кравите — Клейтън, Клоптън, не знам как — беше там и каза, че когато идвал, видял един от ония големи, фантастични мерцедеси, тъкмо потеглящ от фермата. Ние, естествено, разбрахме на кого е бил и тръгнахме светкавично след теб, като по пътя събрахме кавалерията. Е да, шефовете са бесни и заради това. Те обичат да планират всичко предварително. Те казват, че ако Ники не се беше забъркал в това, ако беше оставил някой друг да свърши цялата работа още от самото начало, вместо да използва правителствена агенция като оръжие за свое лично, откъщение — тук цитирам буквално — тогава Форест щеше да се намери изправен пред съда и всичко щеше да стане много по-чисто. А пък аз си мисля, че са бесни, защото не могат да конфискуват Уиндърмиър. И трябва да отдам заслуженото на мъжленцето ти, моя малка — той е бил достатъчно хитър, за да не въвлича собственото си имение в никакъв наркобизнес. Доколкото успяхме да установим, той дори не е използвал телефона си там, за да се свързва със съдружниците си.

— Той имаше портативен телефон. Предпочиташе да използва него — спомни си Маги. Но тогава дори не се беше замисляла за това. Беше й изглеждало съвсем нормално, че Лайл непрекъснато използваше портативния си телефон, където разговорите се отчитаха по времетраенето им в минути. Както не беше се замисляла и по други неща. Беше останала сляпа за всичко.

— Да-а. Е, сега те продължават с проверките.

— Ти също ли имаш неприятности? — попита Маги.

Линк сви рамене.

— Е, мен още не са ме задъвкали, ако това имаш предвид. Мисля, че официалното становище по този въпрос е, че не могат да ме държат отговорен за поведението на братлето ми.

— Той във фермата ли е сега? — тя много искаше да види Ник. През изминалата нощ той я беше държал в прегръдките си така, сякаш никога нямаше да я пусне, а после бе изчезнал. Но Линк каза, че му наредили да стои настрана. Тази мисъл ѝ даде нова надежда. Може би вече бе превъзмогнал гнева си към нея. Може би я беше разбрал и бе готов да ѝ прости това, което беше извършила.

Линк отново присви рамене и слезе от бюрото.

— Наистина не знам. Хайде, Магдалена, нека да те придружа до колата ти. Преди висшестоящите да ме видят, че говоря с теб и сега да решат, че е дошъл ред да се захванат с мен.

Маги кимна и се изправи. Не искаше да въвлича и Линк в неприятности. Линк я хвана под ръка и въпреки настояванията ѝ, че не беше нужно, я придружи в асансьора и до колата ѝ навън. Беше бежово волво с четири врати — един от многото автомобили в имението — и Маги бе пристигнала на срещата сама в него. Това преживяване ѝ бе доставило удоволствие, независимо от всичко и ѝ бе позволило да надзърне за миг в живота, който ѝ предстоеше вече без Лайл. Най-после, след като дванадесет години се бе налагало да бъде онова, което той искаше от нея, или да понесе последствията за неподчинението, Маги беше свободна.

— Благодаря, Линк. Кажи на Ник... кажи му... — започна Маги, докато Линк ѝ отваряше церемониално вратата и я покани да влезе.

— Кажи му сама — каза ѝ ухилен той и затвори вратата. Маги толкова се изненада от отговора му, че го загледа намръщено през стъклото. Тогава на седалката до нея се размърда нещо тъмно и едро и привлече периферното ѝ зрение. Тя подскочи сепнато и извъртя глава с внезапно присвило се от страх гърло.

— Ти наистина трябва да оглеждаш вътрешността на колата си *преди* да се качиш в нея — сухо каза Ник.

— Ник! Изплаши ме до смърт! Какво правиш тук? Линк ми каза, че имаш неприятности и трябва да стоиш далеч от мен, докато приключи всичко това!

— Да-а. Е, вярно е. А аз им казах, че докато не видя с очите си трупа на Лайл, ще остана залепен като лепило до теб. И ако това не им

харесва, могат да ме уволнят.

— И направиха ли го? Искам да кажа, уволниха ли те?

Ник сви рамене.

— Не им дадох време да се изкажат. Излязох от стаята и се бях запътил надолу по стълбите, когато видях как вкарваха теб и роднините ти в офиса на главния. Тогава казах на Линк да не те изпуска от поглед, дойдох тук и влязох в колата ти. Момчето от паркинга нямаше нищо против да ми покаже коя е и дори добави, че си пристигнала с нея сама. Е, дадох му пет долара, но ги считам за добре изхарчени пари.

— Ти мислиш, че Лайл е още жив, така ли? — по тялото на Маги пробяга леден спазъм на страх.

— Не съм казал това. Всички следи сочат към факта, че е загинал. Но винаги съществува и шансът, съвсем незначителния шанс, да не се е случило така. Той се опита да те убие, Магдалена. Мисля, че е психопат. Има една малка вероятност да се върне, за да довърши започнатото с теб — или за да вземе момчето.

А тя никога не се бе сецала за тази последна възможност.

— Дейвид... — изпаднала във внезапна паника да достигне по-скоро до сина си, Маги запали колата, включи на скорост и потегли с рязко изсвистяване на гумите. — Аз го пратих на училище. Мислех, че ще му бъде по-добре, ако не излиза от ежедневния си ритъм. Вместо да се тревожи... и да скърби.

— Хей! Намали скоростта, може ли? — Ник стисна здраво страничната дръжка на вратата, когато полетя напред от маневрата ѝ — Дейвид е под закрила, ясно ли е? Адамс не е глупак, само е влюбен в законите и разпоредбите. При него всичко трябва да върви като в учебниците. Но когато аз му изтъкнах, че вината ще падне върху него, ако се окаже, че Форест е жив и наистина се върне за хлапето, той се съгласи да назначи хора за охрана на Дейвид. И сега има един дежурен, в училището на Дейвид.

— Ти ме плашиш.

— Нямах такова намерение. Както ти казах, най-правдоподобният сценарий е Лайл да е мъртъв. Но ако не е и ако е хитър, сега се крие някъде. А той е хитър. Един от най-хитрите мошеници, който съм срещал някога.

— О, боже! — Маги затвори очи, само за да ги отвори бързо, когато Ник извика и хвана волана.

— Не може ли да гледаш накъде караш? — като се вземеше предвид и факта, че едва не се блъснаха в една от бетонните колони, служещи като подпорни на четириетажния паркинг, Ник изглеждаше изненадващо спокоен. — Виж, Магдалена, отбий тук. Дай аз да карам.

Маги си пое дълбоко дъх и поклати глава.

— Не. Нищо ми няма. И обичам да карам. Много години не съм имала такава възможност.

Ник отвърна с гримаса и нещо неразбираемо под нос. А на нея каза:

— Тогава карай. Само че гледай да не ни убиеш, нали?

— Добре.

Ник остана мълчалив докато тя изкара колата от паркинга, плати на изхода и сви надолу по Втора улица, в посока към реката.

— Гладна ли си? — попита Ник, когато излязоха на Ривър роуд.

Маги поклати глава. Ръцете ѝ стискаха волана така, че кокалчетата ѝ бяха побелели. И като знаеше как се чувстваше, предполагаше, че и лицето ѝ бе преbledняло. За известно време, в продължение само на няколко скъпоценни часове, тя се бе чувствала свободна. Сега, когато Ник бе споделил опасенията си, че Лайл можеше и да е жив, тя отново се страхуваше. Страхуваше се отчаяно.

— Яла ли си нещо?

Маги повторно поклати глава.

— Тогава си гладна. Спри тук до Кингфиш и ще си вземем сандвичи.

— Дейвид излиза от училище в три и половина. Връща се с колата на свой приятел, но аз трябва да съм в къщи най-късно в три и четиридесет и пет.

— Ще бъдеш. Не се безпокой. Няма за какво да се безпокоиш, разбираш ли? — когато Ник я погледна, на устните му внезапно трепна усмивка: — Да кажем, че можеш просто да ме считаш за твоя бодигард, става ли? И няма да те изпускам от погледа си. Ще бъдеш в безопасност.

— А Дейвид? — Маги бе прекалено разтревожена, за да отвърне на усмивката му.

— И Дейвид — отвърна Ник и усмивката му се стопи. Самият начин, по който изрече името на сина им, подсказа на Маги, че раната, която тя му бе нанесла, далеч не беше чудотворно излекувана. Тя се обърна към него, когато паркираше пред „Кингфиш“.

— Ник... — започна тя, след като спря колата. — За Дейвид...

— Спести си думите — отвърна той хладно, досетил се от тона за темата, която тя възнамеряваше да подхване. — Докато цялата тази ситуация не се успокои, не мисля, че някой от нас двамата може да си позволи този вид емоционална дискусия, която ще възникне неминуемо, ако започнем да говорим за Дейвид. Последният път, когато ти ме разстрои по този повод, аз те оставих сама, а Форест те намери и ти едва не заплати с живота си за това. Затова тъкмо сега предпочитам между нас да не става нищо, което би повлияло отново на хладнокръвната ми преценка. Затова нека да се опитаме да поддържаме по-неутрални разговори, можем ли? Докато всичко това свърши.

После той отвори вратата и излезе от колата.

Винаги, когато по-късно се замислеше за трите седмици, последвали смъртта на Лайл, събитията за Маги изглеждаха като свързани наслуки различни части от колаж, а тук-там объркано изплуваха спомени за дребни неща, но в тяхната последователност. Най-жива беше гледката на насиненото и подпухнало лице на *тия* Глория, в деня, когато Маги я посети в болницата. Типтън явно бе упражнил свръхдоза насилие, за да успее да изкопчи от нея причината за последното гостуване на Маги в дома ѝ край реката, както и да я накара да му покаже скривалището с видеокасетата. Въпреки че *тия* Глория бе в много тежко състояние след това, което ѝ се беше случило, нейната малка група приятели вече се бе струпала около леглото ѝ и предвещаваха ужасен край за човека, предизвикал нападението върху нея. А докторът потвърди, че състоянието ѝ наистина налагаше известно време на лечение в болницата. Обещавайки да идва да я вижда всеки ден, Маги също се съгласи да поеме грижата за Хорацио. Така че първата задача на Ник — в качеството му на самоназначил се неин бодигард — бе да пренесе птицата, с клетката и всичко останало, в спалнята на Маги в Уиндърмиър. И изражението на лицето му, докато той боязливо изпълняваше задачата си, бе едно от малкото светли петна в тези иначе мрачни дни.

Друг жив спомен беше този за възпоменателната църковна служба, която по настояване на Вирджиния се проведе една седмица след инцидента, независимо, че трупът не бе открит. Присъстваха всички, които се считаха за важни особи в обществото. Водещи фигури в бизнеса, политици, личности със синя кръв, журналисти — всички регистрираха присъствието си, за да отдадат последна почит на един от своите. Маги се чувстваше като абсолютна двуличница в черните си вдовишки дрехи, докато хората я целуваха по бузата и промърморваха съболезнованията си, и възкликаваха колко храброст проявила при дадените обстоятелства. Зад гърба ѝ, приказките бяха по-различни: за десетте дни, които бе прекарала в компанията на Ник и

дори предположения, че смъртта на Лайл всъщност е била самоубийство, подбудено от арогантната изневяра на съпругата му. Други твърдяха със сигурност, че Лайл е бил под въздействието на силна възбуда — отново поради скандалното поведение на съпругата си — и е влязъл в завоя с несъобразена скорост. Само някои бяха на мнение, че той просто е шофирал невнимателно и смъртта му няма нищо общо с Маги. Една незначително малка част от тях си шепнеха, че имало замесени и наркотици, но общото становище беше, че това е просто смешно. Не и Лайл Форест! Той изобщо не беше от този тип!

Но каквито и причини да се изтъкваха, самият факт на смъртта му оставаше главната тема в града. Тази смърт не престана да се обсъжда и по празненствата около дербито, в които, за първи път в живата памет, не участва нито един представител на фамилията Форест. Маги остана с усещането, че до голяма степен съжаленията, изказани ѝ от страна на приятелките ѝ по повод ненавременната кончина на Лайл, бяха свързани в действителност с анулирането на най-внушителното събитие за сезона в Луисвил, Диамантеният и Перлен бал — както и това, че много им се искаше да я разпитат за Ник. Маги не се съмняваше, че това, което си казваха зад гърба ѝ, сигурно щеше да накара ушите ѝ да запламтят така, че да изгорят, ако разбира се, можеха да чуят. В ролята на самоизтъкнала се специалистка по детския любовен романс на Маги с Ник, Бъфи се беше превърнала в много търсена личност по безбройните празненства на този оживен сезон. Маги чу това от друга своя приятелка, по време на един телефонен разговор за изказване на съболезнования.

Друга частица от колажа беше изпитото, безкръвно лице на Вирджиния. Майката на Лайл бе съсипана от скръб и облекчението беше общо, когато психиатърът ѝ настоя тя да бъде изцяло откъсната от обстановката, напомняща за трагичната ѝ загуба. След възпоменателната служба, Сара отведе баба си в дома на Драмънд в Тексас, за неопределено време. Люси и Хам останаха в къщата за гости в Уиндърмиър, настоявайки, че „присъствието им е необходимо, докато се изяснят нещата“. Маги си направи извода, че имаха предвид изясняване на финансовите въпроси. Нямаше официално четене на завещанието, защото Лайл още не бе формално признат за мъртъв. Адвокатите изглежда бяха на мнение, че при липса на труп, подобна декларация за действителна смърт можеше да се отложи с години.

Независимо от това, истинските клаузи на завещанието не бяха тайна за никой. Всичко, притежавано от Лайл по времето на смъртта му, наследяваше Дейвид, с изключение на задължителната една трета от имуществото, която по закон се присъждаше на Маги, като негова съпруга. Но разследването на Организацията за борба с наркотрафикантите усложняваше нещата: щеше ли да се конфискува нещо, в крайна сметка и каква част би представлявала тази конфискация? А освен това, интерес започваше да проявява и Службата по държавни такси... Беше пълен хаос и Маги с огромно облекчение бе оставила всичко в ръцете на адвокатите.

Най-голямата ѝ грижа беше Дейвид. Момчето заплака само веднъж, на възпоменателната служба, и то само след като заплака баба му. Понякога сънуваше кошмари, въпреки че твърдеше, че не си спомня за какво са били, когато Маги се втурваше разтревожена в стаята му. Веднъж, след особено лош сън, той я помоли да спи при нея. Тогава Маги разбра, че каквито и да бяха сънищата му, те го плашеха до смърт. Тя го взе в леглото при себе си, прегърна го и едва тогава той успя да спи спокойно до края на нощта. Когато той беше в къщи през деня, внимаваше да бъде винаги във физическа близост до нея, така, като че ли се страхуваше да я изпусне от погледа си. Изглеждаше най-щастлив в училище, или в къщата на някой от приятелите си. Маги всеки път трябваше да прави неимоверни усилия над себе си, за да преодолее кошмарните си страхове и да го пусне да излезе някъде. Следван винаги от полицейски ескорт, когато Маги представи пред сина си като човек, нает да замести Типтън, Дейвид отиваше на училище, играеше с приятелите си, пишеше си домашните и беше придружаван дори когато си лягаше в собственото легло. Маги не можеше да си позволи да се откаже от ескорта, но иначе се стараше да поддържа всичко останало така, че да е почти нормално за Дейвид.

През този период Ник беше навсякъде, движеше се като сянка по всяка нейна стъпка. Когато тя отиде на възпоменателната служба за Лайл, той седна дискретно в дъното на църквата, но също беше там. Винаги беше на такова разстояние от нея, та да може да чуе поне вика ѝ, като дори нощем оставаше в къщата, в една от стаите за гости. Когато Люси изтъкна, че начинът, — по който Маги продължава с Ник е открит скандал и каза още, че по нейно мнение, е грехота Маги да настанява любовника си в къщата на Лайл, когато Лайл още не е

изстинал дори, Маги отвърна, че тъй като къщата сега е нейна, тя може да си прави каквото си поиска. Люси се изчерви, но млъкна. Очевидно до този момент не ѝ беше минавала мисълта, че Уиндърмиър вече принадлежеше на Маги и Дейвид, а не на истинските Форест. След тази размяна на любезности, Люси напусна къщата разярена и повече не се върна. Маги я виждаше понякога само от разстояние, обикновено когато етърва ѝ влизаше или излизаше от гаража. А с Хам не се срещна нито веднъж, което бе добре дошло за нея. Сега, когато Лайл вече го нямаше и вече никой не я насилваше да се държи любезно към него, естественото ѝ желание беше да смаже Хамилтън Драмънд до смърт. Ник, с по-буен темперамент от нейния, сигурно имаше по-драстични планове за него, но докато беше зает с други неща, изглежда бе оставил този проблем за по-късно. Разбира се, стига Хам да не се мяркаше пред очите му.

Присъствието на Ник не оставаше незабелязано за Дейвид — това щеше да е невъзможно — но Ник правеше всичко, за да не се натрапва, когато Дейвид беше с Маги. При тези случаи, полицаят, определен за охрана на Дейвид, си вземаше почивка и Ник поемаше дежурството на бодигард за двамата подопечни. Той оставаше на известно разстояние, когато Маги и Дейвид излизаха навън, или стоеше в друга стая, когато бяха в къщата, но им осигуряваше възможност да бъдат насаме.

Тази постановка не убягна от вниманието на Дейвид.

— Но защо *той* трябва винаги да бъде наоколо? — попита момчето един следобед, когато с Маги разхождаха кучетата из горите на Уиндърмиър, а Ник вървеше на известно разстояние отзад.

При въпроса му Маги погледна назад, за да провери дали Ник беше чул. Ник беше смръщил чело, пъхнал ръце в джобовете на джинсите си и загледан в пространството, потънал очевидно в собствените си мисли. Случайно прокрадналите се през плътната корона на дърветата слънчеви лъчи, блестяха в черната му коса. В екипа си от джинси, бяла риза, маратонки и оранжев анорак, той изглеждаше съвсем като оня Ник, когото тя бе обичала цял живот. Нямахме вид на агент на сериозна организация, нито на яко ченге.

— Той всъщност е много добър, Дейвид — опита се да отклони въпроса му тя. Някъде наблизо ритмично почукваше кълвач. Двойка дроздове зацвърчаха възбудено, усетили приближаването на весело

подскачащите кучета. Вече беше средата на май и широколистните дървета се бяха раззеленили докрай. От виждащите се на някои места изсъхнали, сиви клони висяха плетеници от сиво-зеленикав мъх и първите, восъчно бели цветове, надничаха през разкошните зелени корони на магнолиите. Въздухът бе топъл и сладостен от уханието на неотдавна разцъфтелите цветя. Отгоре, под наситената зеленина на високите дъбове, кленове и орехи, бяха надвиснали цели облаци от розовите и бели цветчета на кучешкия дрян. Яркожълтата форзиция, бледите бяло-розови азалии и разкошните топки на божурите изпъстриха пейзажа с невероятните си багри. През дърветата Маги можеше да види и прекрасните алени хибридни рози, наречени „Кентъки Дерби“, сред розовата градина. По оградната стена се виеха обсипаните със сини цветчета вейки на флокса, а по-наблизо, под самите дървета, лилавите иглики се разстилаха в прекрасен килим. Уиндърмиър през пролетта бе почти сквернословно красив, помисли си тя, докато поемаше в себе си гледката и звуците, и аромата, откривайки у тях така нужната ѝ храна за възраждащия ѝ се дух.

— Той е твоят интимен приятел, нали?

Не очаквала това, Маги сведе поглед към сина си и се поколеба с отговора.

— Той е много добър приятел.

— Татко каза, че си искала да ни напуснеш и да избягаш с него.

Маги затаи дъх.

— Така ли каза? Е, татко е сгрешил. Аз никога, никога няма да те напусна, Дейвид. Ти знаеш това.

— Но ти беше напуснала татко.

Маги въздъхна. Трудно беше да се крие нещо от едно интелигентно единадесетгодишно момче. Може би беше дошло време да му предложи една предпазлива версия на истината.

— Знаеш, че татко ти и аз не се разбирахме винаги.

Дейвид направи гримаса.

— Искаш да кажеш, че се карахте като куче и котка.

— Е, добре — Маги неволно се усмихна на сравнението му. — Понякога си мислех да го напусна. Но никога не бих го направила, ако това означаваше, че трябва да те оставя. С теб сме един тим, приятелю. Оставаме заедно.

Тя го прегърна през рамене, а той не се отдръпна. Известно време продължиха да вървят така, а после Дейвид се измъкна от ръката ѝ и отново я погледна.

— И защо, в крайна сметка, трябва да имаме бодигардове?

Маги го изгледа изненадана. Тя беше измислила какво ли не, за да му попречи да се досети за истинската причина, поради която Ник ги следваше неотлъчно и поради която Боб Джеймсън, офицерът от полицията, уж шофьор, го водеше с колата, където и да отидеше. Очевидно не беше успяла да го заблуди.

— Какво те кара да мислиш, че Ник и Боб са бодигардове? — попита предпазливо тя.

Дейвид я измери с поглед.

— Стига, мамо. Зная, че Ник е твоят интимен приятел и бодигард, и че Боб също е бодигард.

— Добре — отвърна Маги, решила да остави без отговор поне проблема, свързан с интимния приятел. — Прав си. Те са с нас постоянно, защото искат да бъдем в безопасност.

— От какво? От татко? Но татко е мъртъв. Нали?

Дейвид по начало си беше най-умното дете на света. Маги отново въздъхна, погледна във въпросително обърнатите към нея очи на сина си и забеляза сянката на дълбокия страх, прикрит под външното спокойствие. И отново реши да му представи един смекчен вариант на истината.

— Мисля, че да, Дейвид. Всички мислят така. Но... не са открили тялото му още, както знаеш, така че не можем да бъдем стопроцентово сигурни.

— Той щеше да убие и теб, нали?

Това вече беше шок за Маги. Тя беше внимавала толкова много, така се беше старала да скрие това от Дейвид.

— Какво те кара да мислиш така?

— Видях го да те влачи извън къщата с пистолет, опрян до главата ти — отвърна сухо Дейвид.

Маги го загледа изумена.

— Как, за бога, видя това?

— Оня човек... Линк, и аз, въобще не успяхме да стигнем до полицейските коли. Тръгнахме по пътеката, вместо да вървим по всички ония завои на алеята и тъкмо когато започвахме да се спускаме

надолу, аз погледнах назад и видях татко да те влечи от къщата. Беше те хванал в смъртна хватка и изглеждаше готов да ти пръсне мозъка.

— О, Дейвид — на Маги й призля. За миг тя не можеше да измисли какво да му каже. — Съжалявам, че си видял това.

— Изплаших се много. Не исках той да те убива — признанието му прозвуча съвсем тихо.

— О, Дейвид! — Маги спря да върви, притегли го до себе си и го притисна силно. — Татко ти беше... с малко разстроено съзнание към края. Вършеше неща, които, които в нормално състояние не би извършил.

— Държеше се странно. По време на екскурзията.

— Странно? Как?

— Понякога се събуждаше с псувни през нощта, а друг път започваше да се смее без причина. И непрекъснато говореше за заминаването ни за Бразилия. Каза, че там ще станем плантатори на кафе. Аз не исках да заминавам за Бразилия.

— Струва ми се, че ти каза, че отиването ни в Бразилия било супер.

— Казах го само за да не вбесявам татко. Знаеш какъв ставаше, когато беше вбесен.

Маги склони глава на главата на сина си и затвори очи. Изпълни я внезапна, буйна радост, че съпругът й беше мъртъв. Ако беше останал жив, никой не би могъл да каже какви страшни психологически травми можеше да нанесе на момчето.

— Аз го сънувам нощем. Сънувам, че влиза в стаята ми и докосва лицето ми. Ето, от това се плаша. Кошмарно е, като призрак.

— Това ли виждаш в нощните си кошмари? — Маги го отдалечи малко от себе си, за да може да го погледне в очите.

Дейвид кимна.

— Наистина е страшно. Но е само сън, нали знаеш? Не след дълго този сън ще изчезне.

— Надявам се — той се отдръпна окончателно от нея и отново тръгна по пътеката. Маги закричи до него. Бяха стигнали до края на гората, почти до къщата и Сиамъс и Брайди вече галопираха възбудено към колибите си и към очакващата ги глътка вода.

— Но защо и аз трябва да имам бодигард? — изказа гласно Дейвид мисълта, която явно го беше занимавала и тревожила. — Татко

не иска да убие мен. Нали?

Гласът му неочаквано прозвуча така уплашено, че Маги хвана ръката му и я стисна.

— Не, разбира се, че не. Ние не знаем със сигурност, че татко ти иска да направи нещо лошо, на когото и да е от нас. Вероятно сега се намира горе на небето и си мисли какъв шум за нищо вдигаме тук. Но, просто в случай, че не е там, просто в случай, че е някъде наоколо и се крие и си мисли пак да избяга в Бразилия, той може да иска да те вземе със себе си. Ето защо имаш бодигард. Защото ако татко ти е жив и иска да те открадне, няма да може да го направи.

— О! — ръката на Дейвид се стегна около нейната. Той я погледна сериозно и тревожно: — Не искам да заминавам с татко. Искам да остана с теб.

— Зная, детето ми. И ще останеш с мен — Маги му се усмихна, преглътна буцата в гърлото си и двамата излязоха на слънчевата светлина, хванати ръка за ръка. Някой бързаше към тях откъм къщата и Маги трябваше да засенчи очите си с ръка, за да види кой е. Оказа се Луела. Жената бе видимо възбудена. Стомахът на Маги се сви, когато разбра, че нещо се беше случило.

— Г-жо Форест, трябва да дойдете веднага! То е на свобода в къщата и накара Хърд да се затвори в един шкаф и сега не го пуска да излезе!

— Кое е „то“, Луела? — попита объркана Маги.

— Птицата на леля ви!

Ники ги последва към къщата. Лека сянка бе помрачила очите му, докато наблюдаваше гъвката, облечена в джинси-шалвари и тениска, фигура на жената, която обичаше, затичана пред него, ръка в ръка с техния син. Две стройни тела, високи и грациозни, две тъмно кестеняви коси, еднакви по цвят, въпреки че едната се бе разпиляла, дълга по гърба и раменете, а другата бе оформена в момчешки стил, две ярки души, всяка завоювала неизменно място в сърцето му.

Дейвид беше негов син. Ник все още се бореше да приеме това с разума си, но сърцето му вече бе приело тази неоспорима реалност. И се изпълваше с гордост, когато той погледнеше момчето. В него се таеше и мъничко тъга, мъничко съжаление и доста гняв към Магдалена за това, че бе задържала сина му далеч от него през всичките тези години, но гордостта бе преобладаващото чувство. Той погледна пак детето и почувства, че сърцето му ще се пръсне.

А иронията бе в това, че детето дори не го харесваше. Дейвид се отнасяше към него с подозрение и го приемаше за свой съперник по отношение на чувствата на майка си. Ник се опасяваше, че щеше да измине доста време преди двамата да достигнат поне до нивото на приятелството. И на Ник му се искаше да изкреци истината за бащинството си над Дейвид така, че да я чуе целия свят, но инстинктът му го предупреждаваше, че още не беше време.

Може би един ден, когато всичко това останеше в миналото и когато настъпеше подходящият момент, Дейвид щеше да научи истината. Мисълта за евентуалната реакция на детето плашеше Ник. Дали синът му нямаше да намрази и двамата си биологически родители за цял живот?

Магдалена се смееше, когато Ник пристъпи през прага. В огромния вестибюл не се виждаше никой, а смехът изглежда се разнасяше някъде отгоре. Ник леко се усмихна, докато го слушаше. С всеки изминал ден тя все повече започваше да прилича на онова пламенно, обичащо смеха момиче, което той си спомняше. Една

унижавана жена, която бавно се отърсваше от оковите на страха — така той виждаше процеса на възраждане, който Магдалена преживяваше. И Ник си беше дал обет, че докато той беше жив, тя никога повече нямаше да има причина да се страхува.

— Къде си? — извика той, извисил глас.

— Тук горе! — веселият ѝ отговор долетя от втория етаж. — Хорацио е излязъл от клетката си и е принудил Хърд да се скрие в един шкаф! Ела да видиш!

— Имам си по-приятни неща наум, отколкото да гледам тази глупава птица!

— Страхливец!

И е дяволски вярно, помисли си Ник с мимолетна усмивка тъкмо в мига, когато изпищя някаква жена — но с положителност не Магдалена, а може би икономката.

— Внимавай! Той идва! Затвори вратата! — този вик вече беше на Магдалена.

— Гледай го как се спуска, мамо!

Ник се закова на място, след като бе направил само половин дузина крачки навътре в къщата, когато шеметно свистене на криле и някакъв влудяващо перверзен смях го предупредиха за приближаващата опасност. Проклетата птица бе полетяла.

Входната врата беше отворена, осигуряваща на крилатия дявол идеалната възможност да отлети на воля навън, но възползва ли се птицата от това? Не, разбира се, че не! Тя се стрелна право към него! Ник приклекна, вдигна ръце над главата си, но безполезно. Гадната птица се спусна като бомба право върху него, после се издигна перпендикулярно нагоре и пак се гмурна надолу, приземявайки се върху него със забити в анорака му нокти и лудо пляскаща с криле. Свил се вече на топка на пода, Ник беше настръхнал от ужас, в очакване на продължението на атаката.

— Лошо момче! — изграчи тя и се заизкачва по гърба му. — Лошо, лошо момче!

Ако той беше някогашното малко момче, щеше да изпищя и да избяга. Но сега към него бяха насочени четири чифта очи: на икономката, на нейния съпруг, на Магдалена и на Дейвид. Четиримата се бяха наредили до парапета на коридора горе, приведени напред и се заливаха от смях.

А Ник би изтърпял какво ли не, за да предизвика такова безгрижно веселие у Магдалена и момчето.

— Мисля, че не трябваше да го наричаш глупава птица — успя да изрече през смях Магдалена.

Ник предпазливо, внимателно се изправи. Птицата се изкатери на рамото му и продължи да кълве ухото му, докато той полагаше всички усилия да не затвори очи. В галерията горе бурно аплодираха.

— Лошо момче — изграчи птицата, а Ник беше благодарен, че остави ухото му и заклати важно глава, докато говореше.

— Нима Хорацио те *познава*? — попита, смеейки се Дейвид. Доколкото Ник можеше да си спомни, това бяха първите думи, с които Дейвид се бе обърнал директно към него. Ник кимна, усети отново клюна по ухото си и застина.

Дейвид се изкикоти. Ник се усмихна кисело, когато чу Магдалена да разказва историята как, когато бил общо взето на възрастта на Дейвид, той си спечелил враждебността на Хорацио. Когато тя свърши, цялата група вече припаднаше от смях.

Птицата продължаваше да захапва ухото му, независимо от плахите му опити да я отхвърли от рамото си и Ник започна да се пита кога ли щеше да я озвери дотам, че да отхапе наистина някое парченце.

— Магдалена, — обърна се той към палавата си възлюбена. — Не мислиш ли, че би трябвало да слезеш тук и да махнеш това нещо от мен?

— Но ти изглеждаш толкова сладък. Като истински пират! — каза тя и се ухили.

— Магдалена! Той ми хапе ухото.

— Ти как мислиш? — попита тя Дейвид. — Ще трябва ли да го спасим?

Дейвид се канеше да отговори, когато очите му внезапно се разшириха.

— О, виж! — извика той. — Хорацио се изцвъка!

Магдалена закри устата си с ръка. Дейвид се запревива от смях. Икономката и съпругът ѝ се подсмихваха. Ник погледна надолу към зеленикаво бялото петно, размазало се отпред върху анорака му и се намръщи.

— Това вече беше капакът — каза той. — Изчезвай оттук, птицо!

— Лошо момче! Лошо момче! — закрещя Хорацио и заби още по-здраво ноктите си, когато Ник се опита да го прогони от рамото си, размахал сериозно ръце.

— Стой мирно! Аз ще го взема! — все още разсмяна, очевидно по-загрижена за съдбата на птицата, отколкото за тази на Ник, Магдалена се спусна тичешком по стълбите към него.

— Ела тук! — каза тя на Хорацио, когато стигна до тях и протегна ръката си. Проклетото същество скочи върху дланта ѝ без всякакво колебание и се намести там, вперило пагубно оранжевите си очи в Ник.

— Глупава птица — измърмори Ник, поглеждайки с отвращение петното на анорака си.

— Лошо момче! — отвърна му с омраза Хорацио.

— Не се безпокойте, господин Кинг, аз мога да почистя това от дрехата ви — каза икономката с тон по-приятелски, отколкото когато и да е преди, докато слизаше надолу по стълбите с широка усмивка на лице. Маги отнесе Хорацио горе, Ник съблече анорака си и го даде на Луела, а Дейвид и Хърд бавно тръгнаха надолу.

— Ти наистина ли си познавал мама, когато е била още малко момиче? — запита с любопитство Дейвид, когато стигна до вестибюла.

— Наистина я познавах — отвърна предпазливо Ник, боейки се да не каже нещо излишно, но Дейвид неочаквано му се усмихна.

— Обзалагам се, че страшно си се ядосал, когато другите момчета са започнали да ти викат „Младши птичар“.

— Вярно — кимна Ник — Страхотно се ядосах.

— И наби ли ги? — попита с надежда Дейвид.

— Някои от тях. Онези, които не бяха по-големи от мен. Но майка ти беше най-лоша от всички, а аз не можех дори да я ударя. Нали беше момиче.

— Да-а — каза Дейвид. — Така е и в училище. Момчетата са най-лошите, а не можеш да им направиш нищо.

Момчето тръгна пак, отмина го, но после се поколеба и се обърна назад към Ник.

— Аз и Хърд отиваме да търсим нощни червеи. Искаш ли да дойдеш?

— С удоволствие — каза Ник, а мислено добави, че явно днешния следобед е бил предопределен за окончателното съсипване на

дрехите му — първо анорака, а сега предстояха джинсите, докато ровеше за червеи. — С най-голямо удоволствие. Имаш ли кутия за тях?

— Хърд има — отвърна момчето и посочи голямата консервена кутия в ръката на градинаря.

Ник закрачи редом със сина си и безмълвно усмихващия се черноок мъж и усети как сърцето му полетя като онази глупава птица.

Този ден отбеляза повратната точка в отношенията между Ник и Дейвид. Когато Маги ги видеше заедно, в гърдите ѝ се разливаше приятна топлина. Беше очевидно, че Дейвид харесваше Ник, а тя разбираше, без да е необходимо Ник да ѝ го казва, точно какво изпитваше към Дейвид, любовта на нейния живот. И Маги вярваше, че ако му се дадеше възможност, Ник би доказал, че може да бъде много по-добър баща на сина си, отколкото Лайл. През дванадесетте години, когато двамата бяха разделени, не само Маги се бе променила: Ник също бе съзрял.

Дейвид буквално разцъфтяваше под ненатрапчивото внимание и одобрение на Ник. Докато Лайл бе изразявал гордостта си от Дейвид само когато Дейвид се справяше отлично с неща, които Лайл считаше за важни, Ник се интересуваше от всичко, с което Дейвид се занимаваше — дори когато Дейвид не постигаше кой знае колко добри резултати. Докато Лайл залагаше ревностно на съревнователния характер в отношенията им, Ник се задоволяваше да остане и в сянка. Когато двамата играеха тенис и Дейвид го победи, Ник се ухили, а Дейвид закрещя от възторг. А когато Дейвид заведе Ник в Клуба и откри, че новият му приятел дори не знаеше как се играе голф, му предаде „първия урок“. Маги, седнала в количката за голф наблюдаваше внимателно Ник, който подхвърли топката три пъти последователно, замахвайки всеки път във въздуха, без да я уцели, се преви от конвулсивен смях. Както, впрочем, и Дейвид. Обаче Ник прие с веселие това, което за Лайл щеше да бъде повод за невероятна и болезнена обида и доста скоро в играта се включи и Маги, защото нямаше начин да се прояви по-зле на игрището от Ник. И така, тримата играха заедно и се забавляваха от сърце, когато топките им полетяваха напосоки из полето, а радостта на Дейвид бе огромна и от факта, че той ги победи.

В една събота Ник ги заведе на фермата. Сара се беше обадила предния ден, за да каже, че Вирджиния тъжеше за Уиндърмиър и

Люси, която никога не бе притежавала никакво чувство за такт, обяви в присъствието на Дейвид, че взема Луела и Хърд, така че Вирджиния да види познати хора около себе си, и заминаваше заедно с тях, за да може да бъде при майка си през последните дни от живота ѝ. Маги се бе свързала с лекуващия лекар, който бе потвърдил, че Вирджиния не се намираще в никаква непосредствена опасност, но Дейвид въпреки това беше разстроен. Тогава Ник беше предложил да ги заведе във фермата, за да развесели момчето. И сполучи. Дейвид беше очарован от животните. Той се оказа много по-сръчен при храненето на пилетата, отколкото Маги и дори не се плашеше особено от кравите, които Маги все още наблюдаваше с известна подозрителност. Линк също беше там, а Ник им направи хамбургери за обяд и четиримата седнаха на масата в приятелска и топла атмосфера — нещо, за което Маги някога си бе мечтала.

След обяда, когато Ник остана в къщата, за да поговори с Линк, Маги и Дейвид решиха да се върнат в стопанския двор. Той пожела да се качи на сеновала, така че тя го последва. Двамата бяха седнали, кръстосали крака на една бала сено и си говореха за незначителни неща, докато наблюдаваха пътешествието на един паяк, който напредваше на подскоци от греда на греда по тавана, провлачвайки след себе си копринената си нишка, когато Ник се присъедини към тях.

— Е, приятелчета, готови ли сте за тръгване? — попита той, надвесил се над тях.

— Трябва ли? — простена Дейвид и се изпъна по гръб.

— Струва ми се, че искаше да хванеш филма от четири часа.

— О! Да — беше „Терминатор II“ и Дейвид беше възхитен, че му бяха позволили да го гледа. Сега щеше да се наложи да го гледат на по-малък екран, тъй като премиерата му беше минала преди няколко месеца, а тогава Маги не му бе разрешила. Но Ник я беше помолил да бъде добра и да му разреши само този един-едничък път и Маги си помисли, че Дейвид просто щеше да се пръсне от благодарност, когато тя се съгласи.

— Мислех си, че първо може да покажеш рисунките си на Дейвид — каза тя с обичаен тон.

— О, така ли? — Ник я изгледа остро. Маги му се усмихна. Тя знаеше, че той се опасяваше, да не би да прекаляват с Дейвид, като не му дадат достатъчно време, но знаеше също и колко зле се чувстваше

Дейвид от това, че големият му талант бе окачествен като немъжествен. Затова, ако толкова мъжествен тип като Ник рисуваше без предубеждение, това занимание незабавно би придобило други измерения в очите на Дейвид.

— Ти *рисуваш*? — изумен попита Дейвид.

— Да, наистина.

— Аз също.

— Зная. Майка ти ми каза. И каза също, че си много добър в това — Ник протегна ръка към Дейвид и Маги очарована видя, как синът ѝ хвана ръката му без всякакво колебание. Ник го издърпа на крака.

Прекосиха сеновала заедно, а Маги преднамерено остана малко назад. Днес, отдалеченият край на сеновала, където Ник рисуваше, бе потънал в сенки, тъй като вратата му бе затворена. Но Ник дръпна въжето, което освобождаваше вратата и ярката слънчева светлина внезапно освети статива, масата и струпаните, покрити платна.

Ник все още работеше върху пейзажа край фермата, забеляза Маги, когато приближи.

Двамата мъже бяха погълнати в дискусия за палитри, цветове, четки и ножове, на която тя обърна малко внимание. Вместо това, тя се облегна на вратата, за да подиша сладостния, свеж мирис на фермата.

После обърна поглед към сина си и неговия баща. Загорялото от слънце лице на Ник изглеждаше толкова погълнато от сериозния им разговор, колкото и бледото лице на Дейвид и мисълта, която бавно се оформи в главата ѝ, бе само една: „Аз съм щастлива. Аз съм истински, истински щастлива“.

Ник очевидно до голяма степен бе съумял да остави зад гърба си онова, което тя му бе сторила. Чувстваше го, без да е нужно да ѝ го казва. Въпреки че между тях сега нямаше никакви физически взаимоотношения, вече ги свързваше една нова близост, породена от стремежа им да направят света отново добър за своя син. А ето, Дейвид започваше да се привързва към Ник. Може би свети Джууд, опитвайки се да компенсира някогашния си погрешен жест, най-после наистина се бе погрижил за нея.

— Мога ли да видя някои от картините ти? — попита накрая Дейвид.

Вместо отговор, Ник свали покриващите платна от две от тях. Дейвид изкоментира, Ник отговори, а после свали покривалото от

портрета на Маги.

— Това е майка ми — каза Дейвид след минута, поглеждайки към Ник, после отново към портрета и пак обратно.

— Наистина е тя — отвърна Ник, но само Маги, която го познаваше така добре, можеше да долови нервността на Ник, очакващ реакцията на Дейвид.

— Толкова е млада! — учудено каза Дейвид като всяко дете, което трудно може да си представи, че родителите му някога са били деца на неговата възраст.

— На шестнадесет.

— И е хубава — забележката на Дейвид прозвуча почти като обвинение. Очите му се стрелнаха към Маги, която му се усмихна.

— Да, беше хубава.

— Ти тогава беше ли нейният приятел?

— Да.

— Защо тогава не се ожени за нея?

— Исках. Но тя се омъжи за друг, преди да успея да го направя.

— За татко ми.

Ник не отговори. Дейвид замълча за момент.

— Ако се беше оженил за майка ми тогава, сега щеше да си моят баща, нали?

По лицето на Ник не трепна нито едно мускулче.

— Предполагам, че да.

Дейвид го изгледа втренчено, после направи ужасна гримаса.

— Човече, това щеше да е истински провал!

— Дейвид! — извика гневно Маги и се отдели от стената. Но Дейвид вече бе хукнал към стълбата. Ник улови ръката ѝ, когато тя понечи да го последва.

— Остави това сега.

— Съжалявам — каза Маги и го погледна.

— Хлапето има право на собствено мнение — въпреки че го каза спокойно, Маги знаеше, че бе засегнат дълбоко.

— Съжалявам — повтори безпомощно тя. — Вероятно е имал усещането, че така е нелоялен към Лайл...

Ръката около лакътя ѝ внезапно се стегна.

— Как си могла да го направиш, Магдалена! — избухна Ник, а зелените светкавици в очите му я пронизаха. — Как можа да ме

лишиш от моя син!

Той пусна ръката ѝ и гневно излезе, а Маги го последва няколко минути по-късно в тъжно мълчание.

Обратното пътуване до Уиндърмиър не беше приятно. По-късно, когато Маги изпрати Дейвид да се измие преди лягане, а после го придружи до спалнята му, тя се държа необичайно нервно. В последния миг, когато се наведе да го целуне за лека нощ и се изправи, за да излезе, той я хвана за ръката.

— Е добре, мамо. Изплюй камъчето — каза той с въздишка. — Знам, че ми се сърдиш. Виждам го.

— Ти беше изключително груб към Ник днес — сурово каза тя.

— Зная. Не можах да се въздържа — той се поколеба, после избухна: — Просто изглежда, че... ти го харесваш толкова много повече отколкото харесваше татко. Усмиваш се винаги, когато си с него. И... аз го харесвам също. И просто не изглежда честно.

— Ти обиди Ник.

— Нямах такова намерение. Но стана, защото... просто за миг, почти си пожелах той да ми беше баща. После си помислих за татко и се почувствах зле за това, че Ник ми харесва.

Последва пауза.

— Дейвид — тихо каза Маги — не мислиш ли, че ако татко ти наистина ни е обичал, това, което той най-много би искал за нас сега, когато го няма, е ние да бъдем щастливи.

Дейвид обмисли това около минута.

— Да-а — бавно каза той. — Предполагам, че е така.

— Когато съм с Ник, аз се чувствам щастлива. Мисля, че ти също.

— Предполагам, че да — неохотно призна Дейвид.

— Добре — Маги леко щипна носа му. — Прощавам ти. Но за в бъдеще, бъди учтив към Ник.

Дейвид се усмихна:

— Добре.

— Лека нощ.

— Лека нощ, мамо.

Маги загаси лампата и се върна в своята спалня. Хорацио беше в клетката си в ъгъла. Скрил глава под крилото си. Когато тя светна лампата до леглото си, той измъкна главата си и я изгледа враждебно.

— Извинявай Хорацио — усмихна му се тя и се запъти към банята си. Среса косата си, изми зъбите си, изкъпа се във ваната, после облече нощницата и халата. Бе изминал вероятно около половин час, откакто бе оставила Дейвид. И ако изобщо знаеше нещо за сина си, той вече спеше дълбоко.

Боса, тя излезе на коридора и надникна в спалнята му, за да провери. За момент остана така, заслушана в равномерното му дишане: оказа се права, той спеше.

После се запъти по стълбите за предстоящия сблъсък с Ник.

На Ник му беше тежко, но наред с това, беше и вбесен. И се възползва от тези два факта, за да се оправдае пред себе си за това, че е решил да си налее от брeндитo на Лайл Форест. Намираше се в елегантна стая, с отрупани с книги лавици по всички стени, заради което я наричаха библиотеката и се бе изтегнал на едно от тлъстите, виненочервени плюшени кресла, качил краката си сега обути само в мъхести бели чорапи върху нещо, което вероятно беше хиляда доларова масичка за кафе. Той смукна от цигарата си и изтърси пепелта в пепелника от ръчно обработен кристал, който едва ли някога бе използван по предназначение. Точно срещу мястото, на което седеше, имаше незапалена мраморна камина. Над нея висеше картина с двойка блестящи, чистокръвни коне. Картината бе нарисувана майсторски и сигурно бе струвала цяло състояние. Всяко нещо, което принадлежеше на Лайл, бе струвало цяло състояние. Той трябваше да признае това на проклетото копеле, пълнейки си нова чаша с щедра доза от кехлибареното, ароматно питие и гледаше замислен към картината — всичко, което Лайл притежаваше, бе само от най-доброто. Най-хубавите картини, мебели, дрехи, коли, напитки. Най-хубавата жена. Най-хубавото хлапе.

Само че жената и хлапето по право трябваше да принадлежат на самия него.

Ник се намръщи и си наля отново брeнди. Елегантните кристални чаши-балони бяха съвсем близо до него и независимо от обстоятелствата около израстването си, той знаеше предназначението им. Обаче му доставяше перверзно удоволствие да налива хубавото брeнди в малките, невзрачни чаши и да го изгълтва на един дъх.

Нещо като, така ти се пада, дъртако Лайл.

Той изобщо не чу приближаването ѝ, но когато случайно вдигна глава, видя Магдалена изправена и смръщена до вратата. Дръпна невъзмутимо от цигарата си и отвърна с нарочно арогантен поглед. Тя

изглеждаше готова да му се разкреци за нещо, вероятно заради алкохола, или ако не това — за цигарата.

Но в момента тя не каза нищо, а само скръсти ръце пред гърдите си, наклони глава и го изгледа отгоре до долу. Той ѝ отвърна по същия начин, плъзгайки оглед по тялото ѝ, но за нещастие по-скоро с наслаждение, отколкото с омраза. Тя беше в разкошна копринена роба в цвят, който положително си имаше модерно име, но за него той си беше бледозелен, а от деколтето надничаше крайчето на фина дантела в същия цвят, явно от нощницата отдолу. Тя беше боса, а косата ѝ бе вдигната в небрежен кок, от който по раменете и над ушите ѝ бяха нападали дълги къдрици, а лицето ѝ бе измито от всякакъв грим. Очевидно, току-що бе излязла от банята. И изглеждаше на около шестнадесет — прекрасна, както бе нацупена.

— Искам да говоря с теб — каза най-накрая тя, явно обмислила и стигнала до извода, че ще е по-добре да не креци.

— Ами говори — по-скоро за да я нервира, отколкото по някаква друга причина, Ник дръпна още веднъж от цигарата си и отпи от брeндитo си, след което незабавно си допълни чашата.

Магдалена закрачи с босите си крака по ориенталския килим насочена право срещу него.

— Ти нима *пиеш*? — сърдито каза тя, когато спря пред него.

— Не виждаш ли добре? — контрира той и изпи и следващата чаша.

— Виждам.

— В такъв случай, значи пия.

— Пиян ли си? — попита с подозрение тя.

— Никога не се напивам.

— Изглеждаш пиян. И миришеш на пиян.

— Обаче не съм. И мирише брeндитo, а не аз. Това изглежда не я убеди и когато той пак си наля брeндитo, тя се наведе светкавично, грабна гарафата и я върна на рафта, далеч от него.

— Върни ми това нещо — каза той раздразнено.

— В никакъв случай.

— Добре — отвърна той, глътвайки съдържанието на мъничката чаша и стана от креслото. — Аз ще си го взема.

За негово учудване, Магдалена се озова веднага пред него и го бутна дръзко с длан, опряна на гърдите му, за да го накара отново да

седне. За още по-голямо негово учудване тя успя. Трябва да беше изпил повече, отколкото си мислеше.

— Искам да говоря с теб — каза решително тя, изправена над него като ликуващ победител. Той разтърка гърдите си, измери я с поглед и се отказа от намерението си да вземе брeндитo. Щом тя можеше да го накара да седне със сила, не трябваше да пие повече.

— Ами говори — каза той и захапа цигарата си.

С нечленоразделен яростен вик Маги грабна цигарата и я смачка в пепелника.

— Престани! — кресна тя. — Просто престани, чуваш ли ме! Държиш се направо отвратително заради всичко това и на мен вече ми писна. Искаш ли да ти се извиня? Е, добре, извинявам се! Аз искрено съжалявам, че скрих Дейвид от теб. Съжалявам толкова много, че нямам думи да го изразя. Но не мога да върна времето назад. Всичко е минало и не мога да го поправа. Така че ще трябва да продължим оттук. Предстои ни да изграждаме семейство оттук нататък, а това няма да се получи ако продължаваш да ми се сърдиш заради Дейвид.

Шоколадово кафявите ѝ очи бяха много големи и много жарки и мятаха мълнии към него така, както го бяха правили милиони пъти в миналото. Неговото момиче, върнало се отново тук. Тази мисъл се сгуши топло около сърцето му.

— Не мислиш ли, че имам право да се сърдя? — каза провлачено той, като този път използва гласа си като средство да я нервира, защото вече нямаше нито цигара, нито чаша под ръка.

— Добре. Да. Имаш право. Но ще трябва да го надживееш, защото иначе ще отровиш всичко, което съществува между нас. Дейвид ми каза тази вечер, че те е обидил така във фермата, само защото си е пожелал, само за минута, неговият баща да си бил ти!

— Аз съм негов баща. В това е цялата работа. Точно това ми отне ти — и също на Дейвид.

Маги го гледа свирепо цяла минута. Тя изглеждаше достатъчно бясна, за да започне да си гризе ноктите и за своя изненада, Ник откри, че колкото повече се ядосваше тя, толкова повече се топеше собственият му гняв. Той вече знаеше, че колкото и голяма злина да му беше причинила тя — а тя действително беше голяма — двамата щяха да успеят да я превъзмогнат. Това дори нямаше нищо общо с неговата прошка. Беше свързано само с това, че двамата си принадлежаха, че

между тях съществуваше толкова здрава връзка, че никаква подла постъпка от страна, на който и да е от тях, не беше в състояние да я разруши. Щеше да ѝ се сърди за известно време, после щеше да преодолее гнева си и щяха да продължат оттам. И нима винаги не беше ставало така между тях?

— Решил си да се цупиш докрай, така ли? — каза най-накрая тя, пронизвайки го с един последен изпепеляващ поглед, след което му обърна гръб с отвращение. — Цупи се тогава. Да видим дали на мен ми пука — тя вече почти бе изхвърчала от стаята, когато той се изправи на крака.

— Магдалена — каза много тихо той. — Върни се тук.

— Върви по дяволите! — отсече тя, без да се обръща.

— Магдалена — в гласа му трепна бледа весела нотка. Тя вирна средния си пръст към тавана в много изразителен безглаголен отговор, размята копринените си поли и изчезна от погледа му.

— Върни се тук, малка вещице! — промърмори жегнат Ник. Той тръгна след нея и установи, че не беше толкова стабилен на краката си, колкото му се искаше.

— Магдалена — тя вече беше стигнала до средата на коридора и продължаваше забързано. Когато не му обърна никакво внимание, Ник леко ускори ход, после се затича. Тя явно беше чула приглушеното трополене на краката му по дебелия ориенталска пътека, защото метна светкавичен поглед през рамо, вдигна влачещите се след нея поли на робата си и се стрелна към стълбището. Успя да стигне почти до горе, когато той я настигна, грабна я на ръце и довърши стъпалата, вземайки ги по две наведнъж. Тя беше мека, топла, учудващо тежка, а чистият ѝ сапунен аромат се оказа най-мощният афродизиак на света, съдейки по ефекта, който произведе върху него.

— Пусни ме!

— Шшт — каза той. — Ще събудиш хлапето. Тогава, за да е сигурен, че ще му се подчини, той я целуна. Устните ѝ останаха стиснати в мълчалива съпротива само секунда или две. После тя се предаде с тих, мъркащ звук, който изпрати куп иглички по гърба му, ръцете ѝ се обвиха около врата му и тя отвърна на целувката.

— Обичам те — прошепна той, когато я внесе в затъмнената ѝ спалня и затвори вратата с рамото си. — Обичам те, обичам те, обичам те.

После я положи на леглото ѝ и се отпусна до нея, и дълго време никой от тях не каза нищо повече.

Внезапно лумналата светлина събуди Маги. Тя премига сънено в секундата, докато се ориентира. Намираще се в собственото си легло, а Ник леко похъркваше до нея...

Тогава кой беше включил лампата до леглото ѝ?

— Ставай, кучко — изръмжа един познат глас и ужасът внезапно я събуди напълно, когато някой я сграбчи за ръката и видя Лайл, издърпващ я от леглото.

За един невероятен миг на разпознаване очите ѝ останаха приковани в бледосините очи на съпруга ѝ, а после се плъзнаха надолу към стоманено синия пистолет в ръката му. Той беше в чужди дрехи — тъмнокафяв вълнен панталон, твърде широк и твърде къс, бежов пуловер. Невзрачни дрехи, каквито Лайл никога не би си избрал сам. Лудост бе, че в този момент я занимаваха точно дрехите му.

Той издаде някакъв неясен звук и Маги отново спря поглед на лицето му: то бе разкривено в ужасяващата страст на омразата.

Заплашваше да я завладее студеното чувство на ужаса.

Освен Лайл, в стаята се оказаха още трима мъже. Двама непознати и Хам. И всички въоръжени с пистолети. Хам. И той ли беше забъркан в това? Тази мисъл беше повече от страшна. Тя знаеше по-добре от всеки друг, на каква бруталност бяха способни двамата, ако действаха заедно.

Един от непознатите беше опрял дулото на пистолета си до ухото на Ник, а с другата си ръка държеше Ник, извил ръцете му зад гърба. Ник, с оголен загорял гръб сред бледорозовите, увити около тялото му чаршафи, лежеше по корем — тих и неподвижен. Самата му неподвижност подсказа на Маги, че беше буден и нащрек. В клетката си до леглото Хорацио пощеше перата си и мърмореше нещо на себе си, пристъпвайки неспокойно по пръчката си, а оранжевите му очи бързо се разширяваха и свиваха, разширяваха и свиваха, докато изследваха непривичното среднощно раздвижване в стаята. Сепнат от движенията на птицата, Лайл бързо се огледа наоколо. После, когато

разбра, че източникът не беше нищо друго, освен една безопасна птица, отново се обърна към Маги.

— Мислеше ме за умрял, нали? Била си в грешка — самодоволно каза Лайл, а устните му се изкривиха в зловна усмивка. Сега по лицето му започнаха да се разливат алени петна, а устата му се изкриви още по-зловно. — Ти, малка уличнице. Трябва да те застрелям още тук, на място.

Едва тогава Маги осъзна, че е гола.

— Облечи я — каза Хам зад рамото му с тон, който не оставяше съмнения, че тук командваше той.

Извличаха Ник от леглото, когато Лайл я заведе в гардеробната ѝ и остана да я гледа, докато се обличаше. Бикини, сутиен, джинси, пуловер — всичко под острия поглед на Лайл. Тя плъзна краката си в чифт еспадрили и се обърна да погледне съпруга си. Той ѝ се усмихна, с тънка усмивка, която я вледени до мозъка на костите.

— Добър ли е в леглото? — Маги, неспособна да скрие факта, че беше ужасена, не отговори. Лайл се протегна към нея и жестоко ощипа върха на гърдата ѝ. Тя трепна и не можа да сподави вика си.

— Магдалена! — острият вик на Ник бе последван от глух удар. Пребледняла от страх, Маги забърза към другата стая, без да се нуждае от подканата на пистолета на Лайл.

Ник също бе облечен вече, в дрехите, с които бе вечерта — джинси, тениска, чорапи. Ръцете му бяха заключени с белезници зад гърба, а по челото му се стичаше струйка кръв, явно от удар с пистолет. За секунди в този напрегнат миг погледът му се кръстоса с този на Маги. Маги разбра напълно ясно, че битката, която им предстоеше, щеше да бъде битка за живота им.

— Аз не мислех, че си мъртъв — каза доста спокойно Ник на Лайл. — Ти скочи от колата преди пропастта, нали? Беше логично да си помисля, че щом Магдалена успя да го направи, можел си и ти. Лампата до оня завой не светеше, валеше дъжд и беше тъмно като в гроб. Когато разбра, че нямаше да можеш да се измъкнеш, ти трябваше да мислиш бързо, нали? Добър план, добро изпълнение — но ти обърка всичко с това, че се върна.

Лайл грозно се изсмя.

— Аз никога не съм се махал оттук, глупако. Бях в къщата през цялото време, точно под глупавия ти нос. На тавана, предимно,

въпреки че един-два пъти се поддадох на изкушението да посетя сина си нощем. И щях да замина още преди седмици, ако ти не се беше нанесъл тук. Можеш ли да си представиш как се чувствах да седя на тавана в собствената си къща, докато ти беше долу нощ след нощ, с *моята съпруга*? Чаках момента, в който ще станеш невнимателен. Знаех, че ще се случи и тази вечер то стана. Извиках Хам — той знаеше къде съм, разбира се — и му казах, че моментът ще е тази нощ. Сега изчезваме оттук, а ти и прекрасната ми съпруга ще умрете.

Кошмарите! — спомни си с болезнено прозрение Маги. Кошмарите на Дейвид, в които баща му влизаше в спалнята и докосваше лицето му. И изобщо не са били сънища. Сърцето й спря да бие при мисълта, че Лайл е бил в къщата през цялото време — дебнеш, очакващ подходящия момент.

— Къде са ти обувките? — Хам зададе въпроса на Ник, опрял пистолет в гърба му. Другите двама, явно лакеите му, също бяха насочили пистолетите си към Ник.

— Долу — Ник извъртя глава, за да изгледа Хам право в очите. Дори със стегнатите си в белезници ръце зад гърба, дори в този си вид, само по чорапи и с невероятно разрошена коса, Ник изглеждаше много по-опасен от Хам. Хам, с добре поддържаното си тяло и елегантни мустаци, с костюма си, шит по поръчка и хиляда доларовите си обувки, беше образец на самия джентълмен, изправил се срещу уличния хулиган. Само че с разменени роли, тъй като пистолетът се намирал в ръката на Хам.

— Ти си Джон И., нали? Човекът, който командва Полковник Сандърс — каза Ник на Хам.

Очите на Хам трепнаха и се устремиха към Лайл.

— Не съм казал аз — нервно отговори Лайл.

— Нямаше нужда да ми казва — за човек, към когото бяха насочени три пистолета, Ник говореше ужасно спокойно. — Още преди седмици чух, че зад Лайл стои някой, някой по-голям от него. Главата на операцията. Шефът. На улицата те наричат Джон И. Ти осигури парите, нали? В началото, за да му дадеш възможност да започне. И когато видях какви пари се вадят от това, реши да останеш вътре. И само шепа хора знаят, че си замесен.

— Млъкни! — Хам мина зад Ник и го блъсна в гърба с пистолета. — Тръгвай. Ще слезем долу да ти вземем обувките. Няма да

изглежда нормално, когато открият труп без обувки.

Лайл отново се разсмя. Хващайки Маги за лакътя, той я поведе след Ник. Маги изтръпна от унизителен страх при това ново непосредствено напомняне за силата на Лайл. Докато ги водеха с Ник по коридора на втория етаж, главата ѝ се замая от дисхармонията на пълната тишина, която ги обграждаше отвсякъде — тишината на една огромна, празна къща.

— Почакай минута. Трябва да вземем Дейвид — каза Лайл на Хам и спря.

Хам кимна, махна с ръка и един от лакеите се отдели от групата и влезе в спалнята на Дейвид.

Маги вдигна поглед към съпруга си:

— Моля те, не му позволявай да нарани Дейвид — гласът ѝ трепереше.

Лайл отвърна самодоволно:

— Не се безпокой, скъпа. Не бих позволил на никой и никога да нарани моя син. Вземам го със себе си в Европа.

— Млъквай, Лайл! — грубо каза Хам.

— Какво значение има? Те няма да са живи, за да го кажат на някого.

— Как мислиш, какво ще си каже за теб Дейвид, когато убиеш майка му?

Лайл направи гримаса:

— Няма да го направя пред момчето. Що се отнася до него, той просто ще знае, че тя е изчезнала. Смятам да му кажа, че е избягала с теб.

Точно когато се изравниха със стаята на Дейвид, той се появи на вратата. Беше в пижамата си с емблемите на Батман по нея, с разрошена коса и разширени от ужас очи. Лакеят стискаше ръката му под рамото.

— Мамо... — Дейвид видя Маги и понечи да отиде при нея, но мъжът го дръпна грубо. После видя Лайл и лицето му преbledня като платно. — Татко!

— Здравей, Дейвид — гласът на Лайл прозвуча така спокойно, сякаш двамата със сина си се бяха разделили просто след вечерята и не се беше случило нищо особено. — Ходи ли ти се на една екскурзия?

Дейвид стрелна бърз, изплашен поглед към Маги, а после се усмихна. За Маги усмивката му беше страшна — нямаше нищо общо с изпълнения му с ужас поглед отпреди миг.

— Да, разбира се — каза той с добра имитация на ентузиазъм.

Независимо от печалната ситуация, в която се намираха, Маги изпита гордост от сина си. Той беше достатъчно умен и достатъчно храбър, за да играе ролята, която му се налагаше да изиграе, за да оцелее.

— Пусни го — каза Лайл на лакея. После се обърна към Дейвид: — Ела тук, сине.

Лакеят погледна към Хам, който кимна, и пусна ръката на Дейвид. Дейвид беше тръгнал към Лайл, когато Ник високо каза:

— Той смята да ни застреля, Дейвид. Аз не мисля, че трябва да го прави, а ти? Мисля, че трябва да застреля *онази глупава птица!*

— Млъквай! — изръмжа Лайл, а Маги загледа ужасена Ник, после в погледа ѝ проблесна внезапно прозрение. Лайл тъкмо обвиваше ръка около раменете на Дейвид, когато Маги чу шума: шума от пляскащи криле.

— Лошо момче! — изграчи един дрезгав глас. — Лошо, лошо момче!

Хорацио излетя стремглаво от спалнята на Маги, подобно на зелен, пернат куршум.

— Какво, по дяволите?! — сепнати, Лайл и компанията му се огледаха бързо и после, когато Хорацио полетя право към Ник, четиримата неволно приклегнаха.

— Бягай! — изкрещя Ник, блъскайки силно с рамото си отстрани Хам. Хам се просна на пода, като при падането си увлече и единия от лакеите. Ник нанесе удар на другия с глава и го запрати през отворената врата на спалнята на Дейвид. Маги яростно заби лакътя си в Лайл, изскубна ръката си от хватката му, грабна Дейвид за ръка и затича така, сякаш самият дявол беше по петите ѝ, което в случая не беше далеч от истината.

— Лошо момче! — изкрещя Хорацио, размахал криле към тавана, когато един от пистолетите изгърмя с разтърсваща експлозия. — Лошо, лошо момче!

Маги и Дейвид се спуснаха стремглаво по стълбите, а Ник бе непосредствено зад тях. Синът ѝ се бе отскубнал от Лайл без нито миг

колебание и стискаше здраво ръката ѝ, явно обзет от същото френетично желание да избяга, както самата тя.

— Това е само една проклета птица!

— Кучка! Хванете ги!

Само две крачки още и щяха да стигнат вратата. Маги рискува един бърз поглед през рамо, за да види Ник само на крачка след тях, а Лайл, Хам и другите двама тичаха стремглаво по стълбите. Лайл беше първи, дългите му крака буквално изяждаха разстоянието, а пистолетът в ръката му бе насочен към тях.

— Лошо момче! — изкрещя Хорацио, политайки от тавана право към Ник. Като прелетя като торпедо над главите на четиримата, те отново инстинктивно се приведоха. Това осигури на Маги времето, което ѝ трябваше, за да разтвори с трясък вратата.

Двамата с Дейвид бяха успели да минат през нея, когато изтрещя нов изстрел. Маги чу попадението му някъде близо зад тях с някакъв звук, подобен на плесница върху оголена плът. Ник изпсува.

— Добре ли си? — тя погледна отново през рамо и го видя силно преbledнял на лунната светлина, но все още зад тях. Трудно му беше да тича с ръце в белезници, но се носеше стремглаво в тъмнината, без да изостава. Дейвид също тичаше със скорост, каквато не бе постигал никога в живота си. Ръката му стискаше до болка майчината и тя само се молеше ужасът да продължава да дава криле на краката му. Защото за нищо на света не би изоставила Дейвид.

— Бягай! — викна ѝ Ник, когато тя се позабави, за да се обърне отново към него. — Към скалата! Бягай, бягай!

Ник беше зад тях, когато зави край ъгъла на къщата, дърпайки Дейвид със себе си и се стрелна през поляната към пътеката, която водеше към скалата.

— Накъде отидоха? По дяволите! Не могат просто да са изчезнали!

— Разпръснете се! Намерете ги!

Луната беше изгряла, ярка, красива луна, която Маги би приветствала при всеки друг случай, но тази нощ проклинаше. Всичко бе окъпано в светлина и единственото прикритие бяха тъмните сенки под дърветата и по-леката сянка, хвърляна в задния двор от самата къща. Сега, в малките часове на неделната утрин, луната плуваше високо в западната половина на небосклона. Намираще се над

предната страна на къщата и затова очертаваше издължената ѝ, призрачна сянка, в чието прикритие тичаха. Маги се молеше преследвачите им да не са забелязали посоката, която поеха.

— Ето ги там! — последва бърза поредица от фойерверки. Не, не фойерверки — изстрели. Обезумяла от ужас, Маги стисна още по-здраво ръката на Дейвид и полетя.

Бяха почти до гората. Клоните сякаш се протягаха към тях, приканващи ги към спасение. Отгоре, закръглените корони на гигантските дъбове и кленове, се къпеха в сребриста светлина. Под краката им, меката торфена почва на двора, се преля внезапно в потвърдата повърхност на пътеката, когато те се стрелнаха приведени под закрилниците-клони.

— Към лодката! — изпъшка Ник зад тях. Дишането му беше затруднено и Маги само предположи, че бягането с белезници се бе оказало много по-изтощително, отколкото си бе представяла.

С винаги бързите си крака, Маги бе начело, влачеща Дейвид след себе си сред мъглявия горски мрак. Нощните насекоми не спираха цвърченето си около тях, а клоните закачаха лицата и дърпаха дрехите им.

— О, мамо, краката ми! — проплака Дейвид и тя усети, че се препъна зад нея. Едва тогава си спомни, че той беше бос. От тримата, само тя беше с обувки. А пътеката бе обрасла с корени и посипана с камъни...

— *По-бързо!* — тя дръпна Дейвид на крака, преди да падне на земята и продължи да тича. Стенещ, той все пак успя да се задържи на крака, препъвайки се зад нея, докато възстанови равновесието си. Ник, сега вече дишащ тежко и шумно го подканваше отзад. На Маги ѝ се стори, че чу трополещи стъпки зад тях.

Те изскочиха от гората, стигнали до затревената ивица и Маги се втурна към скалата. Както короните на дърветата, скалата също бе посребрена от лунната светлина. Далече долу, през Уилоу Крийк се виеше сребърната нишка на стълбите.

— Седни долу, отблъсни се и се плъзни — останала без дъх, Маги заповяда на сина си, като го дръпна със себе си, отпусвайки се рязко на ръба на скалата.

— Но, мамо... — Дейвид, който, доколкото ѝ бе известно, никога не беше виждал този път към залива, я изгледа в явно недоумение, с

пребледняло лице и разширени от ужас очи.

— Направи го! — Маги го блъсна и се спусна веднага след него, събаряйки с ръцете си безбройните дребни камъчета. За негова чест, Дейвид не изпищя, не издаде нито звук. Вместо това, той се захвана за ръба на козирката само секунди преди самата нея и вече се изправяше, когато до него падна тя.

— Уау! — възкликна той, когато Ник се плъзна надолу почти изцяло по гръб. Маги виждаше, че белезниците наистина му пречеха много, но нямаше време да направи каквото и да е за това, а и да имаше, не разполагаше с никакви средства, с които да го освободи от тях.

Важно беше друго — според нея Лайл не знаеше за този път към залива.

Ник се бе изправил и тримата стъпиха на пътечката, която се извиваше надолу по скалата. Маги тръгна първа, хванала Дейвид здраво за ръка зад себе си, а Ник беше последен. Тя се замисли за миг как Ник щеше да съумее да запази равновесие с ръце зад гърба си, но погледна назад и го видя, притиснал силно гръб до скалата и напредващ със стабилни крачки.

Стори им се цяла вечност, докато стигнат до здрава почва долу. Маги беше плувнала в пот, както от физическо усилие, така и от съзнанието, че бягаха, за да спасят живота си. Хвърляйки поглед назад, тя очакваше всяка секунда да забележи Лайл и Хам, придружени от копоите си, точно по петите им.

— Човече, и ако това не беше *нещо*! — каза Дейвид, като скочи на нивото на земята. Задърпала го след себе си, за да пресекат пътя, Маги успя за секунда да го изгледа. Той ѝ се ухили и лунната светлина блесна по шините на зъбите му и освети грейналите му очи.

— Ти си едно велико хлапе! — каза му тя, прегърна го бързо и крепко, и веднага го дръпна след себе си, по посока на кея.

Маги вече развързваше въжетата на „Лейди Дансър“, когато Ник стигна до тях. Той дишаше с мъка и тя си позволи да го изгледа загрижено за миг, преди да освободи въжето от пилоната.

— Влез в лодката — каза Ник на Дейвид, който безропотно се подчини. Ник го последва тромаво и Дейвид протегна ръка, за да го задържи, когато той едва не изгуби равновесие, прекрачвайки вътре. Ник се отпусна на седалката. Дейвид приклепна до него. Навила

въжето в ръка, Маги скочи също и бързо отиде до кърмата, издърпвайки проволката на стартера с цялата сила, на която бе способна.

Въздъхна с облекчение, когато двигателят заработи от първия път.

— Мамо — обади се със странен глас Дейвид, когато тя насочваше „Лейди Дансър“ към средата на реката. — Погледни ръката ми.

Той беше протегнал ръката си към нея, обърната с дланта нагоре. Пръстите му бяха тъмни на лунната светлина, а не бледи, каквито би трябвало да бъдат.

— Мисля, че е от Ник — каза той, преди Маги да има възможност да го попита. — Мисля, че това е неговата кръв.

— О, мили боже! — думите на Маги прозвучаха едновременно като молитва и като въздишка.

Изречението на Ник беше неразгадаемо.

— Улучиха ме, докато бяхме още в къщата. Няма нищо сериозно.

— Нека да видя! — Маги се изправи.

— Не! — спря я рязко Ник със заблестели към нея в тъмнината очи. — Раната малко кърви, но не съм на умирање. Ти се концентрирай върху това, да ни измъкнеш от тук. Защото ако не го направиш...

Той замълча, явно не желаейки да довърши очевидното за всички заключение, когато Дейвид слушаше. Маги довърши мислено изречението му. Ако не успее, те положително щяха да загинат. Дватама с Ник. А може би и Дейвид.

Един внезапен звук, единичен, остър пукот откъм посока на небето, накара Маги да сбърчи чело.

— Виж, мамо — каза Дейвид и гласът му прозвуча отново изплашено, когато посочи нещо с ръка. — Погледни там горе!

На върха на скалата, от която току-що се бяха спуснали, се очертаваха две фигури. На сравнително по-светлия фон зад тях, те изглеждаха не по-големи от човешка длан. И несъмнено бяха част от преследвачите им, факт, подчертан дори излишно от блесналото на светлината, на заблудилия се лунен лъч дуло на пистолет. Но Маги се разтревожи повече от отсъствието на другите двама.

— Не се безпокой — каза Ник. — Извън обсега на обстрела сме им. Трябва да са луди, ако се опитват да стрелят от това разстояние. Въпреки че за нас ще е по-добре. Колкото повече шум се вдигне, толкова по-хубаво. Може някой да чуе и да извика ченгетата.

Речта му звучеше леко завалено и Маги загрижено го погледна. Доколко лошо беше ранен? Ако умираше, сигурно нямаше да ѝ го каже, не сега.

— Заминаха си, мамо — каза Дейвид. Маги вдигна поглед към скалата. Фигурите наистина бяха изчезнали.

Нощта беше тиха, тъмна и изненадващо топла. Лекият плисък на вълните и боботенето на мотора, бяха единствените звуци. Над тях, небето беше гротескно красиво: плеяда от брилянтни звезди, посипани върху плащ от черно кадифе. Луната беше кръгла и жълта и изглеждаше така, сякаш бе поръчана от някой филмов продуцент, за да придаде на сцената нужната романтика. Реката се носеше палаво и тържествено надалеч пред тях.

Когато спря поглед във водите пред себе си, една неясна предупредителна мисъл, накара Маги неволно да потръпне.

Тя съсредоточи всичките си сили, за да ги изведе от залива и да излезе в откритата река, с възможно най-голяма скорост.

Вятърът им беше враг. Духаше от север, а курсът им бе точно в тази посока. „Лейди Дансър“ пуфтеше към реката, но се движеше едва ли не като в забавен филмов кадър.

Устието на залива беше най-уязвимата им точка. С ширина само десетина метра и дълбочина на канала, достатъчно добра за лодката единствено в средата, той беше както пътят им към спасението, така и ахилесовата им пета.

Ако там ги причакаше човек, на онова малко полуостровче земя точно при устието на реката...

Успяха да го преминат и излязоха в открити води. С въздишка на облекчение, Маги усети как реката подхвана лодката и я повлече плавно надолу по течението си. Това, от което се бе страхувала най-много, беше писано да се размине.

Тъй като Ривър роуд се виеше по цялото протежение на брега откъм Кентъки, Маги не искаше да рискува и да спре лодката откъм тази страна. Беше твърде вероятно Лайл, Хам и лакеите им, поединично или заедно, вече да обхождаха с колите си този път, надявайки се тя да постъпи именно така. Може би дори в този момент наблюдаваха придвижването на „Лейди Дансър“ по реката. Само че не можеха да направят нищо, за да ги спрат. С каквато и скорост да се движеха Лайл и съдружниците му, те в никакъв случай не можеха да успеят да изминат целия път до центъра на града, да прекосят моста и да стигнат до брега на Индиана преди Маги да достигне до плаващата сервизна база с „Лейди Дансър“, каквато бе непосредствената ѝ цел. Самата база сега щеше да е затворена, но на нея имаше телефонен

автомат. Никой от тях тримата нямаше монета за телефон в себе си, но и това не беше важно: извикването на 911 беше безплатно.

Вероятно бяха изминали половината път до там, когато тя внезапно различи в мрака сивия силует на голяма лодка, движеща се към тях по водата по курс, който в крайна сметка трябваше да пресече техния. От това разстояние, беше невъзможно да я идентифицира с положителност, както и да различи характерните ѝ белези, но Маги внезапно осъзна — със сигурност, сякаш сам вятърът ѝ бе нашепнал името — коя точно бе лодката.

— Това е „Айрис“ — безнадеждно каза тя, вперила поглед в тъмния корпус, приближаващ се застрашително бързо. Движеше се между тях и брега на Кентъки. Нямаше място за връщане назад. Изоставяйки окончателно идеята си за сервизната база и телефона, тя рязко извъртя руля към стар борда. Щеше да се наложи да пристигнат до най-близкото парче земя по брега на Индиана и оттам да се впуснат отново в бяг.

А Ник можеше ли да бяга? Трябваше. Това бе единствената им надежда.

Слава богу, че поне „Айрис“ имаше нужда от по-дълбока вода, за да пристане, отколкото „Лейди Дансър“, при което Маги се сети, че трябваше да потърси плитко място покрай брега. За да продължи преследването, тогава Лайл трябваше да пусне на вода спасителната си лодка, а това изискваше време.

Нито Ник, нито Дейвид казаха нещо. Маги не беше сигурна, дали бяха съвсем наясно с истинската опасност, в която се намираха. При едно пряко преследване, „Айрис“ щеше много лесно да настигне „Лейди Дансър“. Дали преднината, която имаха, щеше да се окаже достатъчна, за да се спасят?

Една вълна подхвана „Лейди Дансър“ и я плъзна бързо напред. За миг изглеждаше, като че ли летят над водата. Маги се наведе рязко напред, опитвайки се да увеличи скоростта на лодката, от тласъка на движението на тялото си. Тя отдавна беше превъзмогнала ужаса си, бе превъзмогнала всичко и я ръководеше само яростният ѝ стремеж да спаси сина си и мъжа, когото обичаше.

Нямаше да позволи на Лайл да победи.

Непосредствено пред тях изплува силуетът на острова Сикс Майл. За миг я изкуши идеята да пристане на брега му, но един

мъничък глас в съзнанието ѝ, внезапно ѝ прошепна — „не“. Ако направеше това, щяха да се окажат в капан като плъхове.

Но би могла да използва острова като прикритие, може би да се скрие зад него, докато се плъзнеше, поемайки курс към брега. Като изви рязко руля към бакборда, тя плъзна малката лодка покрай ръба на острова. Гъстата му растителност скри „Айрис“ от погледите им.

— Те не могат да ни хванат сега, мамо! — възкликна възбудено Дейвид. После, поглеждайки назад, главата му клюмна и той добави: — Нали?

От „Айрис“ бяха забелязали маневрата им и ги последваха на пълен ход. Маги нямаше сърце да отговори на въпроса на Дейвид. Той разбираше и без това — бе изписано на лицето му — както го разбираше и самата тя.

Ник и Дейвид загледаха мрачно през рамото на Маги, бързо приближаващата се яхта. Маги концентрира буквално всяка частица от себе си, да извлече от „Лейди Дансър“ най-голямата скорост, която бе възможна. Почти бяха стигнали... Оглеждайки скалистите брегове на Индиана, тя затърси къде да пристане. Зад себе си чуваше пулсирането на мощния двигател на „Айрис“. Още десет минути — и ще достигнат брега.

Само че нямаше да успеят. Маги го разбра още преди да види тъмния корпус на „Айрис“, изравняващ се с тях. Ужасът я накара да стисне зъби, накара дланите ѝ да се изпотят. Дейвид, вперил също поглед в яхтата, беше с абсолютно бяло лице и тихо хлипаше. Ник беше блед, с мрачно стиснати челюсти, с тъмен и опасен блясък в очите. Но както беше ранен и с белезници, не можеше да направи нищо.

„Айрис“ излезе пред тях, пресичащ пътя им към брега. Маги изпсува и завъртя руля в пълен кръг: щяха да избягат в обратна посока, да бягат цяла нощ, ако се налагаше.

Върху „Лейди Дансър“ внезапно се насочи мощна светлина, улавяйки ги и тримата в яркия си лъч.

— Спри машината! Спри машината или ще застреляме момчето! — прогърмя към тях глас, усилен с мегафон.

Маги замръзна. „Лейди Дансър“ се носеше с пълен ход, но „Айрис“ оставаше до тях без проблеми, приковал ги в ослепителната светлина на прожектора. От звука на мотора, тя разбра, че Лайл бе

намалил мощността — вече не беше нужно яхтата да се движи с пълна скорост, сега, когато играта на котка и мишка приключваше. Оглеждайки се диво наоколо, Маги разбра, че нямаха изход. „Айрис“ бе отрязал достъпа ѝ към сушата, а при гонитба в открити води, те нямаха никакъв шанс.

Въпросът беше, Лайл наистина ли щеше да застреля Дейвид? Тя не мислеше така, но се замисли и за друго — от това, което беше всъщност казал Ник, следваше логиката, че не Лайл вече командваше всъщност. А Хам би застрелял Дейвид, ако това би послужило на целите му: тя не се съмняваше, че е така.

„Лейди Дансър“ продължи да пори разпенената вода, устремена към спасението, което никога нямаше да достигне.

— Давам ти последен шанс да спреш машината, преди да започнем да стреляме. Ако ме принудиш, аз ще убия детето, Маги. Предупреждавам сериозно — колкото и променено да звучеше гласът през мегафона, Маги го позна: Хам.

— Спри — мрачно каза Ник.

Маги се обърна към него и го изгледа безнадеждно и безпомощно. После изпълни желанието му.

— Добро момиче — гласът долетя до нея отново през мегафона. Ярката светлина ги обливаше безмилостно. Засенчвайки очи, тя вдигна поглед към извисилия се над тях корпус на „Айрис“, поклащащ се вече кротко във водата. И избухна гръм, който разтърси притихналата нощ. Маги подскочи, прикрила главата си с ръце, а Ник се хвърли на дъното на лодката, прикривайки с тялото си Дейвид.

В последвалата кънтяща тишина, Маги погледна изплашено към двете проснати тела пред себе си, очакваща да види най-ужасното. Мили Боже, беше ли прострелян някой от тях?

Преди дори да успее да извика имената им, Хам отново заговори по мегафона, с ужасно весел глас:

— Не се безпокой, ние просто простреляхме двигателя ви. Нямам време да си играя на гоненица по реката цяла нощ. Качвайте се на борда! Първо хлапето, после ти, Маги. Кинг последен.

Маги погледна отново към тъмната палуба над главата си и този път успя да различи смътни фигури, независимо от ослепителния прожектор, насочен в лицето ѝ: Хам с мегафона, до него Лайл, после още един мъж — лакей, предположи Маги — застанал до Лайл. Но

този не приличаше на нито един от двамата лакеи, които бяха в къщата. Този беше по-широкоплещест, по-едър.

Дейвид се опитваше да се измести до седнало положение на дъното на лодката. От очите му се стичаха сълзи. Устата му трепереше. Ник лежеше свит на кълбо около него, със затворени очи, неподвижен. Маги пропълзя до тях, въпреки че в „Лейди Дансър“ вече се спускаше стълба и след миг по нея заслиза едрият мъж.

Когато лодката се наклони под тежестта му, Маги прегърна силно сина си и трескаво му прошепна до ухото:

— Върви при татко. Остани при него. Той ще види, че с тебе всичко е наред.

— Мамо... — Дейвид обви ръце около талията, притисна се и заплака с глас. Лакеят се надвеси над тях.

— Обичам те! — прошепна тя. И не успя да се овладее: от очите ѝ закачаха сълзи. Завладя я смъртен ужас, когато си помисли, че прегръщаше сина си за последен път на този свят.

— Хайде, хлапе! — мъжът издърпа сина ѝ от ръцете ѝ и го повдигна на стълбата. Дейвид се изкачи бавно, отгоре го поеа и го изтеглиха на борда на „Айрис“.

Маги затвори очи и каза кратка, страстна молитва за неговата безопасност. За тяхната безопасност, на тримата. Свети Джууд, свети Джууд...

— Г-жо Форест — лакеят ѝ заговори с учудващо уважение, когато се наведе, хвана я за лакътя и я изправи на крака. Тя погледна към белязаното му от шарка, грозно лице. Очите му бяха потъмносини от тези на Лайл и не изглеждаха зли.

Той опря пистолета си до нея.

— Трябва да се изкачите по стълбата сега — каза той.

Маги сведе поглед към Ник. Той все още лежеше неподвижен на дъното на лодката, свит на топка, със затворени очи. В безсъзнание ли беше? Или...

— Той беше прострелян — обърна се тя към мъжа и изтри сълзите от бузите си с длани. — Не може да се качи по стълбата.

— Мръсна работа! — отвърна лакеят и погледна към Ник, а после приклепна до него и заопипва пулса му зад ухото. — Не е умрял.

Изправи се пак, разтвори широко крака, за да запази равновесие в разклатилата се лодка и насочи пистолета си към Маги.

— Качвай се по стълбата! — каза той.

С един последен поглед към Ник, Маги изпълни нареждането.

— Кинг е в безсъзнание — извика лакеят към Хам, когато някакви ръце хванаха Маги и я изтеглиха на палубата на „Айрис“.

— Пренеси го горе.

— Мръсна работа! — беше отговорът и Маги успя да зърне само за миг мъжа, опитващ се да вдигне Ник в пожарникарска хватка, преди Лайл да протегне ръка и да я издърпа към себе си.

С другата си ръка, Лайл бе притиснал до себе си Дейвид. Момчето вдигна поглед към майка си, после към баща си.

— Моля те, не убивай мама — проплака с треперещ глас той.

Сърцето на Маги се сви. То вече бе замръзнало от ужас, а патетичната молба на сина ѝ сега го разби на хиляди малки парченца. Очите ѝ отново се напълниха със сълзи, когато погледна първо към Дейвид, после към Лайл.

— Няма — каза той, отправяйки към Маги тази своя хищна и измамна усмивка, докато успокояваше Дейвид. — Слез долу в каютата, Дейвид. Аз ще дойда след малко.

— Мамо... — очите на Дейвид бяха притъмнели от ужас, когато срещнаха нейните. Явно обещанието на Лайл го беше убедило не повече, отколкото самата нея. Но той не можеше да я спаси. Въпросът беше, дали тя ще може да спаси него?

— Върви — каза строго тя, кимвайки по посока на каютата.

Със сведена глава и провлечени стъпки, Дейвид се подчини. Маги прехапа устната си, докато го наблюдаваше как се отдалечава. Каквото и да се случеше, беше по-добре Дейвид да не е наоколо. Да бъде извън обсега на стрелбата.

— Потопете малката лодка.

Ник беше стоварен безцеремонно на борда и остана да лежи неподвижен. Лакеят се върна обратно долу по стълбата, за да изпълни нареждането на Хам за „Лейди Дансър“, Лайл, който дърпаше след себе си Маги за ръката, се приближи до Ник, за да го срита с ботуша си.

— Надявам се да се свести навреме, за да му стане ясно кой на кого ще пръсне мозъка.

Лакеят се появи отново и стъпи на палубата. Хам го изгледа и той кимна. После Хам се обърна към Лайл.

— Изведи ни от това място.

— Да, да — каза Лайл, усмихнат тържествуващо. Той пусна ръката на Маги, отиде при контролното табло и само след секунди „Айрис“ потегли. Маги залитна напред от рязкото потегляне и инстинктивно се хвана за перилата до себе си. Хам беше насочил пистолета си към нея. Почти в краката ѝ, лакеят бе приклепнал над Ник.

— Къде е хлапето? — попита, сбърчил вежди, Хам.

— Изпратих го долу в каютата — отговори му през рамо Лайл.

Той беше в стихията си: вятърът духаше косата му назад, чертите на лицето му бяха спокойни и отпуснати. Лайл се чувстваше най-добре, когато застанеше зад руля на яхтата си и сега очевидно изпитваше върховно удоволствие.

— *Доведи го* — кресна Хам на лакея и заповедта му резонира като изстрел. Маги се вцепени на мястото си, когато мъжът послушно тръгна към каютата, за да вземе Дейвид.

— Не искам момчето ми да гледа, докато пръскаме черепите на тези двамата — възпротиви се Лайл.

— Ти си най-тъпият... — каза през зъби Хам.

В този миг от врата на каютата се появи отново лакеят, който влачеше Дейвид след себе си, сграбчил го за яката на пижамата.

— *Този малък идиот беше на радиото* — Дейвид изглеждаше изплашен до смърт, но същевременно триумфиращ. Маги се смрази от ужас.

— *Проклятие!* — избухна Хам, ритна вбесено дървения парапет на палубата, а когато се обърна към Лайл, лицето му бе разкривено от нечовешка гримаса.

— Ти, тъп кучи сине! Ти си изпратил хлапето в каютата, *където има радио?*

— То е само на местни честоти. Аз не мога да повярвам... — Лайл изгледа Дейвид с поглед, който не му предвещаваше нищо добро. — Ти свърза ли се с някого, сине?

Тонът му бе измамно нежен. Все още в ръцете на лакея, Дейвид поклати глава.

— Видя ли? Не е станало нищо — каза Лайл на Хам, успокоил се отново.

— Не е станало нищо? — Хам беше видимо вбесен. — *Не е станало нищо!* Ти си си загубил ума, глупако. Загубил си си ума по едно проклето копеле, което дори не е твое и си готов да ни повлечеш всички на дъното заради това! Е, мен не. Не мен! Чуваш ли ме, кучи сине? *Не и мен!*

Хам сега беше отишъл до Лайл и практически му крещеше в лицето. Без предупреждение, ръката му се стрелна и се чу оглушителен трясък. Маги гледаше, изумена, когато Лайл бе вдигнат във въздуха и бе запратен някъде назад като че ли от невидима гигантска ръка. Той се стовари шумно на палубата и остана да лежи неподвижно на гръб с лице, бледо на лунната светлина, с широко отворени очи и с една малка черна дупка на челото, като единствен видим белег на нараняване. Под главата му започна да се разлива тъмно петно...

Кръв.

Хам беше прострелял Лайл в главата. Докато Маги все още осъзнаваше този факт, Дейвид се откъсна от лакея и се спусна към нея.

— Мамо!

— Не гледай, Дейвид — каза тя, обгърнала го с ръце и притисна лицето му в пуловера си.

Маги затаи дъх, когато Хам насочи пистолета си към тях...

Сепна я нечовешкият вик, с който Ник се изправи на крака от пода на палубата и се хвърли върху Хам. Самата устремена тежест на тялото му бе достатъчна, за да повали Хам долу. Пистолетът излетя от ръката му и се спря близо до краката на Маги.

Маги реагира светкавично. Когато лакеят се втурна да помогне на Хам, тя се отскубна от Дейвид и се наведе да грабне пистолета. Вдигна го от палубата, скочи напред, опря дулото до тила му и натисна спусъка.

Пистолетът отскочи в ръката ѝ. Изстрелът я оглуши. Лакеят се свлече на палубата. Маги прекрачи тялото му и загуби няколко ценни секунди, докато оглеждаше трескаво борещите се на земята пред краката ѝ фигури, за да прецени позициите им.

Хам беше отгоре и ръцете му бяха впити в гърлото на Ник. Ник, с вече посиняващо от липсата, на кислород лице, се опитваше да отхвърли тялото на Хам от себе си, извивайки се яростно под него. Маги натисна дулото в гърба на Хам.

— Хам — мрачно каза тя. — Пусни го, или ще те застрелям.

Хам замръзна. После, след един безкраен момент, ръцете му се отделиха от гърлото на Ник.

— Маги — започна неспокойно той, поглеждайки към нея през рамото си.

— Отдръпни се от него, Магдалена — Ник едва си поемаше дъх. — Отдръпни се от него, но го дръж на прицел. И забележиш ли нещо в погледа му, веднага го прати по дяволите.

Маги го послуша и отстъпи назад, но сега хвана здраво пистолета в двете си ръце, насочен към Хам. Спря, разтвори широко нозе, за да не губи равновесието си под леко олюляващата се яхта, която продължаваше да се носи напред, неуправлявана от никого.

Пръстът ѝ остана присвит около спусъка. Очите ѝ не изпускаха Хам нито за миг, когато той бавно се изправи и се обърна с лице към нея. Палубата под краката ѝ беше станала хлъзгава от кръвта — тази на Лайл и на партньора му.

Всичко, което ѝ оставаше да направи, беше да свие само още малко пръста си около спусъка и кръвта на Хам щеше също да облее палубата.

Вперила поглед в него, тя си припомни нощта на изнасилването, с най-подробните детайли. И прочете по лицето му, че той си спомни също. Той облиза пресъхналите си устни, а очите му се бяха разширили от страх.

Всичко, което оставаше да направи, беше само да свие пръста си още малко...

И неочаквано попадна в лъча на мощен прожектор.

— Брегова полиция! — чу се строг глас. — Никой да не мърда!

Маги се огледа и видя една голяма, бяла лодка, приближаваща се бързо към тях. Прожекторът я осветяваше право в лицето, защото „Айрис“ и лодката на корабчето на бреговата охрана бяха с почти еднаква височина.

— Магдалена! — прозвуча друг глас от високоговорителя. — Виждам теб и детето, но къде е Ники? — беше Линк.

— Спасителната кавалерия — сухо каза Ник, изправяйки се на крака. Хам, очевидно разбрал, че играта свърши, някак се смали.

— Йо-хо, братле! — гръмна поздравът на Линк.

След няколко секунди, един въоръжен, униформен полицаи от бреговата охрана, скочи на палубата на „Айрис“.

Маги отпусна пистолета и се огледа за Дейвид. Той се затича към нея и се хвърли в прегръдките ѝ. Бяха спасени.

ЕПИЛОГ

Три дни по-късно, Маги се изкачваше със сина си с асансьора, към шестия етаж на болницата, където беше стаята на Ник. Беше около четири следобед, сряда, и тя току-що беше взела Дейвид от училище. Той държеше в ръцете си един увит в пакет подарък за Ник, приготвен от него през същия ден в училище. Маги нямаше представа какво имаше в пакета и когато го попита, той само поклати глава.

Всеки казваше — и тя бе на същото мнение — че Дейвид се беше справил с преживяния ужас забележително добре. За него, процесът на печална скръб по загубата на бащата, когото бе обичал, бе започнал още преди седмици, от деня на мнимата скръб на Лайл. Кошмарът и насилието, на които беше очевидец през трагичната неделна нощ, не беше отнел повторно от него баща му: мъжът, който бе загинал на палубата на „Айрис“ тогава, не беше човекът, когото той беше обичал.

Маги се беше опитала да му обясни, как разумът на Лайл бе започнал да действа под влиянието на неизлечима болест: тя каза на Дейвид, че той трябва да е бил наистина болен, за да извърши, а също и да запланува извършването на тези престъпления. Но в действителност, тя не можеше да си го обясни достатъчно добре и на себе си, затова се беше обърнала към професионален консултант, който да поговори с Дейвид. Само след един разговор, консултантът обяви Дейвид за „забележително будно и издържливо дете“. Той предложи детето да продължава да го посещава редовно за известно време, но добави, че не очакваше да възникнат проблеми. Дейвид изглежда се адаптираше добре при промяната на обстоятелствата, каза той.

А тя му беше казала истината, свързана с раждането му. Той беше чул забележката на Хам, как Лайл си бил изгубил ума по „дете, което дори не било негово“ не по-зле, отколкото я беше чул всеки, присъстващ на палубата онази нощ.

— Вярно ли е това, което каза чичо Хам? Татко не беше ли мой баща? — беше я попитал Дейвид, когато се прибраха в къщи от

полицейския участък, в който ги бяха откарали, за да дадат показания за събитията през нощта.

Изтощена, отпаднала и разтревожена за Ник, който бе отведен незабавно в болницата, за да извадят куршума, заседнал точно под дясната му плешка, Маги бе изслушала въпроса му изтръпнала.

В първия миг не знаеше какво да му каже. Бедното дете, то изглеждаше измъчено и изтормозено като нея. Тъмнокестенявата му коса стърчеше навсякъде около лицето му, беше смъртно блед и под очите му вече се бяха очертали тъмни кръгове. Беше все още с пижамата си с емблемата на Батман и краката му още стърчаха боси под одеялото, с което един от полицаите го бе завил.

Ако не нещо друго, тази нощ ѝ бе доказала, че скъпото ѝ дете вече не беше съвсем малко момче. Сега ѝ бе задал въпрос и заслужаваше да научи истината.

— Не, татко ти не беше твой баща. Поне не твоят биологичен баща.

Той помълча, осмисляйки това.

— Но ти си ми майка, нали? Искам да кажа... истинската ми... биологичната ми майка — когато я погледна, в очите му се четеше мъничка тревога.

Маги само кимна, защото гърлото ѝ се бе свило и не можеше да проговори. Достатъчно бе той само да се погледне в огледалото, за да се убеди в това.

— Ник е биологичният ми баща, нали?

Маги го погледна с широко разтворени очи. Понякога съобразителността на сина ѝ я изумяваше.

— Не беше нужно да съм гений, за да стигна до този извод — спокойно каза Дейвид, разчел правилно изражението ѝ. — Така е, нали?

— Дейвид... — започна Маги и завърши просто: — Да.

— Той знае ли?

— Да. Да, знае.

— Така си и мислех. Гледаше ме някак странно, когато си мислеше, че аз не виждам.

— Той те обича — безпомощно каза Маги. Не беше се подготвила за този разговор. Не беше имала време да обмисли какво трябва да каже. Но някак трябваше да помогне на сина си да разбере...

— Всичко е наред, мамо — каза Дейвид, потупвайки ръката й. — Аз не се сърдя. Направила си грешка, когато си била млада, и всичко останало.

— Ти — жарко каза Маги, обвивайки ръце около него в силна прегръдка — ти никога не си бил грешка. Никога!

Разбира се още същия ден бе казала на Ник, че Дейвид знае. Но нито Дейвид, нито Ник бяха повдигнали отново темата открито между себе си. Естествено, визитите в болницата по принцип бяха кратки и някак в нереална и изкуствена атмосфера. Ник щеше да бъде изписан в петък и тогава, те всички трябваше да започнат оттам.

Но без никаква подкана от нейна страна, Дейвид бе донесъл подарък за Ник. Маги прие това като добър знак.

Още щом излязоха от асансьора Маги чу гръмкия глас на Линк. Дейвид го чу също и й стана приятно, че ускори ход. Той харесваше Линк.

— Ето го истинският герой — обяви Линк, когато Дейвид влезе в стаята. — Ние вече бяхме в реката, когато чухме сигнала му по радиото, но нямахме представа на къде да ви търсим.

Маги видя как лицето на Дейвид грейна от гордост и се усмихна за поздрав на Линк и *тиа* Глория, която беше изписана от същата болница преди два дни и сега бе дошла в качеството си на посетител при Ник и бе донесла огромен букет от нарциси за болния. Маги се приближи до леглото на Ник, наведе се да го целуне по небръснатата буза и се обърна да погледне Линк.

— Все още не си ми казал защо изобщо сте били в реката? Откъде сте могли да научите, че нещо става?

Тиа Глория каза:

— Това беше мое дело. В онази нощ, аз имах лоши предчувствия всеки път, когато си помислех за вас. Предчувствията ми бяха толкова силни, че се опитах да се свържа с вас по телефона и позвъних в Уиндърмиър в два часа през нощта. Телефонът звъня, звъня, но не отговори никой. Знаех, че трябва да сте там — ти, Дейвид и Ник. И *почувствах*, че се е случило нещо лошо. Тогава изпратих съобщение на Линк.

Линк продължи разказа й:

— Аз се качих на колата и отидох в Уиндърмиър. Намерих вратите разтворени, лампите светнати, а нямаше никой. Скочих

обратно в колата и отидох до пристана, където видях, че малката лодка на Магдалена липсваше. Разбрах, че трябва да сте някъде по реката. Така че се обадох на бреговата охрана и те ме взеха със себе си. Тъкмо започвахме да търсим, когато дойде радиосъобщението на Дейвид.

— Имам още един въпрос — каза Маги и погледна развеселено към *тия* Глория. — Означаваше ли това, че ти си изпратила, а Линк е получил *телепатично* съобщение?

— Скъпа моя — отговори *тия* Глория и изгледа Маги с вирнат нос — когато въпросът е наистина спешен, аз използвам телефона.

Всички се разсмяха. После Линк плесна Ник по коляното и каза:

— Трябва да вървя, братле. Някои от нас трябва да се грижат за прехраната си, както знаеш.

— Кажи на Адамс, че ще се върна... след около месец — усмихнат каза Ник.

— Ще му кажа — махна с ръка Линк и се усмихна в отговор.

— Аз също трябва да тръгна — каза *тия* Глория, когато подреди цветята си на един от слънчевите первази. — Ако нямаш нищо против, скъпа моя, мисля по-късно днес да намина към Уиндърмиър и да си прибера Хорацио. Той сигурно е силно депресиран от цялото това вълнение. Ще започнат да му падат перата, знаеш ли?

— Магдалена няма да има нищо против — отговори вместо нея Ник толкова страстно, че Маги и Дейвид се спогледаха и се усмигнаха.

Когато *тия* Глория си замина, Дейвид погледна малко срамежливо към Ник. Ник му се усмихна.

— Какво е това? — попита той и посочи пакета в ръката на Дейвид.

— Донесох ти подарък — каза Дейвид и му го подаде.

Дейвид се приближи още към леглото, докато Ник развиваше хартията с надлежното внимание. Маги не сваляше поглед от лицата на двамата.

Когато пакетът бе отворен, настъпи такава дълбока тишина, че Маги също погледна надолу, за да види какъв по-точно подарък беше донесъл Дейвид. Оказа се картина, нарисувана с моливи: Дейвид, Маги и Ник, застанали ръка в ръка на верандата пред фермерската къща. Те се усмихваха — очевидно щастливи, очевидно семейство.

— Благодаря, Дейвид — тихо каза Ник и от изражението в очите му, когато се усмихна на сина си, в гърлото на Маги застина буца. В съзнанието ѝ за миг изплува изпълнената с надежда рисунка, на която тя, Дейвид и Лайл стояха щастливо усмихнати в градината с розите. Рисунките си приличаха така поразително: щастливото семейство, пасторалния пейзаж, ярко грейналото слънце.

Съществената разлика бе тази, че Маги можеше да накара да се сбъдне мечтата, изразена във втората рисунка.

Тя затвори очи, за да спре внезапно бликналите си сълзи и мислено отправи кратката си молитва по посока на небето:

Благодаря ти, свети Джууд...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.